Yn/arın Yayınevimizde Çıkan Kitaplar;:

ÇATI
ÇATIDAKİ RÜZGÂR
GAZAP TOHUMLARI
ÇATIDAKİ DİKENLER
ÖÇ YUVASI
GEÇMİŞTEKİ GÖLGE
CENNETTE FIRTINA
ÇATIDAKİ NEFES

GİRİŞ

Küme küme bulutların arasından aşağıya inişe geçtiğimiz sırada New York birden altımızda belirdi. New York! Dünyanın en heyecan verici kenti; yalnızca hakkında yazılanları okuduğum, söylenenleri duyduğum ve dergilerde resimlerini gördüğüm kent. Pencereden bakarken soluğumu tutuyordum. Gökdelenler hiç bitmemecesine uzayıp gidiyor, düşleyebileceğim her şeyi gerilerde bırakıyordu.

Hostes bize kemerlerimizi bağlamamızı ve koltuklarımızın arkasını doğrultmamızı söylemişti. Sigaraların söndürülmesi için yolcuları uyaran ışıklı sinyal yandığında kalbim o kadar gürültülü atmaya başladı ki, yanımdaki tatlı yüzlü yaşlı hanımın duyacağını sandım. Zaten o da bana, kalbimin atışlarını duymuş gibi gülümsedi.

Arkama yaslanıp gözlerimi kapadım.

Her şey o kadar çabuk olup bitmişti ki... kaçırılışımla ilgili gerçeği keşfedişim ve yalanları Cutler Nine'nin yüzüne çarpışım, bu yüzleşme sonucunda Cutler Nine'den, babam olduğunu sanma yanılgısına düştüğüm Ormond Longchamp'ın en kısa zamanda şartlı olarak serbest bırakılmasını sağlayacağına dair söz alışım. Bunun karşılığında, New York'taki Bernhardt Konservatuarı'na gitmeye razı olmuştum. Gidişimle ilgili bütün hazırlıkları, Cutler kanından olmadığını iddia ettiği bir torundan kurtulmak için Cutler Nine yapmıştı. Annem gerçek babam olan gezgin bir şarkıcıyla geçici bir aşk yaşadığını itiraf etmiş, sonra âdeti üzerine bir sinir krizi geçirerek her türlü sorumluluktan sıyrılmayı becermişti. Cutler Nine bana her istediğini yaptırabiliyordu. Yalnız bana mı, Cutler Koyu'ndaki herkese, hatta oğlu olan annemin kocası Randolph'a bile.

Sözümona gerçek aileme iade edilişimden sonra oteldeki hayatım ne kadar tüyler ürpertici olmuştu. Philip'in bana tecavüz edişini ve zavallı Jimmy'nin, yanına verildiği o feci yabancı ailenin yanından kaç¬tıktan sonra polis tarafından sürüklenip götürülüşüne neden olan Clara Su.e'nun kinini nasıl unutabilirdim? Şimdi ise ben iki dünya arasında sıkı¬şıp kalmıştım... yardım isteyebileceğim ya da güvenebileceğim hiç kim¬senin bulunmadığı oteldeki çirkin dünyayla, tanıdığım hiç kimsenin bulunmadığı New York'un ürkütücü görünümü arasında...

Daima düşlemiş olduğum şeyi yapacağım, şarkıcı olmak için eği¬tim göreceğim halde, bu kadar büyük bir kente adımımı atmak beni müthiş korkutuyordu. Bu durumda, soluk almakta güçlük çekmeme ve kalbimin atışlarının göğüs kafesimi zorlayışına şaşmamak gerek.

Yanımda oturan yaşlı hanım, «Havaalanında birileri seni karşılama¬ya gelecek mi, yavrum?» diye sordu. Bana kendini Miriam Levy adıyla tanıtmıştı.

«Bir taksi şoförü karşılayacak,» dedim ve bana verilen, çantama yerleştirdiğim talimatları elyordamıyla aradım. Uçuş sırasında belki yir¬mi kere okumuştum o talimatları, ama olacakları aklıma yerleştirmek için onlara bir kez daha bakma gereksinimi duyuyordum. «O şoför bagajların geleceği yürüyen şeridin yanında durup, üstünde adımın yazılı olduğu bir pankartı havada tutacak.»

Yaşlı kadın, «Evet, pek çok yolcu böyle karşılanır,» dedi elimi okşa¬yarak. Ona, Bernhardt'ta öğrenim gören başka öğrencilerle birlikte kala¬cağımı söylemiştim. Yaşlı kadın bana, apartmanın kentin doğu kesimi¬nin çok iyi bir semtinde olduğunu söyledi. «Doğu kesimi»yle neyi kastet¬tiğini sorduğumda, bana, New York'ta sokaklarla caddelerin doğu ve batı olarak bölündüğünü, benim de örneğin Otuz Üçüncü Sokak 15 no.nun Doğu mu, yoksa Batı Otuz Üç mü olduğunu bilmem gerekece¬ğini anlattı. Bütün bunlar bana korkunç derecede karmaşık görünmüş¬tü. Yolumu kaybedip uzun ve geniş caddelerde benimle ilgilenmeden yanından akıp giden binlerce insanın arasında sonsuza dek dolaştığımı görür gibiydim.

Yaşlı kadın şapkasına çekidüzen verirken, «New York'tan korkma¬malısın,» dedi. «Gerçi çok büyüktür, ama insanları bir kere onları tanı¬dıktan sonra sana dostça davranırlar. Özellikle benim VVueons'deki çev-

remde. Senin gibi şirin bir kızın kısa zamanda pek çok arkadaş edineceğinden eminim. Ayrıca New York'ta göreceğin ve yapacağın bunca olağanüstü şeyi düşün.»

New York kentiyle ilgili broşürümü omuzdan askılı çantama koyarak, «Biliyorum,» diye mırıldandım.

Yaşlı kadın, «Ünlü bir okula gitmek için New York'a gelebildiğin için çok şanslısın,» dedi. «Annem beni Avrupa'dan buraya getirdiğinde yaşım seninkinden büyük değildi.» Güldü. «Sokakların altınla kaplı olduğuna gerçekten inanmıştık. Ama hepsi masaldan ibaretti.»

Yaşlı kadın yine elimi okşadı. «Sokaklar senin için belki de altınla kaplanacak. Dilerim, öyle olsun.» Böyle derken, kadının gözlerinde sevecen bir parıltı vardı.

Artık masallara, özellikle de benim için gerçek olacak masallara inanmadığım halde, «Teşekkür ederim,» diye karşılık verdim.

Uçağın tekerlekleri açıldığı ve iniş pistine yaklaştığımız sırada yine soluğumu tuttum. Hafif bir toslama oldu, arkasından da uçağımız pistte metreleri yutmaya başladı. Yere inmiştik.

Gerçekten de gelmiştim.

New York'taydım.

Yeni Bir Macera, Yeni Bir Arkadaş

Dizi halinde uçağı terkettik. Havaalanı terminaline girdiğimizde,
Bayan Levy oğluyla gelinini görüp onlara elini sallamaya başladı. Genç çift yaklaşarak annelerini kucakladılar ve onu öptüler. Ben biraz geride durup onları seyrediyordum. Benim de gelişimi endişeyle bekleyen bir ailemin olmasını ne kadar isterdim. Uzun bir yolculuktan döndüğünüzde sevdiğiniz kişileri, sizi kucaklamak ve ne kadar özlediklerini söylemek için bekler bulmak ne harika bir duyguydu kim bilir.. ! Günün birinde ben de bunu yaşayabilecek miydim acaba?

Bayan Levy ailesine kavuştuktan sonra beni unuttu. Hepimiz aynı yöne, bagajlarımızı getirecek yürüyen şeritlere doğru yürüdüğümüzden ben de yolcu kalabalığını izledim. Hayatında ilk kez sirke giden küçük

bir kız gibiydim. Durup durup her şeye, herkese bakmaktan kendimi alamıyordum. Duvarlarda New York'taki müzikallerin reklamını yapan büyük renkli afişler gözü alıyordu. Ancak düşlerimde gördüğüm o müzikaller şimdi etrafımda seyredilmeyi bekliyordu. O müzikaller ve yıldızlar nasıl olur da şimdi benden sadece birkaç dakikalık uzaklıktaydı? Günün birinde o güzel posterlerin birinde yer almayı düşlemem çılgınlık mıydı?

Elizabeth Arden'in bir parfümünü tanıtan dev posteri seyrederek koridorda yürümeyi sürdürdüm. Bütün posterlerdeki kadınlar şık giysileri ve takılarıyla, pırıl pırıl güzel yüzleriyle sinema yıldızlarına benziyorlardı. Birden hoparlörde uçakların gelişini ve gidişini ilan eden bir ses duyarak hızla döndüm.

Bir aile yabancı bir dil konuşarak yanımdan geçti. Baba bir şeyden yakınıyor, anne de küçükleri ellerinden yakalamış, elinden geldiğince hızlı sürüklüyordu. İki denizci yanımdan geçerken ıslık çaldılar, sonra ne kadar şaşırdığımı görünce kahkahayı bastılar. Koridorun daha uzağında bir köşede durmuş sigara içen üç genç kız gördüm. Hiçbiri yaşça benden büyük değildi. Üstelik de binanın içinde bulunmamıza rağmen, hepsinin gözünde güneş gözlüğü vardı. Şaşkınlığımı farkedince bana ters ters baktılar, ben de dikkatimi başka yere çevirdim.

Şimdiye dek aynı yerde hiç bu kadar çok insan görmemiştim. Hem de böylesine çok zengin insan! Erkeklerin arkasında koyu renk nefis kostümler, ayaklarında ayna gibi parlayan siyah ya da kahverengi ayakkabılar vardı. Yüksek ökçelerini tıkırdatarak, şık ipekli elbiseleri ve mantolarıyla koridordan geçen kadınların kulaklarıyla gerdanlarında pırlantalar ışıldıyordu.

Bir süre sonra yanlış yöne gitmiş olmaktan korkmaya başladım. Durup heyecanla etrafıma bakınca, uçaktaki öbür yolculardan hiçbirini yakınımda göremedim. Yolumu kaybeder, beni almaya gelen şoför de daha fazla beklemeyip giderse ne yapardım? Kime telefon edebilir, nereye giderdim?

Bir ara Bayan Levy'nin koridorda hızla uzaklaştığını görür gibi oldum. Sevinçten kalbim çarpmaya başladı, ama sonra kadının benzer şekilde giyinmiş başka bir yaşlı hanım olduğunu farkedince fena bozuldum. Biraz daha ilerleyince bir gazete satış kulübesinin yanında duran uzun boylu bir polis gördüm.

«Özür dilerim,» diyerek yanına sokuldum. Polis gazetesinin üstünden alnını kırıştırarak bana baktı.

«Size nasıl yardım edebilirim, küçük bayan?»

«Galiba biraz yolumu kaybettim. Uçaktan yeni indim. Bagajlarımı almaya gidiyordum, ama posterlere dalınca başka bir yerlere saptım sanıyorum.»

Polisin mavi gözlerinde ilgi belirdi. Gazetesini katlayarak, «Yalnız başına mısın?» diye sordu.

«Evet, efendim.»

Polis büsbütün dikkat kesildi. «Kaç yaşındasın?»

«Hemen hemen on altı buçuk yaşındayım.»

«Öyleyse işaretlere dikkat edersen kendi başına yolunu bulabilecek yaştasın demektir. Merak etme, bu kez tamamen kaybolmuş sayılmazsın.» Polis elini omzuna dayayarak beni geldiğim yöne çevirdi ve bavulların geleceği şeritlere nasıl ulaşacağımı gösterdi.

Sözünü bitirdikten sonra sağ elinin işaret parmağını burnumun dibinde salladı. «Yine posterlere dalıp gitme. Tamam mı?»

«Yapmam,» deyip aceleyle oradan uzaklaşırken, kısık gülüşü beni izliyordu.

Bagajların çıktığı yere vardığımda, yolcuların bavullarını almak için itiştiklerini gördüm. Genç bir askerle yaşlıca bir beyin arasında nasılsa bir aralık buldum. Derken asker beni görünce yer açmak için kenara çekildi. Koyu kahverengi gözleri ve dostça bir gülümseyişi vardı, Omuzları üniformasının ceketinin altında o kadar geniş ve güçlü görünüyordu ki... Sağ göğüs cebinin üstündeki nişanlardan gözümü alamıyordum.

Asker bunlardan birini gururla işaret ederek, «Bu da nişancılığımın ödülü,» diye belirtti.

Yüzümü ateş bastı. Uçakta Bayan Levy beni New York'ta insanlara uzun uzun bakmamam için uyardığı halde, şimdi aynen bunu yapıyordum.

Genç asker, «Sen nereden geliyorsun?» diye sordu. Öbür göğüs cebinin üstünde soyadı yazılıydı: VVİlson.

«Virginia'dan geldim,» dedim. «Cutler Koyu denilen bir yerden.»

«Ben de Brooklyn'denim.» Gülerek ekledi. «New York'un Brooklyn'i tabii. Elli birinci eyalet. Orasını nasıl özlüyorum bilsen.»

«Brooklyn bir eyalet mi yani?» diye şaşkınlığımı belli etmem üzerine genç asker güldü.

«Senin adın ne?»

«Dawn.»

«Dawn, ben de Er Johnny VVilson'um. Ama saçlarımın kesimi yüzünden arkadaşlarım bana Butch derler.» Böyle derken fırça gibi kesilmiş saçlarının üstünde sağ avucunu gezdirdi. «Daha orduya katılmadan önce bile saçlarımı böyle kestirirdim.»

Ona gülümserken şeridin üstünden bavullarımdan birinin geçtiğini gördüm. «Ah, bavulum,» diyerek ona doğru uzandımsa da yakalayamadım.

Er VVilson, «Sen dur,» deyip solumda bekleyenlerin arasına sokularak bavulumu yakaladı.

Bavulumu getirmesi üzerine, «Teşekkür ederim,» dedim. «Ama bir bavulum daha var. Onun için, geçen bagajlardan gözümü ayırmamalıyım.»

Er VVilson birden eğildi ve sırt çantasını iki sandığın arasından kaptı. Derken ben de ikinci bavulumu gördüm. VVilson onu da -benim için aldı.

«Teşekkür ederim,» dedim.

«Sen nereye gidiyorsun, Dawn? Brooklyn'deki bir yere olmasın sakın?» Bu soruyu umutla sormuştu.

«Oh hayır, ben Nevy York kentine gidiyorum,» dedim.

Askeri yine güldürmüştüm. «Brooklyn de New York kentinin bir parçasıdır. Gideceğin adresi bilmiyor musun?»

«Hayır. Ama beni almaya gelecekler,» dedim. «Bir taksi şoförü gelecekti.»

«Anlıyorum.» Genç adam bavullarımdan birini benim için terminal binasının kapısına kadar taşımayı önerdi. Benim bir şey dememe fırsat vermeden bavulu kaldırdığı gibi yürümeye başlamıştı bile. Kapıda bir başka kalabalıkla karşılaştık. İçlerinden birçoğu, Bayan Levy'nin bana söylediği gibi, üstünde adlar yazılı pankartları havada tutuyorlardı. Ne kadar arandımsa bunların içinde kendi adımı göremedim. Boğazıma bir şey düğümlenmişti. Hangi uçakla geleceğim iyi anlaşılmadığı için, kimse beni karşılamazsa ne yapardım? Benden başka herkes nereye gide-

ceğini biliyor görünüyordu. Bu kadar kalabalığın içinde ilk kez New York'a gelen sadece ben miydim acaba?

Er Wüson birden, «İşte,» diyerek parmağıyla bir yeri işaret etti. O yöne bakınca traşsız, yorgun ve canı sıkılmış gözüken uzun boylu, esmer bir adamın, üstünde DAWN CUTLER yazılı pankartla biraz ilerim¬ de durduğunu gördüm.

Er Wilson, «Dawn adı pek yaygın olmadığına göre, bu ancak sen olabilirsin,» dedi ve beni öne sürerek adama, «Aradığınız hanım işte burada,» diye bildirdi.

Taksi şoförü, «Güzel,» dedi. «Taksim binanın önünde, ama havaala¬ nı polisi de ensemde. Ceza yemeden bir an önce gidelim.» Suratıma bile bakmadan bunları söylemişti. Bavullarımın ikisini de kaptığı gibi ile¬ ri atıldı.

Genç askere, «Size teşekkür ederim,» dedim.

O da bana gülümsedi. Ben taksi şoförünün arkasından koşarken, «Dilerim, New York'ta güzel günler geçirirsin,» diye seslendi. Tekrar arkama baktığımda Er Wilson gitmişti. Bir tür koruyucu melek gibi en zör durumumda bana yardım etmek için yanımda bitmiş, sonra da göz¬ den kaybolmuştu. Yabancılarla dolu bu koskoca yerde kendimi birkaç saniye güvenlikte hissetmiştim. Yanımda benimle ilgilenen güçlü biri olunca, yine Jimmy'yle berabermişim gibi bir duyguya kapılmıştım.

Taksi şoförüyle birlikte terminal binasından dışarı çıktığımızda, güneş o kadar parlaktı ki, nereye gittiğimizi görmek için elimi gözlerime siper etmek zorunda kaldım. Ama sıcak bir yaz gününde oluşumuza için için seviniyordum. Sıcak ve parlak gün bana umut veriyor, sanki hoşgeldin diyordu. Taksi şoförü beni arabasına kadar götürdü, bavulla¬ rımı bagaj bölümüne yerleştirdi ve oturmam için arka kapıyı açtı.

«Atla,».dedi. Asık suratlı bir polis bize doğru geliyordu. Şoför, «Gidi¬ yoruz, gidiyoruz,» diye seslenerek direksiyona geçmek için acele adım¬ larla arabanın etrafını döndü.

Arabayı çalıştırıp kaldırımdan uzaklaştırırken, «Bu kentte insana yaşama hakkı tanımıyorlar. Gece gündüz ensendeler,» diye homurdanı- yordu. Arabayı o kadar hızlı sürüyordu ki, kapının yukarısındaki tutama¬ ca yapıştım. Şoför bir otomobil dizisinin arkasında aniden fren yaptı; hemen ardından diziyi solladı, daha öndeki otomobillerin arasında ken¬ dine yer buldu ve arabamızı soluğumu kesen bir ustalıkla otomobil sıra-

sının bir arasına, bir dışına sürmeye koyuldu. Birkaç kez başka araçlara toslamamıza ramak kaldı, ama çok geçmeden kendimizi açık bir otoyol¬da bulduk.

Şoför dönüp bana bakmadan, «New York'a ilk gelişin mi?» diye sordu.

«Evet.»

«Her gün midem cayır cayır yandığı halde, başka yerde yaşamayı düşünemiyorum. Ne dediğimi anladın, değil mi?»

Adamın benden yanıt bekleyip beklemediğini anlamadım. «Sana kendi kızıma verdiğim öğüdü tekrarlayacağım,» diye devam etti. «So¬kaklarda yürürken gözlerini ilerideki bir noktanın üstüne dik ve kimse¬nin dediklerine bakma.» Gözünü kırpıp yineledi. «Ne dediğimi anladın, değil mi?»

«Evet, efendim.»

«Hiç merak etme, işlerin yolunda gidecektir. Akıllı bir kıza benziyor-sun ve iyi bir semte gidiyorsun. Orada biri seni soymaya kalksa bile nazikçe davranır, 'Özür dilerim, on dolarınız var mı acaba?' diye sorar.»

Şoför bu sözlerinin ardından dikiz aynasına göz atınca, yüzümde beliren şoku gördü. «Şaka ediyordum,» dedi gülerek.

Radyosunu açtı, ben de yaklaşan gökdelenlere, trafiğe ve itiş kakı¬şa dikkatimi verdim. Bu yolculuğun, New York'a girişimin tam anlamıy¬la tadını çıkarmak, anılar üzerinde kafa yormayı da sonraya bırakmak istiyordum. Her şey soluk kesici bir hızla gelişiyordu. Buraya gelmemi düzenlerken Cutler Nine başıma neler geleceğini ummuştu acaba? Bunu çok merak ediyordum. Paniğe kapılıp geri dönmeme izin vermesi için yalvaracağımı mı sanmıştı? Ya da kaçacağımı, o daima tetikteki kuşkulu gözlerinin önüne bir daha çıkmayacağımı mı düşünmüştü?

Fena halde yüreğim sıkılıyordu. Hayır, kaçmayacaktım. Kararlı ve güçlü olacak, onun kadar, hatta daha güçlü olduğumu yaşlı kadına kanıtlayacaktım.

Bir köprüyü aşınca kendimizi kentin merkezinde bulduk. Başımı kaldırıp yükseklere bakmamın sonu gelmiyordu. Binalar o kadar yük¬sek ve onlara girip çıkan insanlar o kadar kalabalıktı ki... Otomobil klak¬sonları çın çın ötüyor, taksi şoförleri birbirlerine ve başka sürücülere

bağırıp çağırıyorlardı. İnsanlar, şoförlerin onları hedef aldığına inanmış gibi, panik içinde bir kaldırımdan ötekine koşuyorlardı.

Ya mağazalar! Dünyanın bütün mağazaları buradaydı. En başta da hakkında pek çok şey duyduğum ve okuduğum Saks Fifth Avenue ile Macy's.

Taksi şoförü, «Böyle bakmaya devam edersen boynun tutulacak,» dedi. Yanaklarımın kızardığını hissettim. Adamın beni seyrettiğinin farkına varmamıştım. Dikiz aynasından bana bakarak, «Ne zaman New York'lu sayılabileceğini biliyor musun?» diye sordu. Hayır gibilerden başımı sallamam üzerine yanıtladı. «Tek yönlü bir sokakta karşıdan karşıya geçerken iki yana bakmadığın zaman.» Bu sözlerine komik bir fikraymış gibi güldü, ama ben espriyi kavrayamamıştım. Bir New York'lu olana kadar daha pek çok fırın ekmek yememin gerekeceği anlaşılıyordu.

Çok geçmeden insanların daha iyi giyimli, kaldırımların daha temiz olduğu çok güzel sokaklardan geçmeye başladık. Binaların ön yüzleri de daha yeni ve daha bakımlı gözüküyordu. En' sonunda kahverengi kumtaşından bir evin önünde durduk. Etrafında demir parmaklıklar vardı, kapısına da beton basamaklarla çıkılıyordu. Çift kanatlı kapılar olduğça yüksekti ve iyi kalite meşeden yapılmış izlenimi uyandırıyordu.

Taksi şoförü arabasını durdurarak indi ve iki bavulumu kaldırımın üstüne bıraktı. Ben de otomobilden inip yavaşça etrafıma bakındım. Burası uzun bir süre benim evim olacaktı. Tepede iki uçağın tüy gibi küçük bulutlarla beneklenmiş koyu mavi göğe tırmandığını gördüm. Karşımızda küçük bir park vardı, az ötesinde ağaçların arasından bir akarsu görülüyordu: Doğu Nehri. Her şeye bakmaktan kendimi alamıyordum; öyle ki, taksi şoförünün hâlâ yanımda durduğunu bir an için unuttum.

«Taksi ücreti ödendi, ama bahşişim verilmedi,» dedi.

«Bahşiş mi?»

«Tabii ki, güzelim. New York'lu bir şoföre daima bahşiş vermek âdettir. Bunu unutma da, başka her şeyi unutabilirsin.»

«Ya... » Bozulmuştum. Para çantamı açarak içindeki bozuk paraları karıştırmaya koyuldum. Adama ne kadar bahşiş vermem gerekiyordu acaba?

«Bir dolar yeter,» dedi. /

Çantadaki paranın içinden bir dolar çekerek ona uzat/ım.

«Teşekkür ederim. Sana da iyi şanslar,» dedi. «Benim işimin başına dönmem lazım.» Bu sözlerden sonra havaalanındaki "kadar çabucak arabasının etrafını döndü. Bir, iki saniyeye kalmadan klaksonunu öttürerek başka bir arabanın önünü kesmiş ve bir köşeyi dönüp gözden kay¬ bolmuştu.

Dönüp küçük beton merdivene baktım. Bana birden o kadar yük¬ sek ve ürkütücü gözükmüştü ki... Bavullarımı tutamaklarından yakala¬ yıp basamakları ağır ağır çıkmaya koyuldum. Kapının önüne varınca bavulları yere bırakarak zile bastım. İçeride hiçbir hareket olmayınca zil bozuk mu ya da duymadılar mı diye merak ettim. Uzunca bir aradan sonra zile bir kez daha bastım. Birkaç saniye geçtikten sonra, kapının iki kanadı uzun boylu ve azametli tavırlı bir kadın tarafından dramatik bir hareketle açıldı. Güzel duruşu ve yürüyüşü öğreten kitaplardaki resimlerde, başlarında dengeye getirilmiş bir kitapla geçit töreni yapan kadınlar gibi dimdik duruyordu. Yaşı altmışına yakın gösteriyordu. Kes¬ tane rengi saçları ak tellerle yol yol olmuştu.

Arkasında, ayak bileklerine kadar inen lacivert bir eteklik, ayaklarında balerin terlikleri vardı. Fildişi renkli bluzunun kolları boldu, geniş yakasının üst iki düğmesini açık bırakarak renkli, iri taşlardan oluşan kolyesini gözler önüne sermişti. Sol kulağında kolyenin taşlarından ağır bir küpe dikkati çekiyordu, ama sağ kulağında küpe yoktu. Küpesinin tekinin kayıp olduğunu bilip bilmediğini merak ettim.

Yüzünde fazla çarpıcı bir makyaj vardı. Yanakları karanlıkta boyan¬ mış gibi al aldı. Gözlerini siyah boyayla çerçevelemişti. Kirpikleri de o kadar uzundu ki, yapay olduklarına kalıbımı basabilirdim. Dudaklarındaki boya eflatuna çalan bir kırmızıydı.

Beni tepeden tırnağa süzdükten sonra, aklından geçen bir düşün¬ ceyi doğrular gibi başını salladı.

«Sen Dawn olmalısın,» dedi.

«Evet, efendim,» diye yanıtladım.

Kendini tanıttı. «Ben de Agnes'im. Agnes Morris.»

Evet der gibi başımı salladım. Bana verilen talimatları içeren kâğıt¬ taki ad da buydu. Bu arada kadının keskin, iç bayıltıcı parfümünün

kokusu burnumun direğini sızlatmıştı. Koku, yasemin ve gül karışımı gibi bir şeydi. Hani önce bir kokuyu üstüne püskürtmüş, sonra da unu¬tarak ikinci Bir koku sürünmüş gibi.

Kapının ağzında durdu. Holün zemini parkeydi ve üstüne oldukça eski görünen oval bir halı atılmıştı. Şark deseni hemen hemen solmuş gibiydi. İkimiz ide içeri girip ikinci kapı da arkamızdan kapandıktan son¬ra, sağ yanımdaki sarkaçlı büyük duvar saati saat başını çaldı.

Bayan Morris, «Bay Fairbanks kendini tanıtıyor,» diyerek, zengin bir maun mahfaza içindeki saati işaret etti. Kadranındaki numaralar Romen rakamlarıyla gösterilmişti. Kalın, siyah akrep ve yelkovanın uçla¬rı, saati belirleyen minik parmakları andırıyordu.

Şaşırarak, «Bay Fairbanks mı?» diye sordum.

Kadın bunu anlamamın gerektiğini belli eden bir tavırla, «Büyük duvar saati tabii,» dedi. «Eşyamın her birine ad taktım, bir zamanlar bir¬likte çalıştığım ünlü aktörlerin adlarını. Böylesi eve daha samimi bir hava veriyor...» Agnes Morris birden başını kaldırarak bana baktı. «Ne o, beğenmedin mi?» diye sordu. Gözleri kısılmıştı. Dudaklarını da öylesi¬ne germişti ki, köşeleri beyazlaşmış gibiydi.

«Ah, hayır,» diye karşılık verdim.

«Önce kendileri düşünmediler diye bir şeyi beğenmeyen insanlar¬dan nefret ederim.» Kadın avucunu saatin dolabının kenarında gezdirdi ve orada duran gerçekten de bir insanmış gibi gülümsedi. «Oh Romeo, Romeo,» diye fısıldıyordu. Ayaklarıma yer değiştirdim. Bavullar ağırdı, ben de hâlâ onları taşıyarak ayakta duruyordum. Agnes benim orada olduğumu unutmuş gibiydi.

«Hanımefendi?» dedim. Kadın hızla başını çevirdi ve, «Ne cüretle beni rahatsız ediyorsun?» der gibi bana ters ters baktı.

Sonra holün ucunu işaret ederek, «O tarafa,» dedi.

İlerimizde el oyması, kahverengi tahta tırabzanlı bir merdiven yuka¬rı kata yükseliyordu. Basamakları örten gri hah da holdeki kadar aşın¬mıştı. Duvarlar aktörlerle aktrislerin, şarkıcılarla dansçıların solmuş fotoğrafları, çerçevelenmiş tiyatro eleştirileri ve oyuncuların altyazılı resimleriyle kaplıydı. Eve insana hoş gelen, hafif bir küf kokusu sinmiş¬ti. Temiz ve düzenli gözüküyordu. Longchamp Baba'yla Anne'nin, Jimmy ile, benimle ve Fern'le birlikte oturduğu yerlerin çoğundan çok

daha sevimli olduğu kuşkusuzdu. Ama onlar sanki başka bir/hayata ait¬ miş gibi o kadar gerilerde kalmıştı ki. /

Agnes sağımıza düşen bir kapının eşiğinde durdu. /

«Burası, konuklarımızı ağırladığımız oturma odamızd/r. Haydi içeri gir ve otur.» Ekledi. «Aramızda herhangi bir anlaşmazlık olmaması için, ilk konuşmamızı hemen yapacağız.» Birden durup dudaklarını büzdü. «Sanırım, karnın da açtır.»

«Evet,» dedim. «Uçaktan inince doğru buraya geldim, yolda da bir şey yemedim.»

«Ama yemek saati geçti. Bayan Liddy'nin, öğrencilerin kaprislerine göre, canları yemek isteyince ya da istemeyince çalışmak zorunda kal¬ması hiç hoşuma gitmiyor. Hiç kimsenin kölesi değildir o.»

«Üzgünüm. Kimseyi rahatsız etmek istemedim.» Ne diyeceğimi bilemiyordum. Yemekten söz eden, Bayan Agnes'in kendisi olmuştu; şimdi ise karnımın aç olduğunu itiraf ettiğim için bana suçluluk duyur¬maya çalışıyordu.

Agnes, «Haydi, içeri gir,» diye emretti.

«Teşekkür ederim,» diyerek içeri girmek üzere döndüm. Ama o, beni omuzlarımdan yakalayarak durdurdu.

«Hayır, hayır. Bir odaya girerken daima başını dik tut. İşte böyle.» Kadın başımı nasıl dik tutmam gerektiğini gösterdikten sonra ekledi. «Böylece, herkesin dikkati senin üzerine çevrilir, sahnede olduğunu far-kederler. Her şeyin doğrusunu hemen öğrenmende yarar var.» Bayan Agnes bundan sonra koridorda uzaklaştı.

O gider gitmez dikkatimi odaya verdim. Soluk fildişi renkli tül per¬delerden içeri süzülen güneş ışığı ölgün ve sisliydi, oturma odasına rüya gibi bir hava veriyordu. Kreton kaplı kanepeyle yüksek arkalıklı ve yastıklı koltuğun her ikisi de eskimişti ama rahat görünüyordu. Bir seh¬panın üstüne tiyatro dergileri atılmıştı, kanepenin karşısında da eski bir salıncaklı koltuk yer alıyordu.

Sağımdaki köşede koyu renkli meşeden bir masa, üstünde de eski model bir gramofonla bir dizi eski plak vardı. En üstteki plak «Madam Butterfly» operasının ünlü aryasıydı. Şömine rafının yukarısını ise bir tiyatro sahnesinin yağlı boya resmi süslüyordu. «Romeo ve Jülyet»in balkon sahnesine benziyordu, bu.

Odanın öbür yanında bir piyano vardı. Üstündeki notaya göz atınca Mozart'ı' bir konçertosu olduğunu gördüm. Onu Richmond'da çaldığımı anımsıyordum. Şimdi de piyanonun başına geçip tekrar çalmak içimden geldi. Hatta parmak uçlarımın karıncalandığını hissettim. Piyanodan sanki hiç uzaklaşmamışım gibi geliyordu bana.

Piyanonun arkasındaki raflarda piyesler ve eski romanlar diziliydi. Bir de oyunlara ait öteberiyle dolu cam bir kutu vardı. Bunların arasında eski programlar, aktör ve aktris fotoğrafları, sahne donatımından parçalar, bu arada maskeli balolarda takılanlara benzer renkli bir maske, camdan heykelcikler, altındaki notta «Bana Rudolph Valentino tarafından verilmiştir» yazılı bir çift kastanyet dikkat çekiyordu.

. Bakışım, çok genç bir Agnes Morris olması gereken gümüş çerçeveli bir fotoğrafa takıldı. Daha yakından bakmak için onu elime aldım. Agnes o abartılı makyaj olmayınca bayağı taze ve güzel görünüyordu.

«İzin almadan başkasının eşyasına dokunmamalısın.» Agnes'in sesini duyarak hopladım. Dönünce, onun kapının eşiğinde ellerini göğsünde kavuşturmuş durduğunu gördüm.

«Üzgünüm,» diye geveledim. «Ben sadece...»

Sözümü kesti. «Öğrencilerin burada kendilerini evlerindeymiş gibi hissetmelerini istesem de, benim eşyama saygı göstermek zorundalar.»

Yine «Üzgünüm,» diyerek fotoğrafı hemen aldığım yere bıraktım.

«Benim burada bir miktar değerli eşyam var. Para içinde yüzsen bile onların uğradığı zararı karşılayamazsın, çünkü onlar anılarla bağlantılıdırlar, anılar ise elmastan, altından da daha değerlidir.» Agnes Morris odanın ortasına yürüyerek resme baktı.

«Bu çok güzel bir fotoğraf,» demem üzerine yüzündeki anlam biraz yumuşadı.

Devam etti. «Şimdi bu fotoğrafa ne zaman baksam, bir yabancıya bakar gibi oluyorum. İlk sahneye çıktığım zaman çekilmişti.»

«Sahi mi? O resimde o kadar genç görünüyorsunuz ki,» dedim.

«O sırada senden yaşlı değildim.» Agnes başını arkaya atıp tavandaki bronz lambaya baktı. «Büyük Stanislavsky ile tanışmış, onunla çalışmıştım. 'Hamlet'te Ophelia'yı oynamış, eleştirmenlerden çok olumlu puan almıştım.»

Etkilenip etkilenmediğimi görmek için bana baktı, ama ben Stanislavsky'nin adını bile duymamıştım.

Sertçe bir sesle, «Otur,» dedi. «Bayan Liddy birazdan çayınla sandviçleri getirecek. Ama bundan sonra böyle hizmet görmeyi beklememelisin.»

Ben kanepeye yerleşirken o da karşıdaki salıncaklı koltuğa oturdu.

«Senin hakkında biraz bir şeyler biliyorum,» diyerek başını salladı. Gözlerini kısmış, dudaklarını büzmüştü. Birden elini etekliğinin kemerine atarak bir mektubu ortaya çıkardı. Mektup saklamak için ne kadar garip bir yer, diye düşündüm. Çok önemli bir sırra sahip olduğunu bana kanıtlamak için mektubu yukarıya kaldırdı. Cutler Koyu'ndaki otelin antetini taşıyan zarfı görünce, kalbim göğsümün içinde kelebek gibi uçuşmaya başladı.

Bayan Agnes mektubu zarfın içinden çıkardı. Kâğıdın ne denli katlı ve buruşmuş olduğuna bakılırsa, kadının onu, geldiği andan itibaren her saat başı çıkarıp okuduğu anlaşılıyordu. «Bu, bana büyükannenden gelen bir mektup,» diye ekledi. «Seni tanıtmak amacıyla yazılmış.»

«Ya?»

«Evet.» Agnes Morris kaşlarını kaldırdı ve eğilerek gözlerini yüzüme dikti. «Bana sorunlarından bazılarını anlattı.»

«Sorunlarım mı?» Cutler Nine yoksa o korkunç öykümü açığa mı vurmuştu? Niçin? Daha buradaki hayatıma başlamadan beni herkesin merakını uyandıran garip bir yaratık durumuna mı düşürmeyi amaçlıyordu? Öyleyse düşlerimi gerçekleştirmememi garantilemenin peşindeydi.

«Evet.» Agnes başını sallayarak salıncaklı koltukta arkasına yaslandı. Mektupla yelpazeleniyordu. «Okuldaki sorunlarından söz etti. Yaşıtın olan başka öğrencilerle uyum sağlamakta karşılaştığın güçlükler nedeniyle sana sürekli okul değiştirtmek zorunda kaldıklarını anlattı.»

«Demek size bu gibi şeyler anlattı, öyle mi?»

Agnes, «Evet. Ve anlattığı için memnunum,» diye atıldı.

«İyi ama okulda hiçbir güçlükle karşılaşmadım ki. Daima iyi bir öğrenci olmuşumdur. Ve de...»

Orta yaşlı kadın parmağıyla mektuba vurarak, «İnkâr etmen yarar sız. Hepsi şu kâğıdın üstünde kayrtlı,» dedi. «Büyükannen çok önemli, çok kibar bir hanımefendi. Bunları yazmak durumunda kalması kim bilir

onu ne üzmüştür.» Arkasına yaşlandı. «Ailene ve özellikle büyükannene büyük yük oldun.»

«Hiç de değil,» diye itiraz edecek oldum.

«Lütfen.» Agnes elini kaldırınca, parmaklarının artritten şekilsizleştiğini, elinin de masallardaki cadıların ellerine benzediğini gördüm. «Şimdi önemli olan bundan sonraki davranışların,» dedi.

«Yani?»

Agnes açıkladı. «Burada benim korumam altındayken nasıl davrandığını göreceğiz.»

«Büyükannem başka neler yazdı?»

Agnes mektubu katlayarak, «Bu konu ikimizin arasında,» dedi ve mektubu tekrar kemerinin altındaki eski yerine soktu.

«Ama verilen bilgiler benimle ilgili!» diye atıldım.

Agnes daha fazla konuşmama fırsat vermedi. «Sorun o değil. Tartışmayı istemiyorum.» İçini çekerek tamamladı. «Evet, böylesi bir geçmişin olunca da, senin burada bir deneme süresi geçirmene karar verdim.»

«Ne gereği var? Buraya daha henüz geldim ve yanlış sayılabilecek hiçbir şey yapmadım.»

«Öyle de olsa bu önleme başvurmak zorundayım.» Agnes işaret' parmağını burnumun dibinde sallayarak, «Bir tek kurala bile karşı gelmemen lazım,» diye uyardı. «Burada oturan herkes, hafta içinde gece saat ondan, hafta sonlarında da gece yarısından önce dönmüş olmalıdır. Bu da, erkek ya da kız olsun, onun nereye gideceğini bilmem koşuluyla. Evimizde fazla gürültü de yasaktır. Ve hiç kimsenin pasaklı olmaya, binaya zarar vermeye hakkı yoktur. Burada kaldığın sürece evimde bir konuk olduğunu aklından çıkarmamalısın. Anlaşıldı mı?»

«Peki, efendim,» dedim usulca. «Ama büyükannemin mektubunun konusu ben olduğuma göre, başka ne dediğini bana söyleyemez misiniz?»

Agnes'in yanıt vermesine vakit kalmadan gözleri dostça bakan kır saçlı, yuvarlak yüzlü ve tombul bir kadıncağız, içinde sandviç ve bir fincan çay olan tepsiyle çıkageldi. İnsana birer merdaneyi hatırlatan kolları ve tombul parmaklı küçük elleri vardı. Uçuk mavi renkli elbisesinin

üstüne sarı çiçekli bir önlük geçirmişti. Gülümseyişinde sıcak ve seve¬ cen bir anlam olduğu derhal dikkatimi çekti.

«Bu küçük hanım yeni Sarah Bernhardt'ımız, öyle değil mi?» dedi.

«Evet, Bayan Liddy. Yeni primadonnamızdır.» Agnes dudaklarını büzdü. «Dawn, bu hanım sana sözünü ettiğim Bayan Liddy'dir. Bu evi yöneten gerçekte o. Benim gibi onun da sözünden çıkmayacaksın. Hiç kimsenin Bayan Liddy'ye terbiyesizlik etmesine tahammül edemem.»

«Merak etmeyin, bu genç hanımın çok nazik ve terbiyeli olduğun¬ dan eminim, Bayan Morris. Hoşgeldin, yavrum.» Bayan Liddy tepsiyi sehpanın üstüne bıraktıktan sonra, ellerini kalçalarına dayayarak bekle¬ di.

«Teşekkür ederim,» dedim.

Bayan Liddy, Agnes'e döndü. «Güzel bir kız, değil mi?»

Agnes, «Evet, ama en çok başı derde girenler de güzel olanlardır,» diye kesip attı.

Her ikisinin de bakışı üzerimde olduğundan kendimi vitrin içindeki bir eşyadan farksız hissediyordum.

Bayan Liddy bana, «Kızım, ben sabahları hep mutfakta oluyorum,» dedi. «Eğer bir şey istersen, oraya benim yanıma gelebilirsin. Hafta son¬ larında herkesin en geç saat ona kadar yatağını düzeltmiş olması gere¬ kir. Haftada bir kez de evi baştan başa temizleriz. O zaman da herkes yardımcı olur.»

Agnes, «Evet,» diyerek bakışını yüzüme dikti. «Burada hepimiz çalı¬ şırız. Kızlar saçlarını tepelerinde toplar, en eski elbiselerini giyer, kolları¬ nı sıvarlar. Aynen delikanlılar gibi. Pencereler yıkanır, banyolar fırçala¬ nır. Ben bunu bir sahne dekorunun dağıtılmasıyla kıyaslarım hep. Bunun ne demek olduğunu herhalde biliyorsundur.»

Hayır gibilerden başımı salladım.

Agnes kulaklarına inanamıyormuş gibi gözlerini iri iri açtı.

«Bir oyunun temsiline son verilince, aktörlerle set işçileri, bir sonra¬ ki oyunun başlayabilmesi için dekorları sökerler.»

Sözün bu yerinde Bayan Liddy bana gülümseyerek odadan çıktı.

Agnes bana, «Hiç piyano dersi aldın mı?» diye sordu.

«Biraz,» diye cevap verdim.

«Güzel. Şu halde sanat toplantılarımızda bize çalarsın. Yaz sömes-

tirleri sırasında burada pek fazla öğrencim yok. Özetle, şu sırada sade¬ce iki konuğumuz var. Ama sonbaharda üç konuğumuz daha olacak. Beldock ikizleri dönüyorlar. Donald Rossi adındaki üçüncü öğrenci de senin gibi yeni. Trisha Kramer odasını seninle paylaşmaya razı oldu. Trisha'yla anlaşamazsan, tavanarasına taşınmanı ya da kendine başka yer aramanı isteyeceğim. Kendisi çok hoş bir genç hanım ve parlak bir gelecek vaat eden dansçıdır. Burada bir şey onu mutsuz ederse çok yazık olur.» Agnes yine gözlerimin içine bakarak sordu. «Ne demek iste¬diğimi çok iyi anladın, değil mi?»

«Evet, bayan.» Agnes'in, gelecekteki oda arkadaşıma benim hak¬kımda ne yalanlar uydurduğunu bayağı merak ediyordum.

Agnes, «Ayrıca, buradaki öbür öğrenciyi rahatsız etmeni de özellik¬le istemiyorum,» diye uyardı. «Adı Arthur Garvvood'dur.» Agnes içini çekerek başını salladı. «Obua çalmayı öğrenen çok duygusal bir genç¬tir. Annesiyle babası çok ünlü kişilerdir: Bernard ve Louella Garvvood. New York Filarmoni Orkestrası'nın müzisyenlerindendir. Evet, sandviçi-ni bitirdiğini görüyorum. Şimdi sana evin kalan kısmını gösterecek, son-ra da odana götüreceğim.»

«Teşekkür ederim.» Ayağa kalktım. «Bu tepsiyi mutfağa götüreyim mi?»

«Pek tabii. Büyükannene bakılırsa, sana hizmet edilmesine alışık-mışsın, ama korkarım ki... »

«Bu doğru değil!» diye atıldım. «Hayatımda hiç kimse bana hizmet etmemiştir.»

Kadının gözleri kısıldı. Uzun bir zaman bana baktı. «Benimle mutfa¬ğa gel,» dedi. «Sana evin kalan kısmını gösterdikten sonra, bavullarını almaya geliriz.»

Agnes'in arkasından koridora çıktım. Mutfakla yemek odası uzun koridorun diğer uçundaydı. Mutfak ufaktı. Ortasında bir masayla sandal¬yeler vardı. Penceresi başka bir binaya baktığına göre, sabahları burası¬nın güneş almadığı anlaşılıyordu. Bununla birlikte, Bayan Liddy'nin mut¬fağı pırıl pırıldı, açık sarı yer muşambası ayna gibi parlıyordu, mutfak aletleri yeni gibiydi.

Yemek odası dar ve uzundu, büyük bir kristal avizeyle aydınlatılı¬yordu. Masada rahatça on iki kişiye yer vardı. Şimdiki halde ortasında

çiçekle dolu bir vazo, bir ucunda da dört kişilik Amerikan servisi yer alı¬ yordu. Bu dört yerde oturacakların ben, öbür iki öğrenci ve Agnes Mor¬ ris olacağını tahmin etmek kolaydı.

Agnes, «Trisha bu sabah sofrayı kurdu,» diye açıkladı. «Her öğren¬ ci sırayla birer haftalık sürelerle sofrayı kurmayı ve bulaşıkları yıkamayı üstlenir.» Kadın anlamlı bir yüzle ekledi. «Hiçbiri de bundan dolayı yakınmayı aklından geçirmez.»

Yemek odasında pencere yoktu, ama sağ yandaki duvar, odanın daha uzun ve geniş gözükmesine yol açan, yerden tavana kadar uza¬ nan uzun bir aynayla kaplıydı. Karşı duvarı da dansçı ve şarkıcıların, müzisyenlerle aktörlerin fotoğraflarıyla süslüydü. Bazılarının renginin kahverengileşmesinden resimlerin çok eski olduklarını anladım. Zemin koyu kahverengi bir halıyla kaplıydı ve bu halı holdekinden çok daha yeni gözüküyordu.

Agnes beni yemek odasından geçirerek kısa bir koridora çıkardı. Odasının burada olduğunu, Bayan Liddy'ninkinin ise koridorun diğer ucunda bulunduğunu bana anlattı. Odasının kapısında durduğunda gözlerindeki anlam biraz yumuşamıştı ya da bana öyle geldi.

«Eğer konuşmak ihtiyacını duyarsan, her ne zaman olursa olsun kapıma yavaşça vur,» dedi. Şaşırmış, sonunda bana hoş bir şey söyle¬ miş olduğu için de sevinmiştim.

Devam etti. «Evimin, kent dışından gelen öğrenciler tarafından bu kadar tutulmasının nedenlerinden biri de bu. Bir zamanlar tiyatroda çalıştığım için, tiyatro akademisi öğrencilerinin karşılaştıkları sorunları başkalarından daha iyi anlayabilirim. Durumu daha iyi değerlendirebilir, gençlerin duygularını paylaşabilirim.»

Agnes benimle konuşurken bazen o kadar abartılı hareketler yapı¬ yordu ki, ikimizin de sahnede seyirci kitlesinin karşısında olduğumuzu, aramızdaki konuşmanın da bir piyes için yazılmış diyalog olduğunu zan¬ nedebilirdiniz.

Agnes, «Şöyle vurursun,» dedi ve kapısını hafifçe tıklattı. «Sonra beklersin. Ben gir deyince tokmağı yavaşça çevirir, kapıyı santim san¬ tim açarsın.» Nasıl yapılacağını gösterdikten sonra ekledi. «Kapıların küt diye açılmasından nefret ederim.»

Ona bakakalmıştım. Her hareketi, yavaş yavaş konuşuş tarzı beni

büyülemişti. Şimdiye kadar hiç kimse bana bir odaya nasıl girileceğini böylesine bir özenle göstermemişti. Derken, bakışım, onun üzerinden kapı aralığına kaydı ve perdeyi gördüm. İki parça halindeydi ve kapının bir buçuk metre kadar içerisinde tavandan yere kadar iniyordu. Bu oda¬ ya giren bir kimse, perdenin kanatlarını ayırıp aralarından geçmek zorundaydı. Aynen bir aktörün sahneye adımını atmak için perdeyi ara¬ laması gibi. Bunun nedenini sormama vakit kalmadı. Agnes kapıyı yavaşça kapatarak bana döndü.

«Sana anlattıklarımın hepsini anladın mı?» diye sordu.

«Evet, efendim.»

«Güzel. Şimdi de sana odanı göstereyim.»

. Bavullarımı almak için oturma odasına döndük, sonra ikinci kata çıkan merdivene yöneldik. Burada dört yatak odası ve her biri bir yan¬ da iki banyo vardı.

Agnes sol yandaki banyonun önünde durarak, «Sıkışık bir durum¬ da banyoların herhangi birini kullanabilirsin, ama ben bu banyonun erkeklere, öbürünün de kızlara mahsus olmasını yeğliyorum. Banyo konusunda başkalarını da düşünüp, tuvaletimiz için banyoyu çok fazla işgal etmememiz gerekir.»

Yüzüme bakıp devam etti. «Bu evde öğrencileri konuk ettiğim gün¬ den beri hem erkek, hem de kız öğrencilerin birarada bulunmasından dolayı herhangi bir sorunla karşılaşmamışımdır. Bu da dikkatli davran¬ mamızın yüzündendir. Karşı cinsten biriyle gereğinden uzun zaman yal¬ nız kalmaz, yalnız kaldığımızda da asla kapıyı kapatmayız. Ne demek istediğim iyice anlaşıldı mı?»

Gözlerimin dolu dolu olduğunu hissederek. «Korkarım size benim hakkımda yanlış bilgi vermişler,» dedim.

«Lütfen, küçük Dawn. Bu tanışma sahnemizi tatsızlaştırmayalım. Her işimizin saat gibi tıkır tıkır işleyeceğini, hepimizin birbirimizle uyum içinde olacağımızı umuyorum.»

Ne diyeceğimi bilemediğimden, başımı eğmekle yetindim.

Agnes kapıyı açıp yatak odasına girdi.

«Şimdiye kadar alıştıkların kadar geniş ve lüks olmayabilir, ama ben sağladığım konforla gurur duyuyorum,» dedi.

Şu anda kendimi savunmamın bir yararı olmayacağını bildiğim

için karşılık vermedim. Cutler Nine ne demişse demiş, kadını daha geli¬şimden önce aleyhime çevirmeyi becermişti.

Kalacağım oda şirin bir yerdi. Beyaz renkli, kolonlu iki yatağı, ikisi¬nin arasında da bir gece masası vardı. Gece masasının üstünde çan şeklinde abajuru olan bir lamba gözüme çarptı. Yerde halı yoktu, ama iki yatağın arasına pembe renkli büyük kilim serilmişti. Yatak örtüsünün rengiyle kiliminki birbirine uyuyordu. Sağda iki öğrenci kürsüsünün yukarısındaki iki küçük pencerenin dantel kenarlı beyaz pamuklu perde¬leri vardı. Pencerelerdeki storlar, bu binayla yanındakinin arasına sızabi-len güneşin odaya girmesi için yukarı çekilmişti. Odada ayrıca iki kon¬solla kapısı raylı büyük bir gardrop vardı.

Agnes sağdaki yatakla buna yakın olan konsolun bana ait olduğu¬nu söyledi. Trisha'nın konsolunun üstünde annesiyle babası olması gereken güzel bir çiftle, ağabeyi ya da sevgilisi olabilecek yakışıklı bir delikanlının fotoğrafları diziliydi.

Agnes, «Şimdi yerleşmen İçin seni yalnız bırakıyorum,» dedi. «Tris-ha bir saate kadar okuldan dönecektir.» Kapıdan çıkarken ekledi. «Unut-ma, evimde sadece bir konuksun. Bu, birinci perde.»

Bavullarımı yere bıraktım ve odada bir kez daha bakışımı gezdir¬dim. Burası uzun bir süre benim, yeni yuvam olacaktı. Sıcak ve sevimli bir yerdi, ama onu başka bir kızla paylaşacaktım; böyle olması beni hem korkutuyor, hem de heyecanlandırıyordu. Özellikle Agnes'in uyarı-larından sonra. Ya geçinemezsek ne yapardım? Çok farklı karakterler¬de olduğumuz ve sonunda birbirimizle konuşmayacak duruma düştü¬ğümüz takdirde, halim ne olurdu? O zaman şarkıcı olma düşlerim suya mı düşerdi?

Bavullarımı boşaltmaya giriştim. Elbiselerimi dolaba astım, iç çama¬şırlarımla çoraplarımı da konsolun gözlerine yerleştirdim. Bavullarımı dolabın arkasına henüz koymuştum ki, odanın kapısı hızla açıldı ve Tris-ha Kramer içeri daldı. Benden üç, beş santim daha uzundu. Koyu kes¬tane rengi saçlarını arkaya tarayıp tepesinde topuz yapmıştı. Saçlarının şeklini çok şık ve kadınsı buldum. Siyah balerin mayosunun üzerine, uçuşan bir siyah şifon elbise giymişti, ayaklarında da gümüş renkli bale¬rin terlikleri vardı.

Trisha hayatımda gördüğüm en parlak yeşil gözlerin sahibiydi, kaş-

larını da fotomodellerin yaptıkları gibi alıp şekillendirmişti. Kusursuz küçük bir burnunun olmasına karşın, ağzı fazla geniş, dudakları da inceydi. Gelgelelim şeftali gibi teniyle enfes vücudu kusurlarını insana unutturuyordu.

«Selam,» diye atıldı. «Adım Trisha. Seni karşılayamadığıma üzgünüm, ne yapayım ki dans dersim vardı.» Böyle diyerek parmak uçlarında döndü. Şen bir kahkaha atmam üzerine ekledi. «Bilmek istediğin buysa, bu figürü mükemmelleştirmek tam bir ayımı aldı.»

«Gerçekten çok iyiydin,» dedim.

Trisha önümde bir reverans yaptı. «Teşekkür ederim, teşekkür ederim. Şimdi de otur ve bana kendin hakkında her şeyi anlat. Bir kız arkadaş özlemi çekiyordum. Bu evde bizden başka bir tek Kemik Torbası var.» Trisha bakışını kapıya çevirdi. «Agnes'le tanışmışsındır tabii.»

«Kemik Torbası da kim?»

«Adı Arthur Garvvood. Ama şimdi onu bırakalım. Gel.» Elimi tutarak beni yatağımın üstüne oturttu. «Haydi konuş. Daha önce hangi okullara • gittin? Kaç erkek arkadaşın oldu? Şimdi de bir tane var mı? Ailenin Virginia'da ünlü bir tatil köyünün sahibi olduğu doğru mu?»

Oturduğum yerde gülümsüyordum.

Trisha devam etti. «Yarın belki sinemaya gideriz. İster misin?» Yanıtımın evet olacağını umarak bekledi.

«Ben hayatımda hiç sinemaya gitmedim,» diye itiraf ettim.

«Ne?» Gülümseyişi Trisha'nın yüzünde donup kalmıştı. Sonra öne eğildi. «Yani Virginia eyaletinde elektrik yok mu?» diye sordu.

Bir an boyu bakıştık. Sonra ben ağlamaya başladım.

En sonunda kopma noktasına ulaşmıştım galiba. Az şey yaşamamıştım hani: on dört yılı aşkın süre tanıdığım ve sevdiğim anne, babanın gerçekte annem, babam olmadığını öğrenişim, beni istemeyen bir ailenin yanında yaşamaya zorlanışım, ilk erkek arkadaşım olabileceğini düşündüğüm gencin gerçekte ağabeyim, ağabeyim olduğunu sandığım gencin ise bir kızın bir erkekten hoşlandığı gibi hoşlandığım genç oluşu, Clara Sue adında kötü kalpli ve kıskanç bir kızkardeşimin oluşu, annemin ise yalnız kendini düşünen bir kadın olduğunu keşfedişim. Şimdi ise*anlayamadığım bir nedenden dolayı benim varlığımdan nefret eden bir büyükanneyle pazarlığım sonucunda buralara sürülüşüm.

Bütün bunlar kâbus gibi üzerime çökmüştü birden.

Trisha'nın pırıl pırıl gözlerine bakıp coşkun ve enerjik kişiliğine, Rock'ın Roll, delikanlılar ve sinema gibi konularda gösterdiği heyecana tanık oldukça, birden ondan ne kadar farklı olduğumun bilincine varmıştım. Genç bir kız olma fırsatını hiç bulamamıştım ben. Longchamp Anne'nin hastalıkları nedeniyle ailenin annesi gibi davranmak zorunda kalmıştım. Oysa Trisha Kramer ve onun gibi başkaları gibi olmayı ne kadar özlüyordum. Olabilir miydim acaba? Yoksa çok mu geç kalmıştım?

Gözlerimden taşan yaşları tutamıyordum.

Trisha meraklanmıştı. «Neyin var?» diye sordu. «Kötü bir şey mi söyledim?»

«Oh Trisha, çok üzgünüm,» dedim. «Mükemmel bir kızmışsın. Oysa Agnes'in söylediklerinden bir baş belasıyla karşılaşacağımı sanmıştım.»

Trisha kollarını iki yana açtı. «Onun söylediklerini boşver. Sana kendi odasını da gösterdi mi?»

«Evet,» dedim gözlerimin yaşını silerek. «O perdeli odayı gösterdi.»

«Ne matrak yer değil mi? Kadın sahnede yaşadığını sanıyor. Dahası da var. Ders programı kartını aldın mı?»

«Evet.» Çantamı karıştırarak kartı çıkardım ve ona uzattım.

«Güzel!» dedi Trisha. «ingilizce ve şan derslerimiz beraber. Şimdi seni okula götürüp orasını gezdireceğim. Ama önce eşofmanlarımızla tenis papuçlarımızı giyelim ve dondurmalı sodalarımızı içmeye gidelim. Sonra gırtlağımız kuruyana kadar konuşur, konuşuruz.»

«Annem bana okul için zarif giysiler aldı. Eşofmanım falan yok,» diye inledim.

«Ne önemi var?» Trisha yerinden fırlayıp gardropu açtı ve kendi eşofmanlarından birini bana fırlattı. Mavi pamukludan bir şeydi bu.

Ben alelacele üstümü değiştirirken, Trisha'yla kıkırdayarak konuşmayı sürdürdük. Tam çıkacağımız sırada arkadaşım beni durdurdu.

Agnes Morris'i taklit ederek, «Çok rica ederim,» dedi. «Bir odaya girerken daima başını dik tut ve omuzlarını arkaya at. Aksi halde, kimse sana dikkat etmez bile.»

Koşa koşa merdiveni inerken hâlâ kahkahalarla gülüyorduk.

New York'a gelmemin üzerinden sadece bir, iki saat geçmişti. Ve daha şimdiden bir arkadaş bulmuştum!

Bernhardt Okulunu Keşfediyorum

Trisha'nın beni götürdüğü küçük büfe öğrenci evimize sadece iki blok uzakta olduğu halde, kaybolma korkusu duymaktan kendimi alamıyordum. Sokaklar o kadar uzundu ki. Ayrıca, Trisha'ya yetişmek için çok hızlı yürümek zorundaydım. Trafiği, insanları, mağazaları ve başka apartmanları görmek için gözlerimi bir sağa, bir sola deviriyordum. Oysa o, bir yandan konuşarak hızlı hızlı yürürken, sadece önüne bakıyordu. Böylece, bir köşebaşına geldik, oradan başka bir sokağa saptık, sonra başka bir sokağa daha... Trisha sanki trafiği ve insanları bildiğimiz beş duyudan farklı şekilde algılıyordu ya da başının tepesinde gözleri vardı ve bu nedenle birine toslamaktan ya da bir otomobilin ona çarpmasından korkmuyordu.

Ben arkasında bir duraklama geçirince, «Çabuk,» diye bağırdı. «Kırmızı yanmadan karşıya geçelim.» Elimi yakaladığı gibi, caddenin orta yerine sürükledi. Biz caddenin daha dörtte üçünü katetmiştik ki, ışık değişti ve şoförler klaksonlarını öttürmeye başladılar. Ben müthiş ürkmüştüm, ama Trisha kahkahalarla gülüyordu.

Büfenin kasiyeri, tezgâhın arkasındaki dazlak kafalı ve şişman ihtiyar, hatta garson kızlardan bazıları Trisha'yı tanıyorlardı. Biz içeri girdiğimizde el sallayıp selam verdiler. Trisha yolunun üstündeki ilk boş masanın başına çöktü, ben de en sonunda dinlenebileceğime sevinerek onu izledim.

Trisha, «Ben hiç Virginia'ya gitmedim,» diye başladı. «Ailem New York eyaletinin yerlisidir.» Şimdi farketmiş gibi aniden sordu. «Nasıl oluyor da belirgin bir güneyli şiven yok?»

«Ben Virginia'da büyümedim,» dedim. «Ailem çok ,-cyahat ederdi. Hep güneyde oturmadık.»

O sırada garson kız masamıza yaklaşmıştı.

Trisha bana, «Bir siyah ve beyaz ister misin?» diye sordu. Bunun

ne olduğunu bilmiyordum, ama ne kadar cahil.olduğumu belli etmek¬ ten korktum.

«Pekâlâ,» dedim.

Trisha, «Okuldaki bütün çocuklar buraya gelirler,» dedi. «Bir de paralı pikap var burada. Biraz müzik dinlemek ister misin?»

«Pek tabii,» dedim.

Trisha yerinden fırlayıp otomatik pikabın başına geçti. Geri dönün¬ ce, «Güzel, değil mi?» dedi. Hiç ara vermeden konuşmasını sürdürdü. «Dur, bir dakika. Ailen çok seyahat ederdi de ne demek? Agnes, ailenin uzun zamandan beri ünlü bir otelin sahibi olduğunu söyledi. Agnes'in söylediklerinden anladığıma göre, hemen hemen tarihi bir yermiş ora¬ sı.»

«Öyledir.»

Trisha başını salladı. «Anlayamadım.»

Konuyu daha fazla deşmeyeceğini umut ederek, «Bu iş çok karma¬ şık,» dedim. Ona yaşam öykümü anlatırsam, oda arkadaşı olmama hayıflanmasından korkuyordum.

«Fazla meraklı gözüktüysem üzgünüm. İngilizce öğretmenimiz Bay Van Dan da, bir gazetenin dedikodu sütununu yazmamamın hata oldu¬ ğunu söyler durur.»

«Bu konudan söz etmek şu sıralar benim için zor,» dedimse de, böyle demekle merakını büsbütün kamçıladığımın farkındaydım.

«Beklerim,» dedi. «Birbirimizin işlerine burnumuzu sokmamız için yeterince zamanımız olacak.» İster istemez gülmeye başladım.

«Annenle babanın fotoğrafının yanındaki resimdeki çocuk kardeşin mi, yoksa erkek arkadaşın mı?» diye bu kez ben sordum. «Madem birbi¬ rimizin işine burnumuzu sokmamız gerekiyor, ben de sorayım bari.»

Trisha, «Memleketteki erkek arkadaşımdır,» diye atıldı. Sonra kolla¬ rını iki yana açtı. «Ben ailemin tek çocuğuyum. Ve çok da şımarığım.» Ekledi, «Bak, babam geçen hafta bana ne yolladı.» Biri saat on ikide, diğeri de altıda olan iki elmasla süslü altın saatini bana gösterdi.

«Gerçekten çok güzelmiş,» dedim. Övgüm içtendi, ama gözlerimin dolu dolu olmasını önleyememiştim. Gerçek babamın kim olduğunu öğrenebilecek, onu tanıyacak, onun beni, bir babanın kızını sevmesi gibi sevdiğini görebilecek miydim acaba? Cutler Nine'ye bakılırsa,

benim varlığım umurunda bile olmamış, her türlü sorumluluktan sıyrılıp kaçabildiğine sevinmişti. Öyleyken ben kalbimin derinlerinde, Cutler Nine'nin, benimle ilgili başka konularda olduğu gibi, bunda da yalan söylediğini umut ediyordum galiba. Bir gizli dileğim de, şimdi eğlencenin başkenti New York'ta bulunduğuma göre, her nasılsa gerçek babamı bulmamdı. Onu bulduğum zaman da o, beni görünce sevincinden deliye dönecekti.

Trisha, «Babam bana daima armağanlar yollar,» diye devam etti. «Anlaşılan onun gözbebeğiyim. Senin baban nasıl biri? Erkek veya kızkardeşlerin var mı? Sana bütün bunları sorduğuma kızmıyorsun, değil mi?»

«Ne münâsebet. Bir erkek, bir de kızkardeşim var. Erkek kardeşimin, daha doğrusu ağabeyimin adı Philip, kızkardeşim Clara Sue ise benden bir yaş küçük.» Böyle derken Jimmy ile Fern'i düşünüyor, onlara kardeş diyememin hâlâ üzüntüsünü duyuyordum. «Babam çok meşgul bir adamdır,» diye eklerken de, ne zaman ona gereksinme duysam Randolph'un hep bir şeylerle meşgul olduğunu anımsıyordum.

Trisha, «Boşver,» diyerek masanın üzerinden bana doğru uzandı. «Sen asıl ne yaptığını söyle.»

«Ne mi yapıyorum?»

«Neye yeteneğin var demek istedim? Ben dansçı olacağım. Ama sen bunu zaten biliyorsun. Ya sen ne olacaksın?»

«Ben şarkı söylüyorum, ama...»

Trisha içini çekti. «Tanrım, bir şarkıcı daha...» Anında gülümsedi ve gözleri parlamaya başladı. «Şaka ediyordum. Senin şarkı söylemeni dinlemeye sabırsızlanıyorum.»

«O kadar da iyi bir şarkıcı değilim.»

«Ama Bernhardt'a girmeyi basardın, öyle değil mi ya? O feci giriş sınavlarında başarılı oldun. Seni nasıl tepeden tırnağa süzdüklerini görünce kızmadın mı? Ama önemli biri senin yetenekli olduğuna inanmış olmalı, yoksa şimdi burada olmazdın.»

Kıza ne diyebilirdim? Cutler Nine'nin, nüfuzlu dostları sayesinde bana torpil yaptırdığını söylemiş olsam, Trisha bana içerlerdi belki. Bu İşin, bir anlaşmanın parçasını olduğunu açıkladığım takdirde, ona her şeyi anlatmak zorunda kalacaktım.

Trisha omuzlarını silkti. «Zaten Agnes pek yakında toplantılardan birinde sana şarkı söyletecektir.»

«Onun eskiden aktris olduğu doğru mu?»

«Evet, hâlâ da öyledir. Ama sahnede ya da beyaz perdede değil, gerçek hayatta. Bir de pazarları çaya gelen o yaşlı aktör dostları var. Onların anılarını tazelemelerine kulak vermek çok eğlenceli. Bayan Liddy ile de tanıştın mı?

«Evet. İyi bir kadına benziyor.»

«Agnes'le o bir asırdır beraberler. Bazan Agnes'in, sözünü dinlediği tek kişi o. Ama merak etme, bu evde yaşamaktan hoşlanacaksın. Ama Kemik Torbası'nın keyfini kaçırmasına sakın izin verme.»

«Niçin yapsın bunu?»

«Daima o kadar asık suratlıdır ki. Olur ya, eğer gülümseyecek olsa, korkarım yüzü çatlar.»

Trisha bunları söylerken garson kız dondurmalı sodalarımızı getirmişti.

«Ona niçin Kemik Torbası diyorsun?»

«Onu görünce anlarsın.» Trisha kamışı dudaklarının arasına sıkıştırıp dondurmalı sodasını içmeye başlamıştı. Kişiliği sıcak bir yaz günüyle kıyaslanabilirdi. Şimdiye dek hiç bu kadar mutlu ve coşkulu bir kız görmemiştim. «Sen de sodanı içsen iyi olur,» dedi. «Bir sürü işimiz var. Benim eve dönüp akşam yemeğine yardım etmem de lazım. Benim haftam bu.»

«Peki, öyleyse.»

Dondurmalı sodalarımızın parasını Trisha kendisi vermekte ısrar etti. Garson kız için 'de masaya bahşiş bırakması üzerine, ona taksi şoförünün ne dediğini anlattım.

«Demek senden bahşiş istemeye cüret etti ha?» Trisha başını sallıyordu. Sonra kendini toparladı. «Ben de saçmalıyorum galiba. Tabii ki cüret eder: New York'lu bir şoför o.» Elimi yakalayarak, «Haydi gel,- dedi.

İçimden, eyvahlar olsun, kaldırımlar üstünde bir koşu daha, diye geçirdim.

Büfeden çıkarak sola döndük.

«Hangi yöne döneceğimizi nereden biliyorsun?» diye sordum. «Be-

nim iyice kafam karıştı.» Hangi yönden geldiğimizi gerçekten de unut¬ muştum. Sokaklar birbirlerine o kadar benziyorlardı ki.

«Yolu bulmak sandığından çok daha kolaydır.» dedi Trisha. «Sen de bulmakta gecikmeyeceksin.» Bir yandan yürürken, «Okul bir blok ile¬ ride ve bir blok karşıdadır,» diye ekledi ve anlatmaya koyuldu.

«Erkek arkadaşımın adı Victor'dur, ama herkes ona Vic der. Bana haftada bir, iki defa mektup yazar, haftada bir de telefon eder. Bu yaz İki kere beni görmeye geldi.»

«Ne kadar iyi. Seni bu kadar seven bir arkadaşın olduğu için çok şanslısın,» dedim.

Trisha birden, «Sana bir sır söyleyeceğim,» diyerek durdu ve kaldı¬ rımda yanımızdan geçenlerin hepsi konuşmamızla ilgileneceklermiş gibi beni kendine çekti.

«Ne var?» diye sordum.

«Okulda çok hoşuma giden bir çocuk var... Graham Hill. O kadar yakışıklı ki. Tiyatro dalının son sınıfında.» Trisha'nın dudaklarının köşele¬ ri birden ağlayacakmış gibi aşağı sarktı. «Ama o, benim varlığımdan habersiz görünüyor.» Kaldırımın ilerisine baktıktan sonra, «Acele ede¬ lim,» deyip adımlarını sıklaştırdı ve beni de arkası sıra sürükledi. «Şimdi hâlâ provadadırlar. Onu seyredebiliriz.»

Acele etmek ha, diye düşündüm. Daha önce başka ne yapıyorduk ki?

Köşeyi döndüğümüzde caddenin öbür yanında Bernhardt Okulunu gördüm. Arazisinin etrafı yüksek bir demir parmaklıkla çevriliydi. Sarma¬ şıklar demirlerin arasını sardığından içerisi görülmüyordu. Bahçe kapısı açılınca bir tepeciğe yılankavi tırmanan otoyolu, biraz ötesinde de gri renkli büyük bir kagir bina ortaya çıktı. Bina yüksek ve yuvarlak olduğu İçin bana bir kaleyi anımsatmıştı, ama dikkat edince, sola doğru daha yeni görünüşlü bir eklentisi olduğunu farkettim. Bu bölümdeki pencere¬ ler daha genişti. Solda şu anda meşgul olan iki tenis kortu yer alıyordu. Kortların birinde iki çift karşılıklı oynuyordu. Trafiğin gürültüsüne ve ara¬ da sırada öten klaksonlara rağmen, oyuncuların gülüşleri kulağımıza geliyordu.

Gökyüzü orada burada pamuk yığını gibi bulutlarla bezeli daha

koyu bir maviye dönüşmüştü. Saçlarımın perçemlerini havalandırıp alnımın üstünde dolaştıran rüzgâr sıcak ve tuzluydu.

Yeşil ışık yanınca Trisha, «Gelsene,» diye emretti.

Okul kampusu beni şaşırttı. New York kentinin orta yerinde yemyeşil otlar, çiçek tarhları, etrafında banklar dizili fıskiyeli havuzlar veya çakıl kaplı patikalarla karşılaşmayı beklemiyordum. Okul kampüsünde ayrıca, aşağıya serin gölgelerini düşüren koca koca dallı dev meşe ve akçaağaçlar da vardı. Bunların altında bazı öğrenciler oturmuş ya da yere uzanmış, kitap okuyor ya da alçak sesle konuşuyor, düzinelerle güvercin de etraflarında şişinerek dolaşıyordu. Burası okul bahçesinden çok, güzel bir parka benzemekteydi.

«Ne kadar güzel yermiş,» dedim.

«Bir zamanlar, ünlü aktris Sarah Bernhardt'a âşık olan mültimilyoner bir işadamının malıymış. Adamcağız Sarah'ın ölümünden sonra adını yaşatmak için bu okulu yaratmaya karar vermiş. Okul 1923'den beri var, ama içerisindeki her şey modern. On yıl önce de yeni binaları ana kitleye eklemişler.» Trisha demir parmaklığı işaret etti. «Bak, burada bir levha var.»

Caddeyi geçtikten sonra durup yazılanları okudum.

SARAH BERNHARDT'IN ANISINA
NURUYLA SAHNEYİ AYDINLATTI
DAHA ÖNCE HİÇ AYDINLANAMADIĞI KADAR

Trisha içini çekti. «Hiç bu kadar romantik şey okudun mu? Günün birinde çok zengin birinin bana da âşık olmasını ve adımı mermer üstüne yazdırmasını dilerim.»

«Birisi mutlaka yapacaktır bunu,» demem üzerine genç kız gülümsedi.

«Teşekkür ederim. Böyle söylediğin için çok naziksin.» Koluma girerek beni kapıya sürükledi.

Okulun dairesel girişine baktım. Yakından görülünce, düşlediğimden çok daha etkileyiciydi. Gerçekten yetenekli gençler bu kutsal salonlarda yeteneklerini geliştiriyor ve kanıtlıyorlardı. Okuldan diploma alanla-

rın birçoğu bugün ünlüydüler. Öğretmenleri, dedektif gibi yetenekleri keşfediyorlardı. Benim gibi biri burada herhalde bir sepet dolusu olgun domatesin arasında ham bir domates gibi göze batacaktı. Piyano çal¬ mayı daha yeni öğrenmiştim, doğru dürüst bir şan dersi ise hiç alma¬ mıştım. Cutler Nine beni sınanmadan bu okula kaydettirmeyi başarmıştı ne de olsa. Hiç kimse bu okulun öğrencisi olacak yeteneğe sahip oldu¬ ğumu söylememişti. Duyduğum paniğin etkisiyle başımı eğdim.

Trisha, «Neyin var?» diye sordu. «Yoksa yoruldun mu?»

Olduğum yerde durarak, «Hayır. Ben...» diye geveledim. «Belki de yarına kadar beklememiz daha doğru olur.»

Trisha, «Ne o, yoksa buradan korktun mu?» diye hemen sordu- Ama soruş biçiminden onun da ilk gelişinde benzer bir şeyler duymuş olduğunu anladım. «Haydi yürü,» diye beni dürtükledi. «Burada herkes dosttur ve bir aktris, bir icracı olmanın ne demek olduğunu çok iyi anlar. Onun için kuruntuyu bırak.»

Beni yine sürüklemeye başlamıştı. Kendimi bir tasma ucundaki küçük bir köpek gibi hissediyordum. Çakıllı oto yolundan binanın ön kapısına doğru ilerledik. Arkasında açık mavi spor ceketle buna uygun renkte pantolon olan uzun boylu, ince yapılı bir adam tam o sırada dışa¬ rı çıkmaktaydı. Gümüş renkli saçlarıyla bıyığı, masmavi gözleri ve bronz teniyle tezat halindeydi.

Karşısındakinin o olduğuna inanamamış gibi, «Trisha?» dedi.

«Merhaba, Bay Van Dam. Arkadaşım buranın yeni öğrencilerinden Dawn Cutler. Daha yeni geldi. Ona etrafı gezdiriyordum.»

Adam beni tepeden tırnağa süzerek, «Ha evet,» dedi. «Benim sını¬ fımda olacaksın.»

«Evet, efendim,» diye doğruladım.

«Öyleyse yarın görüşeceğiz demektir.» Adam Trisha'ya döndü. Gözlerinde alaycı bir parıltı vardı. «Trisha'nın sana söylediklerinin yarısı¬ nı çıkarabilirsin, Dawn. Abartıya eğilimi vardır,» diye ekledikten sonra yoluna devam etti.

«Ne dedi?» diye sordum.

Trisha, «Abartmaya eğilimim varmış,» diyerek kıkırdadı. «Bay Van Dam çok sevimli adamdır. Sınıfta da bizi güldürür. Gördün ya, burada herkesin çok dost dostluğunu sana söylemiştim.»

Okul binasına girdiğimizde lobideki dev bir duvar resmi bizi karşıla¬dı. Duvarı hemen hemen yerden tavana kadar kaplıyordu. Resim Sarah Bemhardt'ın bir portresiydi. Bir şeye uzanırmış gibi soi elini kaldırmış, gözlerini de göklere çevirmişti.

Trisha, «Bu taraftan,» dedi. Açık kahverengi mermer zemin üstün¬de sağa doğru yürüdük. Renkli camlardan içeri süzülen akşam güneşi, duvarların üstüne gökkuşağının bütün renklerini düşürüyordu. Trisha beni uzun bir koridorda sürükledi. Daha küçük bir sofada çift kanatlı iki kapının önünde durduk. Büyük bir ilan tahtasında bir poster Çehov'un yakında başlayacak olan «Martı» adlı oyununun reklamını yapıyordu.

Trisha kapılardan birini yavaşça açarak, «Burası amfitiyatro,» diye açıkladı. Bana yaklaşmamı işaret etti, ben de onun omzunun üzerinden içeri baktım.

Oldukça büyük bir salondu burası. Yarım daire biçiminde yerleştiril¬miş koltuklar, genişçe bir sahneyi çevirmişti. Şu sırada yarım düzine oyuncu oyunun bir sahnesinin provasını yapmakla meşguldü. Trisha işaret parmağını dudaklarına dayadı ve koltukların arasındaki geçitte onu izlememi işaret etti. Yarı yolda durdu ve yanına oturmamı işaretle buyurdu. Genç yönetmenin aktörlerden birine nerede durmasını istedi¬ğini anlatmasını dinledik. Trisha uzanarak, «Sağ tarafta en uçtaki genç Graham'dır,» diye fısıldadı. «Rüya gibi biri, değil mi?

Graham dediği, yontulmuş kadar düzgün yüz çizgileri olan uzun boylu, sarışın bir gençti. Saçları alnına dökülmüş olarak duvara yaslan¬mış duruyor, etrafında olan bitenlerle zerrece ilgilenmiyormuş gibi görü¬nüyordu.

«Evet, gerçekten öyle,» dedim.

Trisha biraz sonra kalkmamı işaret etti ve salonun arkasına doğru geriledik.

Kapıları arkamızda kapadıktan sonra, «Haydi gel,» dedi yine. «Şim¬di sana dershaneleri, müzik salonlarını ve dansların prova edildiği salo¬nu göstereceğim.»

Turumuzu yıldırım hızıyla tamamladıktan sonra, ertesi gün derse başlamak düşüncesinin beni eskisi kadar korkutmadığının farkına var¬dım. Her şeyin nerede olduğunu biliyordum artık. Trisha saatin kaç olduğunu görünce, beni acele olarak bir yan kapıdan dışarı çıkardı ve

arazideki bir kestirmeden okulun servis girişine götürdü. Hızlı adımlarla sokağa çıkıp köşebaşına doğru koştuk. Artık bütün yapacağımız, bir blok daha katetmekti. Böylece pansiyona varmakta gecikmedik.

Daha içeri adımımızı attığımız anda, Agnes Morris yolumuzu bekle¬miş gibi karşımıza dikildi.

Ellerini kalçalarına dayayarak, «Hangi cehennemdeydiniz?» diye sordu.

Trisha, «Davvn'la birlikte dondurmalı soda içmek için George'un büfesine gittik. Oradan da onu, etrafı görmesi için okula kadar götür¬düm,» diye açıkladı. «Niçin sordunuz?»

«Niçin Arthur'a sizinle gelmek isteyip istemediğini sormadınız? O da belki dondurmalı soda isterdi. Sen genellikle daha düşünceli davra¬nırsın, Trisha.» Agnes böyle derken yan gözle bana bakıyordu. «Kimse¬nin seni etkilemesine izin verme,» diye ekledi. Azametle doğruldu. «Bun¬dan böyle evden çıkarken imza atacaksınız, böylece ben de gittiğinizi bileceğim. Anlaşıldı mı?» Kadın yine bana sert sert bakmıştı.

Trisha kulaklarına inanamamış gibi, «İmzamızı atmak mı?» diye geveledi.

«Evet, kapının yanındaki küçük masanın üstüne bir bloknot bıraka¬cağım. Bundan sonra evden çıkarken adınızı ve vakti oraya yazacaksı¬nız.» Devam etti. «Davvn'la tanıştırmak için Arthur'u odanıza götürdüm, ama orada kimse yoktu» Odada olmayışım dünyanın en korkunç suçuymuş gibi konuşmuştu.

Trisha, «Arthur'un bunu umursamadığından eminim,» diye karşılık vererek yan gözle bana baktı.

Agnes, «Saçma. Tabii ki urnursamıştır. Sahneye çıkıp karşında hiç seyirci görememek gibi bir şey bu. Haydi gel, Dawn,» dedi. «Sizi şimdi tanıştıracağım. Arthur'un kendini önemsenmemiş hissetmesini iste¬mem.»

Trisha'yla ben merdivende Agnes'i izledik. Kapalı bir kapının dışın¬da durduk. Agnes kapıyı yavaşça tıklattı. İçeriden cevap çıkmadığı gibi, kimse kapıya da gelmedi. Şaşkın şaşkın dönüp Trisha'ya baktım, ama o, omuzlarını silkmekle yetindi. Agnes yine kapıya vurdu.

«Arthur? Arthur, hayatım?»

Birkaç saniye sonra çok uzun boylu ve son derece zayıf bir genç

kapıyı açtı. İnsanın gözüne batacak kadar iri bir gırtlak çıkıntısı vardı.' Longchamp Baha'nın, «Tam bir fasulye sırığı» dediğini duyar gibi oldum.

Arthur'un kuzguni siyah saçlarıyla aynı renkte mahzun bakışlı, iri kara gözleri vardı. Uzun ve dağınık saçlarına sanki hayatı boyu fırça sürülmemişti. Dar ve uzun bir burnu, çizgi kadar ince dudakları vardı. Yüzü de dardı ve çenesi sivri bir uçla son buluyordu. Kuzguni siyah saçlarıyla gözleri yüzünü çok soluk gösteriyordu. Bana her nedense ormanın nemli ve karanlık köşelerinde yetişen yabani mantarları anımsatmıştı.

Arthur havayla dolu gibi balonlaşmış siyah bir pamuklu gömlek giymişti. Gömleğin etekleri kurşuni pantolonunun içine tıkıştırılmıştı.

Agnes, «İyi akşamlar, Arthur,» dedi. «Seninle tanıştıracağımı söylediğim genç hanımı getirdim: işte yeni öğrencimiz.» Benim ileri geçmem için bir adım geri çekildi. «Dawn Cutler, seni Arthur Garvvood'la tanıştırayım.»

«Merhaba,» diyerek ona elimi uzattım.

«Merhaba.» Arthur üstünde mikrop bulunmadığından emin olmak için önce elimi inceledikten sonra onu alıp o kadar çabuk salıverdi ki, ellerimizin birbirine dokunduğundan emin olamadım. Bana da bir an bakmıştı,, ama o kısacık an, hemen tekrar yere bakmasına rağmen gözlerindeki ilgi parıltısını yakalamama yetmişti.

Agnes, «Sana daha önce söylediğim gibi, Arthur çok yetenekli bir müzisyendir,» dedi.

Genç adam, «Ben yetenekli değilim,» diye kesip attı. Bize ters ters bakıyordu.

«Tabii ki yeteneklisin,» dedi Agnes. «Hepiniz yetenekli gençlersiniz, aksi halde burada olmazdınız. Pekâlâ.» Kadın ellerini devşirip göğsüne dayadıktan sonra devam etti. «Hepinizin iyi arkadaş olacağınızı ve yıllar sonra isimleriniz ışıklarla yazıldığı zaman, sizleri birbirinizle ilk tanıştıranın ben olduğumu anımsayacağınızı umarım.»

Trisha, «Ben bunu hiçbir zaman unutmayacağım,» dedi. Dönüp bakınca gülümsediğini gördüm.

Trisha'nın alayını farketmemiş olan Agnes, «Haydi, hepimiz akşam yemeğine hazırlanalım,» dedi.

Arthur Garvvood 0 bahaneyle kapısını kapadı. Bu hareketini o

kadar ani yapmıştı ki, ayağımın sıkışmaması için kendimi arkaya atmam gerekti. Trisha yüzümdeki şok ifadesini görünce, beni koltuğum¬ dan kavrayarak odamıza sürükledi. Kapıyı kapatır kapatmaz da katıla katıla gülmeye başladı. Neşesi bana da bulaşmakta gecikmedi. «Niçin ona Kemik Torbası dediğimi anlıyor musun şimdi?» derken karnını tutu¬ yordu. Sesini Arthur' unkine benzetmek için kalınlaştırarak, «Ben yete¬ nekli değilim,» diye yineledi.

«Niçin bu kadar mutsuz acaba?» diye sordum. «Bu kadar üzüntülü ve karamsar bir bakış gördüğümü hiç hatırlamıyorum.»

«Burada olmayı istemiyor zavallı. Ailesinin zoruyla gelmiş. Bazan canın üzülmek isterse, şiirlerinden bazılarını okuyabilirsin. Her neyse, senin buraya geldiğine seviniyorum. Hiç değilse' bütün bunlara yalnız başıma katlanmaktan kurtuldum.» Trisha bir yandan konuşurken duş yapmak için soyunmaya başlamıştı.

«Sen öbür duştan yararlanabilirsin. Beni beklemene gerek yok,» dedi.

«İyi ama Agnes orasının erkekler için olduğunu söylemişti galiba.»

«Öyledir, ama Arthur akşam yemeği için hiçbir zaman duş alıp giyinmez. Gece ve gündüz aynı giysilerle dolaşır. Öbür çocuklar ise henüz gelmediler.»

Bu öğrenci evindeki ilk akşam yemeğinde giymek üzere prenses biçimli güzel bir pembe elbise seçtim, onu yatağımın üstüne yaydım, sonra da bornozumu kaptığım gibi duş almaya koştum. Henüz soyu¬ nup duşun altına geçmiştim ki, kapı tokmağının çevrildiğini, arkasından da kapının açıldığını gördüm. Herhalde kilitte bir bozukluk vardı. Her şey o kadar çabuk olup bitti ki, bir şey yapmama vakit kalmadı. Arthur Garvvood omzunun üstünde bir havluyla ve önüne bakarak duş bölme¬ sine adımını attı. Acı bir çığlık atarak göğüslerimi sol kolumla elimden geldiğince örttüm, sağ elimle de belimin altındaki çıplaklığımı örtmeye yeltendim. Arthur birden başını kaldırdı. Beni görünce ağzı şaşkınlığın¬ dan bir karış açıldı, soluk benzi de pancar gibi oldu. Birden ateşi çıkmış gibi bir hali vardı. Ancak o zaman kendimi toparlayarak uzandım ve duş perdesiyle çıplak vücudumu sardım.

«Ben... çok... üzgünüm,» diye kekeleyerek geri çekildi ve hızla kapıyı kapadı.

Kalbim üstüne çomakla vurulan teneke bir davul gibi çarpıyordu, hem de yalnız kilit tutmadığı ve Arthur beni utanç duyacağım bir duruma düşürdüğü için de değil. Ağabeyim Philip ve Cutler Otelinde onunla aramda geçenler hayalimde canlanmıştı. Bu anıların etkisiyle birden midem bulanmaya ve başım dönmeye başlamıştı. Sonunda, durup banyonun kenarına ilişmek ve derin soluklar alıp vermek zorunda kaldım. Öyleyken, o gün otelde Philip'in ellerinin vücuduma dokunuşunu, dudaklarının göğüslerimin üstünde dolaşışını, çirkin çirkin bir şeyler geveleyerek bana sahip oluşunu düşünmekten kendimi alamıyordum. Jimmy otelde saklandığı ve ben onu tehlikeye atmak istemediğim için, o gün olanları kimseye açıklayamamıştım. Ne korkunç anlar yaşamıştım. O tablonun parçaları, kalbime saplanan minik bıçaklardan farksızdı. Kollarımı göğsümün üstünde çaprazlayarak midemin bulantısı geçinceye kadar sallandım durdum. Birkaç derin soluk daha aldıktan sonra kalkıp suyun altına girdim. Sıcak su musluğunu sonuna kadar açmıştım. Su vücuduma değdiği yerleri tutuşturuyor ve fena halde canımı yakıyordu. Belki de bu kaynar suyla düşüncelerimin ve anılarımın bana duyurduğu utancı yıkayabileceğimi ümit etmiştim. Ama şimdi onlardan hiçbir zaman kurtulamayacağımı biliyordum.

Derim .sonunda ciğer gibi kızarınca, daha fazla dayanamayarak duşun altından çıktım, kurulandım ve bornozumu arkama geçirerek odama koştum. Trisha giyinmişti bile. Saçlarını taramakla meşguldü. Arkamdan çektiğim kapıya sırtımı dayayarak gözlerimi kapadım.

Trisha, «Ne oldu?» diye sordu. «Allak bullak bir halin var.»

Arthur Garvvood'un, ben yıkanırken banyoya girip beni gördüğünü kısaca anlattım. Konuşmamı, yatağa oturarak, «O olay kötü anılarımı bana yeniden yaşattı,» diye tamamladım.

«Sahi mi?» Trisha yanıma oturmaya hazırlanıyordu, ama sonra saatine bakınca. «Hay Allah, aşağı inip Bayan Liddy'ye yardım etmem lazım,» diye davrandı. «Gece daha geç saatte konuşuruz. Erken yatıp ışıkları söndürür ve ikimiz de uykudan gözlerimiz kapanıncaya kadar konuşuruz. Oldu mu?»

Evet gibilerden başımı eğdim. Elimde değildi. Bir yandan çarpık sırlarımı kalbimin derinlerine gömmeyi, öbür yan' lan da içimi dökebilecediğim birinin olmasını özlüyordum. Hiç değil.[1] *e* b; şka genç kızlar gibi nor-

mal bir annem... birlikte gülebileceğim ve sorunlarımı paylaşabilece¬ğim, üzgün olduğum zaman bana sarılıp saçlarımı okşayacak bir annem olsaydı. Oysa benim annem, hiçbir üzücü şeyin söylenmemesi gereken nazik bir çiçeğe benziyordu.

Gerçekten sevdiğim herkes hayatımdan uzaklaşıp gitmişti, şimdi hayatımın bir parçası olan herkes ise hiçbir zaman sevemeyeceğim kim¬selerdi: kuşkulu ve zalim ruhlu Cutler Nine, daima işiyle meşgul olan kaygısız ve mesafeli Randolph, solgun yüzlü ve telaşlı annem, kötü kalpli kızkardeşim Clara Sue ve bir erkek kardeşin bir kızkardeşim' asla sevmemesi gereken şekilde sevmek isteyen Philip. Trisha gibi bir arka¬daşı her şeyden çok gereksiniyordum şimdi. Onun da başkaları gibi sonunda bana ihanet etmemesi için dua ediyordum. Ama bazan birine güvenmekten başka seçeneğimiz yoktur ya da ben öyle düşünüyor¬dum.

Trisha odadan çıktıktan sonra giyindim, saçlarımı fırçaladım ve öğrenci evindeki ilk akşam yemeğimi yemek üzere aşağı indim.

Arthur Garvvood daha önce bana bakmaktan nasıl çekindiyse, şim¬di de bakışlarımızın karşılaşmasından dahi ödü kopuyor gibiydi. Yanak¬ları utancından pembeleşmişti ve ancak mecbur kaldıkça bakışını önün¬deki tabaktan uzaklaştırıyordu.

Yemek harikaydı: salçalı nefis kuzu eti ve patates kızartması. Bayan Liddy sebzelerle de mucizeler yaratıyordu. Bu kadar lezzetli ıspa-Inağı ve havucu hiç yememiştim. Tatlı olarak şarapla çeşnilendirilmiş badem ve krem şantiyle süslenmiş sünger pastası vardı.

Trisha yemeğin servisine yardım ettikten sonra yanıma oturdu, «ma konuşmaya fazla fırsat bulamadık. Agnes Morris birlikte çalıştığı ve tanıdığı çeşitli aktörlerle aktrisler, rol aldığı piyesler ve eğitimine katkıda bulunan kimseler hakkındaki öyküleriyle masadaki konuşmaya egemen-ı li. Her konuda bir fikri ya da anlatılacak bir öyküsü vardı. Nasılsa fırsatı¬nı bulup ıspanağı övmem üzerine bile, «Ha evet, bu bana komik bir I ıyküyü anımsattı,» dedi.

Arthur'a baktım. Bütün gece bana kaçamak bakışlar fırlatmıştı, ama ne zaman onu bana bakarken yakalasam bakışını yine tabağının İçine dikiyordu.

Agnes devam etti. «Öykü korkunç bir genç aktris hakkında. Ama bugünlerde Hollyvvood'da yıldızı çok parladığı için adını açıklamayacağım. Hayatımda gördüğüm en kendini beğenmiş yaratıktı diyebilirim.» Agnes böyle derken yan gözle bana baktı. Devam etti. «Bir camekânın önünden geçerken durup kendine bakmadan edemiyordu.

«Her neyse, bu genç hanım, oldukça yakışıklı ve şen bir genç adamın peşindeydi. Günün birinde o genci onu akşam yemeğine çıkarmaya, sonra da Central Park'ta bir araba gezintisi yaptırmaya razı etti. Çok romantik bir akşam geçireceklerini umuyordu. Ama genç adam o akşam geç saatte aktrisi evine getirdiğinde sadece elini sıktı ve ona iyi geceler diledi. Vedalaşırlarken hafifçe dudaklarından öpmeye bile gerek görmemişti.

«Kendini beğenmiş genç hanımın bu duruma fena halde sinirlendiğini tahmin edebilirsiniz. Yüzünü yastığına gömüp doya doya ağlamak için odasına koşmaya hazırlanıyordu. Gelgelelim, kendine bakmak için her zaman olduğu gibi holdeki aynanın önünde durduğunda ne gördü dersiniz? İki ön dişinin arasında sıkışıp kalmış bir parça ıspanak!» Agnes ellerini çırpıp gülmeye başladı. Trisha bana baktıktan sonra gözlerini tavana dikti. Dönüp Arthur'a bakınca, onun da dudaklarında hafif bir gülümseme farkettim. Dudakları titriyordu.

Trisha'ya sofrayı toplamasına yardım etmeyi önerdim, ama Agnes hepimizin sırasının geleceğini yineledi. Gazete kupürlerini ve resimlerini yapıştırdığı albümü göstermek için arkasından oturma odasına gelmemi bana âdeta emretti.

«Tabii, Arthur da isterse gelebilir,» demesi üzerine, genç adam akşam ilk kez konuştu.

«Teşekkür ederim, ama önce matematik ödevimi bitirmeliyim k' müziğime çalışabileyim.» Çalışabileyim derken Arthur ağzını çarpıtmıştı. Bana bir kere daha baktıktan sonra hızla uzaklaştı. Kaplumbağa olsbundan pısırık olamazdı diye düşündüm.

Sonuçta Agnes'in bir değil beş kupür albümü olduğunu ve bunların son sayfalarına kadar dolu oldukları anlaşıldı. Kendisi hakkında yazılmış her kelimeyi saklamıştı. Hatta ilkokuldaki öğretmenleri tarafında yazılan pusulaları ve karnelerini bile. Bazı cümlelerin ve özellikle «Agnes'in tiyatroya büyük yeteneği var» gibilerinin altı çizilmişti.

«İşte evimin verandasında dans ederken çekilmiş bir resmim,» dedi. «O tarihte iki yaşındaymışım.»

Fotoğraf o kadar eski ve soluktu ki küçük yüzünü tanımak olanaksızdı, ama ben gülümseyerek çok dikkate değer olduğunu belirttim. Agnes'in albümdeki her kupür hakkında söylenecek birkaç sözü vardı. Trisha mutfaktaki işlerini tamamlayıp beni kurtarmaya geldiğinde sadece bir buçuk albümü elden geçirmiş bulunuyorduk.

Trisha kapı aralığından, «İngilizce ödevimi yapmamın zamanı geldi,» diye belirtti. «Dawn'a şimdiye kadar yaptıklarımızı gösterirsem, işinin kolaylaşacağını düşündüm.»

«Oh tabii,» dedi Agnes.

«Teşekkür ederim,» diyerek ayağa kalktım. Trisha'ya minnettarlıkla dolu bir bakış fırlattıktan sonra kanepeden uzaklaştım.

Trisha'yla ben merdivenin başına varınca koşa koşa basamakları çıktık ve yatak odamızın kapısını kapatıncaya kadar kahkahalarımızı (|üç zaptettik.

Trisha, «Bu işi çok iyi bilirim,» dedi. «Buraya gelişimin ilk gecelerinde bana o albümlerle az işkence etmedi. Ama ben kurtulamadım. Benin gibi beni kurtaracak kimsem yoktu.»

Trisha, «Eve giriş ve çıkışlarda imza atmak çılgınlığı nereden çıktı?» diye sordu biraz sonra. «Agnes daha önce bize öyle davranmazdı.»

«Bütün suç benim,» dedim.

«Senin suçun mu? Yani seni Arthur'la tanıştırmak istediği zaman ortalıkta olmadığın için mi? Hayır, bana kalırsa... »

«Büyükannem Agnes'e benim hakkımda bir mektup yazmış ve çok kötü şeyler söylemiş, Agnes burada bir deneme süresi geçireceğimi buna peşinen söyledi.»

«Deneme süresi mi? Agnes öyle mi dedi? Ne kadar garip. Oysa ı uyduğu kuralları uygulattığı çok enderdir. Çoğu zaman kendisi bile Uılırlayamaz onları. Hem öz büyükannen niçin böyle bir şey yapsın?» Trisha bu soruyu sorarken bana büyük bir merakla bakıyordu.

Benim cevap vermeme vakit kalmadan kapı vuruldu ve Agnes başını İçeri uzattı, «Davvn'u telefondan arıyorlar,» dedi.

«Telefondan mı?» diye geveleyerek Trisha'ya baktım.

Agnes, «Sana söylemeyi unuttum: çok ivedi bir durum ya da okul-

la ilgili bir durum olmadıkça, akşamları saat yediden sonra telefon konuşmaları yasak. Ama bu kez kent dışından aradıklarına göre, bir istisna olarak seni çağıracağımı söyledim. Oturma odasından konuşabilirsin,» dedi.

Bornozumu arkama geçirerek, «Arayan annem mi acaba?» diye sordum.

«Hayır. Jimmy adında biri.»

«Jimmy mi!» Kadının yanından koşup geçtim ve basamakları ikişer ikişer atlayarak oturma odasına daldım.

«Jimmy!»

«Selam, Davvii. Nasılsın? Bu saatte telefon etmekle başını derde sokmadığımı umarım. Telefonu açan hanım epeyi sinirlenmişe benziyordu.»

«Hayır. Bir sorun olmadı. Sen nasılsın?»

«Ben çok iyiyim. Sana verilecek çok önemli bir haberim olduğu ve yarın da yola çıkacağım için, sana telefon edeyim dedim.»

«Yarın yola mı çıkıyorsun? Nereye gidiyorsun ki?»

«Askere yazıldım, Dawn. Yarın kampa katılmam lazım.»

«Allah Allah. Peki, okulun ne olacak?»

«Kayıt subayı ordudayken lise diplomamı alabileceğimi söyledi. Ayrıca, terhis olunca işime yarayabilecek bir sanat da öğrenebilirim.»

«İyi ama, Jimmy... askerlik...» Arkasını getirmedim. Havaalanında bana Jimmy'yi anımsatan yardımsever askerin gözümün önünde canlanması üzerine kalbim çarpmaya başladı. Yoksa geleceğe ilişkin bir işaret miydi bu?

Jimmy, «Sen hiç üzülme, Dawn,» dedi. «Askerlik benim için yararlı olacak. Kendi kendime yeterli olmak istiyorum. Bir bakıcı aileden öteki ne postalanmak hiç hoşuma gitmeyecekti.» Ne kadar kararlı olduğu Jimmy'nin sesinden belli oluyordu.

«iyi ama ben seni ne zaman görebileceğim?» diye bağırdım.

«Kamp sürem dolduktan sonra izin alıp New York'a seni görmeye gelirim. Söz veriyorum.» Jimmy yavaşça ekledi. «Zaten hayatta görebileceğim, senden başka sevdiğim hiç kimse yok, Dawn.» Jimmy'nin tatlı anlamlı yüzü, bizim için yasak olduğuna inandığı aşkı dilenen parlak kara gözleri hayalimde canlanmıştı. Birbirimizi sevmemize artık bir

engel olmadığını öğrendiğimizden beri şimdi, yeni yürümeye başlarken yalpalayan ve sendeleyen bebeklere benzemiştik. Birbirimize söylenecek en uygun kelimeleri arıyor, birbirimize nasıl davranmamız gerektiğini araştırıyorduk. Yıllar yılı erkek ve kızkardeş olarak yaşadıktan sonra, bu kimliklerden sıyrılıp yenilerini kabullenmek öyle zordu ki.

«Seni çok özleyeceğim, Jimmy,» dedim. «Artık New York'ta olduğuma göre eskiden de çok. Burası o kadar büyük bir kent ki insanı ürkütüyor.»

«Tatlı canını üzme, Dawn. Sen daha ne olduğunu anlayamadan yanında olacağım. Ayrıca, senin de başarılı olacağına inanıyorum.»

«Şimdiden bir arkadaş edindim. Oda arkadaşım Trisha Kramer. Çok hoş bir kız. Onu görsen seveceğinden eminim.»

«Bak, gördün mü? Senin için her şeyin düzeleceğini biliyordum.»

«Jimmy, Longchamp Baba'yı bulman lazım. Özellikle şimdi askere gideceğine göre. Onun sana ihtiyacı var, Jimmy. Onun o feci hapishaneden çıkıp yapayalnız kalması düşüncesi beni çok üzüyor. Annem yok artık. Fern de yanında olmayacak. Üstelik sen de gidiyorsun.»

Jimmy ile arama bir sessizlik çöktü.

«Jimmy?»

Jimmy, «Ona mektup yazdım,» diye itiraf etti.

«Oh, ne kadar sevindim bilsen.»

Jimmy, «Bunu özellikle sen istediğin için yaptım,» dedi. Öylesinin daha erkeksi olacağına inandığı için sert bir sesle konuşmuştu.

«Beni sevindirmek için iyi bir harekette bulunman beni çok mutlu etti,» dedim yavaşça.

Jimmy konuyu değiştirdi. «Ya yeni ailenden ne haber? Oraya seni gömeye gelecekler mi?»

Kısa bir duraklamadan sonra, «Benim gerçek ailem hâlâ sensin, Jimmy,» dedim.

Jimmy hattın öbür ucunda bir süre sustu. Neden sonra, «Artık telefonu kapıyorum, Dawn,» dedi. «Öteberimi toplamam lazım. Yapılacak başka bazı işlerim de var.»

«Çok dikkatli ol, Jimmy. Ve bana mektup yaz. Lütfen!» Yalvaran bir sesle konuşmuştum.

«Tabii ki yazacağım,» dedi. «Yalnız göz açıp kapayana kadar ünlü

bir yıldız olup beni unutma.» Jimmy işte böyle bana takılmadan duramıyordu.

«Seni hiçbir zaman unutmayacağım, Jimmy. Söz veriyorum.»

«Hoşçakal, Dawn.»

«Güle güle, Jimmy.»

Genç adam, «Dawn!» diye bağırdı.

«Evet, Jimmy?»

Jimmy, «Seni seviyorum,» dedi.

Bunu söylemenin, günah sandığımız duyguları sözle anlatmanın onun için ne kadar zor olduğunu biliyordum.

«Ben de seni seviyorum, Jimmy,» dememin arkasından telefon kapandı. Almacı tam yerine koyacağım sırada, bir başka tıkırtı, duyar gibi oldum. Agnes Morris bizi dinliyor muydu acaba? Cutler Nine belki de onu casuslukla görevlendirmişti.

Ancak almacı yerine koyup doğrulduktan sonra, yanaklarımdan yaşların süzüldüğünün farkına vardım. Gözyaşlarını çenemden aşağı damladı. Yanaklarımı avuçlarımla kuruladıktan sonra, oturma odasın¬dan ağır ağır çıkıp merdivenlere yöneldim.

İçeri girdiğimde Trisha yatakta bir dergi okuyordu. Dergiyi hemen elinden atarak bana baktı. Bakışlarında binbir soru şekillenmişti.

«Jimmy de kim?» diye sordu.

«Uzun yıllar boyu erkek kardeşim sandığım çocuk,» dedim.

Genç kızın ağzı açık kalmıştı. «Erkek kardeşin sandığın çocuk mu?», diye geveledi. Evet gibilerden başımı eğdim.

«Erkek kardeşin sandığın bir çocuk... Hakkında kötü mektuplar yazan bir büyükanne. Sen nasıl bir aileden geliyorsun Tanrı aşkına?»

Ona hayatımın öyküsünün bir bölümünü anlatmamın zamanının geldiğini görüyordum. Bir arkadaşım, gerçek bir arkadaşım olacaksa ondan pek fazla gizlim olmamalıydı. Ona güvenmem, bazı sırlarıma onu ortak etmem gerekiyordu. Artık bana ihanet etmemesini, öykümü okulda herkese yaymamasını dilemekten başka çarem yoktu, çünkü bu öykü, özellikle beni tanımayanların gözüne garip bir yaratık gibi gözük¬meme neden olabilirdi.

«Sana söyleyeceklerimi kimseye açıklamayacağına söz verecek misin?» diye sordum.

\«Gayet tabii.» Trisha'nın heyecandan gözleri parıl parıl parlıyordu. Pekâlâ der gibi başımı sallayarak yatağımın kenarına oturdum. Trisha ise ayaklarını altına almıştı. Saçlarını omuzlarından arkaya attı ve ellerini. kucağında devşirdi. Soluğunu tutuyormuş gibi bir hali vardı.

Düşüncelerim Jimmy'ye kaymıştı. Kanepe yatağımızın üstünde saatlerce uyanık yatarak, gecenin ileri saatlerine kadar fısıldaştığımızı hatırlıyordum. Arkama yaslanarak tavana baktım.

«Doğumumdan kısa bir süre sonra kaçırılmışım,» diye başlayarak ona öykümü anlattım.

Trisha uzun bir zaman ne bir şey sordu, ne de tek bir kelime söyle¬
di. Bir süre sonra yatağında arkasına yaslandı, kollarını göğsünde çaprazladı ve sadece dinledi. Sanırım, anlatmamı yarıda bırakırım diye sözümü kesmeye korkmuştu. Longchamp Annem ve Babam, Fern ve Jimmy'yi ve onların arasındaki hayatımı anlattıktan sonra, Cutler Koyu'na dönüşüme atladım. Richmond'daki Emerson Peabody Okulu¬
na giderken Philip'le aramdaki kısa süreli macerayla daha sonra otelde aramızda geçenleri anlatmaya hiç kuşkusuz utandım.

Trisha, «Bu Clara Sue berbat bir kıza benziyor,» dedi sonunda. «Jimmy'ye o kötülüğü nasıl da yapabildi... »

«Onu bir daha hiç görmezsem çok sevinirim,» dedim.

Trisha uzun. bir süre konuşmadan oturduktan sonra, birden dönüp yüzüme baktı. «Arthur'un seni banyoda yakalamasından sonra odaya döndüğün zaman, bu olayın sende bazı kötü anıları hortlattığını söyle¬
miştin. Ne gibi kötü anılardı bunlar? Otelde başka bir şey daha mı olmuştu?» diye sordu.

Bir şeyler uydurmaya karar vererek, «Duş alırken bir gün az daha tecavüze uğruyordum,» dedim. «Oteldeki görevlilerin biri tarafından.»

«Oh ne kadar feci. Ne yaptın peki?» .

«Onunla boğuştum, o da korkup kaçtı. Polis hâlâ onu arıyor.» Yalan söylediğimi, Trisha'nın, gözlerimde okumaması için başımı öte yana çevirdim. Birden üşümüştüm. Trisha gerçeği bilse nasıl tepki gös¬
terirdi acaba? New York, geçmişimin ne kadar garip olduğunu bilme¬
yenlerin arasında yeni bir h'ayat kurmam için biricik şansımdı. Ebediyen unutulması gereken o şeyleri kıza niçin anlatmıştım sanki? Kalbim çar-

pa çarpa Trisha'ya baktım. Bakışlarında tiksinti okumanın korkusu için¬ deydim.

Ama o, «Ne kadar şanslıymışsın!» diye atıldı.

«Ne?» Yanlış mı duymuştum acaba? «Ben mi şanslıyım?» diye geveledim.

Trisha, «O kadar heyecan verici bir hayatın olmuş ki. Bana ise hiç¬ bir şey olmuyor,» diye inledi. «Küçük bir kentte sıkıcı bir okula devam ettim, bir tek gerçek erkek arkadaşım oldu, ayrıca hiç seyahat etmedim gibi bir şey. Evet, Florida'daki Palm Beach'e defalarca gittik, ama o yol¬ culuklar benim için eğlenceli değildi ki. Sıkıcı bir otele hapsoluyorum, bir sürü zengin ve önemli kişi birbirlerine ve özellikle birbirlerinin çocuk¬ larına sürekli' baktıkları için, kusursuz giyinmek ve davranmak zorunda kalıyorum. Saçım biraz dağılacak olsa, annem sinir krizleri geçiriyor. Nasıl davranacağımızı Emily Post'un etiket kitabı tayin ediyor. Yemek yerken dirseğimi sofraya dayayamıyorum bile!»

Trisha birden yatağıma sıçradı ve yanıma yüzüstü uzandı.

«Ama ünlü bir dansöz olunca, skandallar yaratacağım,» diye devam etti; «Göz alıcı giysiler giyeceğim, düzinelerle yakışıklı ve geçmi¬ şi karanlık sevgilim olacak, uzun sedef çubuklarla sigara içeceğim ve en şık lokallerde görüneceğim. Her gittiğim yerde sürekli fotoğraflarımı çeken gazeteciler olacak. Ve ben hemen hemen:., otuz yaşıma gelince¬ ye kadar evlenmeyeceğim! Evlendiğim adam da mutlaka çok zengin biri olacak. Adı önümde bütün kapıları açacak, insanların önümden tav¬ şan gibi kaçışmalarına neden olacak. Bütün bunlar kulağa ne kadar heyecan verici geliyor, öyle değil mi?»

Duygularını incitmemek için, «Evet,» dedimse de, ben de kendi kar¬ şıt emellerimin pençesindeydim. Büyük bir şantöz olmayı, dünya çapın¬ da bir ünün tadını almayı ve dünyayı tanımayı istiyordum - görmedi¬ ğim ve yapmadığım o kadar çok şey vardı ki. Ama kalbimin gizli köşele¬ rine göz attığım zaman, orada en içten ümidimi göreceğimi biliyordum. Bir ailemin olmasını ve benim şimdiki duygularımı hiçbir zaman tatma¬ maları için çocuklarımı sevmeyi, onları baş tacı etmeyi istiyordum. Şim¬ diye kadar hayatımın özenilecek hiçbir yanı yoktu ki.

Trisha birden sırtüstü döndü. «Agnes senin bütün başına gelenleri biliyor mu?» diye sordu.

«Cutler Nine'nin ona yazdığı mektupta olanlardan başka hiçbir şey bilmiyor. Mektupta nelerin yazılı olduğunu da bilmiyorum, onu elime geçirmeyi o kadar isterdim ki.»

Trisha, «Onu ele geçireceğiz,» diye söz verdi.

«Nasıl yani?»

«Agnes sokağa çıktığı zaman Bayan Liddy de mutfakta meşgul olursa, Agnes'in odasına girip onu ararız.»

«Öyle bir şey yapabileceğimi sanmıyorum,» dedim. Düşüncesi bile kalbimin atışlarını hızlandırmıştı.

Trisha, «Sen o işi bana bırak,» dedi ve «Ay, ay, ay,» diye cıyakladı. «Ne zamandır böyle bir heyecan yaşamamıştım.»

«Öyle heyecan yerinde dursun,» diye homurdandımsa da, arkada¬şım ya beni duymadı ya da duymak işine gelmedi.

Bana bir kez daha geriye dönüp, bir kentten ötekine taşınmanın, bir okuldan başkasına geçmenin nasıl bir şey olduğunu daha ayrıntılı Olarak anlattırdı. İkimiz de artık çok yorulduğumuzu itirafedene dek konuştuk ve sonunda ışıkları söndürdük.

Yolculuğun ve geldiğimden beri yaptıklarımın verdiği yorgunlukla çok çabuk uykuya daldım. Ama gece bir ara yağmur sesiyle uyandım. Ncw York'taki ilk yaz fırtınamı yaşıyordum. Tepemdeki dama düzenli (jokilde çarpan yağmur damlaları, beni silmeye çalıştığım anılarıma, Cut-lor Koyu'nda kendimi yeni ailemin egemen olduğu garip bir yeni dünya¬da bulduğum ilk gecenin anılarına geri götürmüştü. Longchamp Annemle Babamı, Fern'i ve Jimmy'yi ne kadar özlemiştim o gece.

Yataktan kalktım. Trisha çok derin bir uykudaydı ve düzenli soluk-Itl alıp veriyordu. Onu uyandırmamak için çok yavaş hareket ederek ıı ıv, ilete gitmek üzere odadan çıktım. Odaya dönerken garip bir ses duydum. Sese kulak verince bunun birinin hıçkırıkları olduğunu farket-ıım ve Arthur Garvvood'un odasından geldiğini saptadım. Kapısına yak¬laşarak kulak verdim.

Biraz sonra, «Arthur?» size seslendim, «iyisiniz ya?» Çok geçme¬limi ağlama sesi durdu, ama Arthur cevap vermedi. Biraz daha dinledik-Inıı sonra odama döndüm. Kendi vücudunda hapsolmuş bu karamsar dnllkanlıyı uzun uzun düşündüm. -

Mektup

Eskiden ağır ağır ilerleyen yaz göz açıp kapayana kadar geçti vej daha ne olduğumu anlayamadan bir sabah gözlerimi açarak Ağustos ayının sonunu selamladım. New York'taki günlerim ve Bernhardt Okulı beni bir duygu karmaşasının pençesinde bırakmıştı. Oradaki ilk günüm.-j de duyduğum panik hafiflememişti. Ama Trisha'nın her şeye rağmer haklı olduğunu görmüştüm: herkes bana dostça davranmış, bana cesa¬ret aşılamak için ellerinden geleni yapmışlardı. Özellikle öğretmenleri¬miz lisedekilerden bile daha az resmiydiler. Matematik ve fen bilimleri; dışındaki bütün derslerde öğretmenin etrafında bir yarım daire oluşturu-j yorduk, o da bizimle sohbet eder gibi konuşuyordu. Diksiyon öğretme¬nimiz hatta öğrencilerinden onu ilk adıyla çağırmalarını istemişti!

Çoğu öğrencilerde farklıydılar. Kafeteryayla salonlardaki konuşma¬lar hep tiyatro, sinema veya konserlerle.ilgiliydi. Bir basket ya da futbol] takımımız yoktu. Her şey güzel sanatların etrafında topluydu. Başkaları] en çok beğendikleri oyuncular ve yapımlardan söz ederken, ben genel¬likle oturur dinlerdim. Gerçek bir piyesi, özellikle Broadvvay'deki birî piyesi henüz seyretmediğimi itiraf etmekten utanıyordum. Ama bunul hiç kuşkusuz Trisha'ya açmıştım. O da hemen bir matineye gitmemiz] için gerekeni yaptı.

Okuldaki ilan tahtalarında hemen her gün ses ve tiyatro sınavları I ve fırsatlar duyuruluyordu, ama bunların çoğu son sınıfları ilgilendiriyor-dü. Tiyatroda oynayacağım bir rol için para isteyebileceğimi aklımın kenarından bile geçirmiyordum. En azından uzun bir süre böyle bir şeyi düşünemezdim. Trisha da benim gibi düşünüyordu, ama buna rağmen durup bültenleri okuyor, tiyatro sınavlarına katılmayı planlıyormuş gibi davranıyorduk.

Şan öğretmenimle müzik sınıfımdaki arkadaşlarımdan bol bol övgü aldım ve destek gördüm, fakat beni asıl hizaya getiren piyano öğretme¬nim Bayan Steichen oldu. Kendisi eskiden Avusturya'da ünlü bir piya¬nist olup konserler vermiş bir kişiydi ve sınıfında olmak büyük bir ayrıca¬lık sayılıyordu. Ama öyle-de olsa önceleri çok korkmuştum. Onun sınıf¬larına giren arkadaşlarımın davranışlarından Bayan Steichen'in, öbür

öğretmenlerimizden çok farklı olacağını anlamıştım. Genel müzik sınıfına ek olarak öğrencilere ayrı ayrı ders veriyordu.

Bayan Steichen, sanki konser sahnesine çıkacakmış gibi, derslerine gelirken bayağı resmi giyinirdi. Genellikle ders başlamadan sınıfa girer, öğrencilerin biraz olsun geç kalmasını asla hoşgörüyle karşılamazdı. Hepimiz oturup beklerken iskarpinlerinin ökçelerinin tıkırtısının koridorda yaklaşmasına kulak verirdik. O içeri girince artık hiçbirimizden çıt çıkmazdı. Gülümsediği ender görülürdü. Bayan Steichen uzun boylu ve zayıftı. Piyano tuşlarının üstünde dolaşırken ayrı bir kişiliğe bürünen uzun ve zarif parmakları vardı. Bize bir parçanın nasıl çalınacağını gösterirken kurşuni renkli gözlerinde tanık olduğum yoğun anlamı başka kimsede görmedim diyebilirim. Öğrencilerinden biri olmak beni çok etkilemiş ve heyecanlandırmıştı.

Bayan Steichen saçlarını çörek biçiminde kıvrılmış olarak ensesinde toplardı. Hiç makyaj yapmaz, soluk pembe dudaklarına can vermek için biraz ruj bile sürmezdi. Piyanonun önündeki taburede yanında oturken bilekleriyle şakaklarında yaşlılıktan ileri gelen kahverengi lekeler gözüme çarpıyordu. Cildi o kadar inceydi ki, gözkapaklarındaki ince kılcal damarlar bile görülebiliyordu.

Öyleyken, vücudunun narinliği aldatıcıydı. Sınıfta çok sert ve güçlüydü ve gerekli gördüğünde öğrencilerini en acı eleştirilerle haşlatmaktan çekinmezdi. En az iki kere onun yüzünden ağlama raddelerine gelmiştim.

Onun için ilk kez piyano çaldığımda, «Daha önce piyano dersi aldığını niçin söyledin?» diye sordu. «Yoksa sana müzik sağırı olduğumu mu söylediler?»

«Hayır, efendim. Piyano dersleri aldım, ama.»

«Lütfen,» diye elinin bir hareketiyle sözümü kesti. «Kendini yeni başlıyormuş say. Sana daha önce söylenenlerin hepsini unut. Anlıyor musun beni?» Böyle derken küçük gözlerinin o yoğun anlamlı bakışıyla beni sanki tabureme mıhlıyordu.

«Evet, efendim,» dedim yine.

«Güzel. Öyleyse temelden işe başlayalım.» Bayan Steichen o gün bana, piyanoyu sanki hayatımda ilk defa görüyormuşum gibi davrandı.

Ama yazın sonlarında bir gün bir dersin sonunda konuşmasına ara

vererek bana uzun uzun baktı. Bana piyanodan vazgeçmemi söylemesi"! beklentisi içinde kalbim çarpmaya başladı. Ama o, bunun yerine omuz¬ larını arkaya attı, başını salladı ve bana şaşırtıcı bulduğum bir şey söyle¬ di.

«Müziğe doğuştan yeteneğin olduğu anlaşılıyor. Zamanla bir kon¬ ser piyanisti olabileceğini umuyorum.»

Kadın bu sözlerden sonra topuklarının üstünde bir dönüştür döndü ve beni şaşkınlıktan ağzı açık durumda bırakıp gitti. Hiç kuşkusuz koşup Trisha'ya müjdeyi verdim ve bu iyi haberi Georgeün büfesinde ikişer porsiyon kremalı ve çikolatalı dondurmayla kutladık. İkimiz de o kadar mutluyduk ki, okul bahçesinden geçtiğini gördüğümüz Arthur Garvvood'u bile yanımıza çağırdık. O önce bize George Washington Köprüsünden atlamasını istemişiz gibi baktı. Bir an yalnız bana bakın¬ ca, geleceğini sandım, ama sonra başını sallayarak bize teşekkür etti ve hızla uzaklaştı. Bütün yazı yalnız başına geçirmişti, ama ben onun, çekingenliğini yenerek özellikle yalnız olduğum zamanlar benimle konuşmak istediğini hissetmiştim.

Mutluluğumu paylaşmak için Trisha'yla sınıfta edindiğim bir, iki arkadaş dışında kimsem yoktu. Jimmy'ye mektup yazabilir, ama ona telefon edemezdim. Zalim kader ailemi çalmış ve beni istemeyen bi. ailenin kucağına atmıştı. Sanki hiç ailem, geçmişim, bugünüm ve gele¬ ceğim yoktu. Benim yaşımdaki başka kızlar çocuklukları, erkek ve kız- kardeşleri, anne ve babaları, büyük anne ve babaları hakkında saatler boyu gevezelik edebilirlerdi. Aileleriyle çıktıkları seyahatleri, harikulade tatil yemeklerini, küçük erkek ve kızkardeşlerinin yaptıkları ya da söyle¬ dikleri komik şeyleri anlatabilirlerdi, ama ben ağzımı kapayıp oturmak zorundaydım.

Gerçek annem Laura Sue, Cutler Koyu'ndan ayrıldığım gün ettiği vaade rağmen, New York'a hiç beni görmeye gelmemişti: Bununla bir¬ likte Ağustosun son pazartesine raslayan gece telefon açarak nasıl olduğumu sordu ve beni bütün yaz ihmal etmesinin gerekçelerini anlat¬ tı.

«Senin gittiğin günden beri hiç iyi değilim,» dedi. «Önce o feci yaz nezlesi beni yerden yere vurdu. Neredeyse zatürree oluyordum. Arka¬ sından da doktorları şaşkına çeviren bir allerji ortaya çıktı. «Merak

etme, birden fazla doktorum vardı. Randolph en ünlü allerji uzmanlarını birbiri arkasından getirtti, ama gözlerimin sulanmasının önüne geçemiyordum, arada bir de hapşırık krizleri geçiriyordum. Artık halimi tahmin edebilirsin. Otelde aşağı inmedim bile.»

«Çok üzüldüm, anne,» dedim. Birden önerdim. «New York'a bir seyahat yaparsan, belki de allerjini arkanda bırakırsın.»

«Yok, merak etme, o allerji, gelişi kadar esrarengiz şekilde terketti beni. Şimdi çok iyiyim, ama hâlâ halsiz olduğum için, doktorlar bana bir süre daha yatak istirahat! önerdiler. Çok üzgünüm. Seninle New York'ta alışveriş yapmayı ne kadar da istemiştim.»

Kısa bir aradan sonra annem sordu. «Orada iyi vakit geçiriyor musun? Okulunu sevdin mi?»

«Evet,» dedimse de, annemin bunu umursayacağından hiç emin değildim. Ama hayır dediğim ya da karşılaştığım bazı sorunları anlatmaya çalıştığım takdirde, aniden bayılır gibi olarak hemen telefonu kapayacağını çok iyi biliyordum.

Annem, «Güzel,» dedi. «Belki bir aya kadar seyahat edebilecek kadar düzelirim. O vakte kadar Randolph'un, arkadaşlarından biriyle biraz alışveriş yapman için sana bir miktar para yollamasını sağlayacağım, iyi mi? Randolph'u sana yollardım, ama otel bugünlerde ağzına kadar dolu. Cutler Nine'nin ise çok ihtiyacı var ona.»

«Cutler Nine'nin hiç kimseye ihtiyacı olmayacağından eminim,» dedim.

Annem, «Öyle konuşmamalısın, Dawn,» diye beni kınadı. «Bunun hiçbirimize yararı olmaz çünkü. Durumdan elimizden geldiğince faydalanmaya bakmalıyız. Seninle konuşacak kadar kuvvetlendiğim şu sırada Tanrı aşkına tatsızlık çıkarma.»

«Benimle konuşmak için niçin o kadar kuvvete gereksinim duyuyorsun, anne? Bizi saran yalanların yüzünden mi?»

Annem hemen, «Artık telefonu kapamalıyım, Dawn, çok yoruldum,» diye atıldı.

«Anne, bana babamın adını ne zaman açıklayacaksın? Ne /aman?» diye sordum.

«Telefonda bu gibi şeyler konuşamam kızım. Yakında seni yine ararım.» Annem, başka bir tatsız şey söylememe vakit bırakmadan telefo-

nu kapamıştı bile. Hemen arkasından bir kez daha ikinci bir tıkırtı işitim. Bir ürperti vücudumu dolaştı. Agnes Morris'in telefon konuşmalarını dinlediğinden şüphem yoktu. Hiddetimden deli oldum. Yukarı çıkınca da Trisha'ya her şeyi anlatırım.

«Casusluk yapıyor,» dedim. «Bundan eminim. Ve sırf büyükannemin benim hakkımda yazdığı yalanlara inandığı için.»

Trisha, «O mektuba mutlaka bir göz atmalıyız,» diye atıldı. «Yarın gece bir deneme yaparız. Agnes arkadaşlarıyla tiyatroya gidiyor. Yatak odasının kapısını kilitlemeyeceğine eminim.»

«Vallahi bilmem ki, Trisha. Ya yakalanırsak?»

«Yakalanmayacağız. Sen o mektubu görmek istiyordun, öyle değil mi?» Hemen cevap vermememem üzerine yüzü kıpkırmızı oldu. «Evet, ne diyorsun?» diye devam etti.

• «Evet,» dedim. Gözlerinin içine baktım. «O mektubu görmeyi çok istiyorum.»

Ertesi gece oturma odasında otururak Agnes'in albümlerine büyük ilgi duyuyormuş gibi davrandık. Kadın bize filanca fotoğrafla ilgili bilgi vermek ya da oynadığı rollerle aktör arkadaşları hakkında anekdotlar anlatmak için neredeyse arkadaşlarıyla birlikte çıkmaktan vazgeçiyordu. Saat Bay Fairbanks saat başını çalınca, arkadaşlarıyla buluşmak için acele etmesi gerektiğinin farkına vardı.

O gittikten sonra Bayan Liddy'yi arayınca odasında radyo dinlediğini gördük. Trisha bana bakarak başını eğdi. Agnes'in kapısına gidince, tahmin ettiği gibi kilitli olmadığını keşfetti. O kapının tokmağını çevirirken, içimde ürkmüş düzinelerle kelebek uçuşuyormuş gibi bir his duydum. O kanatlar sanki kalbime çarpıp duruyorlardı.

«Biz odasındayken çıkıp gelirse ne yaparız?» diye inledim.

«Gelemez. Bir müzikal seyretmeye gittiler. Haydi.» Başımı çevirip yine Bayan Liddy'nin kapalı kapısına baktım. Radyosundan hâlâ müzik sesi geliyordu, ama kadın buna rağmen odasından çıkıp bizi görebilir ya da seslerimizi duyabilirdi. İşte bu feci olur, diye düşünüyordum. Sonra, Cutler Nine hayalimde canlandı ve onun, taş gibi gri gözlerinden elektrik kıvılcımları püskürterek bana baktığını görür gibi oldum.

«Pekâlâ,» diyerek Trisha'nın arkasından Agnes'in odasına girdim.

Daha önce, perdenin ötesinde neler olduğunu görmemiştim. Trisha per¬ deyi araladı ve içeri girdik.

Bir tiyatro sahnesine ya da film stüdyosu platosuna adımımızı atmıştık sanki. Yatak odası, soldaki küçük yazı masasının üstündeki Tif- fany lambasından ölgün bir ışık yayılıyordu. Agnes'in beyaz dökme demirden karyolasının iki yanında beyaza boyalı tahtadan iki gece masası vardı. Yatağın üstünde koca koca yastıklar ve pembe şeritlerle süslü beyaz bir kuştüyü yorgan dikkati çekiyordu. Sağdaki duvarda çok büyük bir ayna asılıydı. Uzun bir tuvalet masasının üstünde krem tüpleri ve kavanozları, pudra kutuları diziliydi. Sol köşede de sıra sıra parfüm şişeleri vardı. Öyle ki tuvalet masası bir mağazanın makyaj mal¬ zemesi reyonundaki bir rafa benzemişti. Biraz daha yaklaşınca, ayna¬ nın minik bir ampul dizisiyle çevrili olduğunu gördüm. Oda bir tiyatro¬ nun sahne arkası gibi kokuyordu.

Solda eş iki komodin, onların arasında ise bir gardrop vardı. Kapı- sında ÇIKIŞ yazılı bir yafta vardı. Trisha'ya yarı şaşkın gülümseyerek Daktım.

O, «Tiyatro sahnelerinden öteberi alıp bu odaya koymuş,» dedi.)rneğin, bu, eski bir tiyatrodan kalma gerçek bir makyaj masasıdır.» [3]encereleri işaret etti. «Bu perdeler gerçek sahne perdelerinden kesilip îpılmış.»

Trisha gülümseyerek devam etti. «Her sabah bu odadan çıkarken îni bir piyeste rol aldığını farzeder ve öyle davranır.»

Duvarlardaki resimlere baktım. Hepsi rol aldığı çeşitli prodüksiyon¬ daki kostümleri giymiş Agnes'in fotoğraflarıydı. Bunlardan bazılarını jpür albümlerinde gördüğümü anımsadım.

Bütün bunların çok hazin olduğu birden kafama çarpıldı. Agnes jugünü ve geleceği olmadığı için geçmişte yaşıyordu. Gerçekle yüzleş¬ mekten, artık genç ve güzel olmadığı ve sanat dünyasında aranmadığı gerçeğini kabullenmekten kaçınmak için her gün anılarını bir hayal tez¬ gâhında örüyordu. Özetle kadın, yetenekli kiracıları aracılığıyla yaşıyor¬ du. Bize anlattıklarının ne kadarının bir hayal yumağının parçası olduğu¬ nu merak ettim.

Trisha, «Mektup bu odadaysa büyük bir olasılıkla yazı masasının üstündedir,» dedi.

Yazı masasının başına giderek üstündeki kâğıt yığınını karıştırmaya koyulduk. Yığında faturalar, kişisel mektuplarla, tiyatro dergileriyle' vi reklamlarla karmakarışık durumdaydı. Cutler Nine'nin mektubunu onla¬rın arasında bulamadık. Trisha çekmeceleri açıp içlerini karıştırdı, ama mektup orada da yoktu.

Bir ara koridorda ayak sesleri duyar gibi oldum ve gürültü yapma¬ması için Trisha'nın omzuna dokundum. Kulak verdiysek de bir şey duyamadık.

«Gitsek daha iyi olacak,» dedim.

«Bekle.» Trisha, odanın içinde gözlerini gezdirdi. «O mektup büyük bir olasılıkla kaçık kafasının içindeki bir sahnenin parçası olmuştur. Gizli bir mektup...» Trisha yüksek sesle düşünüyor, odayı amatör bir dedek¬tif gibi gözlemliyordu. «Geçen yıl sahnelediğimiz bir piyes vardı,» diye mırıldandı. «Bir polisiye oyun... Agnes de oradaydı kuşkusuz..»

Genç kız yavaşça yatağa doğru yürüdü.

«Boşver, Trisha. Unutalım bunu,» diye yalvardım. Öyle ya, Bayan Liddy odasından çıkacak olsa, bizim bu odada olduğumuzu mutlaka duyardı. Trisha o düşünürken benim susmam gerektiğini anlatmak ister gibi elini kaldırdı. Sonra, yorganı biraz kaldırdı, yere çömeldi ve elini şil¬teyle karyolanın yaylarının arasına soktu. Elini yatağın kenarı boyunca gezdirdi, bir şey bulamayınca da aynı şeyi yapmak için yatağın öbür yanına geçti.

«Trisha» dedim.

«Bekle.»

Trisha yine yere çömelerek görüş açımdan çıktı. Ben geri çekilip kapıya kulak verdim. Birkaç saniye sonra Trisha gülümseyerek doğrul¬du. Mektup elindeydi. Yazı masasının başında buluştuk. Trisha mektu¬bu zarfın içinden çıkardı ve küçük Tiffany lambasının ışığında masanın üstüne yaydı. Aşağıdaki satırları yavaşça okudum.

«Sevgili Agnes,

«Bildiğin üzere torunum Davvn'un Bernhardt Okuluna kaydını yap¬tırdım ve Bay Updike'dan senin evine yerleştirilmesini istedim. Dostlu¬ğumuza güveniyorum. Böylesine ağır bir yükü omuzlarına yüklemek beni çok üzüyor, ama inan bana, sen son umudumsun.

«Bu torun hepimiz için korkunç bir sorun oluşturdu. Gelinim peri-

şan oldu ve sonuçta birbiri arkasından sinir krizleri geçirdi. Oğlum Randolph'un ailemizdeki... bu... bu kötü tohum yüzünden ne kadar yaşlan¬dığını sana dünyada anlatamam.

«İşin inanılmayacak yanı kızın gerçek bir müzik yeteneğinin olması. Gittiği okullarda peş peşe suç işleyerek başını derde soktu. Suçlarının İçinde cinsel suçların da bulunduğunu söylememe gerek yok. Onu sanat yeteneğini geliştirecek bir okula yollamanın belki bir yararı olur diye düşündüm. Dikkatini yeteneklerine verirse, kim bilir belki daha az suç işler.

«Gerçekte suç hepimizin. Onu şımarttık. Randolph bebekliğinden beri onu armağan yağmuruna tutmuştur. Otelde bir gün bile çalışmaya yanaşmamıştır. Ondan neyi yapmasını istersek, hemen yakınmaya başfir.

«Ayrıca, korkarım ki insanın yüzüne karşı yalan söylemekten çekin¬meyen sinsi bir yaratık oldu. Yaşlı konuklarımızdan birinin ziynetini çala¬cak kadar ileri bile gitti.

«Benim tüm uyarılarıma karşın, üzerinde kötü etkisi olan bazı okul rkadaşlarıyla bağlantılarını sürdürebilir. Buna karşı uyanık ol ve kurallana bağlı kalmasını ve görevlerini yerine getirmesini sağla. Bu konular¬a yakında seninle daha ayrıntılı olarak konuşacağım.

«Böylesine sorunlu bir çocuğu kabul etmeye razı olmana benim ve ütün ailemin ne denli minnettar olduğunu bilemezsin.

«Her ikisi de çok iyi yetişmiş birer çocuk olan Philip ve Clara Sue erinde kötü etkisi olmasından korktuğumuzu da ayrıca belirtirim.

«Seni unutmayacağıma güvenebilirsin.

Sevgilerimle,
Lilian Cutler.»

Trisha yüzüme şöyle bir baktıktan sonra kolunu omuzlarıma dola-

«Bütün mektup koskoca bir yalan,» dedim. «Acımasız, feci bir
lan. Demek kötü bir tohum, cinsel suçlar işlemiş, şımarık, yalancı bir z, üstelik de bir hırsızmışım ha!» Gözyaşlarını arasında, «Üstelik nemden nefret ediyor, nefret!» diye geveledim. «Clara Sue üzerinde tü bir etkim olacağını yazdığına inanamıyorum. Onun bana ve mmy'ye yaptıklarının bazılarını biliyorsun.»

Trisha eli hâlâ omzumun üstünde olduğu halde, «iyi ama senin hakkında böyle şeyler söylemesini bekliyordun,» dedi.

«İyi de bütün bunları yazılı olarak görmek bambaşka. Cutler Nine hayatımda rasladığım en zalim, en iğrenç kadın.» Dişlerimi gıcırdatarak ekledim. «Ondan öç almanın bir yolunu bulabilmeyi isterdim.»

Trisha, «Sen başarılı ol yeter,» dedi. «Olmadığını söylediği her şey ol.» • , .* 1

Doğru gibilerden başımı eğdim. «Haklısın. Daha da çok çalışaca¬ ğım ve her pekiyi ya da övgü alışımda, bunun, onun yüzüne vurulmuş bir tokat olduğunu düşüneceğim.»

Trisha korkunç mektubu tekrar zarfının içine sokarak, «Bunu yeri¬ ne koymalıyız,» dedi. Zarfı tekrar şilteyle yayların arasına kaydırdık, son¬ ra da Agnes'in yatak odasından sessizce dışarıya süzüldük. Ancak tam merdivene yöneldiğimiz sırada durup arkama bakacağım tuttu. Karan¬ lıkta bir çift gözün bizi izlediğini hissetmiştim. Bir gölge kımıldadı.

Trisha benim durduğumu farketmemişti. Merdivene doğru yürüme¬ ye devam etti, ama ben bir, iki adım geriye gidince sırtını duvara yapış¬ tırmış olan Arthur Garvvood'u gördüm. O kadar zayıf olduğu ve her zamanki gibi siyah gömlek ve pantolon giydiği için onu görmek hemen hemen olanaksızdı. Onu gördüğümü farketmemiş olması olanaksız olduğu halde, ileri çıkmadı. Bunun yerine, duvara yapışmayı ve karanlı¬ ğa sığınmayı sürdürdü. Bir ara Trisha'ya seslenmeyi düşündümse de, hemen vazgeçtim. Arkadaşımın arkası sıra odamıza döndüm. Ama kapı¬ yı arkamdan kapar kapamaz ona her şeyi anlattım.

«Yani orada karanlıkta durmaya devam mı etti?» diye sordu.

Evet der gibi başımı eğdim ve olay beni üşüttüğü için kollarımı göğ¬ sümün üstünde kavuşturdum.

Trisha içimi rahatlatmaya çalıştı. «Bizi gözetlediğimi bilmemizi iste¬ miyor. Hiç korkma, Agnes'e bir şey demeyecektir.»

Ama ben hâlâ kuşkuluydum. «Gizlice Agnes'in odasına gireceğimi¬ zi nereden bildi?»

«Belki bizi sadece izlemiştir ya da...» Trisha.'nın gözü kapıya gitti. «Konuşmalarımızı dinlemiş de olabilir. Ama bir yakalarsam çok pişman ederim onu.» Trisha omuzlarını silkti. «Boşver. Acayip yaratığın biridir.»

Peki dedimse de, bunun söylemesi kolaydı. Arthur'un ince silueti

kafamdan gitmiyordu. Bir an, acaba hayal gücümün kurbanı mı oldum, sadece bir gölge mi gördüm, diye aklımdan geçirdim. Onu odasına dönerken acaba yakalar mıyım diye gidip kapıyı araladım. Ama hiçbir şey göremedim.

Trisha yine, «Onu boşver,» diye önerdi. «Tatlı canını üzmene değmez.»

Bunun üzerine kapıyı kapadım, Trisha da ödevlerimizi yaparken müzik dinlememiz için gidip radyoyu açtı. Sonradan mektup aklımdan çıkmadığı için uyuyana kadar acılar içinde kıvrandım. Bana Davvn olan adımın Eugenia olarak değişeceğini söylediği ilk karşılaşmamızla kaçırılmamdaki rolünü keşfettiğimi ona açıkladığım son tartışmamız arasında Cutler Nine'yle aramda geçen her bir konuşma ve yüzleşmeye ilişkin anılar kafamın içinde fir fir dönüyordu. Yenilgiyi kolay kolay kabullenen bir kadın değildi o. Düşüncesi bile beni ürküten yollarla intikamını alma¬yı bilecekti.

Yaz döneminin sonunda Bernhardt Okulu kapandı. Bazı son sınıf öğrencileri çalışmak ve kabul sınavlarına hazırlanmak için kaldılarsa da, çoğu öğretmenlerle öğrenciler yaz ve sonbahar sömestirleri arasındaki kısa aradan tatile, çıkarak yararlandılar. Ben otele dönmemeye karar ver¬miştim. Dönmeyi istemiyordum, ama zaten oteldekilerin hiçbiri de, annem dahil, değil dönmemde ısrar etmek, dönüp dönmeyeceğimi sor¬madı bile. Agnes de bunu bekler görünüyordu.

Trisha da evine döndü tabii. Bu yüzden onu ktnayamazdım. Anne-Bİyle babasını,, erkek arkadaşını ve bazı çocukluk arkadaşlarını özlemiş¬ti Benim de onunla gitmemde çok ısrar etti, ama ona sadece köstek olacağımı düşünüyordum.

, Trisha, «Belki sonra fikrini değiştirirsin,» diyerek, eyaletin evinin bulunduğu kesimine nasıl gideceğimi ayrıntılı şekilde yazıp çizdi.

«Seni birkaç gün sonra ararım ve gelmen için başının etini yerim,» diye uyardı. «Seni burada yalnız bırakacağım için. çok üzülüyorum,» der¬ken ağlamak üzereydi.

Gerçekten de yalnız kalacaktım. Arthur Garvvood bile gitti. Annesiy¬le babası, Trisha gitmeden bir gün önce onu almak için uğramışlardı. Biz de o sırada aşağıda olduğumuzdan Agnes, Trisha'yla beni Art-

hur'un annesi ve babasıyla tanıştırdı. Bay ve Bayan Garvvood'u görünce Arthur'un evlat edinilmiş olabileceğini düşündüm. Delikanlı her ikisine de zerrece benzemiyordu çünkü. Babası kısa boylu ve dazlak kafalıydı. Buldog gibi yumuk yumuk bir yüzü, sıkılmış gibi küçük bir ağzı ve boncuk gibi sarı gözleri vardı.

Arthur'un annesi ise kocasından üç, dört santim daha kısa boylu ve armut yapılı bir kadındı. Kızılımsı sarı saçları, uçuk mavi gözleri ve: çok açık teni vardı.

Arthur'la paylaştıkları tek özellikleri bence somurtkan kişilikleriydi. Hemen hemen hiç konuşmuyorlar, o günkü programlarını uygulamak dışında hiçbir şeyle ilgilenmiyor gözüküyorlardı. Bir tür işle karışık tatile çıkıyorlardı. Boston'da bir oda müziği resitaline katıldıktan sonra, kentin müze gibi ilgi çekici yerlerini dolaşacaklar, oradan da Cape Cod'a gideceklerdi. Arthur aslında gitmeyi pek istemedi, ama onlar ısrar ettiler. Delikanlı kimseyle vedalaşmadı, ama ön kapıdan çıkarken dönüp, bana o melankolik bakışlı, iri gözleriyle baktı. İlk kez olarak ona fena halde acımıştım.

Herkes gidip de ben yukarıdaki odamda yalnız kalınca böylesi bir yalnızlık duyacağımı tahmin etmemiştim. Biraz kitap okuduktan sonra, günlük tutmak için dışarı çıkıp bir defter satın almaya karar verdim. İngilizce öğretmenimiz başka nedenlerle böyle bir şey yapmamızı önermişti. Bizim sonradan bir ödev yaparken yararlanabileceğimiz izlenimler ve tanımlamaları kaydetmemizi istiyordu. Ben ise duygu karmaşama anlam vermeme yardımcı olması için günlük tutmayı istiyordum.

Gündüz saatlerinde Bayan Liddy'ye yardım ederek vakit geçirdim. Kendisi yaz tatilinin sonundan evi tepeden tırnağa temizlemede yararlandığını söylemişti.

«Genellikle burada kimse olmaz,» dedi, ama bu sözlerinde içerleme yoktu. Arkasından hemen gülümsedi.

Teker teker bütün odaları temizlemek, otelde oda hizmetçisi olarak çalışmamı bana anımsatmıştı. Oteldeki bazı dostlarımın ne olduklarını merak ediyordum. Örneğin, ailenin baş kâhyası Bayan Boston'un ve beni Bayan Dalton'a götürmekle kaçırılmamın sırrını öğrenmeme bilmeyerek yardım eden Sissy'nin...

Çalışmalara balıklama atladım. Diz çökerek yerleri silip fırçaladım,

möblelerin tozunu alarak ve onları cilalayarak yeniymiş gibi parlamaları¬ nı sağladım. Pencereleri de yıkadım ve en ufak bir toz zerresi kalmayın- caya kadar temizledim. Sonuç olarak, camların parıltısından pencerele¬ rin açık mı,'kapalı mı oldukları hemen hemen belli olmuyordu. Bayan Liddy arada bir temizlediği bir odadan çıkarak, benim bulunduğum oda¬ nın kapı aralığında ellerini kalçalarına dayayarak duruyor ve başını sallı¬ yordu. Akşama doğru çalışmamı görmesi için Agnes'i de getirdi.

Bayan Liddy ellerini çırparak, «Harika, değil mi Agnes?» dedi. «Hiç bu kadar sıkı çalışan öğrencimiz olmamıştı sanırım. Londra'daki pansi¬ yonumuzda annem bile odalarımızı bu kadar parlatmayı başaramazdı.»,

Agnes sağa sola baktıktan sonra, «Öyle,» diye doğruladı. «Bir mek¬ tup yazıp bunu büyükannene söylemeliyim.»

«Öyle ya,» dedim. «Niçin o mektubu yazmıyorsunuz? Ama çalışma¬ nın) nedeni o değil. Benim kadar şımarık ve bencil olan birinin nasıl Olup bu kadar iyi oda temizlemeyi bildiğini de ona sorabilirsiniz.» Bu ion cümleyi eklerken dudaklarında hafif bir gülümseme dolaştı.

Agnes, «Belki de değişiyorsundur,» diyerek beni öfke İçinde bıra¬ kıp gitti.

Vaktimi müzeleri gezerek ve Beşinci Caddede mağazaların vitrinle- ılıii seyrederek geçiriyordum. Bir akşam Plaza Oteline girerek lobide Bturdum ve otele girip çıkan şık giyimli insanları seyre koyuldum. jJlmmy ile benim de burada mutlu bir hafta geçirdiğimizi düşlüyordum. Birkaç güzel elbise satın alacaktım, sonra pahalı bir lokantaya girecek, hfltta belki balo salonunda dans bile edecektik. Uzun boylu ve güçlü Ilmmy'mi, dudaklarında hafif bir gülümsemeyle kara gözlerini üzerime Ölklşini, beni kollarında tutarken ellerinin sıcaklığını ve koruyuculuğunu düşündükçe haz verici ve ürkütücü ürpertiler vücudumda dolaşıyordu.

Hiç kuşkusuz Jimmy giyinip süslenmek, pozlar takınmak ve olma¬ dığı bir kişiymiş gibi davranmak istemeyecekti. Ama kim bilir askerden Söndükten sonra, belki farklı olur, biraz daha yaşlanmış ve daha haris olabilirdi. Niçin benimle aynı şeyleri istemeyecekti?

Doğal Bilimler Müzesinden döndüğüm bir gün oturma odasında kildim ve piyanoda bir melodiyi çalmayı denedim. Agnes'in geldiğini duymamıştım. Ama sonra odada benden başka birinin de bulunduğu¬ nu hissetmiş gibi dönünce, onun orada durup bana garip şekilde baktı-

ğını gördüm. Önce ondan izin istemeden piyano çalmama kızdığını s dım.

Ama o, «Babam yetenekli bir piyanistti,» dedi. «Ama bunun erkek için onurlu bir meslek olmadığını düşündüğü için yeteneğini gel tirmedi.»

«Ya. Öyleyse sanat yeteneğiniz size ondan miras kaldı, Agnes.»

«Evet, belki,» dedi. Onu hiç bu kadar hüzünlü gördüğümü anıms mıyordum. Siyahlar giymiş, pek az makyaj yapmış ve hiç ziynet takm mıştı. Bunun onun için olağandışı olduğunu düşündüm.

«Erkek ve kızkardeşleriniz var mı? Albümlerinizde öyle bir resi görmedim,» dedim.

«Hayır, tek çocuktum,» dedi. «Annem beni doğururken o kadar ZQİ lanmış ki başka çocuk yapmayacağına yemin etmiş.» Agnes içini çektij

«Peki, hiç evlenmeyi istemediniz mi?» diye sordum. Bana nasıl ba" tığını görünce, özel hayatına burnumu soktuğum için beni haşlayaca" nı sandım.

Ama birden gülümsedi. «Evlenmem için pek çok fırsat çıktı, a ben oldu bitti evlenmekten korkardım,» diye itiraf etti.

«Korkar mıydınız? Niçin?»

«Evliliğin, kanatlarımı kırpıp beni güzel bir kanarya gibi yaldızlı kafese hapsetmesinden korkuyordum. Kafesin içinde yine şarkı söyle dim, ama sesim özlem ve gerçekleşmemiş hayallerle dolu olurdu. Hay tı sahnelerde geçen birinin, iyi bir eş ve anne olması çok, çok güçtür Agnes şimdi nutuk çeker gibi konuşuyordu. «Sanatçılar başka bir cin'[1] tir. İlk aşkımızın sahne olduğunu, sevdiklerimize verdiğimiz söz ne olu sa olsun, ilk aşkımıza hiçbir zaman ihanet etmeyeceğimizi ve ne olur olsun mesleğimizi başka emeller uğruna feda etmeyeceğimizi söyl mekle neyi kastettiğimi zamanla sen de anlayacaksın.

«Bu ışıklar yanıp alkışlar kulağımıza dolunca bize bir şeyler olu Yani seyircilerimizle aşk yaparız.» Agnes sahnedeymiş gibi oturma od sında bakışını dolaştırarak ekledi. «Senin anlayacağın bunca yıldır evli dim ben, ama tiyatroyla evliydim.»

Düşlerimin arasında bir seçim yapmak zorunda kalacağım düşü cesinin bana duyurduğu karamsarlıkla bir yandan boğuşarak, «Ya hem şarkıcı olmam hem de bir kocamla çocuklarımın olması mümkü

değil mi sizce?» diye sordum.

«Zordur,» dedi Agnes. «Her şey kocana, ne kadar anlayışlı ve sevecon olduğuna ve de korkunç derecede kıskanç olup olmamasına bağlıdır.»

«Niçin kıskanç olsun ki?»

«Seni başka erkeklere bakarak aşk şarkıları söylerken, onlara öpücükler yollarken ve onlara aşkını ilan ederken göreceği ve sen bütün lnınları, seyircileri o erkekleri sevdiğine inandıracak biçimde yapacağın İçİlı.»

Bütün bunlar daha önce hiç aklıma gelmemişti. Kalbim göğsümün İçinde külçe gibi ağırlaşmıştı. Jimmy'yi, seyircilerin arasında oturduğu yerden Agnes'in söylediği şeyleri yaptığım sırada beni seyrederken gözlorimin önüne getirmeye çalıştım. Jimmy'nin, dış dünyaya katı göründüğü halde, çok kolay incindiğini ben çok iyi biliyordum.

Agnes övünmeyi sürdürdü. «Ama bazı genç erkeklerin kalplerini paramparça etmeyi becerdim yine de.» Dolaplardan birine doğru yürüıılı «Kilit altında tuttuğum şu vazonun içinde ne var biliyor musun?»

Ben o vazonun sadece değerli bir antika olduğunu zannetmiştim. «Hayır, bilmiyorum. İçinde ne var?» diye sordum.

«Sanford Littleton'u külleri var. O genç adam bana delice âşıktı. lıılihar etmeden önce yakılmasını ve vücudundan kalacak olanların hana verilmesini vasiyet etmişti.» Agnes tiz bir kahkaha attı. «Öyle lomurtma canım. Bütün hayatını şimdiden planlaman zorunlu değil ki.»

Somurtmuyordum, sadece şok olmuştum. Agnes tam odadan çıkacağı sırada dönüp bana baktı. «Bugün sana bir mektup geldi,» dedi.

«Bir mektup mu geldi?»

«Evet. Bayan Liddy, çarşafları yukarı çıkarırken onu odana bırakacaktı.»

«Teşekkür ederim,» dedikten sonra yukarı koşunca mektubu yata(Jımın üstünde buldum. Aslında, Jimmy'den, New York'a gelmekle ilgili planlarından söz ettiği bir mektup bekliyordum, ama zarfın üstüne bakınca buraya Cutler Koyu Oteli'nden yollanmış olduğunu gördü. Zarım Öbür yüzüne bakınca, açılıp seloteyple tekrar kapatılmış olduğunu l.ıtkettim. Ama yazılı olan adla adresi görünce kalbim duracak gibi oldu. Mektubu yollayan Longchamp Baba'ydı: babam olduğunu sana-

rak büyüdüğüm ve bugün hâlâ Randolph Cutler'e kıyasla daha çok baba olarak gördüğüm adam.

Kendimi yatağın üstüne attım ve aceleyle zarfı yırttım. Mektubu başındaki tarihten yaklaşık üç hafta önce postaya verilmiş olduğunu gördüm.

Üç hafta ha! Ne kadar feci, diye düşündüm. Otelde ne kadar zaman alıkonmuştu acaba? Ve ben onun, Cutler Nine tarafından okunduğunu biliyordum. Böyle bir şey yapmaya ne hakkı vardı onun?

Şimdilik öfkemi unutmaya çalıştırma da, bu üç saat boyunca solu ğumu tutmaya çalışmam gibi bir şeydi. Mektubu okurken öfkemde hâlâ titriyordum.

«Dawn yavrum,

«Hapishaneden çıktığımı sana haber verebildiğim için çok mutluyum. Bu işin nasıl ve niçin bu kadar hızlandığından emin değilim, ama hapishane müdürü günün birinde beni çağırtarak, şartlı tahliye duruşmamın öne alındığını bildirdi. Fakat bu hikâyenin en kötü tarafı hapishanede geçirdiğim günler değil. En kötü tarafı, sana, Jimmy'ye ve Fern'e ne kadar acı verdiğimi bilmem. Öyle olmasını istemezdim ve bu yüzden çok üzgünüm. Eğer benden hayatının sonuna kadar nefret edersen hiç şaşmayacağım. Zengin olan asıl ailenin yanında olduğuna göre, artık iyi bir hayatın olduğunu ümit ediyorum. En azından eskiden olduğu gibi kuruşları sayman, ondan, bundan vazgeçmen gerekmeyecek. Artık yemekte tahıl ezmesi ve patatese paydos.

«Kendime iyi bir iş buldum. Hapishane makamları buldular o işi. Büyük bir çamaşırhanede temizlikçi olarak çalışıyorum, işyerimden pek uzak olmayan minik bir dairem de var. Bir otomobil alacak kadar para biriktirmem için epey zaman geçmesi gerekecek, ama tahliye koşullarından dolayı zaten fazla uzaklara gidemem.

«Hepsinden hoşu, Jimmy'nin bana mektup yazması ve telefon etmesi. Yine iyi arkadaş olmak üzereyiz ve onunla çok gurur duyuyorum. Seninle de haberleşmeyi sürdürdüğünü söyledi. Fern'in yabancıların yanında yaşaması beni çok üzüyor, ama bana, gereksinimlerini fazlasıyla sağlayabilecek varlıklı kişilerin yanında kaldığını söylediler.

«ileride bir gün onu geri alabilmeyi diliyorum. Şartlı tahliyemle ilgile-

nen görevliye bu konuyu açtım, ama bana henüz bir şey söyleyemeye¬ceğini belirtti. Ancak aile, Fern'i evlat edindiği takdirde, büyük sorunlar¬la karşılaşacağımı gizlemedi de. İşi düzeltmek için bir avukat ordusu gerekirmiş, ama suçlu ben olduğuma göre, şikâyete hakkım yok, değil m?

«Her neyse, size verdiğim acıları ve üzüntüleri düşündükçe çok acı duyduğumu sana söylemek için bu mektubu yazdım. Sen daima iyi bir kı/dın ve ben baban olduğum için hep gurur duymuşumdur. Gerçekte baban olmadığım halde...

«Gerçek şu ki, Sally Jean'e, sana, Jimmy'ye ve Fern'e duyduğum özlem yüreğimi paramparça ediyor. Bazı geceler uyuyamıyor, sadece geçmişleri anımsıyorum. Evet, güç günler geçirdik, ama bir aileydik biz.

«Evet, hepsi bu kadar. Belki seninle ben bir gün yine karşılaşaca¬ğı Ama benimle artık hiçbir alışverişinin olmamasını istersen, seni suç¬layacak değilim.

«Baban»

Not: Kendimi hâlâ baban olarak düşündüğüm için mektubumu öyle imzaladım.

Mektubu göğsüme bastırdım ve yatağın üstünde bir ileri bir geri IBİlanarak hıçkırmaya başladım. O kadar çok ağladım ki, mideme sancı girdi. Yüzümden süzülen gözyaşları yorganımı ıslatmıştı. Sonunda Longchamp Baba'nın mektubunu günlüğümün yapraklarının arasına Boktum ve ona mektup yazmak üzere masamın başına geçtim.

Longchamp Baba'ya, ondan nefret etmediğimi ve her şeyi bildiği¬mi yazdım. Tekrar buluşacağımız günü de iple çektiğimi belirtmeyi unut¬madım. Sayfalar doldurarak ona, oteldeki hayatı, gerçek ailemin ne kadar kötü insanlar olduklarını ve bir yığın parası olan bir aileden olma¬nın benim için hayatı kolaylaştırmadığını yazdım. Bundan sonra Longc-hamp Babama New York'u ve okulumu anlattım. Mektup o kadar kalın oldu ki, onu zarfın içine sıkıştırana kadar çok uğraştım. Sonunda zarfı kapatıp mühürledim ve postalamaya koştum. Mektubunun önce otele lIldip orada uzun zaman alıkonmasının yol açtığı gecikme yüzünden,

Longchamp Babam, belki de onunla bundan böyle hiçbir alışverişimi olmamasını istediğimi zannetmişti. Gerçeğin hiç de öyle olmadığını on bir an önce duyurmak istiyordum.

Trisha o ilk hafta birkaç kere telefon ederek, bir otobüse atlayı onu ve ailesini ziyarete gelmemde ısrar etti. Ona Agnes'le aramdaS garip konuşmayı ve vitrindeki kavanozun içinde neyin bulunduğun; anlattım.

Trisha, «Oh be, o hikâyeye inanmıyorum,» dedi. «Bir piyeste! ödünç aldığı bir tema bu.»

«Dilerim haklısındır. Şimdi o odaya her girişimde tuhaf oluyorum.»

Trisha'ya ziyaretine gelmeyi ciddi olarak düşüneceğimi vaat ettirrj ama sonra bir sabah erken saatte çok hoş bir sürprizle karşılaştım.

Agnes kapımı vurarak Bayan Steichen'in telefonda olduğunu vj benimle konuşmak istediğini haber verdi.

Öğretmen, «Zamanından önce okula döndüm,» dedi ve bü kadaj her şeyi açıklığa kavuşturmuş gibi konuşmasına ara verdi.

«Evet, efendim?» dedim.

«Bugünden itibaren her sabah saat dokuzla on arasında bir saaj boş zamanım var,»

«Evet, efendim. Orada olacağım. Teşekkür ederim,» dedim.

Bayan Steichen, «Çok iyi,» diyerek telefonu kapadı.

O özel derslere giderken sanki uçuyordum. Bayan Steichen'in bana karşı tavrında bir değişiklik sezinlemiştim. Sesi daha yumuşakt komutları da daha sevecen bir tonla veriyordu. Aynı zamanda, öbüj öğretmenlerimin, hatta bana ders vermemiş olan öğretmenlerin bila Bayan Steichen'den aldığım özel dersleri duyunca, bana farklı davran; dıklarınıfarkediyordum. Birden Önlenmiştim sanki.

. Yaz tatilinden ilk dönen Trisha oldu. Birlikte geçirdiğimiz ilk saat üç saatlik konuşmayı sığdırdık. Arkadaşıma NevvYork'ta yaptıklarımı y Bayan Steichen'le derslerimi anlattım. Trisha çok heyecanlanmış 1 etkilenmişti. Ondan sonra ona, Longchamp Babamdan gelen mektub gösterdim. Trisha mektubu okudu ve ağladı. Otelde ne kadar zaman ah konmuş olduğunu ve okunduğunu anlattığımda da isyanını bağırıp çağ rarakdile getirdi.

Sonradan ünlü dondurmalı gazozlarımızdan içmek ve paralı pikabı dinlemek için George'un büfesine gittik.

Ağır adımlarla eve döndük. Yaz sonunun çok sıcak ve nemli bir günü olduğundan, güneşin yüksek binaların arkasına düşmesiyle oluftn gölgelerle Doğu Nehrinden esen hafif melteme şükrettik. Trafikle viyaları yaz bile yavaşlatamıyordu. NevvYork'un kendine özgü bir ritmi olduğunu ve orada yaşamakve çalışmak isteyenlerin, bu ritmi benimsemekten ya da altında ezilmekten başka seçenekleri olmadığını gözlemliyordum.

Eve gelişimizde beni ikinci bir sürpriz bekliyordu. Agnes gülümseyorek oturma odasından çıktı.

«iyi ki zamanında döndün,» dedi. «Bir erkek konuğun var, Dawn.»

«Konuğum mu var?» Omuzlarımı silkerek Trisha'ya baktım. Jimmy'nin, önce telefon etmeden gelmeyeceğini düşünüyordum. Oturma odasının kapısına yürüdük, fakat içeriye baktığım an ayaklarımın lltnnki yere mıhlandığını hissettim. Çünkü orada oturup bana güiümseyen konuk Philip'den başkası değildi.

Kanepede arkasına yaslamış, bir kolunu bunun arkalığına dayamış dıınımda, «Hoşgeldin Dawn,» dedi. Gür ve dalgalı saçları, alaylı bakışlı lacivert gözleriyle her zamankinden daha yakışıklı görünüyordu. «Okula dönmeden önce seni görmek için bir gün ayırabildim,» dedi.

Agnes, «Ne kadar güzel, değil mi?» dedi gülümseyerek. Ben tek İltIlme söylemedim. Kadın benim gülümsernediğimi görünce, «Trisha'yı Hiçin ağabeyinle tanıştırmıyorsun?» diye sordu.

«Onun gelmesini istemiş değilim,» dedim ters ters.

«Ne?» Agnes bir açıklama bekler gibi Philip'in yüzüne baktı.

O kendine güvenli gülümseyişi Philip'in yüzünden silinmişti. «Aile-
01 n birini görmenin seni sevindireceğini düşünmüştüm,» dedi.

«Yanılmışsın,» dedim. Kanımın yüzüme hücum ettiğini hissediyor-
• iınn Midem.de öfkeyle korkudan allak bullaktı. Dudaklarıyla ellerinin
I ıt ıl t İM vücudumun üstünde dolaştığını anımsamadan Philip'e bakamıyo11111m. «Seni görmek istemiyorum. Beni rahat bırak!» diye tısladım.

Böyle diyerek ters yüzü dönüp merdivene koştum.

Agnes, «Dawn!» diye bağırdı. «Derhal buraya dön!»

Basamakları ikişer ikişer tırmanarak odama kapağı attım ve kapısı-

nı arkamdan çarptım. Bundan sonra kendimi yatağın üstüne fırlattım v kollarımı göğsümde kavuşturarak gözlerimi tavana diktim.

Çok geçmeden Trisha içeri girdi. Kapıyı arkasından yavaşça kapa dı ve ağzı şaşkınlıktan açık halde bana bakakaldı.

«Öz ağabeyine bunu nasıl yapabildin?» diye söylendi. «O kada yakışıklı.ki. Çok da nazik ve terbiyeli görünüyor. Yani sana eziyet eden ler yalnızca Clara Sue'yla Cutler Ninen değil miydi?»

«Ah Trisha,» diye inleyip alt dudağımı ısırdım.

«Ne diyorsun?» Arkadaşım gelip yatakta yanıma oturdu.

«Arthur'un ben yıkanırken banyoya girdiği gün niçin o kadar sini lendiğimi sorduğun zaman sana yalan söylemiştim,» diye itiraf ettim.

«Yalan mı söyledin?»

«Bana saldıranın otelin bir görevlisi olduğunu söylemiştim.»

«Peki, öyle biri değilse, kimdi?»

«Philip'di,» dedim. «Ağabeyim.» Yüzümü yastığımın içine göm düm. «O kadar utanıyorum ki,» diye inledim. «Bir de o ahlâksız, aramız da hiçbir şey olmamış gibi buraya kadar gelmeye cüret etti.»

«Ne kadar feci,» dedi Trisha. Saçlarımı okşuyordu. «Zavallı Öawni Unutman gereken o kadar çok şey var ki.»

Dönüp ona baktım. Artık hayatıma imrenmediğini görebiliyordum! Kendi hayatının benimkinin yanında sıkıcı görünmesine artık hiç ese etmeyecekti. Gerçeklerle yüzleşmek beni istediğimden de çabuk olgun laştırmıştı, ama başka seçeneğim yoktu.

Jimmy'nin Ziyareti

Philip aşağı inip onunla konuşmayacağımı sonunda anlayınc
çıkıp gitti. Bana bir kutu çikolata getirmişti. Bunu Agnes'e vererek yakın bir gelecekte yine geleceğini bana bildirmesini rica etmişti.

Agnes, «Ağabeyin çok kırıldı,» dedi. «Ne kadar da hoş bir gen adammış.» Orta yaşlı kadın içini çekerek bana sert sert baktı ve başın salladı. «Kibar bir genç hanımın senin yaptığın gibi davranması olaca iş değil,» diye beni eleştirdi. «Büyükannen hal ve tavırlarının burada geli¬ şeceğini ümit ediyordu.»

Uygunsuz bir karşılık vermemek için kendimi güç tuttum. Agnes'e ğırıp çağırmak, ona, neden söz ettiğini bilmediğini söylemek istiyorm. Başımdan ne kadar feci şeyler geçtiği ve asıl hal ve tavrını düzeltesi gerekenin, ben değil, oteli bir çiftlikmiş, biz hepimiz de onun köleriymişiz gibi herkesi ezen Cutler Nine olduğu hakkında hiçbir fikri yokonun. Ama hiçbir şey söylemedim. Bunun yerine, sıra bende olduğu in Bayan Liddy'ye yardım etmeye gittim. Ona Philip'in getirdiği çikolaları verdim, o da bu armağanı sevinçle kabul etti.

Agnes akşama doğru eski havasına döndü. Hafta sonunda, Barryore'ların tiyatroya yaptıkları bağış onuruna verilecek yemeğe katılacaı için heyecan içinde bir odadan ötekine koşuyordu. Ethel ve John kkında bir sürü anekdot anlatıyor, Lionel Barrymore'un yıldızı olduğu prodüksiyonda rol aldığını iddia ediyordu. Ama akşama doğru tüm yecanı, gelecek olan öbür konuk öğrencilerin üzerinde odaklaştı.

Ertesi gün Beldock ikizleri ilk gelenler oldu. Agnes onlarla ve ailelele tanışmamız için Trisha'yla beni aşağıya çağırdı, ikizlerin on dört şında olduklarını biliyordum, Trisha onların ufak tefek olduklarını söyiğinde de ne kadar ufak tefek olduklarını düşünememiştim. 1.50'yi mayan boylarıyla oyuncak bebek gibiydiler. Ama düğme gibi minik runları ve hokka ağızlarıyla çok cici şeylerdi. Kahverengi gözleri ve nı biçimde kestirip pembe kordelelerle süsledikleri saman renginde çları vardı. Yine eş olan pembeli beyazlı elbiseler giymişlerdi, ayaklada ise mokasen ayakkabılar vardı. Birinin ötekine bakmasının, aynakendisini seyretmesinden farksız olduğundan emindim. Yanaklarınki gamzeler bile tıpatıp aynı yerdeydi.

Birbirlerinin hareketlerini sezinlemelerine ve çok kez birbirlerinin mlelerini tamamlamalarına hayrandım. Trisha bana Samantha'ya m dendiğini, Beneatha'yı ise arkadaşlarının Bethie diye çağırdıklarını ylemişti. Her ikisi de klarnet çalıyorlardı ve kendi branşlarında o dar iyiydiler ki, bu küçük yaşta bile orkestrada birinci sıradaydılar.

Ama ben onlardan da çok, genç ve enerjik bir çift olan anne ve balarından etkilenmiştim. Baba yakışıklı, sağlıklı ve çok çekici tavırlı ıı bir Amerikan erkeğiydi. En azından bir seksen boyundaydı ve grimmavi gözlerini ortaya çıkaran güneş yanığı bir yüzü vardı. Çocuklar çük yüz çizgilerini ve zarif ellerini belli ki annelerinden almışlardı.

Kadının sıcak bakışlı mavi gözleri ve değme diş macunu reklamını yalancı çıkarmayacak parlaklıkta bir gülümseyişi vardı. Sesinin tatlı sıcaklığı ve ikizlere sarılıp onları öperkenki sevecen tavrı çok hoşuma gitmişti.

İkizlerin mutlu çocukluklarına ne kadar imreniyordum. Daima güvenlikte ve rahat, ideal küçük aileyi oluşturuyorlardı. Longchamp Anne ve Baha'yla yaşadığım zamanlar evimizde sevgi var olmasına vardı ama, bizi beslemek, giydirmek ve barındırmak için yeterince para kazanmaya çalışmanın stresi Longchamp Baha'nın, çoğu zaman asık suratlı ve üzüntülü olmasına yol açıyordu. Anne hakkında tek anımsayabildiğim ise, sürekli hasta veya yorgun ve yenik oluşuydu. Şimdiki ailem derseniz kusursuz olmaktan çok uzaktı.

Bazı çocukların mutlu evlerde doğacak kadar şanslı olmalarına yol açan neydi? Rüzgâra savrulan tohumlar gibi miydik biz, yani kimimiz zengin ve bereketli topraklara düşerken, başkaları da gölge ve karanlıklar içindeki kurak ve çorak topraklara düşüp güneş ışığına doğru santim santim savaş mı veriyordu? Merak ediyordum: Bay ve Bayan Beldock gibi biri, birinci karşılaşmamızda bana şöyle bir bakıp ne kadar mutsuz olduğumu ve düştüğüm ortamın ne kadar yoksul olduğunu anlayabilir miydi?

Trisha'yla ben, ikizlerin, odalarına yerleşmelerine yardım ettik Geçirdikleri yaz hakkında bir sürü hikâye anlatıyorlardı.

Sam, «Oh Trisha, o kadar mutluyuz ki... » dedi.

Bethie, «Geri döndüğümüz için mutluyuz,» diye tamamladı. «Hep bunu konuşuyorduk.»

Sam, «Bemhardt'a dönüşümüzü konuşuyorduk,» diye ekledi Bana döndü. «Yeni birisiyle tanışmak da çok hoş.» Eşyalarını nasıl yerleştirdikierini görmek çok hoşuma gitti. Biri ötekine, bir yıl önce her birinin hangi çekmeceleri kullandığını ve her bir giysinin nerede asılı olduğunu hatırlatıyordu.

Trisha'yla ben onları odamıza davet ettik ve günün kalan kısmın müzik, sinema ve saç biçimleri hakkında gevezelik etmekle geçirdik.

Bütün gün gözükmediği için, Agnes son konuk öğrenci Donald Rossi'yi gerçekten merak etmeye başlamıştı. Sonra, tam akşam yemeği sırasında sokak kapısı çalındı ve Agnes konuğunu karşılamak için

masadan kalktı. Ünlü bir komedyen olan babasının Boston'daki bir gece kulübünde gösterisi olduğu için, onu, babasının şoförü getirmişti. Şoför Donald'ın bavullarını binanın kapısına kadar taşımış ve hemen gitmişti. Agnes delikanlıyı derhal içeri alarak bizimle tanıştırdı.

Donald kısa boylu ve çok tombul, on beş yaşında bir çocuktu. Kıvırcık saçları ve burnunu kaplayan çilleri vardı..Yüzü ovaldi. Konuştuğu ve James Cagney ya da Edvvard G. Robinson gibi ünlü yıldızları taklide yeltendiği zamanlar ağzını büzüp türlü garip şekillere sokuyordu. Yeni kimselerle tanıştırıldığı zaman, bu denli atak ve cüretkâr olan hiç kimse görmemiştim.

«Açlıktan ölüyorum,» diyerek sofrada Arthur'un yanına çöktü. Arthur aksine sofraya vebalı biri oturmuş gibi davranıyordu. Kendi içine büzülerek sandalyesini elinden geldiğince sola itti.

Agnes, «Önce eşyanı odana taşımak istemez misin, Donald?» diye •ordu.

«Oh, acelesi yok,» dedi çocuk. «Ama midem sabırsızlanıyor.» Gülmeye başladı. Sonra Arthur'a baktı. «Görünüşe bakılırsa sen bavulları¬na öncelik tanıyorsun.» Yine alayla gülmeye başladı. Arthur bana kaçamak bir bakış fırlatarak kıpkırmızı oldu. Donald çatalını, tabağın içinden kaçacakmış kadar acele olarak bir köfteye batırdıktan sonra, «Babamın geçenlerde anlattığı bir fıkrayı hatırlattınız bana,» dedi. «O iki herif çölde açlıktan ölme raddelerindeyken bir deve leşine raslamışlar. Heriflerin İlki, 'Bir deve sandviçi yemeye can atıyorum, ama şu kokusu yok mu,' Hamiş. Arkadaşı ise, 'Kokuyu boş ver, ama şu hörgücü yok mu,' demiş. Donald anlattığı fıkraya kendisi kahkahayı bastı.

İkizler bir şey anlayamayarak ona ağızları açık vaziyette bakakalmışlardı. Arthur içini çekerek başını salladı.

Agnes sonunda, «Yemek sofrasının bu tür anekdotlar için uygun ülr yer olmadığı fikrindeyim, Donald'cığım,» demek gereğini duydu.

Donald önündeki tabaktan başını kaldırdı. Bir yandan fıkrasını anlatıdan kaşığını sofradaki şu veya bu kaba daldırmış ve tabağına patates ebze kümelemişti. Şimdi de bir tavuk budunu koparmakla meşgul-'dli.

«Demek yemek fıkraları istiyorsunuz, öyle mi?» dedi. «Pekâlâ. Küfenin dibinde çürük bir elma vardı. Açıkgöz ev kadını küfedeki elmaları

karıştırmaya başladı. En iyi elmaların dipte olduğunu sanıyordu. N< çare ki parmakları çürük elmaya saplanarak bıcık bıcık oldu. Evet...>

Agnes çocuğun sözünü kestik «Kusura bakma ama, yemek yerker deve leşi ve çürük elma gibi konular duymak istemeyiz Donald.»

«Ya.» Çocuk böreği kesmeden ağzına attı ve birkaç saniye konuş madan çiğnemekle meşgul oldu. Biraz sonra, «Ölüp de cennete gider cücenin öyküsünü biliyor muydunuz?» diye başladı.

Onu, kalbine kurşunu sıkmadan durdurmanın yolu yoktu anlaşıla Agnes'e baktım. Derin bir soluk alarak başını salladı. İster beğeninj ister beğenmeyin, küçük ailemiz oluşmuştu bile. İkizlerin kendi odalari vardı, Arthur'un da vardı, çok şükür, Donald'ın odası koridorun edj ucundakiydi. Trisha'yla benim de odamız vardı. .

Hafta daha dolmadan Arthur ile Donald fena halde tartıştılar. Nede' ni de Donald'ın ona kilosu yüzünden takılmayı sürdürmesiydi. Agnes'in] araya girmesiyle taraflar arasında bir tür ateşkes ilan edildiyse de, Art hur'la Donald'ın arasında hırlamayla dalaşmanın başlaması an mesele-j si olduğundan yemek zamanlarını eskisi gibi dört gözle bekleme; olmuştuk. Mutfakta görev süresi Donald'ın olduğu gün olan oldu.; Çocuk Bayan Liddy'nin haberi olmadan mutfağa süzülmüş ve bir tavu budunun bütün etini sıyırmıştı. Arthur'un tabağına tavuğun kemiklerini ayrıca bir çay kaşığı kadar patates ve bir tek bezelye koydu. Manzara komikti. Trisha'yla ikizler de gülmeye başladılar. Fakat Arthur öfkeden kudurma raddelerine gelerek masayı terketti.

Agnes, Donald'ın Arthur'dan özür dilemesini istedi. «Bu eve daima huzur egemen olmuştur,» dedi. «Biz daima iyi bir kadroyduk, iyi bir kad ro da içinde çekişme olması halinde iyi bir performans veremez.»

Donald, «Evet, tiyatro için yapamayacağım şey yoktur,» dedi ve hayali bir puronun küllerini silker gibi yaptı. Akıllanmaz bir çocuktu Donald, ama yine de yukarı çıkıp özür diledi. Çok geçmeden aşağı inin ce, bir kapıyla konuşmanın kendisi için bir sakıncası olmadığını, ama kapının en azından gıcırdamasını beklediğini söyledi.

Sonradan koridorda Arthur'la karşılaşınca, Donald'a bu kadar aldır¬ mamasını öğütledim. «Gösterişçinin biri o,» dedim. «Babasına benze¬ meye çalışıyor. Onu görmezlikten gelirsen, o da sana takılmaktan vaz geçer.»

Arthur, «Onu komik bulduğunu sanıyordum,» diye bana çıkıştı.

«Bazan, ama çoğu zaman sadece tiksindirici olmayı başarıyor. Birisine sürekli takılınmasından ve onun alay konusu edilmesinden hiç hoşlanmam.»

Arthur'un yüzündeki anlam yumuşadı. «Haklısın,» dedi. «Onun gibi l m ine kızmaya değmez.»

Gülümseyerek uzakiaşıyordum ki Arthur, «Dawn,» diye arkamdan leslendi. «Diyorum ki... acaba bugünlerde sana şiirlerimi gösteremez miyim? Hoşuna gidecektir sanırım.»

«Tabii ki gösterebilirsin, Arthur,» dedim. «Onları okumaktan hoşlanacağımdan eminim. Sana teşekkür ederim.» Arthur'un hiç bu kadar neşelendiğini ve normal olarak karanlık bakışlı olan gözlerinin böyle parladığını görmemiştim.

«Güzel,» dedi. •

Bu konuda Trisha'ya bir şey söylemedim. Arthur'la şu ya da bu sakilde yakınlaşmama karşı çıkacağını biliyordum çünkü. Ama delikanlıya o kadar acıyordum ki. Onun, hayatımda rasladığım en yalnız ve koderli genç olduğunu düşünüyordum.

Yeni okul yılının başlamasından kısa sûre sonra Longchamp Saba'dan bir mektup aldım. Mektubuma çok sevindiğini ve bu yüzden eosaret bulduğunu anlatıyordu. Beni çok özlediğini, ilk mektubunda da bundan söz etmek istediğini, ancak, buna artık hakkı olmadığını söylüyordu ayrıca. Mektubun geri kalan kısmı dairesi ve işiyle ilgili ayrıntılarla doluydu. Yeni bazı arkadaşlar edindiği için daha umutlu gözüküyordu. Ilımlardan biri kendisiyle aynı apartmanda oturan bir duldu.

Ona ayda en az iki kere mektup yazmaya karar verdim.

Arthur'un şiirlerini okumamı istemesinden birkaç gün sonra bir öğleden sonra yatak odamın kapısının vurulduğunu duydum. Trisha hâlâ dans dersindeydi. Ben ise arkamı yatağa dayayarak yerde oturuvı li, ingilizce ödevimi yapıyordum.

«İçeri girin,» dememle birlikte Arthur eşikte belirdi. İçeri girmekte tereddüt ediyordu.

«Selam, Arthur. Sana ne gibi bir yardımda bulunabilirim?» diye sordum.

Bana garip bir bakışı vardı. Gözleri daha da ufak görünüyor, omu iarını öne çevirerek bana doğru eğilişi ise onu bir kuşa benzetiyordu.

«Eğer çok meşgul değilsen şiirlerime bir göz atar miydin acab diye düşündüm,» dedi.

Koltuğunun altına bir defter sıkıştırmıştı.

«Tabii, niçin olmasın,» dedim. «Buyur içeri.»

Arthur önce duraksadı, arkasına göz attı, sonra içeri girdi.

Yanımdaki yeri işaret ederek, «Otur,» dedim.

«Yere mi oturacağım?»

«Tabii, niçin olmasın? Yerde oturmak çok rahat. Trisha'yla be ödevlerimizi yaparken daima yerde otururuz.»

Arthur'un yerde uzun bacaklarını kıvırıp rahat etmesi birkaç saniye sini aldı, ama sonunda başardı ve bana defterini uzattı. Oldukça kah bir defterdi bu.

«Epeyi şiirin varmış,» dedim etkilenerek.

Arthur donuk bir sesle, «Uzun zamandır şiir yazarım,» dedi.

Defterin kapağını kaldırarak, «Bunları başka kim gördü?» diye sor¬ dum.

«Fazla kişinin görmesini istemedim,» dedi. «Ama başkalarının işine burunlarını sokmak isteyenler her zaman vardır.» Bu sözleriyle Trisha'yı kastettiğini anlamıştım. O, Arthur defterini oturma odasındaki masanın) üstünde unuttuğu bir gün şiirlere bir göz attığını söylemişti.

Sayfayı çevirip okumaya başladım. Trisha haklıydı. Arthur'unl bütün şiirleri karanlık konularla ilgiliydi: can çekişen veya terkedilen hay-j vanlar, sönerek gece gökyüzünde gözden silinen ve kara lekelere dönü¬ şen yıldızlar, feci bir hastalıktan ölen bir adam vb. Şiirlerin güzel olduğu¬ nu düşünüyordum, ama öyle de olsa beni üzmüş, korkutmuş ve bana, kötü günlerimi anımsatmıştı.

«Bu şiirler gerçekten de çok güzel, Arthur,» dedim ona. Çocuk başını çevirip benimle göz göze geldi. Gözleri, orman içindeki karanlık, \ derin ve donmuş kadar hareketsiz göletlere benziyordu. Arthur'un göz¬ lerinin içine bakmak, kapalı bir kapının anahtar deliğinden içerisini[1] gözetlemek gibi bir şeydi. «Şiirlerinin güzel olduğunu, beni üzmelerin¬ den ve eskiden aynı duyguları duyduğum zamanları bana anımsatmala¬ rından biliyorum. İyi de, o kadar iyi bir şairsen, niçin insanları mutlu

odecek şiirler yazmıyorsun?» diye eklemekten kendimi alamadım.

Arthur, «Duyduklarımı yazıyorum,» dedi. «Ve de gördüklerimi.»

Ne demek istediğini anlayarak başımı salladım. Kanatları kırık olan ve sonunda kalbi duruncaya kadar yapraksız bir dalın üstünde tünemek zorunda kalan güzel kumruyla ilgili şiiri okuduğum zaman, Fern'in doğumundan sonra her gün daha kuvvetten düşerek sonunda kanatları kırpılmış güzel bir kuşa dönen Longchamp Anneyi düşünmüştüm. Kalbinin iflas ettiği günü hatırladım, hatırlamamla birlikte de beni bağrına basacak ve hasta olduğum ya da korktuğum zaman saçlarımı okşayacak bir anne ya da babanın özlemini tekrar duydum.

Yanaklarıma yaşlar süzülmeye başlamıştı.

Arthur, «Ağlıyorsun,» diye atıldı. «Şimdiye kadar hiç kimse şiirlerimi kuyup ağlamamıştı.»

«Çok üzgünüm, Arthur,» dedim. «Ağlamam, şiirlerin kötü olduğu in değil.» Defteri genç adama uzattım. «Senin anlayacağın, bunları kuyup da kendi üzüntülü günlerimi düşünmemem olanaksız.»

Arthur bir an şaşırmış göründü. Sonra ince dudaklarını kısarak ni çok iyi anladığını anlatmak ister gibi başını salladı, iri gırtlak çıkıntı- ı yutkunduğu kadar bir aşağı, bir yukarı oynuyordu.

«Aileni sevmiyorsun, değil mi?» dedi. Benim bir karşılık vermeme kit bırakmadan ekledi. «Büyükannenin Agnes'e yolladığı yalanlarla olu mektubu biliyorum.»

«O gece bizi izledin ve mektubu okumak için gizlice Agnes'in oda- na girdiğimizi gördün, değil mi?» diye onu suçladım.

«Evet. O gece beni gördüğünü de gördüm,» dedi. Arthur kucağın- a devşirdiği uzun parmaklı ellerine baktıktan sonra başını kaldırdı. «Kamın arkasından sizi dinledim ve mektubu okuduktan sonra Trisha'yla nin ne kadar kızdığınızı duydum. Büyükannen niçin senden o kadar efret ediyor?»

«Bu uzun bir hikâye, Arthur.»

«Seni izleyip gözetlediğim için bana kızdın mı?» Arthur soluğunu 'tmuştu.

«Hayır, ama peşimde casusların dolaşmasından hiç hoşlanmam,» odim. «Gözetlenmek, kendimi kirlenmiş hissetmeme neden oluyor.»

İkimiz de uzunca bir zaman sustuk.

Arthur neden sonra, «Ben ailemle birlikte olmaktan hoşlanmıy rum,» diye itiraf etti. «Eve dönmekten nefret ediyorum, onlarla tatile çık manın düşüncesi bile benim için tahammülsüz.»

«İşte bu çok kötü, Arthur. Annenle baban hakkında böyle konu man doğru değil. Niçin öyle peki?»

«Daha şimdiden düşkırıklığına uğrattım onları. Benim profesyone bir müzisyen olmamı istiyorlar. Hatta olmama karar verdiler. Çok çalışf yorum, ama orta karar olduğumu biliyorum. Öğretmenlerim de biliyo bunu. Annenle babam yüzünden bana katlanıyorlar, tek neden bu.»

«Bu konuda neler düşündüğünü niçin onlara söylemiyorsun?»

«Defalarca söyledim, ama beni dinlemeye yanaşmıyorlar. Bana te' söyledikleri, çalışmaya devam et oluyor. Her şey çok çalışmaya bağlıy mış.» Arthur derin bir göğüs geçirdi. «Bu iş doğal yetenek de iste oysa. Annemle babam, olamayacağım biri olmamı istediklerini anlaya mıyorlar.»;

«Haklısın, Arthur. Anlamak zorundalar. Ama bir gün de anlayacak farından eminim.»

Genç adam üzüntüyle başını salladı. «Bundan kuşkum var. Zate artık umurumda da değil.» Derin bir soluk aldı. Dar omuzları kalkıp ini yordu. Sonra boncuk gibi gözleriyle yine bana baktı.

«Bir gün senin için bir şiir yazacağım,» dedi acele acele. «Dah doğrusu, şiirin konusu sen olacaksın. Çünkü sen farklısın.» Çocukça ğız, bu sözleri ne denli vurgulayarak söylediğini farkedince kızardı. «Ya ni yani çok sevimlisin,» diyerek hızla ayağa kalktı. O ara sendelemes üzerine az daha düşüyordu.

«Çok naziksin, Arthur,» dedim. «O şiiri okumayı dört gözle bekleye ceğim.»

Arthur bana bir an baktı, sonra ilk kez gülümsedi. Bir an sonr çekilip gitmişti.

Şaşkın halde başımı salladım ve yanaklarımda kalmış son yaşlar da sildim.

Ertesi gün okuldan döndüğümde çok hoş bir sürprizi beni bekle buldum. Jimmy ertesi hafta izinli çıkacağını ve bundan yararlanara Longchamp Babayı görmeye gideceğini, ardından da beni görmey": geleceğini yazmıştı. Hafta sonunda New York'ta olacak, saat on iki

«ularında da bizim pansiyona gelerek beni öğle yemeğine çıkaracaktı. Hoyecanımdan yerimde duramıyordum. Her gece o gün ne giyeceğimi tasarlıyordum. Saç biçimimi değiştirmeyi bile düşündü. Trisha onu deli İttiğimden yakındı sonunda.

«Bir bilmeyen de buraya bir sinema yıldızı geleceğini sanır,» dedi. «Erkek arkadaşımın geldiği zamanlar bile bu kadar heyecanlanmamı-lımdır ben.» Trisha öyle demekle birlikte, bana biraz imreniyormuş gibi İtildi.

«Jimmy ile birbirimizi görmeyeli çok uzun zaman oldu ve ikimiz de ;0 süre içinde pek çok şey yaşadık,» dedim. «Ah Trisha, ya Jimmy bir-jok güzel kızla tanışmışsa ve beni onların yanında hâlâ çocuk gibi i' -M irse.»

İnler gibi konuşmam Trisha'yı güldürdü. «Seni dediği kadar seviyor-ı, hiçbir şey birbirinize karşı olan duygularınızı değiştiremez.»

«Dilerim haklısındır.»

Ertesi gün Beşinci Caddedeki Saks mağazasına gittim. Şansım var-Hıı güzellik ürünleri bölümünde müşterilere ustalıklı makyaj yapmanın Rllarını gösteren iki güzel fotomodel vardı. Bu arada ben farklı bir dudak ruju tonu seçtim ve parfüm satın aldım. Fotomodel bana gözleri-

I mi likit boyayla nasıl daha çarpıcı gösterebileceğimi, yanaklarımı nasıl

I pambeleştireceğimi gösterdi. Sonra saçlarımla ilgili bazı önerilerde i mlıındu. Annemin yolladığı paranın bir kısmını bir moda dergisinde gör-ll(H"jüm süveter ve etekliği satın almada kullandım.

Jimmy'nin geleceği gün gözümü açtığım andan itibaren diken • ültündeydim. Fotomodelin gösterdiği şekilde makyaj yaptım, bundan llenra da saçlarımı, bir masal prensesininkiler gibi parlayana dek fırçala-lflim. Yeni süveter ve etekliğimi de giydim ve boy aynasında kendime • m liseyle baktım. Gözlerime inanamıyordum. Heyecan yanaklarımı t ptmbeleştirmiş, gözlerimi de pırıl pırıl parlatmıştı. Yumuşak mavi yünlü, ı "Hislerimi ve belimi zarif şekilde sardıktan sonra, bir dansözün eteği tjlbl dizlerime iniyordu. Kim ne derse desin, güzel göründüğümü düşün-nn'kten kendimi alamadım. •

O kadar sinirliydim ki kahvaltı bile edemedim. Yaz Eylül sonlarına ı ıı lar sartktığı ve hava hâlâ sıcak olduğu halde, gök bulutlu ve iç kapa-lı lydı. Yağmur yağmasından korkuyordum. Jimmy ile kentte el ele

dolaşmamıza ilişkin o kadar çok hayaller kurmuştum ki. Trisha yapm mız gereken bir sömestr ödevi için kütüphaneden araştırma yapmam za yarayacak kitapları almaya gitmişti. Geri döndüğünde vakit öğ olmuş, fakat Jimmy hâlâ görünmemişti. «Gecikti,» diye bağırarak Tri ha'yı karşıladım. «Belki de bir şey oldu ve gelemeyecek.»

«O zaman telefon ederdi, öyle değil mi ya? Kaygılanmayı bira New York trafiğinin içinde ilerlemek kolay iş değildir. Şu haline bak: tı naklarını kemirmekten etlerini kanatacaksın neredeyse!»

Trisha'nın uyarısı üzerine kendimi toparlayarak parmakları ağzımdan çektim.

Trisha kitaplardan birini bana uzatarak, «Al şunu,» dedi. «Not deft rini de al ve oturma odasında beklerken kitabı oku.»

«Ah, dünyada yapamam, Trisha,» diye inledim.

«Okumak, Jimmy gelene kadar vakit geçirmene yardım eder. Se dediğimi yap,» diye emretti. Ekledi. «Ben de seninle oturup bekleyece ğim.»

Aşağıya indik. Saat başları birbirini izledikçe büsbütün cesareti kırılmaya başladı. Dakikada bir aynamı çıkarıp kendime bakıyor, saçlar mı yokluyordum. Arthur Garvvood Cumartesi günkü enstrüman çalışm sından döndü. Odada beni görünce ince dudakları gülümseme olara anlamlandırılabilecek şekilde büzüldü, ama Trisha'yı yanımda farkedi ce, kocaman bir lastik şeride bağlıymış gibi hızla geri çekildi ve odası na doğru yoluna devam etti. Sonunda hemen hemen dört saat beki memizden sonra kapının zilinin çalındığını duyduk. Trisha'yla bakıştı Agnes arkadaşlarıyla alışverişe çıkmıştı. Bayan Liddy ise mutfaktaydı.

Trisha, «Ona kapıyı açayım mı?» diye sordu.

«Hayır, hayır, ben açarım,» diye atıldım ve derin bir soluk aldıkta sonra sordum. «Nasıl görünüyorum?»

Trisha gülmeye başladı. «Beş dakika önce aynı soruyu sorduğu zamandan pek o kadar farklı değilsin.»

Ayağa kalkarak kapıya yürüdüm. Gözlerimi kapadım ve bir a boyu Jimmy'yi otelin arkasında gizlendiği yerde hayalimde canlandır dım, en gizli duygularımızı ve düşüncelerimizi birbirimize açmamızı tek rar yaşadım. O anlar ve o sözler, bir çocukluk düşünün, bir hayalin par çaları gibi geliyordu şimdi bana. Zaman ve uzaklık birbirimize olan duy

flularımızı değiştirmiş miydi acaba? Kalbim çarpmaya başladı. Jimmy'yi içori almak için evin dış kapısını açtım.

Jimmy üniformayla eskisinden de uzun boylu görünüyordu. Yüzü fnasum yumuşaklığını yitirmiş, daha olgun bir katılık ve kararlılık ifadesi kazanmıştı. Koyu renkli saçları hiç kuşkusuz kısaydı, ama bu, yakışıklılı-Ûından bir şey kaybettirmiyordu ona. Aksine, elâ gözleri, Longchamp Annenin gözlerini daha da bir vurguluyordu. Omuzlarını arkaya atmış İmliyle özgüven yansıtıyordu. Uzun boyunun tepesinden bana bakarkon gözlerindeki anlamın yumuşadığını görünce içimi bir sıcaklık kapla-

«Selam,» dedi. «Geciktiğim için çok üzgünüm, ama bindiğim oto¬büs arıza yapınca çaresiz kaldım. O kadar güzelleşmişsin ki.»

«Teşekkür ederim,» dedim. Kıpırdamıyordum. Sanki aradan uzun yıllar geçmişti, biz de birbirimize, iki kardeş olarak yan yana büyüdüğü¬müz zamandaki gibi davranmaktan korkuyorduk.

Trisha, «Onu içeri davet etmeyecek misin?» diye sordu. Gelmiş, İnin arkamda duruyordu.

I «Ne dedin? Oh çok üzgünüm, Jimmy. Bu, oda arkadaşım Trisha. Trisha, bu da Jirrrmy.»

Jimmy öne doğru bir adım atarak Trisha'nın elini sıktı. «Tanıştığımıı-lt sevindim,» dedi. Başıyla beni işaret ederek ekledi. «Dawn bana sizin i. ıkkınızda çok şey anlattı.»

Trisha, «Bana da sizin hakkınızda çok şey anlattı,» diye karşılık ver¬di. Her ikisi de bana, kendileriyle ilgili sırları açıklamışım gibi bakıyorlar¬dı. Gülümseyişi Trisha'nın yüzünde donup kalmıştı. «Oturma odasına •p celim mi?» dedi.

«Oh, tabii,» diyerek Jimmy'yi odaya aldım.

Jimmy, «Çok güzel bir yermiş,» diyerek divanın üstüne oturdu ve .ıfındaki fotoğraflara ve hatıra eşyasına göz gezdirdi.

Trisha, «içecek bir şey ister misiniz?» diye sordu. Bana takılmaktan da kendini alamadı. «Dawn konuklara nasıl davranılacağını unutmuş yörünüyor. Agnes duysa çok sinirlenirdi.»

Jimmy, «Hayır, bir şey içmem,» dedi. Uzun bir sessizlik süresinden aonra hep birlikte konuşmaya başladık.

«Longchamp Baba nasıl?» diye sordum.

Jimmy de, «Okul nasıl?» diye sordu.

Trisha, «Asker olmak nasıl bir şey?» diye sordu.

Hep birlikte gülmeye başladık. Jimmy çok daha rahatlamış olara arkasına yaslandı. Bana eskisinden o kadar başka, o kadar sakin ve kadar daha güçlü görünüyordu ki. Kendimi her zaman ondan çok dan genç, tıpkı küçük kızkardeşi gibi hissetmiştim. Şimdi sakin olgunluğ aramızı daha da açıyordu.

«Orduyu çok sevdim,» dedi. «Kendime yeni bir yuva bulmuş gi oldum.»

«Yuva» kelimesini duyunca kaşlarımı kaldırdım. Jimmy de dönü bana göz kırptı.

«Evet, orası hiç fena yer değil. Beraber olduğum arkadaşları sevi, yorum. Ayrıca, motorlar ve makineler hakkında terhis olduğum zama: çok işime yarayacak bilgiler ediniyorum.» Jimmy bu sözlerden sonr bana döndü. «Geciktiğim için gerçekten üzgünüm. Seni sözümon öğle yemeğine götürecektim, bu durumda akşam yemeği olması gere! kecek. Tabii, eğer mümkünse.»

«Oh... tabii,» dedim.

«Bana iyi bir lokanta salık vermen gerekecek.» Jimmy dönüp Trişf ha'ya baktı ve, «New York'u pek iyi tanımıyorum da... » diye açıkladı.

Trisha, «Öyleyse York ve Yirmi Sekizinci Sokağın köşesindeki Anto" nio'ya gidin,» diye önerdi.

«Ama orası çok pahalı,» diye atıldım. Hiç oraya yemek yemeye git memiştik, ama dışında durup bakmış, lüks bir yer olduğunu görmüş-j tüm.

«Sen orasını düşünme,» dedi Jimmy. Bakışlarında çok iyi anımsadı ğım mağrur ve ateşli bir anlam vardı. Gözlerinde muzip bir parıltıyla! «Hem ucuz bir yere gidemeyecek kadar şık giyinmişsin,» diye ekledi.

O kadar ani kızardım ki, sıcaklığın ensemden başıma doğru yayıldı ğını hissettim. Trisha'ya bakınca, o kendinden hoşnut, aptalca gülümse menin yine dudaklarında olduğunu gördüm.

«Öyleyse gidelim,» dedim. «Açlıktan ölüyorum çünkü.»

Trisha da, «Öyle olmalı. Bütün gün sinirinden ağzına tek lokma koymadı,» diye sırrımı ele verdi.

«Trisha!»

Jimmy bir kahkaha attı. Böylece kalkıp evden çıktık.

Trisha arkamızdan, «İyi eğlenin,» diye seslendi.

«Teşekkür ederim,» dedi Jimmy.

Kapıdan çıktığımız sırada Trisha bir fırsatını bulup, «Gerçekten çok yakışıklıymış,» diye fısıldamıştı.

Dışarıda Jimmy'nin bir taksi bekletmiş olduğunu keşfettim. «Niçin söylemedin, Jimmy?» diye bağırdım. «Taksimetre dakikalardan beri çalışıyordu demek. Dünyanın parasını ödeyeceksin.»

«Sen orasını merak etme,» dedi. «Başımdan geçenlerden sonra biraz savurganlık yapmak hakkım. Ben de o savurganlığı senin için yapmayı her şeyden çok istiyorum, Dawn.» Bana tekrar baktı. «Bu akşam gerçekten müthiş görünüyorsun.»

Pırıl pırıl bir güneş birden karanlık suratlı bulutların arasından çıktı. Caddenin öbür yanında canlı renkli ağaçlar sanki aydınlandılar. Yüreğim aniden ısınmıştı, ama aynı zamanda bir düşün içine girmişim, hayallerimden birini yaşıyormuşum gibi bir his duydum.

Gelin görün ki, Jimmy ile ben, yani kesin bir yoksulluğun sadece bir basamak ötesindeki iki yetim, lüks bir New York lokantasına gitmeye hazırlanıyorduk. Neyin gerçek ve neyin düş olduğunu saptamak bile yeterince güçtü. Şimdilik bunu denememenin daha akıl kârı olacağını düşündüm.

Lokanta dışardan göründüğü kadar lükstü. İçeri girdiğimizde yer uyırtıp ayırtmadığımızı sordular. Tabii ki ayırtmamıştık, ama metrdotel defterine göz gezdirdikten sonra, buyrun der gibi başını salladı. Sanırım, Jimmy'nin üniformasından etkilenmişti.

Bizi bir köşe masasına götürdü. Yerimize oturmak için lokantayı boydan boya katederken herkes bize bakıyormuş gibi geliyordu bana. *O* kadar sinirliydim ki, dizlerimin üstüne koymak için altından peçeteyi çekerken az daha çatal bıçakları yere düşürüyordum. Bize kokteyl İçmek isteyip istemediğimiz soruldu.

Kokteyl ha, diye düşündüm. Garson beni. kaç yaşında zannediyordu acaba?

Jimmy, «Hayır, hemen yemeğe başlayacağız,» diye yanıtladı ve arkasından gülümsedi. «Açlıktan ölüyoruz.»

Garson, «Nasıl isterseniz, efendim,» diyerek bizi menüyle baş başa bıraktı. Fiyatları görünce kalbim duracak sandım.

«Yapma Jimmy, bu yemeklerden bazıları bir haftalık erzakla aynı fiyatta.»

Jimmy, «Dedim ya, sen orasını düşünme,» dedi. İtiraf etti. «Asker maaşımın tek kuruşunu bile bugüne kadar sarfetmedim.» Bundan son¬ra, Longchamp Baba'ya bir miktar para verdiğini bana anlattı. Sesinde derin bir gurur seziliyordu.

Yemeklerimizi ısmarlamamızdan sonra, «Onun nasıl olduğunu bana anlat,» dedim. Jimmy'nin gözlerinin rengi sanki koyulaştı, dudak¬larının köşeleri de gerildi. Öfkeyle ya da üzüntüyle savaştığı zaman hep öyle olurdu. Masaya baktı ve gümüş çatal, bıçağı parmaklarının ucuyla yokladı.

«Babam bana küçülmüş ve yaşlanmış gözüktü,» dedi. «Saçları da daha çok kırlaşmış, yüzü zayıflamıştı. Ama bana baktığı zaman gözleri¬nin içi güldü. Olanlar hakkında uzun uzun konuştuk. O ve annemin, o yaptıklarını niçin yaptıklarını, gerçek annenle baban seni istemedikleri ve annemin tüm çabalarına karşın başka çocuğu olmadığı için, en doğ¬rusunun bu olduğunu düşündüklerini anlattı.»

Bana bakarken Jimmy'nin gözleri yaşlıydı.

«Büyük bir yanlış yaptıklarını itiraf ediyor tabii,» dedi. «Hepimize verdiği acılarla üzüntüler yüzünden de çok üzgün, ama ben kendimden de çok ona acımaktan kendimi alamadım. Adamcağızın dünyası yıkıl¬mış. Annem de artık gittiğine göre, hiçbir yaşama nedeni kalmadı.»

Ben Jimmy kadar güçlü değildim. Gözlerimde biriken yaşların yanaklarıma boşanmasının önüne geçemedim. Jimmy bana gülümsedi ve yanaklarımdaki ıslaklığı silmek için masanın öbür yanından bana doğru uzandı.

«Ama babam şimdi daha mutlu, Davvn, ve sana sevgilerini yollu¬yor. Yeni arkadaşlar edinmiş, yeni işini de seviyor.»

«Biliyorum. Mektubunda yazmıştı.»

Jimmy, «Ama bir hanım arkadaşı olduğunu sana yazmadığına bah¬se girerim,» dedi acı bir gülümseyişle.

«Bir hanım arkadaşı mı var?»

Jimmy'nin yüzündeki gülümseyiş daha da belirginleşti. «O hanım,

babamın yemeklerini pişiriyor, daha fazlasını da yaptığından şüpheleni¬yorum, ama benim şimdiden bilmemi istemediler.»

Longchamp Baha'nın bir arkadaş bulduğuna ve artık yalnız olma¬yacağına sevinmiştim tabii. Yalnız olmanın ne demek olduğunu, yalnızlı¬ğın insanın kalbini nasıl elemle doldurduğunu, en parlak güneşli günleri de ne denli kararttığını çok iyi biliyordum çünkü. Ama annemizi anımsa¬maktan da kendimi alamıyordum. Bu ise, Longchamp Baha'yla başka bir kadının beraberliğinin bana acı duyurmasına neden olmuştu. Yüzümdeki anlam duygularımdaki karmaşayı ele vermiş olacaktı ki, Jimmy yine uzanıp elimi avucuna aldı.

«Ama bana, kaibinde hiç kimsenin annemin yerini alamayacağını söyledi,» diye atıldı.

Anlamaya çalışıyordum.

Jimmy devam etti. «Babam, Fern'in yerini keşfetmek için ne kadar çaba harcadığını anlattı, ama hiçbir ayrıntı öğrenememiş. Görünüşe bakılırsa, karşılaştığı herkes sanki gizlilik yemini etmiş. Çocuğu almış olan aileyi böylece koruduklarını, çocuğu da aynı şekilde ileride rahat¬sız edilmekten korumuş olacaklarını söylemişler ona.»

«İyi ama o Fern'in gerçek babası,» diye isyanımı dile getirdim.

Jimmy, «Ama aynı zamanda hapishaneye girip çıkmış bir sabıkalı o,» diye bana hatırlattı. «Üstelik parası ya da doğru dürüst bir işi veya bir çocuk büyütmesine yardımcı olacak bir karısı da yok. Ama o hâlâ 'Bir gün belki../diye umut ediyor.»

«Bir gün Fern'i mutlaka bulacağız, Jimmy. Ve aileyi tekrar biraraya getireceğiz.» Büyük bir kararlılıkla konuşmuştum.

Jimmy gülümseyerek başını salladı. «Tabii ki onu bulacağız, Davvn.»

Ancak yemeklerimiz getirildikten sonra kendimizden konuşabildik. Jimmy nasıl eğitildiğini, arkadaşlarını, gördüğü ve yaptığı şeylerden bazılarını anlattı. Ben de ona okulu, Bayan Steichen'i, özellikle Trisha'yı ve başka zavallı Arthur Garvvood olmak üzere pansiyonumuzdaki öbür öğrencileri anlattım. Bir süre sonra yalnız benim konuştuğumun, Jimmy'nin de gözlerini iri iri açmış durumda beni dinlemekle yetindiği¬nin farkına vardım.

Sonunda, «Burasının, senin için, bulunduğun başka yerlerden çok

farklı olduğu kesin,» dedi. «Ama senin, ne kadar yetenekli olduğun görebilen insanların arasında olmana seviniyorum.»

Derken bana kötü haberi verdi: New York'a gelişinin asıl nedeni ertesi gün öğleden sonra Avrupa'ya gönderilecek olmasıydı.

«Avrupa ha! Seni tekrar ne zaman görebileceğim, Jimmy?»

«Zannettiğin kadar uzun bir zaman olmayacak bu, Davvn. Ayrıca sana sık sık mektup da yazarım.» Jimmy gülümseyerek ekledi. *4,* kadar kaygılanma canım. Savaş yok ya. Bütün askerler bir yerler görev yapmak için gönderilirler. Böylece ben de dünyanın bir bölümü nü göreceğim, üstelik yol paramı da Sam Amca ödeyecek.» Jimmy bir den ciddileşti. «Seninle fazla bir zamanımız yok, Davvn,» dedi. «Bunu bir anını bile üzüntülü geçirmeyelim. Tamam mı?»

Ne kadar akıllıca konuşmuştu. Zaman ve trajediler onu değiştirmişti. Polisin Richmond'daki küçük dairemize gelip, babamızın çocuk kaçıran bir cani olduğunu bildirdiği sabahtan beri Jimmy'nin yapayalnı olduğunun birden bilincine vardım. Bu durumda büyümekten başka seçeneği var mıydı?

Gözyaşlarımı zaptederek zoraki gülümsedim. «Bari çıkıp biraz yürüyelim,» dedim. «Sana okulumu göstermek istiyorum.»

Jimmy cüzdanını çıkardı ve astronomik yemek parasını gözünü kırpmadan ödedi. Böylece lokantadan ayrıldık. Jimmy, kenti ne kadar iyi bildiğimi görünce şaşırmaktan kendini alamadı. Ona, Trisha'yla Sf sık otobüs ya da metroyla yolculuk edip müzeleri gezmeye ve temsiller seyretmeye gittiğimizi anlattım.

Jimmy, «Hızla büyüyorsun, Davvn,» dediyse de, buna pek de sevinmiş görünmüyordu. «Üstelik o kadar bilgiç oluyorsun ki, döndüğüm zaman seni tanımamaktan, senin de beni istememenden korkuyorum.»

Kaldırımın üstünde zıngadak durarak, «Yalvarırım, öyle konuşma, Jimmy!» diye bağırdım. «Hiçbir zamansenden üstün olduğumu düşünmeme imkân yok. Bunun söylenmesi bile korkunç bir şey!»

Jimmy, «Peki, peki,» dedi gülerek. «Çok üzgünüm.»

«Benim hakkımda asla öyle düşünmemelisin. Okuldan ayrılmayı yeğlerim.»

«Sakın ha, Davvn. Sen bir yıldız olacaksın. Olacağından eminim.» Jimmy elimi tuttu, böylece yolun kalan kısmını el ele yürüdük.

Benim ona okulu ve yakınındaki küçük parkı göstermemden sonbp, o da bana otelini anlattı.

«Fazla iddialı bir yer değil, ama kentin güzel bir görünümünden yararlanabiliyorum. Odam yirmi sekizinci katta çünkü,» dedi.

«Bana niçin orasını göstermiyorsun?» diye karşılık verdim. «New York'ta hiçbir otel görmedim.»

«Gerçekten görmek istiyor musun?» diye sordu. Kendinden emin değilmiş ve de kararsızmış gibiydi. Bir an bir şey söyleyeceğini sandım. Ama sonra yüzündeki anlam değişti.

Bir dakika sonra bir takside oturuyor ve oteline doğru yol alıyorduk.

Orasının Plazâ ya da Waldorf kadar lüks olmadığı belliydi ama yine de iyi bir oteldi. Jimmy'nin odası gerçi ufaktı ama kentin görünümünü abartmamıştı. Binaların ve sokakların yukarısından ilerilere bakıp okyanusu görmek gerçekten soluk kesiciydi. Jimmy yanımda durup elimi lıılııyor, konuşmadan kente bakıyorduk. Sonra ben başımı onun omzunu dayayıp gözlerimi kapadım. Boğazıma bir şey düğümlenmişti. Gözyaşlarımı tutamadım.

«Çok üzgünüm, Jimmy,» dedim. «Ne çare ki geçmişi anımsamaksın kendimi alamıyorum. Küçük Fern gözlerimin önünden gitmiyor. Onu kucağımda oturtup yemeğini yedirmemi, onun yerlerde sürünmesini ve gülümsemesini anımsıyorum. Annemizin sağlıklı ve güzel olduğu günleri de sürekli düşünüyorum.»

Jimmy, «Biliyorum,» diyerek saçlarımı okşadı ve başımın tepesini Öptü.

«Ayrıca, Cutler Koyu'ndaki otelde seninle beraber oluşumuzu da düşünmekten kendimi alamıyorum,» diye devam ettim.

Jimmy, «Ben de öyle,» diye itiraf etti. Başımı omzunun üstünden çekip yüzüne baktım. Koyu renkli gözlerini benim gözlerime dikmişti. »Dawn,» diye fısıldadı. «İçinden ağlamak geliyorsa hiç çekinme. Benim İçin de ağla.»

Bunları söylerken o kadar kederli görünüyordu ki. Ama Bğlayamadım. Bunun yerine uzanıp yanağına dokundum. Aramıza giren bütün zamanı ve mesafeyi aşıyormuşuz gibi, dudaklarımız birbirini buldu ve yumuşak hareketlerle öpüşmeye başladık. Jimmy geri çekildiğinde göz pınarlarında yaşların pırıldadığını gördüm.

«İçimdeki karmaşaya karşı hâlâ elimden bir şey gelmiyor,» de sonunda. «Seni düşünüyor, düşlerimde seni görüyor, seni istiyor, ar sonra kızkardeşim olarak büyüyüşün gözlerimin önüne geldikçe ser] başka şekilde düşünmek bana çok yanlış gözüküyor.»

«Biliyorum,» diye karşılık verdim. «Ama ben senin kızkardeşin değj lim.»

Jimmy, «Ne yapacağımı bilemiyorum,» diye itiraf etti. «Aramızal sanki bir duvar var, birbirimize dokunmamızı yasaklayan bir duvar.»

«Öyleyse duvarın üzerinden atla,» derken kendi saldırganlığım! kendim bile şaştım.

Elini avucuma alarak göğsümün üstüne götürdüm. Avucunu göç- süme bastırdım ve öyle tuttum. Jimmy beni tekrar öptü, böylece yavaj yavaş yatağa doğru ilerledik. Önce orada oturup birbirimizi sevgi dolj hareketlerle okşadık. Sonra birbirimize biraz daha yaklaştık. Jimmy'ni] başı alnımın, ılık soluğu yüzümün üstündeydi. Başımı arkaya devirdir Jimmy'nin sıcak dudakları şimdi boynumun oyuğunu öpüyordu. Sok ğum kesildi. Uzun bir süre onun geri çekilmesini bekledim. İçimdelj kıpırtı çok geçmeden dudaklarının dokunduğu yerden bütün vücudu! ma, tâ ayaklarımın parmak uçlarına kadar yayılan bir sıcaklık dalgasını} dönüştü.

İnleyerek yastığın üstüne devrildim. Jimmy benim üzerime eğildjj Kolları iki yanıma dayanmıştı ve bana gülümsüyordu.

«O kadar güzelsin ki seni sevmemek elimde değil,» diye soludul «Benim hayatımda senden başka kadın olmayacak hiç ve o duvaıf aşmak yıllarımı alsa dahi başaracağım bunu.»

Dediklerime kendim de inanamayarak, «Oh Jimmy, o duvarı şimdi aş ne olur,» diye yalvardım. İçimde bu sözieri söyleyen bir başkası var! dı sanki. Jimmy birden ciddileşti, gözleri de kısıldı ve renkleri koyulaştı.J

Sonra doğrularak asker ceketini üzerinden sıyırdı ve gömleğinirj düğmelerini açmaya koyuldu. Hiç kımıldamadan onu seyrediyordum;! Pantolonunu bacaklarından aşağı kaydırması üzerine, ben de süveteri! mi başımın üzerinden çekip çıkardım ve etekliğimin fermuarını açtım] Jimmy yatağın üstündeki örtüyü çekti, ben de üstümde yalnız sütyenir ve külotumla altına süzüldüm. Kucaklaştık ve öpüşmeye başladık,] Jimmy'nin parmakları sutyenimin kopçasını bulup açtı. Sutyenimi

I hunim yardımımla çıkardıktan sonra, yüzünü göğüslerimin arasına gömI Cü ve beni öptü.

«Ne kadar güzelsin,» diye derin bir göğüs geçirdi. «Senin küçüklüI ûlıı'ü anımsıyorum. Vücudun konusunda o kadar çekingen davranırdın İM Göğüslerini tarketmemem için hep bol süveterler giyerdin. Kazara I birbirimize dokunacak olsak da... »

i Jimmy'nin anıları beni erkek ve kızkardeş olarak yaşadığımız yıllaI fa geri götürdü. Birbirimizin kazara gizli yerlerine değdiğimizde kendimi-

I II ne denli kirlenmiş hissettiğimizi ve bu yüzden utandığımızı anımsamı,tim. Bunu anımsamamla birlikte de Jimmy'nin sözünü ettiği duvar

I yine aramıza girdi. O görüntüleri ve duyguları savmak öyle zordu ki.

Jimmy şimdi erkekliğini vücuduma dayayınca, heyecandan olduğu I kmlar suçluluk duygusundan da sarsıldım. Bu suçluluğu niçin duyuyor-

I (İlim sanki? Bunu kendime sorup duruyordum. Jimmy benim kardeşim

I dflğildi, değildi!

O da vücudumun kasıldığını hissetmişti. Öpücüklerine ara vererek i dandini geri çekti ve yüzüme baktı.

«Gereksiz yere acele ediyoruz, Dawn,» dedi. «Bu aşkımızı perçinleI yucek yerde, sarsar. Seni hayatta başka her şeyden çok istiyorum, •İma seni benden uzaklaştıracak bir şey yapmayı da istemiyorum.»

Yaşımdan umulmayacak bir sağduyuyla, «Öyleyse yan yana yatıp İ birbirimize sarılalım,» diye önerdim.

Jimmy kollarını omuzlarıma doladı ve beni böylece kendisine daha I Çok yaklaştırarak başını göğsüme dayadı. Uzun bir zaman bu durumda i konuşmadan yattık. Yarış temposuyla atan kalplerimiz yavaşlamış, ola[Örmüştü bir huzur duymaya başlamıştık. Pencereden güneşin kentin ş yukarısında yavaş yavaş battığını görüyorduk. Çok geçmeden New f York'un siluetini oluşturan on binlerce ışık ışıldamaya başladı.

Jimmy gözlerini kapadı, ben de kapadım. Böylece birbirimizin kol¬ un arasında uykuya daldık.

Birden gözlerim açılınca, bir an şaşaladım. Jimmy hâlâ uyuyordu. \ Onu uyandırmamak için yavaşça döndüm ve saate bakmak için gece masasının üstündeki küçük lambayı yaktım. Anında yıldırımla vurulmu»n döndüm. Gözlerim doğru mu görüyordu acaba?

«Aman Jimmy,» diye bağırarak hızla yatağın içinde doğruldum.

«Ne var?» Gözlerini kırpıştırıyordu.

Yorganı üstümden atarak elbiselerimi giymeye koyuldum.

«Saat sabahın ikisi,» diye inledim. «Agnes hiddetinden köpürm tür. Hafta sonlarında en geç on ikide, hafta içinde de onda evde olm mız gerekiyor.»

«Aman Tanrım. Bize ne oldu böyle,» diye homurdanarak, o da d ruidu ve pantolonunu bacaklarına geçirdi.

Koşa koşa otelin lobisine indik. Saat o kadar geçti ki, resepsiyo da kimse yoktu. Bir taksi bulmak epey zamanımızı aldı, Agnes'in evi vardığımızda da saat sabahın üçüne yaklaşıyordu.

Jimmy, «Seninle içeri girip bir açıklama yapayım mı?» diye sordu.:

«Neyi açıklayacaksın? Senin oteldeki odanda yatıp uyuduğumu; mu?»

Jimmy, «Çok üzgünüm,» diye yineledi. «Senin başını derde so' mak hayatta istediğim en son şey.»

«Herhalde bir şeyler bulurum,» dedim. «Sen yarın sabah bana tef fon et. Oh, sabah oldu bile. Beni bir kere daha görmeden Avrupa'ya g meye kalkışma sakın, Jimmy. Söz ver bana.»

«Söz veriyorum,» dedi. «Saat on bir gibi gelirim.»

Onu öperek taksiden atladım. Sokak kapısı kilitliydi, bu nedenle d zile basmam gerekti. Jimmy taksinin içinde oturmuş bana bakıyord Ona elimi salladım, taksi şoförüne de onu oteline götürmesini söyl dim. Agnes birkaç dakika sonra kapıları açtı. Arkasında sabahlığı vard saçlarını da çözmüştü. Makyajı olmayınca, yüzü bir ölününki kad renksizdi ve çok daha yaşlı gözüküyordu.

Beni daha içeri almadan, «Saatin kaç olduğunu biliyor musun'! diye sordu:

«Çok üzgünüm, Agnes. Konuşurken zaman kavramını kaybetti Saate baktığımızda da... »

Kadın sözümü kesti. «Polise haber vermedim, ama büyükannen telefon etmek zorunda kaldım. Ne kadar sinirlendiğini söylememe bi mem lüzum var mı? Buluştuğun gencin otelde tutuklanmış suçlu b çocuk olduğunu bilmiyordum.»

«Bu doğru değil,» diye bağırdım. «Büyükannem Jimmy'ye iftira ed yor. Sana yazdığı mektupta benim hakkımda sıraladığı tüm yalan ve ift ralar gibi.»

Agnes, «Eğer yalan söyleyen biri varsa, o sensin, güzelim,» dedi. abartılı derecede ciddileşmişti. Yine rol yaptığını düşündüm. Ama tartışılanın da bir yararı yoktu. Devam etti. «Ben sana güvenmiştim, ama (•n beni aldattın. Bu davranışının, benimle okulun gözündeki saygınlığına nedenli olumsuz şekilde yansıyacağını düşünemedin mi? Büyükanen okul idaresine şikâyette bulunacaktı, ama ben ona bir daha böyle }lr şey olmayacağına ve o delikanlıyı bir daha görmeyeceğine söz verjlm.»

Kadın, kollarını göğüslerinin altında kavuşturarak biraz daha dikildi. NAyrıca, tam altı ay cezalı olacaksın. Hafta sonlarında da saat altıda kurada olacaksın ve ancak okulda yapılacak bir işin olduğunu ve ben •unu telefonla doğrulattığım takdirde, dışarı çıkabileceksin. Anlaşıldı fnı?»

İçimden, bu ne haksızlık, diye bağırmak geldiği halde, içerleme •uygumu bastırdım ve olur gibilerden başımı salladım. Dışarı çıkıp çıkfrmmak umurumda değildi zaten. Jimmy yarın Avrupa'ya gitmiyor muylu...

I Agnes, «iyi öyleyse,» diyerek geçmem için yana çekildi. «Doğru jldana çık ve arkadaşlarını rahatsız etmemek için gürültü yapmamaya rılış.»

Ben yanından geçerken, «Beni büyük bir düşkırıklığına uğrattın, •|wn,» demeyi de ihmal etmedi. Koşa koşa yukarı çıktım. Odamıza adıfnımı attığım an Trisha yatağının içinde doğruldu.

«Neredeydin?» diye sordu. «Agnes öfkesinden kuduruyordu.»

«Biliyorum.» Yatağımın kenarına ilişerek ağlamaya başladım. «Altı ly süreyle sokağa çıkma yasağım var. Cutler Nine bunu da sağladı.»

«İyi de neredeydin bu saate kadar?»

Ona, Jimmy'nin oteldeki odasına gittiğimizi ve orada birbirimizin fcoİları arasında uyuyakaldığımızı anlattım.

«Vay, vay, vay,» dedi.

«Hiçbir şey olmadı, Trisha. Sandığın gibi değildi,» diye itiraz ettimıı do, bana inanmadığı bakışından belliydi. Jimmy'nin sabaha uğraya-ftfICIını anımsayarak, «Yarın bana yardım etmelisin,» dedim. «Avrupa'ya Bilmesinden önce onu görmem lazım.»

Bir plan yaptık. Trisha dışarıda bekleyecek, Jimmy gelince de beni

çağıracaktı. Jimmy ile ben parkta buluşacak, orada vedalaşacaktl Ondan sonra eve dönecek ve kendimi tümüyle okul ödevlerimi ve mü] ğime verecek, böylece Jimmy ile arama giren zamanı ve uzaklığı unf maya çalışacaktım.

Döneceği ve Cutler Nine'yle öbür feci insanlardan kurtularak keıi hayatımızı yaşamaya gideceğimiz günü düşleyerek uykuya daldım. Ş| kılarımla ve müziğimle kendimize bol paralar kazanacaktım.

Bu tür umutlar beslemem çocukluk muydu yoksa?

Aile Sorunları

Yüreğimiz parçalanarak vedalaşmamızdan sonra Jimmy, Avr pa'ya hareket etti, ben de tüm dikkatimi ödevlerime vererek üzüntür unutmaya çalıştım. Ama çok geçmeden, haftalarla ayların geçmesir ne kadar uzun sürdüğünü bana sürekli hatırlatan takvimden nef| etmeye başladım. Cezalandırılmanın bu denli ağırıma gideceğini tafl min etmemiştim. Trisha'yla öbür arkadaşlarımızdan bazıları sinemalar] danslara, lokantalarla büyük mağazalara serbestçe giderlerken evr| hapsolmak bana özellikle acı veriyordu.

Jimmy'nin gitmesinden kısa bir süre sonra bir Cumartesi gece olanları öğrenen ve nasıl cezalandırıldığımı duyan Arthur Garwoc gelip kapımı vurdu. Kapımın vurulduğunu duyunca, ben önce geleni| oturma odasına inebileceğimi ve yatak odamda kilit altında oturman gerek olmadığını söyleyecek Agnes olduğunu sanmıştım. Suratımı asi ona tek kelime söylememeye kararlıydım. «İçeri girin,» bile demedinl Ama bir, iki saniye sonra Arthur'un, adımı seslendiğini duyunca kapıyj gittim. Kolunun altında bir kutuyla eşikte duruyordu.

«Ne var, Arthur?» diye sordum. Orada sonsuza dek dikilip kalac| ğa benziyordu.

«Belki dama oynamak istersin diye düşündüm.»

«Dama mı?»

Arthur eliyle kutuya vurdu.

«Evet.»

Delikanlının yüzünde daha şimdiden düşkırıklığı belirmiş, gözleri uklaşmış, ağzının köşeleri aşağı sarkmıştı. «Mecbur değilsin tabii,» rek uzaklaşmaya yeltendi.

Ama ben, «Ah hayır. Oynamak isterim,» diye atıldım. Bu işi onun mi, yoksa kendim için mi yaptığımın bile farkında değildim. Artün hemen yüzü güldü ve dama tahtasını yazı masamın üstüne koy-

Kolaylıkla yapabileceği, fakat böylece dama partisi daha çabuk ceği için kaçındığı oyunları farkediyor, bile bile kazanmama göz duğundan şüpheleniyordum.

«Senin şiirinin üzerinde çok sıkı çalışıyorum,» dedi. «Çok özel bir olmasını istiyorum, ama artık uzun sürmeyecek.»

«Onu okumaya sabırsızlanıyorum, Arthur. Şu obua çalman hakkınannen ve babanla konuştun mu?»

Delikanlı, «Seninle bunu konuşmamızdan beri belki bir düzine ,» diye karşılık verdi. «Sonuç dersen her defasında aynı. Bekle de , diyorlar. O zamana kadar da çalış. Duymak istediklerinin dışında bir şey duymak istemiyorlar. Bu yılın sonunda Sanat Haftasında ük bir solo parça çalmam bekleniyor.»

Bernhardt Okulundaki son sınıf öğrencileri yılda bir kez ilkbaharda nat Haftası denilen süre içinde yeteneklerini sergiliyorlardı. Annelerle balar ve ailelerde geliyor, tam iki gece çeşitli gösteriler düzenleniyor¬ . New York'lu eleştirmenler, aynı zamanda yapımcılar ve yönetmendavet ediliyorlar, birçoğu da geliyordu.

«Sandığından daha başarılı olacağına eminim, Arthur,» dedim.

Ama o ısrarla, «Rezil olacağım ve sen de bunu biliyorsun,» dedi. k çalıştığım halde başarısızım; ileride bir değişiklik olmasını mam için bir neden yok. Bunu annemle babama da söyledim ve o a mazur görülmemi sağlamalarını istedim, ama onlar böyle bir İn lafına dahi deli oldular.»

«Öğretmenlerin ne diyorlar?»

«Sana söyledim, ailemden çekiniyorlar. Çalmamı engellemeyecekl Böylece herkesin maskarası olacağım. Kulağı olan herkes ne denli eneksiz olduğumu anında anlayacak.» Arthur içini çekti ve başını

avuçlarının arasına aldı. Bana tekrar baktığında gözleri yaşlıydı. «Hef kes bana gülecek,» diye inledi.

Küçük boncukları andıran o yaşlı gözleriyle bana tekrar baktıkta] sonra, «Dav/n,» dedi yavaşça. «Sen müzikten anlıyorsun, çaldığımı duydun. Çalıştığım sırada müzik salonunun dışından geçtiğini ve bej duyduğunu biliyorum. Senin kadar dürüst ve düşünceli bir insanı dahi önce görmemiştim.» O kadar içtenlikli konuşuyordu ki kızardım. Ekledj «Tanrı aşkına, bana yalan söyleme. Benim obua çalışım hakkında gej çekte ne düşünüyorsun?»

Derin bir soluk aldım. Yalan söylediğinizi bilseler bile insanlaı yalan söylemek, doğruyu itiraf etmekten daha kolaydır. Kızkardeşii Clara Sue aynen böyleydi. Fazla kilolu ve bencil olduğunu biliyordı ama ben gerçeği yüzüne söylediğim zaman benden daha çok nefn ediyordu. Birçok insan, hayallerin ve kendi kendini aldatmanın egemej olduğu bir dünyada yaşarlar ve bu yalanların arasında rahat da ederle!

Bayan Steichen'i düşündüm. O, müziğe öylesine bağlı, hatta ken» ni adamıştı ki, yetenekli olmayan birine aksini söylemeyi aklından geçil mezdi bile. Bazan zalim olarak gözükmesine neden olsa bile, başkalı rından üstün olmasını sağlayan da işte bu dürüstlüktü.

Şimdi de karşımda kendisiyle ilgili gerçeği duymak isteyen ve bj gerçeği benim ona söyleyeceğime güvenen Arthur Garvvood vardı. Baş ka her şeyden çok, gerçekle yüzleşme savaşında kendisine destek ol« cak birini gereksiniyordu o.

Sonunda, «Haklısın, Arthur,» diye itiraf ettim. «Çalışının olağanüstj olduğu söylenemez. Annenle baban ne kadar nüfuzlu olurlarsa olsuı lar, seni profesyonel bir müzisyen olarak göremiyorum.» Ama hemej arkasından ekledim. «Yine de onları hoşnut etmek için bir süre çara göstermende yarar var. Kendi alanlarında herkesin dediği kadar üstüjl lerse, onlar da zamanla gerçeği-göreceklerdir. O zaman da... »

Fakat Arthur, «Hayır!» diye dama tahtasına o kadar kuvvetli vurdı ki, bütün taşların karelerinden fırlamasına neden oldu. «Ben sözkonusı olduğum zaman, onların körden farkı yoktur. Benim başarısız olmaı onların başarısız olması demektir, onlar ise başarısızlığa asla katlanaf mazlar.»

«Ama daha başka yararlı işler yapabilirsin. Belki büyük bir yazar olursun. Belki sen... »

«Dünyada beni dinlemezler!» Delikanlının gözleri yaşlarla dolmuş¬tu. Başını sallayıp önüne baktı. Derin bir soluk aldığı zaman, dar omuz¬ları o kadar sert kalkıp iniyordu ki, askıdan kayan bir kostüm gibi kendi İçine çöküverecekmiş sanırdınız. İkimiz de kısa bir süre sustuk. Zavallı¬nın çaresizlik ve öfkeden patlamasından korkuyordum. Bir an uysal görünerek yumuşak sesle konuşuyor bir an sonraysa küçük gözleri yuvalarından fırlayacakmış gibi açılmış, yüzü kıpkırmızı, sıska vücudu İse kasılmış olarak avazı çıktığı kadar bağırarak derdini anlatıyordu.

Bu bir suçmuş gibi, «Beni evlat edinmişler,» diye itiraf etti. Sıkılmış dişlerinin arasından konuşarak, annesi ve babasıyla birbirlerine hiç ben¬zemediklerini farkettiğim günden beri şüphelendiğim bir gerçeği bana inlatıyordu. Devam etti. «Ama kimsenin bunu bilmesini istemiyorlar. Bütün hayatım boyunca koruduğumuz bîr sırdır, bu.»

Hıçkırıklarını güçlükle zaptederek bana bakth «Bu gerçeği itiraf etti-fIlm ilk insan sensin.»

Elimden geldiğince sakin konuşarak, «İyi ama eğer seni evlat edin-dllerse, müzik yeteneklerinin sana geçmiş olmasını bekleyemezler ki,» dedim.

«Sorun da bu ya,» diye karşılık verdi. «Müzik yeteneğimi kanıtlama¬dığım takdirde, insanların, bundan evlat edinildiğim sonucunu çıkara¬caklarını, sırrın da sır olmaktan çıkacağını düşünüyorlar.»

«Bunun sır olmasına ne gerek vardı?» diye sordum.

Arthur titriyordu. Kara gözlerine de donuk bir bakış gelmişti. Ben¬de şok etkisi yapacak bir açıklamada bulunacağını sezmiştim, ama duy¬duklarım buna rağmen beni çok şaşırttı.

«Annemle babam karı, koca gibi yaşamıyorlar,» dedi. Şaşkınlığım Karşısında ister istemez devam etti. «Aynı yatakta yatmıyorlar. Annem ı ılı bebek yapmak için yapılması gerekenleri hiç yapmadı. Ama bunu ııoreden bildiğimi sakın bana sorma.» İnsanlara ispiyonculuk yapmanın vo belli etmeden hareketlerini gözetlemenin, Arthur'un, hayatı boyunca vazgeçemediği bir alışkanlık olduğunu tahmin ediyordum.

Biraz sonra başını kaldırıp bana baktı. «Am_a artık benim sorunları¬mı konuşmayalım. Sen bu evde altı ay hapis kalmak cezasına çarpılmış-

kert, benim bencillik edip kendimden söz etmem yakışık almaz. Bu haksız ve zalimce bir ceza bence. Agnes'e çok şaştım.» Delikanlını ince dudakları gerilmişti.

«Suç Agnes'in değil,» dedim. «Büyükannem onu buna mecbul etti.» içimi çektim. «Ama ziyanı yok. Herhalde bu yüzden ölecek değil lim.»

Arthur, «Öyleyse ben de çıkmam,» dedi kararlı bir tavırla. «Hafta[1] sonlarında her gece evde kalıp eğer istersen seninle arkadaşlık ederim Ne yapmak istersen yaparım - dama ya da iskambil oynarız veya sad ce konuşuruz. Sen ne istediğini söyle, yeter.»

Delikanlının özverisi gözlerimi yaşanmıştı. «Yapma Arthur, kendini bu şekilde cezalandırmanı isteyernem. Sakın böyle bir şey yapma,* diye inledim.

«Zaten gidebileceğim önemli bir yer yok,» diyerek omuzlarını silktil «Yakın arkadaşlarım yok. Hem senden başka arkadaş da istemiyo-j rum.» Bu itiraf onu utandırmış gibi, bakışını benden kaçırdı.

«Dama tahtası karıştı. Oyuna baştan başlayalım,» dedi.

«Tabii, tabii,» diyerek taşları dama tahtasının üstünde düzene sok. tu. Ona yorulduğumu söyleyene kadar oynamayı sürdürdük. Sonund Arthur'a bana arkadaşlık ettiği için teşekkür ettim.

O gittikten sonra bana anlattıklarını düşündüm. Biri ötekine doku mayı ya da ötekinin ona dokunmasını istemezse, bir erkekle bir kadı niçin birlikte yaşayacaklardı? Seks, insanı, sevdiği başka bir insana çok yaklaştıran etken değil miydi? Ayrıca bir kadın niçin bundan kork sundu? Neden, hamile kalmak korkusu muydu? Çocukken yaşad ortamı terkettiği zaman, dünya, insan için ne kadar şaşırtıcı ve karma-. şık bir yer oluyordu! İnsan çocukken bir kabarcık içinde yaşıyor, bl kabarcık patladığı zaman da etrafına bakınmak ve acıyla üzüntülerin göz açıp kapayana kadar kaybolacak bir karabasan olmadığını kabul etmek zorunda kalıyordu. En azından Arthur Garvvood için böyleydi.

Cezalandırılmam bir anlamda beni kapana kıstırmış ve Arthur Garj vvood'la aramdaki ilişkiyi karmaşık hale sokmuştu. Kız arkadaşı olabil ceğimi düşünmesini istemiyor, aynı zamanda da bana arkadaşi etmek için her gelişinde onu geri çevirerek kalbini kırmaya da içim eivermiyordu. Allahtan ki Trisha birçok gece benimle kalıyordu, onun

ovde olmadığı bazı geceler de ikizler beni yalnız bırakmıyorlardı. Yanımda bir başkası, özellikle Donald Rossi olduğu zaman Arthur gelmiyordu. Benimle sadece yalnız olduğum zamanlar konuşuyor, okul koridorlarında ya da sokakta bir arkadaşla yürürken rastlarsa yanımdan geçerken bana bakmakia yetiniyordu.

Derken Arthur bir Cumartesi gecesi bana şiirini göstermek için gelmekle durumumuzu daha da karmaşıklaştırdı. Üstünde yazılı olduğu kâğıdı bir zarfın içine koymuştu.

Geri geri giderek, «Bunu yalnızken okumanı istiyorum,» dedi. «Sonra ne zaman istersen gelip bana nasıl bulduğunu dürüstçe söylersin.» Kapının aralığından ekledi. «Unutma, dürüst olacaksın.» Ve çıkıp gitti.

Elimdeki zarfa baktım. Arthur onu yapıştırmıştı. Bunun üzerine yatağıma uzanarak başımı yastığıma dayadım ve zarfı ağır ağır açtım. Delikanlı kuralları umursamamakla birlikte, mısraları eski İngiliz stilinde bir yazıyla yazmak zahmetine katlanmıştı. Yetenekli bir müzisyen olmayabilirdi, ama bence yine de sanatsal bir yeteneği vardı. Şiire «Dawn» yani «Şafak» başlığını atmıştı.

Karanlık demir yumruğuyla kavrar dünyayı
En parlak yıldızlar bile gevşetemezler kara parmakların
Beni ve dünyayı mengene gibi kavrayışını
Yalnızken düşürdüğüm gölgelerin arasındayım tutsak
Kimse duyamaz feryatlarımı ve gözyaşlarımı, ne de umursar
Kanatsız bir kuş gibiyim
Karamsar oturuyor, umutsuz bekliyorum
Sonra, sen geliyorsun
Ufkun yukarısına yükseliyorsun karanlığı parlak ve sıcak gülümseyişinle yenerek
' Sıcaklığında buzlar gibi eriyor o karanlık
Işınların yüzümü okşuyor, ben de gölgelerimi kovuyorum, kanatlarım bitiyor yeniden
Sonra, dirilen bir kuş gibi, kanatlanıp uçuyorum bulutlara doğru.

Hemen başımı kaldırdımsa da, Arthur artık kapının aralığında değil-

(ll Dediğini yaparak odasına çekilmişti. Orada beni endişeyle beklediği-

ni biliyordum. Bir süre yerimden kıpırdayamadım. Sözleri çok güzeld ama o kadar çok şey ele veriyordu ki. Çocuğun bana karşı olan duygı larının derinliği beni ürkütüyordu. Bana bu denli bağlanması için ne ya, mıştım ben? Neden, sadece onunla biraz ilgilenmem ve onunla ala etmeyişim miydi? Yoksa ondan beni sevmesini ya da en gizli sırların bana açmasını istememiştim.

Bildiğim kadarıyla ona cesaret verecek bir şey yapmamama rağ men, bu coşkulu aşk ilanı Jimmy'ye ihanet etmişim gibi bir duygu uyan dırmıştı bende. Jimmy'nin başka bir delikanlının benden ne kadar hoş (andığını duymanın hiç de hoşuna gitmeyeceğinden emindim. Şimdi n yapmalıyım acaba, diye düşünüyordum.

Trisha'nın, «Ona, şiirinin çok güzel olduğunu söyle ve çekil, git, dediğini duyar gibiydim. Ama Arthur bunun için fazlasıyla duyarlı v alıngandı. Onun beni bildiği gibi, umduğu gibi olmam gerekiyordu. Dürüst olmalıydım.

Yataktan kalkıp odasına gittim. Kapısı her zamanki gibi kapalıydı; Ben de kapıyı hafifçe vurdum.

«Girin,» dedi. Yazı masasının başında oturuyordu. Masanın üstün de yanan lambanın ışığı yüzünü her zamankinden daha çok maskey benzetmişti.

«Arthur,» dedim. «Harika bir şiir, bu. Çok güzel. Ama ben ona layık değilim.»

«Evet, layıksın,» dedi yavaşça.

«Arthur, sana daha önce söylemem gereken bir şeyi bilmen lazım. Ben zaten birine âşığım. O erkeği bütün hayatımca sevdim ve o da beni seviyor. Birbirimizi bekleyeceğimize söz verdik.» Ekledim. «Arthur, bunu fazla kimseye açmadım, ama senin sırrını bana güvenip açma gibi, ben de güvenip bu duygularımı sana söylüyorum.»

Arthur bir şey demeden bana bakakalmıştı. Yüzü şimdi az öncekin¬ den de çok maskeye benzemişti. Yüzünün tek çizgisi kımıldamıyor, dudakları bile titremiyordu. Sonunda, «Öyle de olsa bu şiirin sende kal¬ masını istiyorum,» dedi.

«Ben de bunu isterim, Arthur. Bunu bütün hayatım boyunca en değerli bir hazine gibi saklayacağım. Günün birinde ünlü bir şair oldu¬ ğun zaman bu şiirin değeri daha da artacak,» dedim.

Genç adam umutsuzlukla başını salladı. «Ben olsam olsam ünlü başarısız olurum.»

«Ne olur, öyle konuşma, Arthur.»

Arthur dönüp masasının üstündeki kâğıtlara gözlerini dikti. «Dürüst ğun için sana teşekkür ederim,» dedi.

Daha fazla konuşmak istemediğini anladığımdan şiir için ona tekteşekkür ettim ve odasından çıktım. Sanırım, ben de onun kadar lmüştüm. O gece sinemadan döndüğü ve son okul dedikodularını beraberinde getirdiğinde Trisha'yı görmem, enerjisi ve neşesiyle n bana moral vermesi beni hiç bu kadar mutlu etmemişti. Ona Art-'un şiirinden söz etmedim. Onu zaten komodinimin bir gözüne sakıştım bile. Orada, asla kaybetmek istemediğim, fakat Longchamp e'min resmi gibi acı ve sevgiyle dolu bazı anılarım gizliydi. Bana, bolan ve hiçbir zaman yeniden yaşanmayacak şeyleri anımsatıyoronlar.

Zaman geçtikçe Agnes'in bana duyduğu öfke azalıyordu. Sabahın

nde gelmem olayını artık hiç tartışmıyorduk. Bayan Liddy'nin çok k bir müttefikim olduğunu biliyordum. Özellikle mutfaktaki işlerde yardımcı olma sırası bana geldiği zaman beni öve öve bitiremiyor-Bunun dışında da mutfakta vakit geçiriyor ve onun çalışmasını seylyordum. Bayan Liddy bana hayatının öyküsünü anlatmıştı. Annesiybabasının her ikisi de ispanyol nezlesinden öldüklerinde sekiz yaşınymış. Akrabalardan hiç kimse birden fazla çocuk almayı istemediğin-n aile bireyleri dağılmıştı. Böylece Bayan Liddy'nin, yirmi yılı aşkın bir dir görmediği iki kız ve bir erkek kardeşi varmış.

Ben de ona öykümü anlattım ve aynı şeyin Jimmy'nin, Fern'in ve nlm başıma gelmesinden ne kadar korktuğumu belirttim. Zaten m'in nerede olduğuna dair elimizde hiçbir ipucu yoktu.

«Bütün olan bitenlere rağmen, gerçek ailemi içinde büyüdüğüm yle seve seve değiştirirdim,» dedim.

Bu sözlerimin Bayan Liddy üzerinde hiçbir şok etkisi olmadı. Özelotelde başımdan geçenlerin bazılarını ve Cutler Nine'nin bana nasıl randığını ve kötülük etmeyi sürdürdüğünü duyduktan sonra...

Açıklamalarım Bayan Liddy ile beni birbirimize daha da yaklaştır-

mıştı. Bana yemek tariflerinden bazılarını göstermeye vakit harcadriH gibi, bir gece herkes için yemek hazırlamasına yardım etmeme bile göl yumdu. Dostluğu vakit geçirmeme yardım ediyordu.

En sonunda, Noel tatilinden kısa süre önce bir gece Agnes, sel aylardaki davranışlarımdan çok hoşnut kaldığını ve bir deneme süresm den sonra cezama son vermeye karar verdiğini söylemek için odarnB geldi. Buna şaşırmış ve Bayan Liddy'nin sayesinde olduğunu düşürl müştüm. Tâ ki birkaç gün sonra annemden bir telefon gelene kadar...1

«Randolph ve Clara Sue'yla hafta sonu için New York'a geliyoruz! Tatilimizi lüks bir gemide geçirmek niyetindeyiz. Bundan önce uğraya seni yemeğe götürmek istiyoruz,» dedi.

«Ya Philip... 0 da geliyor mu?» diye sordum.

«Bazı okul arkadaşlarına davetli olduğu için Philip gelmeyecek» Annem acele ekledi. «Tatilde derslerinle çok meşgul olacağını bildiği mizden senin bize katılmanı istemedik. Ama seni görmeyi çok arzuluyoj ruz.»

Sesimdeki alayı zor maskeleyerek, «Böyle bir yolculuğa çıkace kadar güçlü olduğundan emin misin?» diye sordum.

Annem içini çekti. «Pek sanmıyorum, ama doktorlar bir tatilin ***batU*** çok yararlı olacağını söylediler. Randolph'un otelden ayrılmasını sağl| mak her zaman kolay iş değil. Neyse, seni yakında göreceğiz. güzel elbiselerinden birini giy, çünkü çok lüks, çok pahalı bir restoran gideceğiz.»

Telefonu kapadıktan sonra onlarla lokantaya gidemeyeceğimi sö| lemediğime pişman oldum. Clara Sue'yu hiç özlememiştim doğrusj Ama tüm hiddetime karşın, herkesi merak etmekten kendimi alamıyol dum. Laura Sue ne yazık ki hâlâ gerçek annemdi. Ve ne dersem diyl yim, Clara Sue'nun en azından üvey kızkardeşim olduğunu inkâr ede mezdim.

O gün erkenden geldiler. Agnes tiyatro öyküleri ve anılarıyla anne! mi ve Randolph'u oyalarken, Clara Sue'yu yukarıya beni almaya yolla! dı. Clara Sue kapımı vurmaya dahi gerek görmeden - ki buna doğrusl hiç şaşırtmamıştım - yatak odama girdi ve elleri kalçalarında olduğj halde şeytanca bir zevkle odamı gözden geçirdi. Sıkı bedenli açık mal elbisesinin içinde daha da dolgun gözüken iri göğüsleri, koşa koşa meri

eni çıkmaktan hızlanan soluklarıyla kalkıp iniyordu. Etekliğinin altın-
ki sert iç etek, Clara Sue'yu olduğundan da iri gösteriyordu. Sol
zünün üstüne bir perçem düşecek şekilde kesilip taranmış saçları
u daha yaşlı göstermişti. Bunun dışında fazla değişmemişti: tombul
aklarıyla kollarından da belli olduğu gibi normalden rahatça on kilo
laydı.

Trisha, yatakta dinlenirken okuduğu kitaptan başını kaldırdı. Ger-
k ailemle çıkacağım yemek için hazırlanmamı seyrediyordu.

Onda artık iyice alıştığım patavatsız tavırla, «Bu da Clara Sue olrrıa-
dedi.

Clara Sue tiksinti olarak nitelenebilecek bir hareketle dudaklarını
zerek, «Odanız iki kişiye göre çok küçük,» dedi. «Nasıl birbirinize
rpmadan dolaşabiliyorsunuz?»

«Trafik sinyallerinden Allah razı olsun,» dedi Trisha.

«Hıh.»

Hızla ona doğru dönerek, «Odamız hakkında ne düşündüğün inan
umurumda değil, Clara Sue,» dedim. «Hem normal bir insan önce
nrhaba deyip odadakilerle tanıştırılmayı beklerdi.»

Clara Sue, «Çabuk aşağı inmeni söylemem için beni buraya yolladı¬
,» diye karşılık verdi ve bir dönüştür dönerek odadan dışarı fırladı.

Trisha, «Ne tatlı kız,» dedi. «Seni çok iyi anlıyorum, Dawn. Neyse,
şça vakit geçirmeye çalış.»

Aynada kendime bir kere daha baktıktan sonra, «Buna herhalde fır-
olmayacaktır,» deyip odadan çıktım. Arthur'un kapısının önünden
çerken, kapının çizgi kadar aralık olduğunu ve onun da dışarısını
zetlediğini farkettim. Ama durmadım. Aşağıdaki oturma odasında
nem Agnes'in söylediği bir şeye gülüyordu. Ben kapı aralığında beli¬
ce hepsi dönüp bana baktılar.

Randolph annemin yanına oturmuştu. Uzun bacaklarını üst üste
ış, zarif ellerini de üstünde kavuşturmuş halde arkasına yaslanmıştı.
muşak dudaklarında tatlı bir gülümseme dolaşıyordu. Mavi gözleri
her zamankinden sıcak, anlamlı ve parlak gözüküyordu. Açık kum-
saçları şakaklarında daha da kırlaşmıştı. Ama yüzü her zamanki gibi
neş yanığıydı ve lacivert kostümünün içinde hatırladığımdan daha
görünüyordu.

Annemin de ne kadar sağlıklı göründüğünü farkederek şaşırdı Sarı saçları yumuşak, çıplak omuzlarına dökülmüştü. Damla biçimli pı lantalarla süslü altın gerdanlığını ve bunu tamamlayan damla pırları küpelerini takmıştı. Değerli taşların parıltısı mavi gözlerindeki parıltı yarışıyordu. Bana benden bile genç gözüküyormuş gibi geldi. Zama onun üzerinde hiç etkisi yoktu; yaşlanmaya karşı bağışıklıydı şarj Çocuksu davranışları vardı. Teni bir bebeğinki gibi yumuşak ve pür süzdü, yanaklarında da içten gelen bir pembelik vardı.

Güneyli çekiciliğini ve asaletini yansıtan sesiyle, «Ne kadar gü leşmişsin, Dawn,» dedi. «Dawn gerçekten çok güzel, değil mi R dolph?»

Clara Sue kollarını iri memelerinin üstünde kavuşturmuş vaziye" arkalarında durmuştu. Duyduğu haset gözlerinden okunuyordu.

Annem, «Agnes'le o kadar tatlı konuşuyorduk ki gitmek içimd gelmiyor,» dedi.

Agnes, «Çok naziksiniz, hanımefendi, ama herhalde gideceğ yere gecikmemelisiniz,» diye karşılık verdi.

Programlara bağlılığından hiç şaşmayan Randolph, «Yerleri ayrıldı,» dedi.

Annem, «Gayet tabii,» diye doğruladı. Elini uzatmasıyla Ra dolph'un yerinden fırlayıp onun kalkmasına yardım etmesi bir ol Annem yürek biçimli dekoltesi olan güzel bir siyah ipekli elbise giymi Göğüslerini sutyenle dikleştirdiğinden aralarındaki yarık görünüyor Annem olan bu kadının, zamanının büyük bir kısmını hasta gibi odas;[1] da kapalı olarak geçirdiğine inanmak zordu.

Yanıma yaklaşarak yanağıma hafif bir öpücük kondurdu. So herkes, hatta Clara Sue bile Agnes'le vedalaştı ve yemeğe gitmek ü~' re evden çıktık. Dışarıda park etmiş bir limuzin bizi bekliyordu.

Hepimiz limuzinde yerlerimizi aldıktan sonra, annem, «Bana ok lun hakkında her şeyi anlatmalısın,» dedi. «Bu kadar çok yetenekli in nın arasında bulunmak senin için çok heyecanlı olmalı.»

Okuldan söz etmek benim için kolaydı. Derslerimi ve öğretmeni anlatırken orada olmanın benim için gerçekten heyecan verici oldu nun bilincine varıyordum. Ben konuştuğum kadar Clara Sue inleyip d du ve söylediklerimle hiç ilgilenmiyormuş gibi davrandı. Restoranda

hur şeyden yakındı, yemeğini tekrar ısıtılması için geri yolladı. Ne yaparla yapsın, annemle Randolph onu azarlamıyorlardı. Bunun kadar şımarık bir kız görmediğimi düşünüyordum.

Randolph yapacakları tatili, gemilerinin uğrayacağı limanları ve Berek onun gerekse annemin bu tatili ne denli iple çekmiş olduklarını anlattı.

Annem, «Randolph bir yılı aşkın süredir doğru dürüst tatil yapmadı,» diye lafa karıştı.

Cutler Nine'yi sormadım, onun sözü geçtikçe de duymamış gibi fdavrandım. Derken Sissy'yi sormak aklıma geldi. Çalışırken söylediği güzel şarkıları hiç unutmamıştım. İlk gelişimde öbürlerinin bana kötü davranmalarına gerçekten üzülen çok tatlı bir kızdı. Aslında o işi gerekllnmeyen öbür oda hizmetçilerinden birine, bana yer açılması için yol •rllmişti.

Clara Sue, «Büyükannem Sissy'yi kovdu,» diye atıldı.

«Kovdu mu? İyi ama niçin?» Bu soruyu Randolph'a dönerek sormuştum. Adam başını sallamakla yetindi.

Onun yerine Clara Sue yanıt verdi. «İyi çalışmıyordu da ondan.»

Î . «Bu olamaz,» diye direndim. Bu kez annemin yüzüne bakmıştım. Ama onun, gözlerini benimkilerden kaçırmasından nedenin başka olduğunu hemen anladım.

«Cutler Nine onu, Bayan Dalton'un oturduğu yeri bana söylediği İçin kovdu, değil mi?» diye sordum.

«Bayan Dalton mu?» Randolph bir açıklama bekler gibi anneme •aktı. .

,Annem, «Bu doğru değil, Dawn,» dedi yavaşça. «Artık bu konuyu jttpatalım, lütfen. Şu sırada tatsız şeyler dinlemek hiç hoş değil, ben de böyle bir yolculuktan önce sinirlenmek istemiyorum.»

«Ama ben haklıyım, değil mi?» Clara Sue'nun bana keyifle bakarak Oturması, kuşkularımı doğruladı. «Ne kadar feci,» dedim. «Sissy'nin o İşe gereksinimi vardı. Bu büyük bir haksızlık. Cutler Nine ne kadar /tılim ruhlu, ne kadar acımasız bir kadın.»

Randolph, «Yapma, Dawn,» diye lafa karıştı. «Kendini ve buradaki lıuıkesi sinirlendirmek istemezsin, değil mi? Üstelik hepimiz bu kadar lınşça vakit geçirirken.»

Ne hoşça vakit geçirmesi, diye düşündüm. Aramızda kim hoş vakit geçiriyordu ki? Bir yanımda sürekli inleyen, homurdanan ve yem ği berbat etmek için elinden geleni ardına koymayan Clara Sue, karşı da ise çirkin gerçeği keşfetmemden sonra evden uzaklaştırıldığımı bilcf ği halde, her şey toz pembeymiş gibi davranan annem vardı.

Randolph'a dönerek, «Annenin Sissy'yi kovmasına niçin göz yur. dun?» diye bağırdım. «Sissy'nin çalışkan bir kız ve sadık bir hizmetk olduğunu pekâlâ biliyordun. Sen kimseye acımaz mısın? Otelde hiç sözün geçmiyor?»

«Dawn!» Annemin gözlerinde şimşekler çakıyordu. Hemen arkası dan, «Aman Tanrım!» diye inledi. «Kalbim o kadar hızlı atıyor ki, RarJ dolph. Korkarım, masa başında bayılacağım.»

Randolph endişeyle karısına doğru eğilerek, «Yavaş, sevgili dedi. Annemin elini avucuna alarak ovuşturmaya başlamıştı.

Onun ne kadar sahte ve numaracı olduğunu nasıl oluyor da gör miyor, diye düşündüm. Yoksa umursamıyor muydu bunu?

Annem, «Bence gitsek daha iyi olacak,» diye soludu. «Otele dön' uzanmam lazım, aksi halde yarın yola çıkamayacağım.»

«Tabii, canım.» Randolph garsona işaret ederek derhal hesabı getirilmesini istedi.

Yüzünden hoşnutluk akan Clara Sue, «Gördün mü yaptığını,» di beni suçladı. «Zaten daima tatsız olaylara neden oluyorsun.»

Randolph, «Clara Sue!» diye kızını uyardı.

«Ama dediklerim doğru. Geçen yaz otelde yaptığı o korkunç şeyi ri düşünün. Onun bizimle yemeğe gelmesini istemediğimi söylemişti[5]' size.» Clara Sue hızla arkasına dayandı ve kollarını göğüslerinin altınd çaprazladı. Yine somurtmaya başlamıştı. .

«Clara Sue, lütfen,» diye yalvardı annem. Clara Sue'nun yüzün hafif bir gülümseme belirdi. Kendinden ve bütün bu olanlardan fazlası la hoşnut olduğu belliydi.

Ona, «Sana çok acıyorum,» dedim. «Senden kimse hoşlanmadı gibi, senin de kendi kendinden hoşlanmadığını biliyorum.»

Clara Sue'nun ağzı açık kalmıştı. Ama onun bir karşılıkta bulunma sına vakit kalmadan Randolph hesabı ödedi ve annemin yerinden kalk masına yardım etti. Hep birlikte restorandan çıktık. Limuzinle dönüş yol

culuğumuz çok tatsız geçti. Bir cenaze arabasında olsak bu kadar olur¬ du. Kimse kimseyle konuşmadığı gibi, annem yol boyunca başı Ran- dolph'un omuzuna dayalı ve gözleri sımsıkı kapalı olarak oturdu. Clara Sue bir pencereden, ben de ötekinden dışarıya ters ters bakıyorduk.

Kaldığım binanın önünde durduğumuzda yalnız Randolph beni geçirmek için arabadan indi.

«Yemeğimiz daha hoş geçmediği için üzgünüm,» dedi. «Belki seya¬ hatimizden dönünce sana yine uğrar ve bir deneme daha yaparız.» |Ekledi. «Tabii Laura Sue'nun bunu yapacak hali olursa.»

Başımı çevirip limuzinin içindekilere baktım. Annem hâlâ gözleri kapalı olarak arkasına yaslanmış durumda oturuyor, Clara Sue da yap¬ macık bir masumiyetle dışarı bakıyordu.

«Annemin bir deneme daha yapacağını hiç sanmam,» diyerek bina¬ nın önündeki basamaklara doğru yürüdüm. Ama sonra birden yine Ran- Bolph'a döndüm. «Ama senin, annenin Sissy'yi niçin kovduğunu sorup •Brenmen gerek,» diye bağırdıktan sonra, basamakları koşa koşa çık¬ tım ve bir daha arkama bakmadan eve girdim.

Tatil süresiyle birlikte ceza süremin de dolmasından sonra okul yılı İjanim için daha hızlı ilerledi. Her hafta, Jimmy'nin, bulunduğu denizaşı- ıı ülkeden yolladığı mektupları dört gözle bekliyordum. Mektuplar Allah- tan ki, hiç aksamadan geliyordu. Jimmy, Berlin ve Avrupalı insanlarla /illetleri hakkında ayrıntılı bilgilerle sayfalar dolduruyordu. Mektupların- pj| aşk yeminlerini yineliyor ve elinden geldiği kadar çabuk döneceğine §öz veriyordu. Ben de müsvedde defteri kâğıtlarını dolduruyor, yaptı- ûıın her şeyi en küçük ayrıntısına kadar anlatıyordum. Örneğin, Geor- fji'un büfesinde ne tatta bir dondurmalı gazoz içtiğimi bile yazıyordum.

Longchamp Baba bana uzun zamandır bir şey yazmamıştı. Der- kin'Nisan ayında ondan beni mutsuz eden kısa bir mektup aldım.

«Davvn yavrum,

«Sana fazla bir şey yazamadığıma üzgünüm, ama sununla ya da ıiiiıuınla ve özellikle yeni işimle meşgul oldum. Beni meşgul eden şey¬ imi I<;n biri de Edvvina Freemont'u tanımaya çalışmam oldu. Edvvina da yllı; bir hayat geçirmiş, kocasını kaybetmiş vb.

«Her neyse sonunda birbirimizi gerçekten iyi tanıdık ve o zaman dan beri birbirimizi fazla yalnızlık çekmekten koruyoruz. Günlerden bi; gün de birbirimizin yüzüne bakarak, niçin evlenmiyoruz sanki, diy düşündük. Bu konuda danıştığım bir avukat, Fern'e kavuşmayı istedi ğim takdirde, evli olmamın ve evimde bir kadın bulunmasının günü birinde Fern'e kavuşma şansımı artıracağını söyledi. İşte böyle kızım, !

«Umarım senin işlerin yolunda gidiyordur. Jimmy'ye de mektu yazıp durumu anlattım.

«Seni öpen,
Baban» I

Mektubu okuduktan sonra, Longchamp Anne'mden başka şe
düşünemez oldum. Anlayışlı olmam ve Jimmy de Avrupa'da olduğuna göre, Longchamp Baba'mın ne kadar yalnız olduğunu hesaba katmarrf gerektiğini kendi kendime hatırlatıyordum. Ama bunları ne zamac* düşünsem, annemin yüzü gözlerimin önünde canlanıyordu. Sonunda,, yüzümü yastığıma gömüp hıçkıra hıçkıra ağlamaktan başka çare bula¬ madım. Gözlerimdeki bütün yaşlar kuruyup artık ağlayamaz duruma gelene kadar ağladım. Mektubu öbür anılarımın arasına gizledim ve ondan kimseye söz etmedim. Trisha'ya bile.

Birkaç hafta sonra Jimmy mektubunda bana Longchamp Baba'nı evlendiğini haber verdi. Bunu beklediği için, bu işe benim sandığımdan daha hazırlıklı olduğunu da sözlerine ekledi. Edvvina Freemont'la tanış-i mıştı. Onun çok iyi bir kadın olduğunu, ama öyle de olsa babasını yeni bir karısı olması düşüncesinin ona acı verdiğini itiraf ediyord Annemizin ebediyen gitmiş olması fikrine asla alışamayacağına yemi; ediyordu.

Ben de, aradan ne kadar zaman geçse ve ne kadar çok aile değişi tirşem de buna alışamayacağımı, ona yazdığım mektupta belirttim.

Bunu izleyen günlerde tepemde sürekli kara bulutların dolaştığın hissettim. Beni tek mutlu eden şeyler, şan ve piyano derslerim, Jimmy'den aldığım mektuplar ve Trisha'nın öbür kızlarla ilgili dedikodu¬ larıydı. Okuldan sonra ev ödevlerimin olmadığı günlerde çok kez gidip onun dans egzersizlerini seyrediyordum. Onu çok yetenekli buluyor¬ dum.

Trisha'nın on yedinci yaş günü Nisan ayı başındaydı. Annesiyle babası onu yemeğe çıkarmaya, oradan da Broadvvay'deki bir temsile götürmeye geldiler ve beni de onlara katılmaya davet ettiler. Annesi iri yeşil gözlü güzel bir kadın, babası da Trisha için deli olan, onu armâflanlara boğan uzun boylu ve yakışıklı bir adamdı. Kızına Bernhardt Okulundan diplomasını alır almaz küçük bir spor araba armağan etmeye söz vermişti.

Trisha'nın annesiyle babası, bana ailem hakkında sorular sordular. Cutler Koyu Oteli'nin ününü duymuşlar, hatta bir yaz orada bir hafta kadar kalmayı düşünmüşlerdi. Ben sorulara, otelde ne kadar mutsuz olduğumu açıklamadan yanıt verirken, Trisha bana bir, iki kez yan gözle baktı. «Pijama Oyunu» adındaki temsili görmeye gittik, arkasından kahve içip peynirli turta yemek için Lindy's kahvehanesine uğradık. Benim için her bakımdan büyüleyici bir akşam olmuştu, davet edildiğim İçin kendimi çok şanslı saymakla birlikte, kalbimin derinlerinde Trisha'yı kıskandığımın farkındaydım. Annem doğum günümde benimle kısa bir telefon konuşması yapmış ve istediğim bir şeyi alabilmem için postayla bir çek yollamakla yetinmişti.

Nisan ayı sonuna yaklaşırken Sanat Haftasının heyecanı artıyordu. Trlsha'yla ben, son sınıf öğrencilerinin provalarını seyretmek için çok koz okulda geç saatlere kadar kalıyorduk.

Sanat Haftası giderek yaklaştıkça Arthur Garvvood da giderek daha fazla kendi içine kapanıyordu. Sonunda çıkıp benimle konuşmakını bile kaçındığı bir gün geldi. Birkaç kez durup kapısını vurmuş, her şeyin yolunda gideceğine dair ona güvence vermek istemiştim, ama o, her defasında da kapıyı vurduğumu duymamış gibi davranmıştı. Bir keresinde odasındaki ışığı bile söndürmüştü.

Onun için kaygılanıyordum. Durumu sonunda Agnes'e de açtım, ama o, bunun her genç sanatçının temsil öncesi duyduğu sinirlilik olduğunu ileri sürdü.

«Hepimizin başına gelmiştir,» diyerek omuzlarını silkti. «En büyük sanatçılar bile sahneye çıkmadan önce midelerinde sanki kelebeklerin uçuştuğunu hissederler. Yüzlerce defa halkın karşısında kendilerini (İtmedikleri halde. Hatta sinirli olmadıkları zamanlarda, başarılı olamadıklarını bile söylemişlerdir. Aşırı özgüven tiyatroda bir sakıncadır.»

«Arthur'un sinirliliği bu söylediğinizden çok ileri bir şey,» dedim de Agnes'e dinletemedim.

Derken, Sanat Haftasının bir gün öncesi hepimiz kahvaltıya indi mizde Arthur'un çok fazla gecikmesi dikkatimizi çekti. Agnes de telaş narak acaba hastalandı mı diye bakmak için yukarıya delikanlının oda, na çıktı. Hemen sonra döndüğünde Arthur'un orada olmadığını, ha, geceyi yatağında geçirmediğini telaş içinde bize haber verdi.

«İçinizde bir şey bilen yok mu?» diye panik halinde sordu.

Donald Rossi kıkırdamaya başladı. «Belki de daha fazla kilo kay dip ortadan silinivermiştir.»

«Bu hiç de komik değil,» diye ona çıkıştım.

«Hayır, hiç komik değil,» dedi Agnes. «Üstelik Arthur'dan asla be lenmeyecek bir davranış. O, kendi içine kapanık, sessiz bir gençt ama kimse ona sorumsuz biri diyemez. Aman Tanrım, üstelik yarın sanat gecesinde solist olarak çalacaktı.» Kadıncağız, bunu anımsam üzerine yerinden fırlayıp delikanlının annesine ve babasına telefon etm ye koştu.

O gün Arthur'u okulda ne ben gördüm, ne de Trisha. Öğleden so ra bir ara içeride olup olmadığına bakmak için sınıflarının önünden ge_ tim. Ama yoktu. Trisha'yla ben okuldan sonra eve döndüğümüzde A hur'un annesiyle babasını oturma odasında Agnes'le oturur bulduk.

Agnes, «İyi ki geldiniz, kızlar,» diye karşıladı bizi. Ellerini ovuştur duruyordu. «Arthur'un ne olduğuna dair en küçük bir ipucu yok,» dr devam etti. «İçinizden birine bir şey söylemiş olabileceğini ümit ediyo' duk.» Agnes böyle derken özellikle bana bakıyordu. Trisha hayır d gibi başını salladı.

«Dawn?»

Bay ve Bayan Garvvood'a baktım. Kaygılıdan çok öfkeli gözüküyo lardı ve bu da beni kızdırdı.

«İyi çalamayacağından endişe ediyordu,» dedim. «Gülünç duruml düşüp herkesi de zor durumda bırakmaktan korkuyordu. Herhalde bil yerlerde saklanıyordur.»

«İşte bu saçma,» dedi Bay Garvvood. «Kesinlikle böyle bir şey yapî maz o.»

«Evet, yaptı,» diye öylesine şiddetle ısrar ettim ki herkes dönül

na baktı. «Umutsuzdu,» dedim. «Yalvarmalarını dinlemediğiniz için utsuzdu.»

Agnes, «Dawn!» diye bağırdı ve hemen arkasından Garvvood'lara kıp özür dilemeye yeltendi. «Küstahlığını bağışlayın. İsteyerek yapma¬ğından eminim.»

Öfkem baskın geldi. «Neyi isteyip istemediğimi onlara söylemek ze düşmez, Agnes. Arthur kaç kez bana, onu anlamanız için yalvardı-nı söylemiştir. Siz ikinizin sahip olduğunuz, onda da olmasını istediği-ve talep ettiğiniz müzik yeteneğinin onda varolmadığını biliyordu.»

Bayan Garvvood, «Bu kesinlikle asılsız,» diye sesini yükseltti. «Art-r çok yeteneklidir. O...»

«Evet, hem de çok haklısınız. Arthur çok yeteneklidir, ama sizin ediğiniz alanda değil.»

«Ne cüretle böyle konuşursun?» Bay Garwood'un gözleri kısılmıştı. ni tepeden tırnağa süzüşünden doğrusu ürkmüştüm, ama gerilemek etinde değildim. Adam «Bu çocuk da kendini ne sanıyor?» diye murdandı.

«Ben çocuk değilim,» diye bağırdım. «Arthur çok mutsuz, aynı manda da çaresiz. Onu mutlaka dinlemelisiniz. Sizi düşkırıklığına ratmak istemiyor, obua çalmak istemeyişinin nedeni de bu.»

Bay Garvvood, «Yetti artık!» diye ayağa fırladı. «Arthur'un nerede duğunu biliyorsan, bunu bize hemen söylesen iyi edersin, küçük nım.»

«Onun nerede olduğunu bilmiyorum, ama bilsem de söyleyeceğim n kişi siz olurdunuz,» diye bağırarak odadan dışarı fırladım.

Agnes arkamdan, «Dawn!» diye haykırdı.

Trisha, «Ben onunla konuşurum,» diyerek arkamdan koştu. Yatak 'amızın kapısını çarptım ve öfkeden köpürerek odayı arşınlamaya yuldum.

«Böyle bir şeyin olacağını biliyordum,» dedim. «Biliyordum. nes'i de uyardım, ama o beni dinlemek istemedi. İşte annesiyle basının nasıl insanlar olduklarını gördün. Çok feci insanlar bunlar!»

Trisha, «Vay vay. Onları bozduğun besbelli,» dedi.

«Elimde değildi. Arthur'un başı dertte. Zavallı, yardım edin diye fer-

yat ediyor, ama onlar kendilerinden ve ünlerinden başka hiçbir şeyi düşünemiyorlar. Çocuklarını gerçek bir sevgiyle sevmeyen anneleri! babalardan bıktım, usandım. Bıktım, usandım diyorum sana!» Bu söl cümleyi avazım çıktığı kadar haykırmış ve yatağımın üstüne çökmüş tüm. Trisha da yanıma oturdu.

«Ama sen onun nerede olduğunu bilmiyorsun, değil mi?» diye sorj du. Hayır gibilerden başımı salladım.

Garvvood'lar çıkıp gittikten sonra Agnes odamıza geldi.

«Ne kadar utandım,» diye söze başladı. «Daha önce hiç böyle b şey olmamıştı. Garvvood'lar fena halde kırıldılar.»

«Kırıldıkları falan yok,» diye direttim. «Onlar en başta Sanat Hafta na davet ettikleri akrabalarıyla dostlarının ne diyeceğini düşünerek ka gılanıyorlar. Arthur'a gerçekte aldırdıkları yok.»

«Aşağıda inanılmayacak kadar kaba ve küstah davrandın, Da Ben evimde böyle bir davranışı asla kabul edemem. Arthur G vvood'un nerede olduğunu hemen şimdi bana söylemezsen, büyüka nene telefon edeceğim ve sana bu evden yol verildiğini bildireceğim.

«Onun nerede olduğunu inanın ki bilmiyorum,» diye inledim. «A hur'un yanlarına gideceği arkadaşı da yoktu. Sanat Haftası sona ere. kadar bir yerlerde gizlenmeyi amaçladığını zannediyorum. O zam geri dönecektir. Göreceksiniz.»

Agnes sordu. «Kaçması için onu sen mi teşvik ettin? Annesi, babası öyle yaptığından şüpheleniyorlar.»

«Onu teşvik etmeme hiç gerek yoktu. Eğer kaçtıysa suç annesiyl babasının. Yalvarmalarına kulak asmadılar, inan ki doğruyu söylüy rum, Agnes.» Hem ağlıyor, hem de çağırıyordum, «inan ki doğruyu söy lüyorum.»

Orta yaşlı kadın bana bakarak başını salladı. «Şimdi ne yapac ğız?» diye söylendi. Gözleri uzaklara dalmıştı.

Trisha'yla bakıştık. Ne zaman tatsız bir şey olsa, Agnes eski roll rinden birini oynamaya başlıyordu. Şimdi de aynı şeyi yaptığını, kr bilir hangi dramdaki bir kişinin tavır ve davranışlarını benimsediğini tah min ediyordum.

«Günümüzün gençleri fazlasıyla bunalımlı,» diye devam etti. «Ha

arı o kadar karmaşık ki. Sen de daha sade, daha olaysız zamanları emiyor musun? Uykuya dalıp tekrar küçük bir kız olarak uyanmayı iiğin olmuyor mu? Ben ne kadar istiyorum bilsen.» Kadın, bu sözler-sonra dönerek odadan çıkmaya hazırlandı.

Sanat Haftası geldi, geçti, ama Arthur Garvvood geri dönmedi. Gar-
od'lar pansiyona polis yollayıp herkesi ve özellikle beni bir kere ha sorguya çektirdiler. Onlara da Garvvood'lara bütün anlattıklarımı rarladım. Beni dinlediler, başlarını salladılar ve çıkıp gittiler. Agnes ellerini ovuşturarak arkalarından çıkıp giderken, Donald Rossi rum hakkında yeni fıkralar uydurmaya başlamıştı.

Sonra aradan hemen hemen bir hafta geçtikten sonra, zarfının asında adres olmayan bir mektup aldım. Ama zarfın ön yüzündeki el ısının bir özelliği kalbimin atışlarının hızlanmasına neden oldu. Zarfı men yırtıp mektubu okumaya başladım.

«Sevgili Dawn,

«Senden başka veda'etmeyi, isteyebileceğim hiç kimsem yok. üne karşı hoşçakal diyemediğime üzülüyorum. Bu işi yapmak için un zamandır para biriktiriyordum. Bernhardt'ta bu kadar uzun zaman 'mamın nedeni de senin yakınında olmak hoşuma gittiği içindi. Ama nln kendi hayatın var, ben de o hayatın bir parçası olamayacağımı lyorum.

«Gidip bir yazar olmak için çalışmaya karar verdim. Başarılı olur-annemle babam belki beni bağışlarlar. Senin için yazdığım şiiri p saklayacağını söylediğin zaman doğruyu söylemiş olmanı ümit edi-rum. Belki bir gün yine karşılaşırız. Bana gösterdiğin yakınlık için tekrar teşekkür ederim.

«Seni seven,

Arthur.»

Trisha mektubu Agnes'e vermem gerektiğini düşünüyordu. ,

«Ama o zaman bir kovuşturma yapıp onu bulur ve geri getirirler. O inan da Arthur benden nefret eder,» dedim.

Trisha, «Ama zarfın arkasında adres yok,» diye belirtti. «Bütün nen, New York kentinden postalandığı. O zaman Agnes senin bu bir suçun olmadığını anlayacak, Arthur'un annesiyle babası da seni layamayacaklar.»

«Zavallı Arthur,» dedim.

Trisha omuzlarını silkti. «Belki şimdi daha mutlu olacaktır.» Eki «Belki biraz kilo bile alır.»

Gülümseyerek mektubu katladım ve tekrar zarfın içine koydıl sonra da Trisha'nın dediğini yaptım: mektubu Agnes'e götürdüm, o içini çekerek bana teşekkür etti.

Bu olayın bir daha sözü edilmedi. Agnes Morris'in evinde olfl biten pek çok tatsız şeyin sözü edilmez, zaten edilse bile gerçek olfl lar dramlardaki hayali olanlardan ayırt edilmezdi. Ama benim bunfl daha fazla üzerinde durmaya vaktim olmadı.

Bayan Steichen öğrencilerini tanıttığı aylık Cumartesi resitaller» beni de katmaya başlamıştı. Solo parçalar için çok yoğun rekabet val dı, seçilenler de çoklukla son sınıf öğrencileri oluyordu, ama başB öğrenciler çok kez bana, seçilenin ben olmam gerektiğini söylüyor» dı.

Bayan Steichen okul yılının sonlarına doğru, gelecek yılın Saıj Haftasında öğrencileri arasındaki baş sanatçının ben olacağımı hal| verdi. Yazın yapacağımız çalışmaları bu işe adayacaktık. Herkes onurlu görev nedeniyle beni kutladı, ben de büyük gurur duydum. Tı" ha'ya, buna rağmen onu ve ailesini ziyaret etmeye vakit bulacağı söz verdim.

m

Okul yılının son gününde Trisha müzik bölümünün dışında bel bekliyordu. Yüzü heyecandan öylesine kızarmıştı ki patlayacak zan tim.

Kitaplarını göğsüne bastırarak kendi etrafında dönüyordu. «Ge! cek yıl buraya şan dersi vermeye kimin geleceğini tahmin et,» di bağırdı. «Ben de daha yeni duydum. Bir tahmin yürüt.»

Arkadaşımın heyecanına gülerek, «Kim geliyormuş ki?» diye s dum.

«Opera yıldızı Michael Sutton geliyor.»

Michael Sutton Avrupa'da opera sahnelerinin gözbebeğiydi. AvrıJj

turnesinden önceki yıl Amerika'da bir yıldızdı ve dergilerde hâlâ hak-
ʲa yazılar çıkıyordu. Genç, yakışıklı ve değme opera yıldızından
ha yetenekliydi.

Trisha, «Öğrencilerini seçmek için okul yılının başlamasına bir haf-
kala gelip ses sınavları yapacak,» diye bildirdi. «Bir ümidim olmadığı
İde, ben de şansımı deneyeceğim. Ama senin başarılı olma şansın
ksek. Zaten artık son sınıf öğrencisisin!»

Benim de kalbim heyecanla çarpıyordu şimdi. Ama başımı salla-
Kısa hayatımda karşılaştığım olaylar bana, hiçbir şeye güvenme¬
yi, hatta yağmurdan sonra gökkuşağını beklememeyi öğretmişti.

Ama niye ümit etmeyeyim, diye düşündüm. Özellikle işin ucunda
hael Sutton olunca!

MichaePle Tanışıyorum

Michael Sutton'un şan sınıfı için yapılacak sınavın gününde Tris-
'yla ben çok heyecanlıydık. Her zamankinden yarım saat önce kalk-
ve belki bir düzine etek, bluz denedikten sonra toz pembe bluz ve fil-
l renkli eteklikleriyle karar kıldık. Onları, Trisha'yla «kentteki hafta
nu alışveriş safarilerimiz»in birinde satın almıştık. Saatler boyu büyük
gazaları geziyor, arka arkaya çeşitli giysileri prova ediyorduk. Bunlar-
n bazıları, satın alamayacağımız kadar pahalı ve egzantrik olmakla
kte, tezgâhtar hanımların bizi kınayan bakışlarına karşın numara
pmak da çok hoştu.

Sınava eş kılıkta gitmemiz Trisha'nın fikriydi.

«İkize benzediğimiz için dikkatini çekeceğiz,» dedi.

Saçlarımızı yıkayıp kremledik, sonra da pırıl pırıl parlayana dek fır¬
ladık. Sonra, dudaklarımıza belirli belirsiz pembelik sürdük. İkimizin
yüzüne fazla renk gerekmiyordu: yaz güneşinde yeterince yanmış¬
. Ayaklarımıza soketler ve tenis papuçları geçirdik. Heyecandan kıkır-
yarak aşağıya kahvaltıya koştuk, odanın içinde bir aşağı, bir yukarı
rüyerek bize sınavla ilgili öğütler veren Agnes'i dikkatle dinlerken kar-
rnızı doyurduk.

«Özgüvenli ve işini bilir görünün, ama ne olursa olsun, ilk sına caklar siz olmayın,» diye uyardı bizi.

Ama bu uyarıya gerek yoktu. Okula vardığımızda müzik bölü öylesine hıncahınç doluydu ki bize sıra olmamız söylendi ve adları[1] yerine kullanacağımız numaralı kartlar verildi. Oluşturulan sıra piya.;: dan uzun salonun öbür ucuna, tâ kapının dışına kadar uzanıyordu, a Bayan Steichen'in son sınıftaki gözde öğrencilerinden Richard Ta karşıladı. Michael Sutton'un yardımcılığına atanmıştı ve bunun d duyurduğu gururdan böbürlenip duruyordu.

Richard, uzun boylu ve sıska bir delikanlıydı. O upuzun parma; rıyla piyano çalışını seyretmek görülecek şeydi: elleri o kadar iriydi • tuşların üstünde dans eden bağımsız, küçük yaratıklara benziyor Richard'ın dar bir yüzü, bana rüzgârgülünü anımsatan bir burnu vaf Uzun ağzının köşeleri içe sıkılmaktan gamzeye benzemişti. Dudak yaratılıştan parlaktı, ruj sürülmüş izlenimi veriyordu. Çok açık renkli* teni ve bütün yanaklarını kaplayıp alnına kadar uzanan yol yol çilleri dı. Açık kahverengi gözleri çukura kaçmıştı. Pas rengindeki saç| oldukça uzundu, ensesini aşıp yakasının içine kadar giriyordu.

Öğrenciler geldiklerinde, «Bir kart alın ve sıraya girin,» dedi ge den gelen ince sesiyle. «İlk turda başarılı olanların adlarını alacağız.! zamana kadar numaralar yeterli.» Richard böyle derken, «Niçin ke' zamanınızı da, bizimkini de ziyan ediyorsunuz sanki?» der gibi adayl dan bazılarına somurtuyordu.

Kızların çoğu ona dikkat etmiyorlardı bile. Boyunlarını uzatıp, pi nonun yanında bize arkası dönük olarak duran ve bazı notaları göz geçiren Michael Sutton'u görmeye çalışıyorlardı.

Trisha kendisi ve benim için birer numara kartı alırken, «Bay ton'un sınıfında kaç öğrenci bulunacak?» diye sordu.

«Altı,» dedi Richard.

Trisha, «Altı! Yalnızca altı ha!» diye inledi.

Arkamdaki kızlardan biri de, «Altının üçü kız, üçü erkek mi cak?» diye sordu.

Richard, «Saptayıcı etken cinsiyet değil, yetenek olacak,» diyer başını Salladı. «Nerede olduğunu sanıyorsun, yaz kampında mı?»

Bu karşılığı duyan öğrenciler gülmeye başladılar. Soruyu sor

kız, önündeki öğrencilerin arkasına büzüldü. Kendinden pek hoşnut görünen Richard Taylor, sıranın önüne yürüdü ve Michael Sutton'un omuzuna dokundu. Adam dönüp bizim bulunduğumuz yana baktı.

Dergilerle gazetelerde onun pek çok fotoğrafını görmüştüm, ama bunların hiçbiri gerçekle kıyaslanamazdı. Michael Sutton bir seksen beş boyunda görünüyordu. Geniş omuzları, ince bir beli vardı, ipek gibi siyah saçları yumuşak bir dalgayla ensesine iniyordu. Beyaz gömleği ve gri pantolonuyla sade bir şıklığı vardı. Ümitle dolu adaylara bakarken gülümsedi. Bu gülümseyiş safir renkli gözlerine muzip bir parıltı kazandırmıştı. Hayatımda gördüğüm en güzel beyaz dişlerin sahibiydi. Ona bakmak bir Hollyvvood filminden çıkan birini seyretmek gibi bir şeydi.

Michael Sutton'un Fransız Rivierası'ndan uçakla yeni geldiğini duymuştuk, gözalıcı güneş yanığı teninin nedeni bu olacaktı. Kızların iç çekişleri: «ah»lar, «oh»lar dalga dalga kulağıma ulaşıyordu.

Michael Sutton büyük bir olasılıkla hayatımda karşılaştığım en yakışıklı erkekti. Yalnız ona bakmak bile titrememe, kalbimin atışlarının hız-'nnmasına neden oluyordu. Şarkı söyleme sırası bana gelince kendimi ezil etmekten korkuyordum. Belki de tek bir ses çıkaramayacak, ağzımı açıp kapamakla yetinecektim. Bunun düşüncesi bile yanaklarımın kızarmasına ve kanımın beynime hücum etmesine yol açtı. Agnes haklydi. Sıranın başında olmayışım benim için gerçek bir şanstı. Ve o onumdaki kıza acıyordum.

Herkese, «Merhaba,» dedi. «Başlamak üzereyiz.» Yumuşak ve henkli sesinde belirli belirsiz bir ingiliz şivesi seziliyordu. Devam etti. önce geldiğiniz için hepinize teşekkür etmek isterim. Burada ne kadar alabalık olduğunuzu görmenin gururumu okşamadığını söylersem alan olur.» Bu sözleri hafif gülüşlerle karşılandı.

Birden yüzü ciddileşti. «Hepinizi kabul edebilmek isterdim, ama unun mümkün olmadığı anlaşılıyor. Bu sömestr benimle çalışamazsaız bile, başka usta öğretmenlerle, belki benden daha da usta öğretenlerle çalışacağınızdan eminim.»

Ellerini çırpınca bileğindeki şık altın saat dikkatimi çekti.

Bu sınav seçilmeyenlerin yetenekleri yok anlamına gelmez.

«Evet, bayanlar, baylar,» diye konuşmasını sürdürdü. «Şimdi birer

birer sizlere bir nota vereceğim, sizlerin de Skala'ya başlamanızı isteye ceğim.»

Sıradaki ilk öğrencinin yaklaşmasını istedi. Ortalık birden sessizleş misti. Etrafımdaki derin solukları duyabiliyordum. Michael Sutton il kıza notayı verdi, o da Skala'ya başladı. Fakat daha yarı yerine gelmişi ki, Michael Sutton ona teşekkür etti ve bundan sonraki adaya yaklaşın sını işaret etti. Sıra çabuk eridi ve ben daha ne olduğumu anlayamad sınanma zamanımın yaklaştığını gördüm.

Michael Sutton'un gözlerinin, önümdeki gençten bana doğru kay dığını farkedince dehşet içinde kaldım ve gözlerimi onun uzun ve ısrar! bakışından kaçırmaya çalıştım. Ne kadar sinirli olduğumu görmesinde' korkuyordum. Ama tekrar ona bakınca gülümsediğini gördüm. Önü" deki genci biraz dinledikten sonra ona teşekkür ederek savdı. Sonra bakışını benim üzerime çevirdi. Dolgun ve şehevi dudakları aralıktı. Upu-j zun bir an bana sadece baktı ve bakışıyla beni sanki tepeden tırnağ içti. Belki de avuçlarımı o kadar sıktığım için parmaklarımın uyuştuğun hissediyordum.

Sonunda, «Pekâlâ,» diyerek bana bir nota vermek için akor armoni¬ kasını ağzına götürdü.

Şarkı söylemeye başladımsa da boğazımı sanki sıkan bir el vardı. Hemen durdum.

Michael Sutton, «Ziyanı yok. Bir daha dene,» dedi yavaşça.

Bu kez başardım. Michael Sutton sonunda bana başını sallayınc umutsuzluğa düştüm. Onun sınıfında olmayı ne kadar istediğimin ş ana kadar farkına varamamıştım.

Michael Sutton, «Teşekkür ederim, otuz dokuz,» deyince kenara; çekildim.

Bütün sıradakilerin işi bitince Michael Sutton, Richard Taylor'la] kısa bir görüşme yaptı. Arkasından Richard bize yaklaştı. Elinde bir; kâğıt tutuyordu.

«Okuyacağım numaralar kalsınlar. Geri kalanlar gidebilirler,» dedik-- ten.sonra numaraları okudu. Listenin yarı yerinde benim numaramın okunduğunu duydum. Kulaklarıma inanamıyordum. Öğrencilerin birço¬ ğu bence benden daha başarılı olmuştu, birçoğu da benim kadar sinirli

ıli'(|ildiler ve benden daha iyi birer öğrenci ve şarkıcı olacağa benziyor-lnrdı. Trisha kolumu sıktı.

«Şanslı kerata,» dedi.

«Daha ikinci baraj var,» diye ona hatırlattım.

Trisha, «Merak etme, onu da aşacaksındır,» dedi ve geri çevrilip ıdüşkırıklığma uğrayan adaylarla birlikte salondan çıktı.

Sınavın bundan sonraki aşamasında Richard'a okumak istediğimiz lşarkının notasını verecektik, o da bize piyanoda eşlik ederken Michael jButton dinleyecekti. Bu kez salonun arka koltuklarının birinde elinde kulem ve defterle oturuyordu. «Gökkuşağının Üzerinde»yi söylemeye »arar vermiştim. Bu şarkıyı, Richmond'da Emerson Peabody Okuluna gittiğim sıralar bir konserde başarıyla söylemiştim.

Bu kez, adlarımızı ve seçtiğimiz şarkının adını söylemek zorunday¬dık.

«Dawn Cutler. 'Gökkuşağının Üzerinde',» diye bildirdim.

Şarkıma başladığımda ne zaman şarkı söylesem olan şey oldu. Nerede olduğumu ve beni kimin dinlediğini unutmuştum. Yalnız basılmaydım ve müziğime tutsak olmuştum. Tüm dikkatimi notalarımın üze¬rinde odaklaştırmıştım. Ezgiler sanki beni üzüntü ve kaygılarımdan uzaklaştıran sihirli bir halıydı. Bugünü ve geçmişi unuttum. Uçma yete¬neğinden büyülenerek kendini rüzgâra kaptıran kartal gibiydim. Bulut¬lar olsun, yıldızlar olsun, hiçbir şey erişemeyeceğim kadar uzak değildi.

Şarkım bitinceye kadar bir daha gözlerimi açmadım. Kısacık bir lossizlik oldu, hemen arkasından salon alkışlarla inlemeye başladı. öbür adaylar, yalnız altı kişilik kontenjan için yarıştığımızı unutmuşcasına benim için heyecanla ellerini çırpıyorlardı. Dönüp Michael Sutton'a baktım. O da gülümsüyor ve başını sallıyordu.

«Sonraki,» diye seslendi.

Sıradakilerin hepsi bittikten sonra Michael yine Richard Taylor'la bir şeyler konuştu. Fakat bu kez bildiride bulunmak için kendisi öne çık-

«Bu sınavın benim için ne olağanüstü bir deneyim olduğunu sizle¬re anlatamam,» diye başladı. «Burada ne kadar çok yetenekli gencin bulunduğunu görmek beni çok etkiledi. Bir karar vermek de beni çok

zorladı. Ama ne çare ki bunun yapılması lazım,» diye ekleyerek elindek[1] not defterine danıştı. «Aşağıdaki öğrenciler oturdukları yerde kalsınla ki programımızı tartışabilelim.» Adları okumaya başladı.

Benim adım okunanların sonuncusu oldu. Onu duyduğumda" sevinçten kalbim göğsümün içinde patlayacak sandım. Ünlü biriyi çalışmak için bunca yetenekli öğrencinin arasından seçilmiştim. Bum duyunca neler düşünecek, neler söyleyeceksin bakalım, Cutler Nine? Bunu çok merak ediyordum. Çalışma odanda yüzleştiğimiz o feci gün¬ de bu büyük başarıya ulaşacağımı aklının kenarından bile geçirmiyor- dun, değil mi? Bayan Steichen'in gözde piyano öğrencilerinden biriy¬ dim ve bu yıl Sanat Haftasında çalacağım parçayı çalışıyordum. Bu yet¬ miyormuş gibi şimdi de Michael Sutton'la çalışmak için seçilen altı özel öğrenciden biri olmuştum.

Almak istediğin intikam benim yerime seni yaralayan iki keskin kenarlı bir kılıçtan farksız oldu, Cutler Nine.

Michael Sutton, «Richard'a öbür derslerinin programını ver ki özel derslerinin saatlerini planlayalım,» diyerek beni nefretle dolu düşüncele¬ rimden gerçeğe döndürdü. «Haftada bir kez grup olarak buluşacağız:. Geri kalan süre içinde sizlerle birer birer yalnız olarak çalışacağım.» Bu son cümleyi söylerken bakışı o kadar uzun zaman üstümde durdu ki, sinirlenerek bakışımı onunkinden kaçırmak zorunda kaldım.

Richard'a programımı verdikten sonra dışarı çıkmaya hazırlandım. Müzik öğretmenlerinden ikisi Michael'le konuşmaya gelmişlerdi, ama o, onların üzerinden bana bakmayı sürdürdü. Gülümsüyordu. Ben de kalbim çarpa çarpa gülümsemesine karşılık verdim. Ama sonra, papu- cumun sökülen şeritlerinden birine ayağımın takılmasıyla yere doğru savruldum ve yüzüstü düşmenin zor önüne geçtim.

Michael bana doğru bir adım atarak, «İyi misin?» diye sordu.

«Evet,» deyip dışarı koşarken kendimi aptal yerine koymuş olduğu¬ mu düşünerek üzülüyordum. Yüzüme kan hücum etmişti. O kadar utan¬ mıştım ki, bir an önce oradan kaçmaktan başka şey düşünemiyordum.

Trisha lobide beni bekliyordu.

«Basardın, değil mi?» diye beni karşıladı. «Başaracağını biliyor¬ dum.» Emretti. «Özel derslerinin her birini en küçük ayrıntısına kadar

bana anlatmak zorundasın. Michael Sutton'un sana her bir söylediğini bilmek istiyorum.»

«Ah Trisha, beni sersemin teki sandığından eminim. Dışarı çıkar¬ an ona bakmaktan az daha yüzüstü yere kapaklanıyordum!» diye ğırdım.

«Sahi mi? Ne kadar heyecan verici, değil mi? Gördün mü bak, şim- lden bir şeyler olmaya başladı.» Trisha her şeyi tersine döndürme ecerisiyle beni şaşkınlığa düşürmekten hiç geri kalmazdı. Gülüp onun yuna gitmekten başka çare yoktu.

O günün daha geç bir saatinde Bayan Steichen'le olan yaz mestri dersim için okula dönmek zorunda kaldım. Michael Sutton'un ersi için seçilenlerden biri olduğumu ona söylediğimde pek hoşnut örünmedi. Yaşlı kadınla enikonu dost olduğumuzdan, oha, haberi uyunca niçin yüzünü buruşturduğunu sormaya cesaret edebildim.

«O adam klasik tarzda çalışmıyor,» dedi. «O gerçek bir sanatçı eğil, daha çok bir oyuncudur.»

«Aradaki farkı anlayamadım, Bayan Steichen,» dedim.

«Bir gün mutlaka anlayacaksındır, sevgili Dawn,» diye karşılık ver- l, sonra da kıymetli zamanının bir dakikasını bile önemsiz şeyleri tartı- rak geçirmememiz için beni uyardı.

Bayan Steichen'le olan dersimden sonra notalarımı topladım ve ağır ağır odadan çıkmaya hazırlandım. Yemekten önce pansiyona dön¬ mek için bol bol vaktim olduğunu düşünerek acele etmeye gerek gör¬ müyordum. Bu durumda sıcak Ağustos akşamının kalanından yararlan¬ mak istedim. Doğu yakasından doğru esen tatlı bir esinti yüzümü okşu¬ yordu. Tepemde, süt beyazı minik bulutlar lacivert bir fonun üstüne ser¬ piştirilmiş krem şanti kümeciklerini anımsatıyorlardı. Tahta banklardan birine oturarak, gül, kadife çiçeği ve hercai menekşesi kokularını ciğer¬ lerime çekmek istedim. Parfümlü hava ve sıcak güneş ışığı beni mutlu ve tasasız düşüncelere götürdü. Kendimi, ip atlarken ve benden birkaç yaş büyük kızlardan öğrendiğim şarkılardan birini söylerken buldum.

«Annem, annen karşı tarafta oturuyor, on dört, Doğu Broad- vvay'de. Her gece dövüşürler ve şunları söylerler... »

Bu anılara elimde olmayarak gülmeye başladım.

Birinin, «Bu çok komik bir düşünce olmalı,» dediğini duydum, g" lerimi açınca da Michael Sutton'un karşımda durduğunu ve dudakları da hafif bir gülümsemeyle bana baktığını gördüm. Sağ elinde ince deri çanta tutuyordu.

«Aa, ben...» diye geveledim.

«Bir şey açıklamak zorunda değilsin,» dedi gülerek. «Seni rahat etmek istemedim.»

«Yok, yok, rahatsız olmadım. Sadece birden ürktüm,» diye keke dim.

Michael Sutton başını sallayarak evrak çantasını iki eliyle önün tuttu.

«Evet, bugünkü piyano dersin nasıldı?» diye sordu. Ders program) mı bu kadar iyi anımsamasına şaşmıştım.

«Sanırım, çok iyi gitti. Ne var ki Bayan Steichen övgü konusun çok tutumlu davranıyor. Gerçek bir sanatçı, başarılı olduğu zamanla başkasından duymayı gereksinmez, bunu kendisi içgüdüsel olarak bilf miş.»

«Saçma,» dedi Michael Sutton. Bana doğru eğildi. «Herkes gönl nün okşanmasını, başarılı olduğunun kendisine söylenmesini iste Hepimizin egosu minik kedi yavruları gibi okşanma ihtiyacını duya Dersinde başarılı olduğun zaman ben bunu sana söyleyeceğim, eğ başarısız olursan bunu da söyleyeceğim.»

Genç adam doğrulup etrafına baktı. Soluğumu tutuyordum. Birbiiî mizi uzun zamandır tanırmış gibi konuşuyorduk. Michael çok rah görünüyordu. Ünlü kişilerin bir parçası olduğuna inandığım gurur kendini beğenmişlikten eser yoktu onda.

«Köşebaşındaki kahvede bir fincan kapuçino içmeye gidiyordum] dedi. «Bana katılmak ister miydin?» Bir an boyu ona bakmaktan başk bir şey yapamadım. Sanki o söylediği sözlerin, anladığım bir dile çevri meşini bekliyordum. Michael gülümseyerek başını hafifçe yana eğ Kapuçinonun ne olduğunu merak ediyordum. Bir şarap olabilir miydi.

«Kapuçino mu?» dedim.

«İstersen normal bir fincan kahve de içebilirsin,» diye karşılık ver

«Oh evet, isterim,» dedim hemen. «Teşekkür ederim.»

Michael bir an durduktan sonra, «Bana katılacaksan ayağa kalkl man gerekir,» diye belirtti.

«Ah, evet,» diye gülerek ayağa fırladım. Kapıya doğru yürümeye ısladık..

Yürürken genç adam, «Demek bu yakınlarda okulun onayladığı loj- jnların birinde oturuyorsun,» dedi.

Bir kedi dilimi yutmuştu sanki. «Evet,» diye geveledim.

«New York'ta yaşamak hoşuna gidiyor mu?» diye sordu Michael. lir köşeyi dönerken kolumu tuttu. Böylesi bir hareketin beni şaşırtacağı- ve utandıracağını zannettim, oysa aksine kendimi rahatlamış ve üvenlikte hissediyordum.

Genç adamın sorusunu, «Burası eğlenceli bir yer. Ama insanın ice alışması gerekiyor,» diye yanıtladım.

«Benim en sevdiğim kent Londra'dır. Bir gün mutlaka görmelisin ssını. İnsan Londra'da yüzyıllar önce inşa edilmiş yerlerin gölgesinde Jrür, ama modern dünya buna rağmen etrafını çevirmiştir.»

«Çok heyecan vericiye benziyor,» dedim.

«Sen fazla seyahat etmedin mi?»

«Birleşik Amerika'nın dışına çıkmadım,» dedim.

«Sahi mi? Oysa ben buradaki bütün öğrencilerin deneyimli gezgin- olduğunu zannetmiştim.» Beni küçümseyeceğini sanıyordum, ama Alchael, «Ama,» diye durup bana döndü. «Sınavda senin hakkında en Işta dikkatimi çeken içsel temizliğin oldu. Bana o kadar tatlı göründü

Durmuştuk. Niçin bana bu kadar dikkatli baktığını görmek için ona

înünce, kalbim göğsümün içinde titremeye başladı. Gözlerimi onun Ikışından koparmayı başaramıyordum. Michael, «Sende keşfedilmek keşfetmek üzere olan birinin havası var,» dedi. O kadar yavaş sesle jnuşmuştu ki onu zor duymuştum. Elini kaldırdı, ben de bana bir saat dar uzun gelen bir an boyu yüzüme dokunacağını sandım. Michael îm etti. «Öyleyken bu lacivert gözlerin derinlerinde, belki de çok acı »neyimlerden geçtiğin şüphesini uyandıran bir anlam da var. Gerçek- merak ediyorum.» Gözleri hâlâ yüzümden ayrılmıyor, beni âdeta içi- ırciu. Derken o an geçti ve Michael öte yana döndü.

Kahvede beni bir köşe masasına götürerek, «İşte geldik,» dedi. Iflrson kız kapuçinolarımızı tarçınla, yoksa çikolatayla mı istediğimizi mluğunda daha önce hiç kapuçino içmediğimi, dolayısıyla da hangisi- seçeceğimi bilemediğimi itiraf ettim.

Michael, «Çikolatayı seçecek birine benziyorsun,» diyerek kapuç nolarımızı dediği şekilde ısmarladı. Sonra bana, «Kendi hakkında ds fazla bir şeyler anlat,» dedi. «Ben öğrencilerimi şahsen tanımak isterjj Dosyanı okudum tabii ve Virginia'dan geldiğini, ailenin de ünlü bir otelinin sahibi olduğunu biliyorum. Ben oraya hiç gitmedim. Nasıl:, yerdir?» diye sorması üzerine ona oteli, okyanusu ve deniz kıyısınejj küçük Cutler Koyu köyünü anlattım. Beni dikkatle dinliyor, konuştuğl kadar gözleri yüzümden ayrılmıyordu. Zaman zaman başını sallaj başka bir şey soruyordu. Ailem hakkında fazla ayrıntıya girmeyip sa| ce oteldeki işlerle fazlasıyla meşgul olduklarını söyledim.

«Ben ailemi çok uzun zamandan beri görmedim,» dedi. Çok üz tülü görünüyordu. «Bildiğin gibi hep turnelerdeydim. Bir sanatçın! ünlü bir sanatçının hayatı çok karmaşıktır. İnsanlığın kalan kısmının ol| ğan kabul ettikleri şeyler bizim gibiler için çok enderdir. Örneğin, ailej| le birlikte en son ne zaman tatil yemeği yediğimi anımsıyamıyorum bi| Bu gibi olaylar sırasında her nedense hep yollarda olurum.»

Genç adam tüten kapuçino fincanının üzerinden bakışını, anlay! ve şaşkınlıkla dolu olan benim gözlerime dikti. Michael Sutton ka|| ünlü ve başarılı birinin böylesine mutsuz düşünceleri olabileceği aklına kenarından bile geçmezdi. Gördüğüm bütün fotoğraflarında daima d(jf yalar onunmuş gibi durur, kendisini kıskananlara ve tapanlara gülü'f serdi.

«Evet,» dedi birdenbire. «Sende çok farklı bir şeyler var. Adındşj tut, düşüncelerinle uyum sağlayarak sürekli ton değiştiren şu mavi g|| lerine kadar her şeyin farklı senin.»

Kızarmaya başladığımı hissettim/ama o, uzanarak elini benimkini üstüne koydu.

Sonra öylesine haşin bir sesle, «Sakın değişme,» dedi ki şaşırdıfi Devam etti. «Kendi kendin ol ve sakın başkalarının seni, olmanı bekle dikleri ya da. istedikleri kişiye dönüştürmelerine izin verme. Bugı benim için şarkı söylerken kendi kendin oldun, müziğinin içinde yaş yan gerçek Davvn'dtn. Müzik kanını damarlarında daha hızlı pompalar] Bunu ben çok iyi biliyorum: şarkı söylediğim zaman ben de aynı şeylİH duyuyorum. Seni gördüğüm an, bana kendimi anımsatan birini görrniîB oldum, yıldız öğrencimi keşfettiğimi anladım.»

Gerçekten de, orada oturmuş, benim yıldız bir şarkıcı olma poîan-llyoline sahip olduğumu söyleyen Michaei Sutton'u mu dinliyordum? foksa bu sadece bir düş müydü? Belki de bir süre sonra uyanıp sabah •duğunu görecek, Trisha ile ben sınava ne giymemiz gerektiğini tartış¬maya başlayacaktık.

Gözlerimi kapadım, sonra tekrar açtım, fakat Michael Sutton orta¬lın kaybolmadı. O hâlâ orada karşımdaydı ve bana kalbimin atışlarını •Ulandıran bir beğeniyle bakıyordu. Gözlerinin içi gülüyor, derinlerinde Ifıltılar dolaşıyordu.

«Ağlayacakmış gibi bir halin var,» dedi.

Mutluluk gözyaşlarımı içime çektim.

«Beni kendinizle kıyasladığınızı duymak çok güzel,» dedim. Doğru •ar gibi arkasına yaslandı ve bakışını kahvenin kapısına çevirdi.

Sonunda, «Ben şuna inanıyorum,» dedi. «İnsan yetenekli doğduğu §t dünyanın dört bir yanında başarılar kazandığı takdirde, yetenekli •Oğan başkalarına yardım etmeyi kendine borç bilmelidir.» Tekrar bana löndüğünde bakışlarında kalbimin atışlarını hızlandıran bir ateş vardı. «Bu nedenle Bernhardt Okulunda ders vermeye ve zaman harcamaya fi/ı oldum. Orada yalnız yetenekli gençler değil, aynı zamanda zorluk¬tan aşmış birinin öğütlerini ve rehberliğini gereksinecek gençler bulaca¬ğını biliyordum.»

Derin bir soluk aldıktan sonra, «İşte bu yüzden öğrencilerimle ve in başta özel öğrencilerimle içten ve resmiyetten uzak olmam önem tajjıyor,» diye belirtti. «Onları deneyimlerimden yararlandıramazsam, o lleneyimlerinin ne önemi var?» Elini yine elimin üstüne koyarak devam fttl. «Evet, seni çok iyi tanıyormuşum gibi bir his var içimde. Eğer banim gibiysen, tutkulu bir insansın. İster mutluluk ya da üzüntü, zevk y.ı cJa acı olsun, her şeyi sıradan insanlardan daha derin olarak hissedi¬yorsun. Öyle olunca da bu deneyimleri güzel sesin aracılığıyla şarkıya dönüştürebiliyorsun. Haklı, değil miyim?»

«Evet,» dedim, «Öyle sanıyorum.»

«Tabii ki haklıyım.» Michael yine arkasına yaslanarak sordu. «Bir erkek arkadaşın var mı?»

«Var, ama kendisi Avrupa'da. Askerde.»

«Anlıyorum.» Michael bana doğru eğildi. «Şunu unutma, Dawn, ihti-rns bize normal dengemizi yitirtir.»

Büyülenmiş gibi adamın gözlerinin içine bakakalmıştım. Kalb durmuştu sanki. Bu anı paramparça etmekten korkarcasına soluk alrri ya cesaret edemiyordum. Michael ağır ağır gülümseyerek yine arka na yaslandı.

«Bu gece Güzel Sanatlar Müzesinde bir resital, arkasından şaraplı ve peynirli bir resepsiyon var. Ben tabii onur konuklarından b yim ve senin de onlardan biri olmanı istiyorum.»

«Benim mi?»

«Evet. Saat sekizde müzede ol. Nasıl giyinmen gerektiğini bildiği den eminim.» Michael yüzüme bakarak gülümsedi. «O kadar şaşırrfi görünme: Avrupa'da bir öğretmenin, örnek öğrencilerden birini bir ko, sere götürmesi moda bir olaydır. Ayrıca, o adamların senin şarkı söyi diğini duymalarını istiyorum. Öğrenilmesi gereken şeyler var. Günüm zün her anı olumlu ve yaşanılmaya değer bir an olmalı. Şu andan itib ren hiçbir fırsatı kaçırmamaya çalışmalısın.»

Michael saatine baktıktan sonra cüzdanını çıkardı. «Artık gitme lazım. Zevk ve eğlenceden önce yapılması gereken şeyler var. Bu sa: mi konuşmayı yaptığımıza ve birbirimizi biraz daha iyi tanıyabildiğimi seviniyorum. Ve bu gece seni orada gömeyi ümit ediyorum. Gelece sin, değil mi?» \

«Tabii ki,» diye atıldım. Bir yandan da kafam harıl harıl işliyor, gar" ropumu aklımdan geçiriyor, hangi giysimi giymemin uygun olacağı keşfetmeye çalışıyordum. Trisha bunu duyunca ne diyecekti bakalım.

Michael ayağa kalktı ve kahveden çıktık. Dışarıdaki kaldırım vedalaştık. Onun bir taksi çevirdiğini gördüm. Binerken bana elini sal! dı, taksi de hareket ederek uzaklaştı.

Orada kalakalmıştım. Kafamın içinde fırıl fırıl dönen düşünceleri sonunda başımı döndürmesiyle bir lamba direğine yaslandım ve kend mi toparlamaya çalıştım. Bir düş mü görüyordum acaba? Az son yürürken havada uçuyormuşum gibi bir his duyuyordum. Öyle ki ayak larımın gerçekten yere bastığına emin olmak için aşağı bakmak zoru da kaldım. Nereye gittiğimin bile farkında değildim, ama sonunda kend mi pansiyonun önünde buldum. İçeri girince merdiveni koşa koşa çıkl tim ve odaya fırtına gibi daldım. Trisha oturmuş bir dergi okuyordu. 1

«Bu gece nereye gideceğimi ve beni kimin davet ettiğini dünyada, tahmin edemezsin,» diye bir solukta konuştum.

Ondan sonra olan bitenleri arkadaşıma nefes almadan sıralamaya Dyuldum.

Bekleyişin heyecanından mideme bir şeyler olmuştu, öyle ki

»mekte hiçbir şey yiyemedim. Yemek tabağın içinden bana bakıyor-j. Pişirdiklerini sevmediğimi düşünmemesi için, Bayan Liddy bulundu-ım yana baktıkça çatalımla ağzıma bir şeyler atıştırmaya çalışıyor-jm. Saçlarımı yıkayıp iri iri bigudilere sarmıştım. Agnes'le Bayan jdy resitale gideceğimi ve beni Michael Sutton'un davet ettiğini bili-jrlardı.

Trisha ile ben yemekten önce gardıropumu karıştırmış ve bir kşam resitaline neyi giymemin yakışık alacağına karar vermeye çalış-nıştım. Çoğu giysilerim fazla basitti sanırım. Sonunda «V» biçimli bir skoltesi olan kolsuz tafta elbisemde karar kıldık. Belinde iri siyah /onglu bir kemeri ve dizlerimle ayak bileklerim arasındaki bir noktaya ldar inen büzgülü bir eteği vardı.

Yemekten sonra giyinmek için yukarı çıktım. Trisha komodininin/ İt gözünü açarak içi süngerli sutyenini çıkardı ve burnumun dibinde Illadı.

Sutyene imrenerek baktım, ama, «Oh hayır, bunu takamam,» diye İrendim.

Trisha, «Tabii ki takabilirsin,» dedi. «Daha büyük gözükmek ve var ilan avantajlarını daha bir belirginleştirmek istersin, değil mi? Yetişkin ldınların arasında olacaksın. Bir çocuğa benzemek istemezsin herfıal-|» Tamamladı. «Zaten elbisenin bedeni de böyle bir şey gereksini-)r.» Durakladığımı görünce arkadaşım, «Haydi, haydi, al,» diye kesip

Sutyeni yavaşça elinden alarak taktım. Elbiseyi başımdan geçirip

rlsha da arkamdaki fermuarı çekince, aynadaki görüntüm beni afallat-Fark yalnız süngerli sutyenden ileri gelmiyordu. Annemle birlikte Vir-llnia'da alışverişe çıktığımız bir buçuk yıl önceki o günden beri görünü-imde belki fazla çarpıcı olmayan, fakat anlamlı değişiklikler olmuştu. Ilınmy'deki değişikliklere o kadar dikkat etmeme karşın, kendimdeki değişikliklerin üzerinde durmamıştım nedense.

Jimmy'de olduğu gibi, benim de yüzüm çocuksu tombul yanakları-

nı kaybetmişti. Gözlerimde daha olgun bir parıltı olduğunun farkında" dım, aynı zamanda bir şeye ne zaman dikkatle bakacak olsam, kaşımı bir soru işareti gibi kaldırıyordum. Boynum daha yumu: omuzlarımın kıvrımı daha zarif, iki göğsümün arasındaki çukur da da derin ve dibi daha gölgeli, âdeta bir şeyler ima eder ya da vaat e gibi görünüyordu. Trisha bile şaşırmıştı.

«Gerçekten genç bir hanım gibi görünüyorsun!» diye bağırarak z net kutusuna koştu ve pırıl pırıl minik pırlantalarla bezeli altın bir koly ortaya çıkardı. «İşte bunu takmalısın!» diye atıldı.

«Yapamam, Trisha! Ya onu kaybedersem? Bu gerdanlığın sa babanın özel bir armağanı olduğunu biliyorum.»

Arkadaşım omuzlarını silkti. «Babamın bana bütün armağanl özeldir! Merak etme, kolyeyi kaybetmezsin. Hem bu derin dekolte boynunda mutlaka bir şeyin olması lazım.»

«Kendimi olduğumdan yaşlı göstermeye çalışmam komik, de mi?»

Trisha, «Kesinlikle hayır,» diye ısrar etti. «Sakın başka bir şey g meye kalkışmayasın, Dawn. Şimdi hemen şu merdivenden aşağı in daha fazla sallanıp cesaretini kaybetmeden bir taksi çağır. Haydi, duruyorsun?»

Agnes merdivenin dibinde beni bekliyordu. Bir an beni oda . dönüp daha az çarpıcı ve daha genç işi bir şey giymeye zorlayacağj sandım. Fakat aksine kahverengi gözleri parladı. Elini boynuna götür, rek, «Bir an zaman tünelinden geçtiğimi ve senden sadece dört, rj yaş büyükken başrolünü oynadığım bir melodramda kendi merdive den inişimi gördüğümü sandım,» dedi soluksuz kalmış gibi ve içi çekerek başını salladı.

«Bir taksi çağırmak zorundayım,» diyerek oturma odasına doğ? yürüdüm. Agnes eski anılarını tazelemeye bir kere başladı mı, saatlerdi konuşabilirdi.

Agnes, «Evet, ama sonra gelip burada bekle,» diye emretti ve hız! adımlarla uzaklaştı. Çok geçmeden fildişi renginde bir şalla dönere' bunu omuzlarıma sardı. Bir, iki adım geri çekilerek, «Bu şekilde kıyaf tin tamamlanmış oluyor,» diyerek ekledi. «Benim zamanımdaki yıldızl ra benzedin.»

Dışarı çıkıp kapının önündeki basamakları inerken kalbim o kada|

zıl çarpıyordu ki, bayılacağımı ve gözlerimi bir hastanede açacağımı jndım. Taksiye bindikten sonra da titremem durmadı. Öyle ki nereye teceğimi bile unuttum.

Taksi şoförü, «Hangi müze?» diye sordu yine.

«Modern Sanat... Müzesi,» dedim soluk soluğa.

«Tamam,» deyip gaza bastı.

Oraya vardığımızda bir an taksiden inmeden, başka arabalarla luzinlerden inerek müzenin ana kapısına doğru ilerleyen şık giyimli deneyimli erkek kadın kalabalığını aptal aptal seyrettim. Orada bura- gençler de vardı, ama onlar aileleriyle beraberdiler. Taksi şoförüne ırasını verdikten sonra arabadan o kadar ağır indim ki, eminim, adam ıtemeye istemeye geldiğimi sanmıştır. Taksi uzaklaştıktan sonra orada lırup Michael Sutton'u görmeye çalıştım, ama görünürde yoktu. jnunda, binanın kapısına doğru yürüdüm ve davetli gruplarını izleye- Ik içeri girdim.

Lobide küçük gruplar toplanmıştı. O kadar çok insan birbirini tanır Srünüyordu ki. Benim gibi yalnız gözüken kimseyi göremedim desem »ridir. Gülen ve konuşan kalabalığın arasında ilerleyerek, konser salo- jna yöneldim. İşaretler bana rehberlik ediyordu. Salonun kapısına ırınca önünde bir isim listesi olan yaşlıca bir hanımın bir masa başın- oturduğunu gördüm. Benden bir şey bekler gibi yüzüme baktı ve jlümsedi. Yoksa biletimin mi olması gerekiyordu?

«İyi akşamlar,» diyerek ona adımı söylememi bekledi.

«İyi akşamlar. Adım Dawn Cutler,» dedim.

«Cutler mi?» Kadın, davetliler listesine göz gezdirdi. «Cutler,» diye »Ineledi. «Çok üzgünüm, ama...»

Etrafımdaki başka kimseler bize bakıp ilerlememi sabırsızlıkla bek- »r gibi davranınca yüzümü ateş bastı.

Yaşlı hanım, «Size bir davetiye yolladılar mı?» diye sordu. Hâlâ dostça gülümsüyordu.

«Ben... Ben Michael Sutton tarafından davet edildim,» diye kekele¬ dim.

«Ya... Demek Bay Sutton'un konuğusunuz. Evet. Öyleyse doğru İçeri girip istediğiniz yere oturun.»

Konser salonuna girdim ve çaresizlik içinde etrafıma bakınarak Mic- hael'i aradım. Orada başka hiç kimseyi tanımıyor, nereye gideceğimi

bilemiyordum. Şaşkın ve ürkek gözükmemeye çalıştımsa da salonda herkesin bana baktığını hissediyordum: daha önceden oturmuş olanl dönüp bana bakıyorlar, henüz içeri girmekte olanlar dâ bakışlarını üzer me dikiyorlardı. İçlerinde hiçbiri gülümsemiyordu. Bir gül tarhının içind ki yabani bir ot gibi göze battığımı hissettim.

Sonunda çaresizlikten ilerledim ve karşıma çıkan ilk boş yere otu dum. Michael Sutton'un içeri girdiğini görmek umuduyla bakışımı kap dan ayırmıyordum. Onu görür görmez yanına gidecektim. Sonund resital tam başlayacağı sırada gerçekten de geldi. Arkasında bir srn, kin ceketi, boynunda siyah bir papyon vardı. Ama ben yerimden kımı dayamadım. Michael'in kolunda saçları alev gibi yanan ve kulağında pi lantalar ışıldayan çok güzel bir kadın vardı. Heyecanlı bir görevli onl hemen karşılayarak salonun önünde önemli kişilere ayrılmış koltukla götürdü.

Donakalmıştım. Michael beni arıyormuş gibi davranmıyordu. Gel gelmediğimi sormadığına da emindim, aksi halde geldiğimi öğrenrr| olacak ve beni gözleriyle arayacaktı. Yoksa benim onu lobide bekley ceğimi mi zannetmişti? Önümdeki kimselerin üzerinden onu görme için boynumu uzatınca, etrafında hiç boş koituk olmadığını farkettim..

Ben daha ne yapacağıma karar veremeden resital başladı. A ben de bir şey düşünemiyordum. Solistler, ünlü aryalar söyleyen Metr politan Operasının yıldızlarıydı. Sesler ve müzik öylesine olağanüstü: dü ki, konser sırasında her şeyi unuttum: zor durumda kaldığımı ve y nız olduğumu unuttum, benimle zerrece ilgilenmeyen yabancıların a sında oturduğumu unuttum, beni davet ettiğini unutmuş görünen Mi hael Sutton'u bile unuttum.

Alkışlar dinip kalabalık konser salonundan ağır ağır dışarı çıkma başlarken, Michael'in[1] beni görmesi için arkada kaldım. Koltukların a sındaki geçitte ilerlediği sırada etrafı o kadar çok kişiyle çevriliydi- hayranlarının arasında dirseklerimle kendime yol açmadan nasıl yanın ulaşabileceğimi bilemiyordum. O beni görmedi, ben de ona seslenme! ye utandım. Bunun yerine başımı eğdim ve davetlilerin arkası sıra büfel ye yürüdüm.

Erkek ve kadın garsonlar büyük bir salonda kanapeler ve şampanl ya kadehleriyle dolu tepsilerle kalabalığın arasında dolaşıyorlardı. Biü

kadeh alarak Michael'i görmeye çalıştım. En sonunda onun salonun tâ lbür ucunda bir kalabalığın ortasında durduğunu farkettim. Elimden ljildiğince zarif adımlarla ona doğru yürümeye başladım, ama buna Mğmen koşuyormuşum gibi geliyordu bana. Michael'in yakınına gelin¬ le, biraz geride durarak onun beni farketmesini bekledim. Genç ada¬ mın bakışları yanındaki kızıl saçlı güzel kadından ayrılmadığı için, bu iş linki yüzyıllar sürdü. Kadın, Michael'in koluna girmiş, güldükçe başını Irkaya atıyordu ve Michael bir şey söyledikçe omzuyla onu dürtüyor-

En sonunda Michael benim bulunduğum yana döndü. Beni tanıyın-
N gözleri parladı.

«Dawn,» diye bağırdı. Bana elini uzattı, ben de o eli tutarak kalaba¬ mın içinden geçtim. Michael içtiği şampanyanın ve konuşmaların ve llbli ki onu saran insanların sıcaklığından kızarmış bir yüzle, «Resital harikaydı, değil mi?» diye sordu.

«Evet,» dedim. «Sizinle nerede buluşacağımı bilemediğimden...»

Michael devam etmeme fırsat vermeden bize en yakın duran kim¬ lilere döndü. «Bayanlar, Baylar, bu hanım yeni öğrencilerimden biri-
ilr.»

Kızıl saçlı kadın, «Tamam, tamam, Michael,» dedi gülerek. «Senin bu yıl aynı zamanda bir öğretmen olduğunu unutuyorum hep.» Kulağı¬ mı bir şey fısıldaması üzerine genç adam kahkahayı bastı. Sonra bana döndü.

«Yiyecek bir şey, bir bardak şarap falan aldın mı?»

«Evet,» deyip elimdeki kadehi yükseğe kaldırdım.

Michael, «Eh, eğlenmene bak. İlk özel dersimizde bunları konuşu¬ ruz,» dedi ve elimi okşadı. Bir şeyler daha söylemesini soluğumu tuta-fVk bekledimse de, o, dikkatini yine etrafındaki insanlara çevirdi.

Orada aptal aptal duruyor, başka ne söyleyip yapabileceğimi düşü¬ nüyordum. Aradan çok geçmeden dostları ve kızıl saçlı kadın Michael'i başka bir gruba götürdü, ben de olduğum yerde yalnız başıma kaldım.

Michael gerçekte beni kimseyle tanıştırmamış, kimseye adımı bile ·öylememişti. Etrafıma bakındım. Ne kadar bozulduğumu gören var mıydı acaba? Ne tarafa dönsem üzerime çevrili bakışlarla karşılaşıyor¬ dum. Elimde şampanya kadehiyle yalnız başıma durup birinin bana bir

şey söylemesini beklerken göze ne kadar acayip görünüyordum ki bilir. Bir adamın eğilip yanındaki kadına bir şeyler fısıldadığını, kadını da onun söylediğine kahkahayı bastığını gördüm. Mutlaka bana gül" yorlardı. Bir el sanki yüreğimi sıkıyordu. Birden soğuk terler dökmey başladım.

Oradan koşarak kaçmak geliyordu içimden, ama bunu yapmamı dikkati daha fazla üzerime çekmekten başka işe yaramayacağını biliyor dum. Sonunda başımı eğerek yavaş yavaş kapıya doğru yürüdüm. Ken dimi lobide bulunca başımı kaldırdım. Gözlerim yaşlarla doluydu. Ağl dığımı bir gören olur korkusuyla müzenin kapısından fırtına gibi dışa fırladım. Sokakta derin soluklar alıp vermeye başladım. İçim öylesin gergindi ki, her an içimde bir şeylerin kopmasından ve hıçkıra hıçkın ağlamaya başlamaktan korkuyordum.

Ne yaptığımın ve nereye gittiğimin farkında olmadan sol yana dön düm ve yürümeye başladım. Ne kadar uzağa yürüdüğümü veya han yönlere saptığımı bilemiyorum. Çünkü nerede yeşil bir ışık görsem d yana sapıyordum. En sonunda durup etrafıma bakınınca yolumu kay bertiğimi anladım. Fakat beni daha da korkutan, hatta şok eden, elim de şampanya kadehiyle müzeden çıktığımı farketmem oldu. Ya birisi benim kadehle çıktığımı görüp de onu çaldığımı zannettiyse? Resita' salonunun kapısında masa başında oturan kadına beni tarif ettikleri ta'' dirde, o, benim kim olduğumu bilecek ve belki de Michael Sutton'a h şeyi söyleyecekti.

Onun, «Örnek öğrenciniz bir şarap kadehi çaldı ve koşarak onunl dışarı fırladı,» dediğini duyar gibiydim.

Etrafıma umutsuzca bakmıyor, bardağı atabileceğim bir yer arıyor dum. Ama sonra birdenbire birinin, «Bu gece keyfimize bakalım güzelim?» dediğini duydum.

Hızla dönünce, gözleri bir iskeletin boş göz çukurlarından farksı olan traşsız bir adamla burun buruna geldim. Gülümseyince birçok dişî eksik bir ağız ortaya çıktı. Nefesinin viski koktuğunu duyabiliyordum.] Rengi solmuş kahverengi yağmurluğunun ve buruşuk pantolonunun; içinde uyumuş gibi bir hali vardı. Keten papuçlarının kenarları yırtılmıştı!

Onun gülmeye başlaması üzerine bir dönüştür döndüm ve yüksek ökçeli iskarpinlerimin olanak verdiği kadar hızlı koşmaya başladım."

nes'in beyaz şalı omuzlarımdan yere uçtu, ama iğrenç adamın kamdan bağırdığını duyduğum için durup onu yerden alamadım. m bir köşeye ulaştığım sırada, ökçelerimden biri kırıldı. Bunun üzeri- iskarpinlerimi ayaklarımdan attım ve arkama bakmadan koşmayı sür- rdüm. Elimden geldiğince hızlı koşmaya çalışıyordum. Böylece kala- lık bir yol kavşağına vardım. Orada bir lamba direğini yakalayarak luk almaya çalıştım. Gelip geçenler bana bakıyordu, ama hiç kimse durup neyimin olduğunu ya da bana yardım edip edemeyeceğini rmadı.

En sonunda bir taksiyi durdurabildim.

Ben içeri girdikten sonra şoför, «Müthiş bir parti olmalı,» diye murdandı. Bunun üzerine saçlarımın felaket olduğunu, perçemlerin züme gözüme döküldüğünü farkettim. Yanaklarımdan yaşlar süzülü¬ rdü. Elbisem buruşmuştu ve yalınayaktım. Öyleyken resepsiyondan dığım şarap kadehini hâlâ sıkı sıkı tutuyordum. Taksi şoförüne adresi- l verdim, sonra da arkama yaslanıp gözlerimi kapadım.

Pansiyonun önüne geldiğimizde taksi ücretini ödedim ve basamak- rı koşa koşa çıkarak içeri girdim. İçeri girdiğim an oturma odasından sler geldiğini duyarak, Agnes'in tiyatrodan bazı konuklarının olduğu- anımsadım. Kimseye görünmeden kapının dışından geçmeye çalış¬ sa da, Agnes içeri girdiğimi duymuştu. Oturma odasından çıkarak, awn,» diye seslendi, «İçeri gel ve bize resepsiyonu anlat.» Ama kadın nıma gelip beni görünce bir aksilik olduğunu hemen kavradı. «Ne ldu?» diye fısıldadı.

«Ah Agnes,» diye inledim. «Yolumu kaybettim ve senin şalını düşür- üm. Çok üzgünüm.»

«Aman Tanrım- Yani resitale gidemedin mi? Ama nasıl olur bu? aksi herhalde seni doğru oraya götürmüştür.»

«Hayır, sonra oldu,» diye açıkladım. Kadın bana baktı, sonra da ilimdeki kadehi farketti.

Başını sallayarak, «Anlayamadım,» dedi. «Niçin o kadehi elinde utuyorsun?»

«Bil... bilmiyorum!» diye bağırarak merdivene koştum.

Trisha hiç kuşkusuz uyanıktı ve olağanüstü akşamımın öyküsünü

dinlemeye hazırlanıyordu. Fakat beni görmesiyle birlikte dudakların gülümseme dondu.

«Sana ne oldu böyle?» diye atıldı.

«Oh Trisha, o kadar utanıyorum ki. Michael'le bir randevum y muş meğer. Benimle hemen hemen konuşmadı bile. Müzeden k koşa dışarı fırladım ve elimdeki bu kadehi geri vermeyi unuttum. So' yolumu kaybettim, korkunç bir adam beni kovaladı, bu arada ben Agnes'in ödünç verdiği şalı kaybettim, bir de ökçem kırıldı.» Birden h kıra hıçkıra ağlamaya başlayarak yatağımın üstüne yüzüstü düştüm. I

Trisha, «Ne söylediğini anlayamadım,» dedi. Hızla döndüm ve g" yaşlarımın arasında bağırarak konuşmaya başladım.

«Demek istediğim, insanın olmadığı biri olmaya çalışmasının yararı yok. Bu şekilde giyinmemeliydim. Hatta hiç gitmemeliydim. *O* ler Nine haklı. Zengin ve kaliteli kimselerin kapısının dibinde terkedil, bir hiçim ben. Üstelik herkes onlardan biri olmadığımı, onlara uyama' ğımı görebiliyor.»

«Bu çok budalaca bir fikir. Cutler Ninen tabii ki senin hakkın yanılıyor. Kim olsa New York'ta gece yolunu kaybedebilir.» Trisha bj den sesini yükseltti. «Ağlamayı kes lütfen. Demek bir kadehi geri verrrf yi unuttun. Aman ne kadar feci. Sen hiç değilse unuttun. Başkaları, ***W*** ta zengin ve ünlü kişiler bu işi bile bile yapabilirler. Hem Michael Sutt kaçtığını gördü mü?»

Hıçkırıklarımın arasında, «Bilmiyorum,» diye geveledim.

«Öyleyse derdin ne?»

«Kendimi o kadar budala hissettim ki,» diye yineledim. «Kim benimle tek kelime konuşmadı. Hatta yanlarında oturduğum kimsel bile. Hepsi o kadar azametliydiler ki. Kendimi Cutler Ninelerle dolu odadaymışım gibi hissettim.»

Trisha yanıma oturup dağılmış saçlarımı okşamaya başladı. «Bu. çok üzülecekler. Bir gün bir resitalinde seni dinlemeye geleceklerdir. zaman onlara bu geceyi hatırlatırsın.»

Ona bakıp başımı salladım.

Trisha kadehi elimden alıp komodinimin üstüne koydu. «Hiç değ se elimizde bir anı var,» dedi. «Kendisi ister bilsin ister bilmesin, Mich el Sutton'la ilk gecenin bir anısı.»

İkimiz de gülmeye başladık.

Tanrıya şükür, yanımda Trisha gibi bir arkadaşım vardı. O, benim gerçek bir kız kardeşti. Onu Clara Sue'yla seve seve değişirdim. or Nine yanılmıştı işte: kan bağı gerçekte hiç önemli değildi.

Özel Dersler

Şimdi bir son sınıf öğrencisi olduğuma göre, Bernhardt Okulunda

i yılıma başlamanın bana duyurduğu heyecan, ilk yılıma başlarken- en büyüktü. Kampüste dolaşırken yeni öğrencilerin endişeden rmış yüzlerini gördüğümde üstünlük duymaktan kendimi alamıyor¬ . Ayrıca, Bayan Steichen'in as piyanisti ve Michael Sutton'un ders¬ e devam etmek için seçilmiş altı öğrenciden biri olmak da bana ün ndırmıştı.

Agnes'in görevini yaparak bütün bu olayları Cutler Nine'ye duyur¬ unu biliyordum. Annem de sözümona güçlü anlarından birinde l telefonla arayarak kutladı.

«Randolph bana her şeyi anlattı,» dedi. «Seninle öyle gururlanıyo- ki, Dawn. Sende müzik yeteneği olduğunu bilmek içimi rahat ettiri-

1

Bunun üzerine ben de, «Belki babam da içinin rahat ettirilmesini , anne. Onun gerçekte kim olduğunu neden bana söylemiyorsun? lece ona nerede olduğumu ve başarılarımı bildirebileyim,» diye sert- arşılık verdim.

«Niçin hep tatsız şeyleri insana hatırlatırsın, Dawn? Bunun hiç mi u gelmeyecek?» Annem acı acı inledi. Onun hattın öbür ucunda lygınlık geçirdiğini görür gibiydim. Bana, yatağından telefon ettiğin¬ in emindim. Mutlaka sırtını yumuşacık iki yastığa dayamış, yorganı bir limüklüböceğin koruyucu kabuğu gibi boynuna kadar çekmişti.

Daha da haince konuşarak, «İnsanın babasının kim olduğunu bil- İBRI o kadar da tatsız bir şey olmasa gerek, anne,» dedim.

«Bu olayda öyle,» diye karşılık verdi. Acımasızlığı beni şaşırtmıştı. İr İnsanın bu kadar kötü olabileceğine inanamıyordum.

«Anne,» diye yalvardım, «Ne olur bana, onun hakkında bir ş anlat. Haksızlık bu. Babamı tanımayı istemem niçin tatsız bir şey yor?»

Annem sesini alçalttı. Rüyada gibi konuşuyordu. «Bazan yakışık ve çekicilik, kötü ve zalim bir ruhu maskeleyen incecik bir örtü olab İnsanların birer nimet gibi gördükleri zekâ ve yetenek gibi şeyleri sahiplerinin iyi bir insan olduğu anlamına gelmez, Dawn. Sana bun fazlasını anlatamayacağım için üzgünüm.»

Ne kadar garip ve anlaşılmaz öğüttü bu? Kafamda yepyeni sor rın fır fır dönmesine yol açarak, doğuşum ve sonrasına büsbütün giz li bir hava vermişti.

«Yalnız şu kadarını söyle, anne: o, hâlâ sahneye çıkıyor,mu? I bir sanatçı mı?»

Annem hemen, «Bilmiyorum,» dedi. Babam hiç değilse hay diye düşündüm. Çünkü annem öldüğünü söylememişti. Annem an değişerek, mutlu ve uyumlu bir sesle, «Telefon edişimin bir neden şimdi daha sık dinleyici karşısına çıkacağına göre, gereksindiğin şeyler olup olmadığını öğrenmekti,» dedi.

«Bilmiyorum,» dedim. «Herhalde bir şeyler gereksiniyorumdur.»;'

«Randolph'dan iyi mağazaların birkaçında senin adına he açmasını istedim. Bugün telefon edip sana gerekli direktifleri vereçf Ne lazımsa, kendine al.»

«Cutler Nine bu masrafları onaylıyor mu?» diye sordum.

Annem, «Benim, kayınvaldemin kontrolü dışında bir miktar pa var,» dedi. Bundan dolayı gurur ve hoşnutluk duyduğu sesinden belli di. «Neyse, başarılarından dolayı seni tekrar kutlarım. Eğer vaktin oll sa, bana arada sırada mektup yazarak işlerinin nasıl gittiğini anlat, olmaz mı?»

Hayatıma duyduğu bu ani ilginin sebebi ne olabilirdi? Bunu çl merak ediyordum. Vicdanı mı onu rahatsız ediyordu yoksa? Ama bfl hiçbir vaatte bulunmadım. Zaten annem de benim başka bir şey söyle* meme vakit bırakmadan baş ağrılarını ve doktorun ona yazdığı yeni ***M*** tedaviyi anlatmaya koyuldu. Sonra yorgun düştüğünü söylemesi» konuşmamız son buldu.

Ne çare ki gerçek babamın kötü karakteri hakkında söyledikIB

3ir türlü yıkamakla çıkmayan kötü bir koku gibi kafamın içindeki bölme¬ din birinde sıkışıp kalmıştı. Ne demekti bu? Babamın müzik yeteneğiy- birlikte ahlâksızlığı da mı bana geçmişti? Onunla yüz yüze gelip onun 'lakkında kendim karar vermeyi ne kadar isterdim. Benim hakkımda bir |ey öğrenmeye gerek görmeden niçin çıkıp gittiğinin hesabını soracak¬ tım ondan. Bunun nedeni, Cutler Nine'nin gücü, tehditleri ve insanın leslek hayatını, hatta tüm hayatını mahvetmek için yapabilecekleri miy- ll? Ya da her şey sadece babamın hiç kimseyi ve hiçbir şeyi umursa- nayıp yalnız kendini düşünmesi ve anlatıldığı gibi, bencil bir Don Juan almasından mı kaynaklanıyordu? Bu konuyla ilgili gizli kalan bir şeyler ınlamamı güçleştiriyordu. Yalanlar ve aldatmacalarla çevriliydim. Böyle 3lr ortamda kendimi kurtarmayı nasıl başarabilecektim?

Böylece Bernhardt'taki öbür öğrencilerin yeni ders yılına sadece loş düşüncelerle girmelerine karşın, ben sanki bir sis kümesinin içinde /ol alıyor, şarkı söylemek ve piyano çalmak hayatımın biricik aydınlığını Siuşturuyordu.

Sonbahar New York'u çok ani olarak pençesine aldı. Termometre¬ min cıvası geceleyin büyük düşüşler kaydediyor, yaprakların rengini 3ek çabuk sarıya ve kahverengiye dönüştürüyordu. Şimdi Trisha'yla ya :la yalnız başıma köşebaşında trafik ışığının değişmesini beklerken, ölü yapraklar çimli alanlardan bana doğru savruluyor, kahverengi yavru Vdekler gibi ayaklarımın dibinde kümeleniyordu. Fakat serin ve gevrek lava insana can veriyordu. Yanaklarımın yanması da ayrıca hoşuma gidiyordu.

Özetle, çok keyifliydim. İlkbaharda çiçeklerle birlikte gelişip güzelle- şeceğime, ben sonbaharda bu değişimi geçiriyordum. Bu belki de lüzik alanındaki başarılarımın özgüvenimi perçinlemesinden ileri geli¬ yordu. Neden ne olursa olsun, Eylül sabahları ne zaman aynaya (özüm ilişecek olsa, yüzümde daha deneyimli, daha akıllıca bir anlam jörüyordum.

Müzedeki resital gecesinde yaşadığım fiyaskonun etkisini atlat¬ mamdan sonra, aynadan bana bakan kıza daha dikkatli, ikinci bir bakış yöneltmiştim. Hemen hemen on yedi yaşındaydı. Hayatı kökünden değişmiş, bu değişiklikler de saflığından bazı şeyler alıp götürmüştü. Gözlerindeki bakış daha katı, elmacık kemikleri daha belirgin, çenesinin

duruşu daha gergindi. Dudakları sıkı, boynuyla omuzlarının kıvrımla daha zarifti. Göğüsleri de dolgun ve biçimli, beli inceydi. Belki henü tam bir kadın değildi ama, bu dönemin kapısından içeri girmek üzerey di.

Hiç kuşkusuz, müzedeki resepsiyondan kaçtıktan sonra başımda geçenlerden Michael Sutton'a söz etmemiştim, görünüşe bakılırsa, da bu konuda bir şey bilmiyordu. Bütün öğrencileriyle bir tanışma niteli ği taşıyan ilk dersinde bana müziği nasıl bulduğumu tekrar sordu, be de gerçekten olağanüstü olduğunu anlattım. Ona beni davet ettiği içr de teşekkür ettim tabii. Bundan sonra da Michael dikkatini öbür öğren çilere verdi.

Özel derslerin bölüştürüldüğü düzen uyarınca benim dersim b' hafta sonraya rastladı. Dersin yapılacağı odaya girince, Richard Tay lor'u piyano başında buldum. Michael Sutton henüz gelmemişti. Ric hard'ın konuşuş ve davranış biçiminden bir sözüne dakikasında gelme nin, Michael Sutton'un erdemleri arasında yer almadığını anladım.

Richard, «Dün ders süresinin yarısı dolmadan görünmedi,» dedi.î «Bayan Steichen'le çalışmak gibi olmayacak, bu.» Delikanlı bundan sonra yine piyano tuşlarını tıngırdatmayı sürdürdü. Tahta bir iskemleye oturarak matematik ödevimi çıkardım. Aradan on beş dakika geçtikten sonra Michael kayıtsız bir tavırla kapıdan içeri girdi ve geciktiğinden dolayı özür dilemeye bile gerek görmedi. Programlara esir olmaktan nefret ettiğini, öğretmenliğin tek sakıncasının bu olduğunu söyledi sade¬ ce.

Açık mavi renkli atkısını boynundan çekip yumuşacık yünlü kumaş-' tan paltosunun düğmelerini çözerken, «Yaratıcı insanların harekete geçirilmeleri, havaya girmeleri lazımdır,» diye açıkladı. Ekledi. «Ne yazık ki okul yöneticileri bunu anlayamıyorlar.» Eşyasını bir sandalyenin] üstüne attıktan sonra, piyanonun yanına gelmemi işaret etti.

«Skalayla işe başlayacağız,» dedi. «Ve de senin solunmanla.» Vur-; guladı. «Doğru solumak her şeyin anahtarıdır. Melodiyi unut, notaları unut, sesini unut. Sadece diyaframını düşün.»

Ama daha başlayamadan beni durdurdu ve «diyafram» kelimesine sırıtan Richard Taylor'a döndü. «Ne demek istediğimi anlıyorsun, değil mi Richard? Buradaki öğrencilerin hiçbiri gerektiği biçimde eğitilmemiş.

jgün daha fazla zamanını almayalım. Piyanoya gereksinmemiz olmaicak.»

Richard notaları toparladı ve tek kelime söylemeden, hatta bana la etmeden çıkıp gitti. O, kapıdan çıkar çıkmaz Michael bana döne- gülümsedi. Çenesiyle kapıyı işaret ederek, «Richard yetenekli bir inç, ama fazlaca ciddi,» dedi. Sonra bana doğru uzanarak, «Nedense lirimi bozuyor,» diye fısıldadı. Bu sözlerden sonra gidip kapıyı kapa-

Döndükten sonra, «Ama soluman hakkında söylediklerim doğru,»

Ji. «Boğazını fazla zorlamana neden oluyor, değil mi? Bir süre şarkı Byledikten sonra boğazının ağrıdığına bahse girerim. Öyle değil mi?»

Evet der gibi başımı eğdim.

«Tabii. Öyleyse tekrar deneyelim. Bu işi Avrupalı bir öğretmenimin ana öğrettiği tarzda yapacağız.»

Birden arkama geçip kollarını vücuduma dolaması üzerine donakal¬ . Dirseklerimi avuçlayarak beni kendisine çekti.

Kulağımın içine, «Rahatla,» diye fısıldadı. Soluğunu ensemde hisse¬ /ordum. Göğsü omuzlarımı eziyordu. Traş losyonunun hoş kokusu Jzümün etrafında dolaşıyor, burun deliklerime doluyordu. Derken Mic- P sağ avucunu göğsümün tam altında diyaframımın üstüne bastırdı.

«Şimdi derin bir soluk al ve dışarıya soluk vererek avucumu üzerin¬ in it,» diye emretti.

Sağ işaret parmağının sol göğsümün altına değdiğini hissediyor, kat bir şey yapamıyordum. Michael beni solunum egzersizleri yapma- hazırlayacak yerde, soluğumu kesmişti. Vücudumun titrediğini ve llbimin güm güm attığını hissettiğinden emindim. Onun da solukları zlanmıştı.

«Haydi,» diye beni zorladı. «Derin bir soluk al.»

Dediğini yaptım. Omuzlarım kalkınca da eli göğüslerime daha da ıklaştı, böylece göğüslerime, başparmağı ve bileğinin iç tarafıyla deş¬ ik oldu.

«Güzel,» dedi. «Şimdi de soluğunu salıver ve elimi iterek üstünden /aklaştır. Bunu yaparken ne yaptığını düşün. Bütün düşüncelerini ınun üzerinde odaklaştır.»

Dediğini yaptım. Michael aynı şeyi bana yineletti. Aynı şeyi be on, on iki kez yaptım. Ama sonunda başım döndü ve bacaklarımın titfi meye başladığını hissettim, inlerken dengemi kaybettim ve onun üze ne daha fazla yığıldım. Michael bunun üzerine beni daha sıkı tuttu.

«İyi misin?» diye sordu. Konuşmaya çalıştım, ama başımı eğmek ten fazlasını yapamadım. Derken onun gülmeye başladığını duydu! «Fazla derin ve uzun solundun. Ama hiç önemi yok,» dedi. «Kanına fal la oksijen karıştı, hepsi bu.» Beni tahta iskemleye kadar götürdü. «Şura da biraz otur.» Sonra, yanıma çömelerek ellerimi avuçlarının araşıl aldı. «Hiç fena değil.» Ellerimi yavaşça sıktı ve kollarını dizlerimin üsff ne dayadı.

Başımı eğdim. Sesimin titrememesine çalışıyordum. Ama yüzüf ateş gibiydi, kalbim de o kadar hızlı çarpıyordu ki sesimin çatlama korkusuyla ağzımı açamıyordum. Onu o kadar yakınımda görüne karanlık bakışlı gözlerinde başımı başka şekilde döndüren bir anlam fa* kettim. Kafam uçuyordu sanki. Onun kollarının arasına düşmeye ve o| da kalmaya can atıyordum. Vücudum en gizli yerlerinden itibaren ısı| maya başlamıştı. Bende bunların olduğunu görebileceğinden er olduğum için, başımı öbür yana çevirdim. Kızarmam ise utancımda olduğu kadar, kalbimden ışın gibi yayılarak göğüslerimin içinden geçf ısıdan ileri gelmişti.

«Bir dakika dinlen, sonra yine skalamıza döneriz,» dedi.

Dizimi okşayarak ayağa kalktı, piyanonun başına gitti ve bir notaları gözden geçirdi. «Pekâlâ,» dedi sonunda.

Sonradan tekrar skalayı ele aldığımızda yeteneğim ölçüsünde şa kı söylemediğimin bilincindeydim. Bana aynı şeyleri tâ ki doğru so| numla notaları birleştirmeme kadar yineletti.

Sonunda, avuçlarıyla omuzlarımı kavrayarak beni önünde tı «Tamam. Çok iyisin.» Bir yandan da o iç gıcıklayıcı bakışıyla beni âdel içerek devam etti. «Doğal yeteneğinle olağanüstüsün, ama doğru yo|H teme ayak uydurunca potansiyelinin doruğuna yükselip gerçek bir pıjfl madonna olacaksın. O zaman herkes etrafına üşüşecek, senin gölgen¬ de durmak bile onları heyecandan heyecana sürükleyecek.

«Senin gibi birinin yanında olunca bana ne oluyor biliyor musur»

ye devam etti. Ağzından çıkan her bir kelime beni daha fazla titretiyor-u. «Kendimi daha genç, daha güçlü, daha büyük şeyler başarabilecek tenekte hissediyorum. Kendi yeteneklerimi daha da çekip uzatmak, şlerimde bile göremediğim yükseklere ulaşmak istiyorum.»

Gülmeyi sürdürerek beni salıverdi. Sonra piyanonun başına geçti bir tuşa basar basmaz skalayı seslendirmeye girişti. Notaları okur-n romantik bir şarkıyı söylermiş gibi bana kollarını uzatmıştı. Sonra rçekten bir aşk şarkısı okumaya başladı, onu ünlendiren şarkıyı. Beni udisine katılmaya davet etti ve piyanonun üstündeki notaları kullan-amı işaret etti. Ama ben istemem gibilerden başımı salladım. O müzi-çok iyi biliyordum.

Onunla şarkıyı söylemeye başlamam üzerine, bakışları sevinç ve şkınlıkla doldu. Yanıma gelerek ellerimi tuttu, böylece, sahnede olsak pacağımız gibi şarkıyı birbirimize söylemeye koyulduk. Sesim onun-yle karmaşıklaşıyor, böylece o, beni kendisiyle birlikte gitgide daha kseklere çıkarıyordu. Şarkı sonuna yaklaşırken parmaklarımın üstün-ki baskısı arttı ve yüzünü benimkine daha fazla yaklaştırdı.

Şarkı sahnede erkekle kadının öpüşmesiyle son bulur. Bizim şarkı-ızın da böyle son bulacağı aklımdan, hayalimden geçmezdi. Önce zümde Michael'in sıcak nefesini hissettim, sonra beni giderek daha kınına çekmeye, kendisi de bana daha fazla yaklaşmaya başlayınca, nun olacağını anladım. Gözlerimi kapadım. Dudakları dudaklarıma fifçe dokundu, ikimiz de havadan yapılmışız gibi, ama sonra dudakla-ın baskısı arttı. Bu dokunuş elektrik gibi bir sıcaklık dalgasının bütün cuduma yayılmasına neden oldu. Hemen sonra gevşeyiverdim. Göz-rim elimde olmayarak açılınca, ihtiras ve arzuyla bana seslenen bakı¬yla karşılaştım. Ve birden bana kahvede söylediği 'ihtiras bize normal engemizi yitirtir,' sözlerini anımsadım.

Hem korkmuş hem de âdeta büyülenmiştim. Bir yandan da yine ndimi kaybetmekten korkuyordum.

Michael, «Bunu yapmak zorundaydım,» dedi yavaşça. «O kadar iizel şarkı söylüyordun ki, bir an sahnede olduğumu sandım. Sahne-e olduğum zaman ise benden bekleneni, müziği dinleyiciler için inan¬ına kılmak için yapılması gerekeni yapmak zorundaydım. Bu da bir

profesyonelin damgasıdır. Beni anladığından eminim.»

Anlamamıştım, ama arılamış gibi başımı eğdim.

Michael o keskin bakışlı kara gözleriyle bana yine derin derin bak rak gülümsedi. «Çok verimli bir ders yaptık,» dedi. «Kendini nasıl hiss diyorsun?»

Şu sırada o kadar değişik şeyler duyuyordum ki ne yanıt verece" mi bilemedim. Öpücüğünün etkisiyle hâlâ sarhoş gibiydim. Dokunuşu la derin bakışı ise beni hâlâ titretiyordu.

«Çok iyi hissediyorum,» dedim sonunda.

Michael gülerek alnımı öptü. «Çok güzel bir genç kadınsın. Bu dan haberin var mı?» diye sordu. «Bu kadar güzel bir sesi seninki kad güzel bir yüzle bir arada bulmak çok ender bir olaydır. Bu sözlerimi canını sıkmıyorum, değil mi?»

Bakışımı gözlerinden ayıramayarak, hayır anlamında ağır ağır baş mı salladım.

Michael devam etti. «Öbür öğrencilerimin hiçbiriyle böyle konu mazdım, ama senin özel olduğunu seziyorum. Yeteneğin seni başk yapıyor, daha duyarlı, daha anlayışlı olduğun için senin daha çabu olgunlaşmanı mümkün kılıyor. Benim gibi, sen de her geçen saniyeyi her deneyimle biraz daha gelişiyorsun.»

Dudak büktü. «Eğitmenler bu konuda çok cahiller. Böyle bir okul da bile her şeyi kurallara göre yaparlar. Ama biz başka olduğumuz içini onlardan farklı davranacağız. Sence bir sakıncası yok, değil mi?» diye! sordu. Ne demek istediğini anladığıma pek emin olmamakla birlikti «Yok,» dedim, ama bu pek yavaş sesle söylenmiş bir «yok» olduğurp dan konuşup konuşmadığım belli olmamıştı.

«Güzel!» diye atıldı Michael. «Güzel.,» diye yineledikten sonra an den dönerek, eşyasını bıraktığı sandalyeye yürüdü. Atkısını boynun sararken bana gülümsüyordu.

«Kaçmam lazım,» dedi. «Bir sürü işim var. Bu gece birkaç ki davet ettim. Pek önemli bir şey değil. Biraz çerez ve şampanya.» Bani bir an baktıktan sonra, ceketini giydi ve tekrar bana yaklaştı.

«Ağzın sıkı mıdır?» diye sordu.

«Ağzım sıkı mı?»

«Yani bir sır tutabilir misin?» Michael gülümsedi. «Hele çok özel bir şeyse?»

«Tabii ki sır tutabilirim,» dedim. «Zaten oda arkadaşımdan başka hiç kimseyle içli dışlı değilim, ama ona bile her şeyi söylemem.» Michael'in, beni öptüğünü kimseye söylemememi benden isteyeceğini sanmıştım.

«Güzel.» Bu kez bana o kadar uzun ve anlamlı baktı ki, konuşup konuşmamak konusunda bir kararsızlık geçirdiğini sanırdınız. Sonunda, «Bu akşam seni evime davet etmek istiyorum,» dedi. «Orada çok İlginç kimselerle tanışabilirsin. Yalnız...»

Müzik odasının kapısının hâlâ kapalı olduğundan emin olmak için dönüp baktı. «Evet, yalnız okul idaresi benim bir öğrenciyi davet etmemi anlayışla karşılamayabilir. Bu dar görüşlü kimseler belki böyle şeylere dudak bile bükerler, ama tiyatrocularla ahpaplık etmek yararlıdır, İnsanı daha da heveslendirir. Ama...» Michael beni uyardı. «... Bunu ağzına bile alırsan...»

«Tek kelime bile söylemem!» diye atıldım. Michael, işaret parmağını dudaklarına götürerek yine arkasına baktı. «Evet, duvarların kulakları vardır,» dedi. Soluğunu tutuyordu. Yine gülümsedi. «Doğu, Yetmiş İkinci Sokaktaki Parker apartımanı 4B numaralı dairedeyim. Saat sekizde gel, ama sakın unutma, kimseye tek kelime söylemeyeceksin. Oda Arkadaşına bile. Söz veriyor musun?»

«Veriyorum.»

«Güzel. Sonra görüşürüz.» Michael yavaş yavaş uzaklaştı.

Uzunca bir zaman olduğum yerde kalakaldım. Bakışımla Michael'i l/liyordum. Duyduğumu sandığım şeyi gerçekten duymuş muydum? Hızla dönerek piyanoya baktım. Burada olan gerçekten olmuş muydu? Böylelikle atışlarını yavaşlatabilecekmişim gibi bir elimi göğsüme yapışlırmıştım. Sonra öteberimi toparladım ve çıktım. Ağır ağır yürüyordum. Bir düşün içinde ilerleyen ve sadece uyandırılmaktan korkan biri gibi ağır ağır yürüyordum.

Okuldan sonra odamızda buluştuğumuzda Trisha bende hemen bir başkalık farketti. Her zamanki gibi enerji küpüydü. Okuldaki olayları bir bir sıralıyor, kişileri ve olayları o kadar çabuk sıraya diziyordu ki

bütün gününü on beş dakikanın içinde özetledi. Yüzümde kalıplaşmf küçük bir gülümsemeyle ona bakarak dinliyordum, ama aklım baş[1] yerdeydi. Kulaklarım da başka bir ses duyuyordu: Michael'in sesini.

Trisha, «Sen söylediklerimin tek kelimesini duydun mu acaba: diye birdenbire sordu.

«Ne? Ha, evet. Evet,» dedimse de yüzümü ateş basmasını önley memiştim. Düşüncelerim gözle görülebiliyordu sanki. Trisha başı eğip beni inceledi. Sonra birden gözleri irileşti ve kendini yatağında aşağı attı.

«Bu bakışı biliyorum ben!» diye atıldı. «Birisiyle tanıştın, değil mi | Çok hoşlandığın, delice âşık olduğun biri, bu. Haydi, haydi bana İT şeyi anlat.» Ama tüm ısrarlarına ve sitemlerine karşın sorularını yanıtl madım.

Trisha, «Yapma, Dawn,» diye inledi. «Bana güvenebilirsin. Başka na asla söyleyemeyeceğim binlerce şey anlattım sana. Sen de ban kendi hayatın hakkında pek çok gizli şey anlattın, ben de sırrını saki dım. Öyle değil mi?»

«Öyle,» diye sözlerini doğruladım. Ona şan dersinde olanları ani maya can atıyordum. İçimi dökmek gereksinimi, içimde tıpkı bir balo gibi şiştikçe şişiyordu. Bir şey söylemediğim takdirde, heyecandan pai; lamaktan korktum.

Bir yandan da Michael'e verdiğim sözü anımsıyordum. Bana çen mi tutabilir miyim diye sormuştu. Bana sorduğu başka bir deyişi olgun olup olmadığımdı. Ona daha ilk fırsatta nasıl ihanet ederdim? [v] Trisha bilinçsiz olarak bir şey söylese ve bu laf Michael'in kulağına g şeydi? '

Trisha bacaklarını altına kıvırarak ısrarını sürdürdü. «Haydi, söyleş ne!»

Sonunda, «Evet,» diye itiraf ettim. «Birisiyle tanıştım.»

«Biliyordum. Sen daha odaya girer girmez yüzünde okudum bunu] Güzel. Kim bu adam? Bir son sınıf öğrencisi, değil mi? Sakın Erik Rica hards olmasın? Geçen gün sana bakarken ve arkadaşlarına bir şeyleri fısıldarken yakaladım onu. O kadar hülyalı bakışları var ki! O erkek Erik! değil mi?» Trisha hemen kendine göre bir sonuca varmıştı.

«Hayır,» dedim. «Bir başkası.» Alt dudağımı ısırarak düşünmeyi

lıştım. Ona tam gerçeği açıklamadan da bir şeyler anlatabilirdim.

Trisha diretti, «Kim öyleyse? Söylesene!»

«O, Bemhardt'taki öğrencilerden biri değil.»

«Değil mi?» Trisha düşkırıklığına uğramış, ama merakı dinmemişti.

Elinden kurtulamayacağımı anlayarak, «Hayır, değil. O daha yaşlı ri, çok daha yaşlı,» dedim. Trisha'nın ağzı şaşkınlıktan bir karış açıldı. nunla George'un büfesinde karşılaştım,» diye başladım. Konuştukça küm gelişiyordu. «Onunla uzun uzun konuştuk. Sonra beni okulun pısında beklemeye başladı. Beni eve kadar getiriyordu. Bugün de le oldu.»

Trisha, «Kaç yaşında?» diye sordu. Soluğunu tuttuğu belliydi.

«Rahatça otuz iki, otuz üç yaşlarında var,» dedim.

«Otuz iki, otuz üç yaşlarında mı?»

Evet gibilerden başımı salladım.

«Adı nedir?»

Bir an donakaldım. O zamana kadar tanıdığım bütün delikanlıların lan kafamın içinde birbirini izliyordu. Sonunda, «Allan,» dedim. «Adı an Higgins. Ama kimseye bir şey söylemeyeceğine yemin etmelisin.»

«Söylemem. Tabii ki söylemem,» dedi. Parmaklarını, bir fermuarı ker gibi dudaklarının üstünden geçirmişti. Birden sordu. «Nasıl biri?»

«Uzun boylu, bir seksen beş vardır. Gözleri çağla yeşili, saçları kesne. Çok duygulu bir yüzü var. Hani görür görmez insana güven ren bir yüz. Çok nazik, çok düşünceli biri aynı zamanda. Çok güzel nuşup anlaştık.»

«Otuz yaşını geçkin bir adam ha! Olacak şey değil!» Trisha, olaz böyle şey der gibi başını salladı. «O yaştaki bir adam senden ne eyebilir ki?» diye söylendi. Birden müthiş bir şey farketmiş gibi gözleparladı. «Umarım evli değildir.»

«Bir zamanlar evliymiş, ama karısı kısacık üç yıldan sonra ölmüş. mdiye kadar başka bir kadına bakmadığını, benimle ilgilenmesinin k nedeninin de karısına benzememolduğunu söyledi.»

«Ne iş yapıyor?» diye Trisha soluk soluğa sordu.

«Bir işadamıymış. Park Caddesindeki bir apartman dairesinde oturğuna göre, hali vakti yerinde olmalı.» Kısa bir aradan sonra ekledim. oni oraya davet etti. Hem de bu gece.»

Trisha, «Bu gece mi? Ne yapacaksın?» diye atıldı.

«Gitmeyi istiyorum, ama hiç kuşkusuz Agnes'in nereye gittiğimi meşini istemiyorum. Ona, özel piyano dersim olduğunu, ayrıca, bir t< için kütüphaneye araştırma yapmaya gideceğimi söyleyeceğim. sormaya başlarsa, beni destekleyip yardım eder misin?»

«iyi ama nasıl olur? Yeni tanıdığın, üstelik otuzunu geçmiş bir ad mın nasıl evine gidersin?»

«Ona güvenebilirim. Bundan eminim. O kadar tatlı bir insan] Sadece müzik dinleyip konuşacağız.»

Trisha pek şaşırmıştı. «Seninle ben biriikte George'un büfesine gil ğimiz zamanlar hiç orada oldu mu?»

«Evet, ama gelip benimle konuşmaya cesaret edemedi. Bu da kadar çekingen ve terbiyeli olduğunu gösterir.»

Trisha üzgün bir yüzle, «Hiç öyle birini tanımadım,» dedi. «Be onunla tanıştıracak mısın?»

«O buna hazır olunca tanıştırırım. Şimdi yeni biriyle tanışma hazırlıklı değil.»

Trisha'nın, hikâyemi nasıl karşılayacağını görmek için bekledir «Pekâlâ,» dedi sonunda. «Agnes sorular sormaya başlarsa seni yeme te desteklerim, ama yalvarırım, dikkatli ol.»Trisha'ydı bu, beni uyarn yı ihmal etmemişti.

«Teşekkür ederim. Sana güvenebileceğimi biliyordum.»

Trisha hâlâ, «Yaşlı da otuzun üzerindeymiş,» diye söyleniyorc; Gülümsediğimi görmemesi için başımı öbür yana çevirdim ve Mich«j Sutton'a gitmekten beni alıkoyacak bir şey olmaması için tüm dikkatîj ev ödevlerime verdim.

Michael'in, olduğum gibi gelmemi söylemesine rağmen, daha bir süveter giydim: sedef düğmeleri olan pembe süveterimi. AnriB Bemhardt Okuiuna gitmeye beni hazırlarken ilk olarak bunu satın alm| tı. Şimdi bu süveteri giyince göğüslerimin çevresinde biraz daraldıç farkettim. Lacivert bir plise eteklik de giydim ve ayaklarıma laciv mokasen ayakkabı geçirdim. Saçlarımı omuzlarıma döktüm ve Trisha nın minik inci küpelerini ödünç aldım.

Agnes, «Bu gece niçin böyle giyindin?» diye kuşkuyla sordu. Onal özel piyano dersim için okula dönmek zorunda olduğumu ve dinlemek

n orada yabancılar bulunabileceğini söyledim. Ayrıca sömestr tezim erinde de çalışmaya niyetlendiğimi söyledim. Trisha da iddialarımda ni destekledi. Arada da bana iki suç ortağıymışız gibi anlamlı bakışlar latıyördu. Tam apartımandan çıkarken Agnes, elimde kitap olmadığını örünce, az daha yalanım meydana çıkıyordu.

Hemen bir şeyler uydurdum. «Bu gece kütüphanede sadece oku- p bilgi toplayacağım. Başka bir kızla birlikte çalışıyorum.» Agnes bu çıklamamı kabul edince, daha fazla durmayarak kapıdan çıktım.

Michael çok şık bir apartımanda oturuyordu. Lobinin yaldızlı mer- er bir zemini, kırmızı deri koltukları ve sandalyeleri, pirinç çerçeveli m masaları, rengârenk çiçekler ve bitkilerle dolu bir köşesi vardı. Bir pıcı beni asansöre kadar götürdü. Michael'in kapı ziline basarken yecanımdan parmağım titriyordu. Aradan bir saniye geçmeden Mic- el belirdi. Arkasında, hayatımda gördüğüm en yumuşak kaşmirden rşuni renkli bir kostüm vardı.

«Aferin. Dakikasında geldin,» sözleriyle beni karşıladı. «Öbür konuk- rım seni örnek almalılar,» diye ekledi.

Apartımanı tek kelimeyle süperdi. Mermer zeminli giriş holünden rkaç basamakla inilen salonuna kadar süper. Burada dairesel bir ipek van, siyah metal çerçeveli bir cam masa ve dev bir şömine vardı. Yer- r duvardan duvara tarçın ve beyaz renklerde yumuşacık bir halıyla plıydı. Yerden tavana kadar uzanan pencerelerde fildişi tonlu saten erdeler asılıydı. Şimdi kenara çekildiklerinden nefis bir gece manzara¬ mı gözler önüne seriyorlardı.

Salona adımımı atar atmaz stereoda çalan müziği tanıdım: Çay- ovski'nin «Uyuyan Güzel»iydi.

«Ne kadar güzel apartıman,» dedi.

«Teşekkür ederim. Gerçek yuvamdan uzak küçük bir yuva işte,» yerek arkamdan kapıyı kapadı. Birden ciddileşti. «Buraya geleceğini lmseye söylemedin, değil mi?»

«Oh, hayır.»

«Güzel.» Michael gülümsedi ve divana oturmamı işaret etti.

Kendisi de arkamdan gelerek, «Aslında sana kokteyl ikram etmem ğru değil, ama biraz beyaz şarap verebilirim,» dedi. «Ne dersin na?»

«Ah evet,» dedim.

«Sen rahatına bak.»

Divanın tam ortasına giderek oturdum. O kadar sinirliydim ki elle mi ne yapacağımı bilemiyordum. Önce onları kucağımda devşirdi Sonra bu pozun beni, sırasında oturan okullu bir kıza benzettiğini düş nerek sağ kolumu kanepenin arkasına dayadım, sol elimi de dizlerim üstüne düşürdüm. Bacak bacak üstüne attım, sonra bacağımı tekr indirdim.

Michael bana şarap kadehimi getirerek, «Ne kadar hoşsun,» dedi

«Teşekkür[7]ederim.» Kadehi iki elimle birden tuttum. Titrememd divanın üstüne şarap dökmekten korkmuştum.

Michael yanıma oturarak, «Öbürlerinden önce gelmene sevindim,! dedi. «Böylece başkaları tarafından rahatsız edilmeden seni daha i tanımak fırsatını bulacağım.» Her neyse, kadehindeki içkiden bir yudu aldı, sonra da kadehi masanın üstüne bıraktı. Şimdi bana doğru uzan ğından vücutlarımız birbirine değiyordu.

Safir rengindeki gözlerinde onda görmeye alıştığım şakacı parıltıyı la, «Gelelim şimdi sana,» diye devam etti. «Richmond'da özel bir okur gittiğini, oradaki müzik şenliğinde bir solo söylediğini ve baş döndür cü bir sükse yaptığını biliyorum.»

«O geceki icracılardan sadece bir tanesiydim,» diye tevazu göst dim.

«Hım. Sonra ailen yetenekli olduğunu kavrayarak seni Bernhardt postaladı. Evinden uzakta olmak seni üzüyor mu?»

Belki gereğinden çabuk, «Hayır,» dedim. Michael kaşlarını kaldır Sonra kendi kendine başını salladı.

«Doğru. O özel okula gittiğin zaman da evinden uzaktaydın, an artık erkek ve kızkardeşinle birlikte değilsin. Bu seni rahatsız etmiy mu?»

«Pek o kadar iyi anlaşmıyorduk,» dedimse de burnumu kıvırmak tan kendimi alamamıştım.

Michael, «Anlıyorum,» dedi. «Ben de iki erkek kardeşimle anlaşal mam. Birbirimizi ender olarak görüyoruz, onlar da temsillerimin hiçbiri¬ ne gelmezler. En azından seni destekleyen bir ailen olduğu için çokj

nslısın.» Genç adam güldü. «Yararı oldu: çok hoş, aynı zamanda da tenekli bir genç hanım yetiştirdiler.»

«Teşekkür ederim,» dedim, ama sesim hemen hemen duyulamayacak kadar hafif çıkmıştı, ayrıca gözyaşlarımın gözlerimden fışkırmasına ngel olamamıştım.

«Bir şeyin mi var?»

Yaşlar yanaklarımdan aşağı süzülüp çenemden aşağı damlarken aşımı eğdim. Bu aldatmacalardan, bu yalanlardan nefret ediyordum. ichael o kadar içtendi, sanatına öyle tutkundu, bana o kadar iy[davnmıştı ve bana kendimi o kadar özel olarak hissettiriyordu ki. Oysa en ona peş peşe yalanlar sıralıyordum.

Genç adam elini uzatarak çenemi kaldırdı. «Dawn?»

Koyu renkli gözlerindeki şaşkınlığı görünce, «Oh Michael, benim erçek anlamda bir ailem yok,» diye inledim. «Annem zamanının en üyük kısmında yatak odasında keyfine bakıyor, kendisine gece, gün¬üz hizmet ettiriyor. Kızkardeşim benden nefret ediyor, beni kıskanıyor, rkek kardeşim ise., o ise...»

«Evet?

Ağlamam daha da şiddetlendi. Bir bebek gibi hıçkırıyordum şimdi. Omuzlarımın sarsıldığını gören Michael, kolunu hemen vücudumun otrafına doladı.

«Yapma, durum o kadar da kötü olamaz,» dedi. «Zaten her ne olduysa geçmişte kaldı. Sen oradaki dertlerinden uzaklaştın, burada Bernhardt'tasın ve benimle çalışıyorsun.» Genç adam beni alnımdan öptü ve gözlerimin üstüne düşen perçemlerimi arkaya itti. Sonra ceketi¬nin cebinden gözyaşlarımı silmek için bir mendil çıkardı. O, bunu yapar¬ken, ben gözlerinin içine bakıyordum. Romantik bir doyuma dayanıl¬maz bir özlem duyuyordum. Yüzünde düşünceli bir anlam yer ettiğin¬den sanırım, o da bunu gözlerimden okudu.

«Sende büyüleyici bir özellik var, Dawn,» dedi. «Sınavda seni görür görmez anlamıştım bunu. İnsan sana bakınca bir saniye boyu toy bir genç kız görüyor, sonra göz açıp kapayana kadar yüzün değişi¬yor, ne yaptığını biliyor görünen baştan çıkarıcı ve çok çekici bir kadın oluyorsun.»

Onun yanıldığından emindim. Hiçbir zaman baştan çıkarıcı olmayı amaçlamamıştım. O nedenle ağlamaya başlamamıştım. Başımı sallayarak, bir «Hayır,» heceledim, ama o, sağ elini yavaşça yanağımın üstüne koydu.

«Evet, evet, sen bir erkeği baştan çıkarırsın,» dedi. «Belki sen bunun farkında değilsin, dişilik gücünü, erkekler üzerinde sahip olduğun ve ileride sahip olacağın gücü bilmiyorsun.» Devam etti. «Bazı kadınlar, senin gibi kadınlar, bir erkeği birkaç saniyenin içinde çocuklaştırabiiirler. Aynen böyle...» Parmaklarını şaklattı. «O zaman senin, onlar bir tatlı bakışın, bir dokunuşun, bir öpücüğün için yalvartman işten değil. Ben bütün dünyayı dolaştım ve o tür kadınları gördüm, onları yüzünden kaç kez aptallaştım. Onun için de neden söz ettiğimi çok iyi biliyorum.»

Gözleri dökülmemiş yaşlardan pırıl pırıl parlıyordu. Söylediği şeyleri ne kadar içten hissediyor, diye düşündüm. Büyük aktörlerin, büyük şarkıcıların, bütün artistlerin her şeyi daha güçlü olarak hissettiklerini söylemekte yerden göğe kadar haklıydı.

Michael biraz da öfkeli olarak ekledi. «Kötü niyetle konuşmadım;[1] Sen hiçbir zaman kötü olamazsın. Sen ancak olağanüstü olabilirsin Eğer bir erkek senin yüzünden acı çekerse suç onundur.» Arkasından yüzündeki anlam yine yumuşadı. Gülümseyerek yanağımı hafifçe okşadı. «Sen bu gücünü sahnede değerlendireceksin, inan bana,» dedi «Dinleyici kitlesi bu gücü hissedecek.»

Ben gülümsemeye hazırlandımsa da, o, ciddiyetini korudu. «Çok fazla erkek arkadaşın olmadı, değil mi?» diye sordu.

«Hayır, olmadı.»

O kadar kararlı şekilde, «Buna sevindim,» dedi ki ona şaşkınlıkla] baktım. «Saf ve temiz olan biriyle çalışmayı severim,» diye devam etti. «Benimle şarkı söylediğin zaman, bu, sevişmek gibi bir şey, her beraber şarkı söyleyişimizde ilk kez sevişmek gibi bir şey olacak.»

Soluğumu tuttum. Sözüne ara verdiğinde ne söyleyeceğimi veya; onun benden ne beklediğini bilemedim. Onunla şarkı söylememi mi istemişti? Ama nerede ve ne zaman? Aramıza sisten yoğun bir sessizlik çökmüştü. Michael gözlerini gözlerimden ayırmıyordu. Derken parmak uçları yanağımdan dudaklarımın üstüne kaydılar.

«Bugün beni çok etkiledin,» diye fısıldadı. «Özellikle şarkının sonunda seni öptüğüm zaman. Gerçekten anlıyordun sen. Bir sahne öpücüğüyle gerçek öpücük arasındaki farkı biliyor musun?»

Hayır gibilerden başımı salladım.

Michael anlattı. «Bir sahne öpücüğü göze ihtiraslı gibi görünebilir, ama sahnede öpüşenler ihtiraslarını gem altında tutarlar. Örneğin ben, beş dakika bile katlanamayacağını kadınlarla öpüşmek zorunda kalmışımdır.

«Ama bugün seninle öyle bir sorunum olmadı,» diye acele ekledi. «Zaten ikimizin arasında bir şey vardı, bizi birbirimize bağlayan, bizi çeken, gözle görülmeyen bir ip gibi bir şey. Doğrusunu istersen, şimdi bile dudaklarımı seninkilerden uzak tutmakta güçlük çekiyorum. Bu seni korkutuyor mu?»

Korkuttuğu halde, «Hayır,» dedim. Sadece düşlerimde yaşadığım böyle şeyleri duymak küçük bir kız gibi titretiyordu beni.

Michael şarap kadehimi elimden aldı ye masanın üstüne bıraktı. Sonra bana döndü, yüzünü yüzüme yavaş yavaş yaklaştırdı ve usulca dudaklarını dudaklarıma değdirdi. Dudaklarımız birbirini bulduğunda gözlerimi kapadım. Uzayan öpücüğü bu kez dudaklarımız araladı. Dili benimkine dokunduğu için birden soluğum kesildi, ama geri çekilmedim. Dudaklarını ağzımdan çekince irkilip hemen gözlerimi açtım, ama o, dudaklarıyla gözlerimi örttü, gözkapaklarımı yumuşak dokunuşlarla öpmeye başladı, yanaklarımı öptü ve boynuma doğru indi.

«Ah Dawn,» diye fısıldadı, «Nefis bir yaratıksın, kadınların en şahanesisin. Dünyanın dört bir yanında güzel kadınlar görmüşümdür ve, İnan bana, sen en güzellerinden birisin.»

Ben mi, diye düşündüm. Ben mi dünyanın en güzel kadınlarından biriydim? Michael sırf beni mutlu etmek için bu gibi şeyler söylüyor, bu gibi şeyler yapıyordu mutlaka.

«Seninle ben olağanüstü olacağız,» diye devam etti. «Seni dünyanın en büyük ses yıldızlarından biri yapacağım. Seninle birlikte şarkı söyleyeceğimiz günü iple çekiyorum, çünkü o zaman birbirimize duyduğumuz bu ihtirası müziğe dönüştüreceğiz ve müziğimiz harika olacak. Sen de bunu istemiyor musun?»

I

Ne diyebilirdim ki? İlan tahtalarında adımı okumayı, adımın ışıklarla yazılmasını düşlemiştim. Şimdi ise Michael Sutton bana bütün dünyanın beni tanıyacağını söylüyordu. Birlikte Broadvvay'ı fethedecektik. Sinema stüdyoları bizi kapışacaklardı. Cutler Nine benim başarımı öğrendikçe, her gün biraz daha ölecekti. Çünkü her yerde adımı göre, cek ve duyacaktı.

En sonunda Cutler Nine'yi haksız çıkarmak umuduyla, «Evet evet,» diye atıldım. «Evet, evet.»

«Güzel.» Michael bedenini bana biraz daha yapıştırdı. «Yoğun duygulardan ve derin bir ihtiras duymaktan hiçbir zaman korkma. Şarkı söylediğin zaman bu duyguları yakalayabilmen gerekiyor. Onlar senin içindeler ve keşfedilmeyi bekliyorlar. Ben de onları bulmana yardımcı olacağım.» Michael'in ellerinin kollarımdan belime kaydığını hissettim. Parmakları süveterimin içine süzüldüler. Avuçları çıplak tenime değerek hızla göğüslerime doğru tırmandı. Göğüslerimi bastırdı. Benim üzerime de daha fazla abandığından divanın üstünde arkaya doğru kaymak; zorunda kaldım. Bir an sonra Michael'i bana yukarıdan bakar buldum.

«Seni ilk kez ben coşku doruğuna tırmandırmak istiyorum,» diye fısıldadı. «Şimdiye kadar yalnızca kitaplarda okuduğun ya da düşlediğin yükseklere seni ilk kez ben ulaştırmalıyım. Bunu bugün dersimizin, sonunda anladım. En büyük anlarımızı birlikte yaşamamız, seni gerçek ihtirasla tanıştıranın, seni yeteneğinin doruğuna tırmandıranın ben] olmam en uygunu. Sen kendin bunu yaşamadıkça aşkın en yüksek anı-, nı şana dönüştüremezsin.»

Michael telaşlı bir sesle, «Ne dediğimi anlıyorsun, değil mi?» diy sordu. Hem dehşet içinde kalmış, hem elektriklenmiş, hem heyecanlanmış, hem de korkmuştum. Ama onun parmakları göğüslerimi okşamayı sürdürürken gözlerimi kapayıp evet anlamında başımı eğmekten başka; bir şey yapacak durumda değildim.

Genç adam, «Dawn,» diye fısıldadı. «Günün ilk ışığı.» Divandan ine-; rek yanıma diz çöktü ve ellerini vücudumun altına kaydırdı. Sonra beni « kollarının arasında divanın üstünden kaldırdı. Burnumun ucunu öptü ve} beni yatak odasına taşımaya girişti.

«İyi ama...» Bu arada kapının yanına varmıştık. «Öbür konukla-; rın...» diye geveledim.

Michael gülümseyerek başını salladı. «Gecikmekle kabalık ettiler. elecek olsalar da kapıyı açmayız,» diyerek beni yatak odasına götür- eyi sürdürdü. Yatak odası kapısını omuzlayarak açtı.

Yatağın yanındaki gece masasının üstünde duran lamba odaya umuşak bir ışık yayıyordu. Yorgan açılmıştı. Michael beni yavaş bir areketle çarşafların üstüne yatırdı. Ceketiyle bunun altındaki kolalı yaz gömleği acele çıkardı ve üzerime eğilerek yüzüme öpücükler ğdırmaya başladı. Gözlerimi açmaya kalkışmam üzerine parmaklan¬ ın ucuyla onlara dokunarak, «Ben söylemeden gözlerini açma,» diye sıldadı.

Kalan giysilerinin çıkarılışının çıkardığı sesler kulağıma geliyordu. onra onu yanımda hissettim. Yine gözlerimi açmaya yeltendim, ama , onları kapalı tutmam için yine dudaklarını gözlerime değdirdi. Sonra üveterimi kaldırarak başımın üzerinden sıyırdı ve ben orada gözkapak- rımın arkasındaki karanlığa kalbim çarparak bakarken beni soymayı ürdürdü.

«Şimdi de aç gözlerimi,» dedi yavaşça.

Sevişmeye gözleriyle başladı. Ben onun gözlerinin içinde boğulu¬ r, başka şeye bakmaya korkuyordum. Michael önce yanıma uzandı. ana dokunmuyor, beni öpmüyor, kımıldamıyordu. Göğsü çıplak öğüslerimden sadece birkaç santim uzaklıktaydı. Vücudumun her bir nktaşı dokunuşunun beklentisi içinde ürperiyordu. Beklemek tek keli¬ meyle işkenceydi.

«Tek kelimeyle kusursuzsun, el sürülemeyecek kadar güzelsin, hayranlıkla seyredilecek, fakat hiçbir zaman koparılmaması gereken bir çiçek gibisin. Ama ben buna rağmen duygularımı bastıramam, ayrıca, İki yetenekli ve güzel insanın sevişmesinin doruk noktası olan vecitten yoksun kalman büyük günahtır.»

Bu şairane cümleden sonra dudaklarını benimkilerin üstüne yapış¬ tırdı. Vücutlarımız birbirine yapışmıştı ve birbirimize verdiklerimizi pay¬ laşmanın heyecanını yaşıyorduk. Dudaklarının her dokunuşu, ellerinin her dokunuşu vücudumun bir elektrik akımıyla sarsılmasına yol açıyor¬ du. Öyle ki onun bana sahip olması, hem de baştaki gibi şefkatli hare¬ ketlerle değil, hırsla, vahşice sahip olması için can atıyor oldum.

Göğüslerimi avuçlarında hapsetti ve her birinin tepesini öptü. Her

öpücüğü bir sıcak yağmur damlası etkisi yapıyordu üzerimde. Elleri hj durmamacasına dolaşıyor, en gizli yerlerimi yokluyordu. Sonra dön' üstüme kaydı. O bastırdıkça yumuşak küçük çığlıklar atıyor, fakat da başka ne yapacağımı bilemiyordum. O hâlâ öğretmen, ben ise öğre* ciydim.

Sonra her şey bitti. Tükenen Michael üstüme devrildi. Solukl benimkiler kadar hızlıydı. Birkaç saniye boyu ne bir şey yaptı, ne | söyledi. Sonra beni alnımdan hafifçe öptü ve yataktan kalktı.

«Gerçekten olağanüstüydü, değil mi?» dedi. «Sen de çok, çok yüki seklere doğru uçtuğunu hissetmedin mi?» Benim hemen yanıt verr» mem üzerine biraz sinirli olarak, «Evet mi?» dedi. Ben o anları düşür» yor, onları tekrar yaşamaya çalışıyor, duygularımın, onun dediği kadj olağanüstü olup olmadığını anımsamaya çabalıyordum.

Sorun şu ki, iyi bir sevgili olmak ve her şeyi doğru olarak yapm endişesi arasında, sevişmemizin doğal sonucu olduğunu söyled' vecit duygusunu kısmen de olsa farkedememiştim.

Ama acele tarafından, «Evet, evet,» dedim.

Michael hoşnutlukla gülümsedi. «İhtirasın bizi çaresiz yaptığın! ama aynı zamanda kişiliğimizin doruğuna yükselttiğini, zevkli bir tehl keyle yüzleştirdiğini sana söylemiştim. Evet, müthiş şarkılar söyleyeceH sin sen.»

Gülmeye başladı. «Fena halde karnım acıktı. Sevişmek daima işt hımı açar.» Çabuk çabuk giyinmeye başladı. Ben de doğrulup elbisele' mi üzerime çektim. Michael sordu. «Yiyecek bir şey ister misin?»

«Hayır,» dedim. «Teşekkür ederim. Yalnız bir dakika banyoya g mem lazım.»

«Tabii işin bitince gel, benim yememi seyret. Sen de şarabını bitir sin. Sonra da...» Şimdi benimle bir âşıktan çok, bir öğretmen gibi kon şuyordu. «Sonra da sana bir taksi çağırırım, sen de saatini geçirmed kaldığın eve gidersin.»

Böyle diyerek beni yalnız bıraktı. Bir yandan giyinirken yatak od sında bakışımı gezdiriyordum. Şu ana kadar sanki rüyadaydım d; ancak şimdi nerede olduğumu ve ne yaptığımı kavrıyormuşum gibi bir halim vardı.

Ne yapmıştım ben!

En küçük bir çekinme ve duraksama göstermeden sevişmiştim. Michael'in beni buraya getirip baştan çıkarmasına göz yummuştum. Ama sözlerinin içtenlikli olduğuna inanıyor, öyle olması için dua ediyor¬ dum. Ona benzediğim için, sevilecek, güzel bir varlık olarak görüyordu beni. Bizi başkalaştıran, her şeyi daha yoğun olarak duyumsamamıza yol açan bir yetenekle dünyaya gelmiştik. Bu da iyi bir şeydi, çünkü onunla benim gibi iki insanın duygusal doruklara yükselebileceğimiz anlamına geliyordu.

Yine de suçluluk duymanın önüne geçemiyordum. Yoksa Cutler Nine'nin benim hakkımda düşündükleri doğru muydu? Annemle hare¬ ketlerinin sonuçlarını zerrece umursamayan gezgin bir şarkıcı arasında¬ ki çirkin günahın ürünü müydüm sadece? Kendisine bir prensesmiş gibi davranılmasını isteyen ve sonsuza dek genç ve güzel kalmayı maçlayan annem kadar şımarık ve kendini beğenmiş miydim yoksa?

Aynen annem gibi benim de bir şarkıcı âşığım olmuştu.

Ama Michael başkaydı, başka olması gerekiyordu. Sadece eğlen- eyi amaçlayan ve mesleğiyle sanatını pek fazla umursamayan göçe- e bir şantör değildi o. Michael bende farklı bir yan gördüğü için sevi- rdu beni. Birlikte güzel bir çift olacaktık. Sahnede düetler okuyacak, lrbirimize bakarak büyük bir içtenlikle ve seslerimizi daha da yücelten r ateşle okuduğumuz bu düetleri herkes sonsuza dek anımsayacaktı.

Hayır, diye kendi kendime karar verdim, kendimi hiç de kötü ve çlu hissetmeyecektim. Aksine, kendimi bütünleşmiş hissedecek ve erçekten de öyle olacaktım. Michael beni kadın yapmıştı; onun kadını. en de yeni kimliğimi gururla taşıyacaktım. Ancak bütün bunları, en ından bir süre için gizli tutmak zorunda kalacaktım.

Aşk Yeminleri

Michael'in yanına mutfağa gittim ve onun kendine bir sandviç

zırlamasını ve kahve yapmasını seyrettim. Benim de bir fincan kahve memde ve o yerken yanında oturmamda ısrar etti. Bernhardt Okulun- aki işinden ne kadar hoşnut olduğunu, New York'a dönmenin de onu

son derece heyecanlandırdığını ve mutlu ettiğini sözlerine ekledi.

«Bununla birlikte,» dedi, «Avrupa'nın dört bir köşesinde dolaşma tan, tarihi değeri olan büyük tiyatrolarda, en zengin, en kültürlü dinle çilerin karşısında şarkı söylemekten sonsuz zevk alıyordum. Roma'd Paris'te, Londra'da sahneye çıktım. Macaristan'ın başkenti Budap te'de bile şarkı söyledim.»

Sesi ve seyahatleriyle konserleri hakkında anlattıkları beni büyü misti. Birdenbire sandalyesinde arkasına yaslandı ve başını sağa devr rek bana dikkatle baktı. «Daha önce ailen hakkındaki şikâyetlerini anll tırken, hiç babandan söz etmedin,» dedi. «Nasıl biridir? Hayatta mı?» i

Uzun bir zaman düşündüm. Michael beni hayatına katmış, en gi yerlerime dokunmuş, benimle sevişmiş, bana güvenmiş, beni arzulamı tı. Aramızda hiçbir yalanın kalmasını istemiyordum. Gözleri içten r kaygı ve ilgiyle doluydu. Müziğin bizi değme nikâhtan daha sağlam v| başka insanların anlayamayacağı şekillerde birleştirdiğini söyledm zaman ona inanmıştım.

«Babamın nasıl biri olduğunu bilmiyorum,» diye başlayarak o öykümü anlattım. Michael hiç kımıldamadan beni dinledi. Rollerimiz te| sine dönmüştü şimdi: şimdi Michael, benim kaçırılmam ve tekrar bulu" mam, nefret ettiğim bir aileye geri verilmem ve kaçırılışımın arkasınd gerçeğin öyküsünden büyülenmişti. «Her şeyi biliyorum, babamın â dışında,» diye öykümü tamamladım.

Michael söylediklerimi düşünceli bir yüzle sindirmeye çalışıyord Sonunda, «Büyükannen son derece inatçı ve güçlü bir ihtiyar kadı., benziyor,» dedi. «Sana gerçek baban hakkında hiç mi bir şey anlatm ya yanaşmadı?»

«Hayır. Annemin de ondan ödü kopuyor, onun için de bana hiç şey açıklamıyor.»

Michael önüne baktı. Üzgün görünüyordu. Sonra, birden aklına şeyin gelmesiyle gözleri parladı. «Belki de ben gerçek babanı bulma için sana yardım edebilirim,» dedi.

«Sahi, yapabilir misin bunu, Michael? Ama nasıl? Eğer bunu başa| rırsan, bu, bana verebileceğin en değerli armağan olur,» diye heyecan-; la bağırdım.

«İyi arkadaşlarım var. Artist ajanları. Benim tanıdıklarım, senin sözü|

l) ettiğin dönemde tatil yeri otellerine bu şarkıcıları ve artistleri yerleştir- liş başka ajanları tanıyorlardır elbet. Onlara bir araştırma yapıp bize 3İrkaç ad getirmelerine söyleyeceğim. Böylece olasılıklar daralırsa bir »onuca varmamız kolaylaşır.»

«Babam New York'ta çalışan bir aktör de olabilir. Belki sen bile 3nu tanıyorsundur.»

«Mümkündür,» dedi Michael. «Bu varsayım üzerinde çalışacağım.» \rkasına yaslandı. «O vakte kadar da sen evine dönsen iyi olacak. Böy-; Bce, hem dönüş saatini geçirmemiş olursun, hem de ben seninle çalış¬ tığım zaman diri ve enerjik olmanı isterim. Belli nedenlerden sana öbür öğrencilerimden farklı davranamayacağımı anlarsın. Sen de yaptıkları¬ nızı ve birbirimize söylediklerimizi kendine saklamayı sürdüreceksin. Tamam mı?»

«Sen nasıl istersen,» dedim. Ve, «Sırrımızı burada saklayacağım,» Jiyerek elimi kalbimin üstüne bastırdım.

«O kadar güzelsin ki...» diye mırıldandı.

Bu övgü elimde olmayarak yanaklarımın kızarmasına neden olmuş- Michael yerinden kalkarak beni yanağımdan öptü, sonra bana bir aksi çevirmesi için aşağıya, kapıcıya telefon etti. Dairesinin kapısında jeni dudaklarımdan yavaşça öptü ve yanağını benimkine bastırdı.

«Tatlı uykular, küçük primadonnam,» diye fısıldadı.

Asansöre kadar yürümek yerine, uçuyormuşum gibi geldi bana. ananın giriş holüne indiğimde taksi beni bekliyordu, kapıcı benim için İksinrn kapısını açtı ve elini kasketine götürerek bana iyi geceler diledi. jioföre adresimi verdim ve arkama yaslanarak geceyle ilgili anılarıma Jaldım.

Michael bunca öğrencinin arasından beni seçerek, bana önce müziğim aracılığıyla sevgisini iletmiş, sonra da benimle bir erkekle bir kadının yaptıkları gibi sevişmişti. Öbür konuklarının gelip kapıyı çalıp çalmadıklarını merak ediyordum. Kapıyı çalmış olsalar bile, kendi dün¬ yamızın içinde mutluluğumuza dalmış olduğumuzdan onları duymamış¬ tık.

Yatak odamızın kapısını açana kadar Trisha'yı aklıma getirmemiş¬ tim. Dönüşümü heyecanla beklediğini ve icat ettiğim kendimden yaşlı ırkekle gizli randevuyu tüm ayrıntılarıyla anlatmamı bekleyeceğini

düşünmeliydim. Yatağına uzanmış ev ödevlerini yapıyordu, ama İH odaya adımımı atar atmaz bütün kitaplarını kapadı.

«Sen dönene kadar zor dayandım,» diyerek beni karşıladı. «Haydi bana her şeyi anlat.» Yatağın içinde doğruldu ve ellerini kucağında ***dem*** şirip bekledi. Daha önce yaptığım gibi, gerçekle hayali karıştırmaH karar verdim. Yatağa yatmaya hazırlanırken bir yandan da anlatmaH başladım.

«Çok lüks bir apartmanda çok güzel bir dairesi var. Binanın girişini de bir kapıcı bekliyor.» Trisha'nın hiçbir zaman oraya gitmeyeceğiB güvenerek Michael'in dairesini ayrıntılarıyla anlattım. Ekledim. «Bütfl odalarda ölen karısının resmi var. En büyüğü şöminenin üstünde asfl dediği doğruymuş, o hanımla ben gerçekten birbirimize benziyoruM Üstelik aynı numara elbise ve ayakkabı giyiyoruz. Allan bana eşine ail bazı şeyleri vermek istedi, ama ben almayı reddettim. Yine de bir, • tuvaleti prova ettim, gerçekten de hepsi bana uyuyordu.»

«İnanılır gibi değil.» Trisha şaşkınlıktan iri iri açılmış gözlerle beri dinliyordu.

«Evet, belki de kader bizi biraraya getirdi,» dedim.

«Yani onu tekrar göreceğini mi söylemek istiyorsun?»

«Evet, ama daima gizli olarak,» diye belirttim. «Ona okulda buluşl mamamız gerektiğini anlattım. Agnes bir şeyler sezerse, mutlaka Cutlerj Nine'ye telefon eder, o da bunu bahane edip beni başka yere postalar.] Cutler Nine'nin ne kadar zalim olduğunu dünyada tahmin edemezsin.»i

«O adamın evinde ne yaptın?»

«Biraz şarap içtik, müzik dinledik ve konuştuk.»

Trisha pek inanmamıştı. «Bu kadar uzun zaman ne konuştunuz?! diye sordu.

«Allan önce kendisinden ve mutlu evliliğinden söz etti, karısını ni kadar sevdiğini ve kendisinin de onun tarafından ne kadar sevildiğini anlattı. Çok üzücü bir öyküydü. Kendimi tutamayıp ağladım. Ona kendi öykümü anlattığımda da o benim için ağladı. Annesiyle babasını küçük yaşta kaybettiğinden bir yetim olmanın ne demek olduğunu çok iyi bili] yor.

«Ama onun ne yapacağını biliyor musun? Gerçek babamı bulma*! ma yardım edecek. Cutler Nine gibi önemli mevkilerde dostları var. Ken-

bazı araştırmalar yapacak. Bana belki de babamı bulmak için bir l dedektif tutacağını söyledi.»

Trisha, «Sahi mi?» diye atıldı. «Ama böyle bir araştırma çok pahalı-\patlar sanırım.»

«Ben sözkonusu olduğum zaman paranın onun için hiçbir önemi nadığını söyledi. Bana karısına ait bazı ziynetleri ve pahalı parfümleri lvermek istedi, ama ben onları nereden bulduğumu açıklamakta zor-fiacağımı söyledim. Kendisi çok anlayışlı biri, başıma dert açabilecek jbir şey yapmak istemedi.»

Trisha'nın gözleri daha da ufaldı. «İyi de otuzluk bir adamla konuş-Iktan daha fazla bir şeyler yapmış olmalısın,» diye ısrar etti. Bakışımı kadaşımınkinden kaçırarak öteberimi asmaya giriştim. Trisha inat etti. jnuşmaktan daha fazla bir şeyler yapmış olmalısınız.»

Sonunda, «Öpüştük,» diye itiraf ettim. «Daha fazlasını da istedim, ne Alvin fazla acele etmememiz gerektiğini söyledi.»

«Alvin mi? Adının Allan olduğunu söylediğini hatırlar gibiyim.»

«Öyle. Alvin mi dedim?» Trisha evet anlamında başını eğdi. «Niçin fle yanıldım acaba?» diye geveledim. «Tamam. Alvin adında yaşça |ha küçük bir kardeşinin olduğunu söylemişti. O kadar yorgunum, Ulam da öyle karışık ki. Ama çok da mutluyum.»

Trisha bir an kararsız göründü, fakat sonra açıklamamı kabul etti.)ıu tekrar ne zaman göreceksin?»

«Pek yakında,» dedim. «Ama belli bazı nedenlerle tedbirli davran-|k zorundayız. Çok, çok önemli bir şey olmadığı sürece bana telefon ·t etmeyecek.»

Trisha mutsuz bir tavırla, «Sen gizli bir aşk yaşıyorsun,» dedi. Arka-·fldaki yastığa yaslandı ve kollarını göğüslerinin altında kavuşturdu. ·Omurtuyordu. Yatağın ayak ucuna oturdum.

«Canını sıkan bir şey mi var, Trisha?»

«Hiç,» dedi. Sonra, başını kaldırıp bana baktı. «Sen romantik bir BVtcera yaşıyorsun, bense biraz yakışıklı birine, bana ikiden fazla söz pftyletmeyi başaramıyorum.» Trisha apansız somurtkanlık maskesini mlzünden sıyırarak gülümsedi. «Sen onunla ilgilenmediğine göre, gali¬ni ben de Erik Richards'la flört etmeye başlayacağım,» dedi. «Dün pöflle yemeğinde yanımda oturdu ve bana senin hakkında tek bir soru nımadı.»

«Erik Richards mı? Tabii,» diye atıldım. «Siz ikiniz ideal bir çift olılf* dunuz.»

Trisha, «Erik belki beni Cadılar Günündeki partiye davet edffl diye ekledikten sonra bana döndü. «Okuldan biri seni davet ederfl gider misin?»

«Ah yok, gidemem,» diyerek başımı salladım. «Artık bir baskasH olamam. Sürekli olarak... Allan'ı düşünürüm, bu ise beni davet edjfl gence haksızlık olur.»

«İyi ama o zaman bir öğrenci olarak en doğal hakkın olan eğletJM den yoksun kalırsın. Kendinden o kadar yaşlı bir erkek arkadaş isteg ğinden emin misin?» diye sordu Trisha.

Ayağa kalktım. «Sana söyledim: kader böyle olmasını istedi.» I

Yıkanmak ve dişlerimi fırçalamak için banyoya koştum. Trish yalan söylemekten nefret ediyordum. Tanıştığımızdan beri ban kadar iyi bir arkadaş olmuştu ki. Aynaya bakınca bir yalancının yüz' karşılaştım. Az önce Michael'le beraberken kendimi o kadar mutlu sediyordum ki. Aşk insanı nefrete layık bir yaratığa dönüştürebilir riP di? En sonunda aşkı, mutluluğu ve güvenliği bulurken, Cutler Nine' yaptıkları kadar kötü ve çirkin şeyler yapmam ne kadar acıydı. Gü birinde, belki de çok yakında, Michael'in, gerçeği söylememe izin v ceğini kendi kendime yineleyerek vicdanımı susturmaya çalıştım! aynaya bakıp bunun içindeki kızın yüzünü inceledim. Yüzüm bu g olanlardan kızarmıştı. Gözlerim daha önce görmediğim şekilde parlr du ... derinlerinde güçlü bir anlam okudum. Gerçek şuydu ki, artıkjM daha aptal bir öğrenci çocukla dansa gidemeyecektim, ama Trish» sıraladığım nedenlerden değil, sırf şimdi otoriter bir olgun adamla al yaşamanın duyurduğu zevki tattığım için.

Michael bana öbür öğrencilerden farklı davranmayacağına cfl söylediklerini aynen yerine getirdi. Hatta evindeki gecemizden in bana daha soğuk ve özellikle daha resmi davrandığını düşünüyordum Öbür öğrencilerin karşısında beni artık Dawn diye de çağırmıyor, sad» ce Bayan Cutler diyordu. Koridorlarda karşılaştığımız zaman gülümsü yor, fakat sonra hemen bakışını yanında olan kimseye çeviriyordu Yanındakilerin aramızdaki elektrik akımını hissetmesinden korkuyoB sanki.

Bundan sonraki bir, iki hafta süresince özel derslerimizde hep Richard Taylor'u da hazır bulundurdu ve benden çok, hem de çok yaşlıymış gibi davrandı. Bana hiçbir biçimde elini değdirmediği gibi, müzikten başka bir şeyden söz etmedi ve sonra benimle bir an olsun yalnız kalmamak için Richard'ı serbest bırakmadan önce kendisi salondan çıktı.

Bir yandan derslerime çalışırken, onun beni çağırmasını bekliyordum. Telefonunu kaçırmak korkusuyla evden hemen hemen hiç çıkmaz olmuştum. Evde olmazsam, adını vermeyeceğini çok iyi biliyordum. Trisha ise gizli erkek arkadaşımla niçin bir daha buluşmadığımı müthiş merak ediyordu.

«Günlerden beri Allan'ın adını ağzına almadın, geceleri de artık Onunla gizlice buluşmaya gitmiyorsun,» dedi. «Yoksa o başka bir kadınla mı kaçtı?»

«Oh, hayır. İş için seyahate çıktı, ama döner dönmez beni arayacak,» diye bir yalan uydurdum.

Sonunda bir öğleden sonra özel şan dersim bitince Michael kalmamı istedi. Richard Taylor'un gitmesini bekledik. Michael onun arkasından hemen kapıyı kapadı.

Acele yanıma gelerek ellerimi avuçlarının arasına aldı. «Oh Dawn,» dedi. «Şu son haftalarda sana bu kadar uzak kaldığım için çok üzgüm. Eminim, benim çok kötü bir adam olduğumu, seni kasten görmezlikten geldiğimi zannetmişsindir.»

«Tabii ki üzüldüm,» diye itiraf ettim. «Sırrımızı ele verdiğimi sanmanın korkmuştum. Benimle konuşacağını umuyordum. Ama okuldaki durumunu tehlikeye düşürecek bir şey yapmak istemedin.»

«Biliyorum,» dedi. «Harika bir kızsın sen. Çok da sabırlı davranıp Michael yanağımı hafifçe öptükten sonra, birkaç adım geri çekildi, vime gelmenden bir, iki gün sonra okul müdürü benimle yöntemle- hakkında konuşmak istedi. Öbür öğretmenlerin arkamdan dedikoyaptıkları anlaşılıyor. Bunun mesleki kıskançlık olduğunu biliyorum. nların tekniklerini eleştirdiğimi duymuş olacaklar. İçlerinden bazıları a hiç kuşkusuz benim gördüğüm ilgiyi içlerine sindiremiyorlar.

«Her neyse, müdür benden öğrenci-öğretmen ilişkilerimde daha smi davranmamı istedi. Belki de birisi o gün seninle kahve içmeye git-

tiğimizi görmüştür ya da Richard bir şeyler sezip konuşmuştur, diye; düşündüm. Tabii senin hesabına da korktum, dolayısıyla da biraz arayı; açalım dedim.» Ekledi. «Bu yüzden seni kırdımsa beni bağışla.»

«Oh Michael,» diye bağırdım. «Ben sana kırılmadım. Seni anlıyo-| rum.»

Genç adam, «Ben de anlayacağını tahmin etmiştim,» deyip gülüm-l seyerek ellerimi yine avuçlarının arasına aldı. «Zaten canım isteyince[5] seninle beraber olamamak çok ağırıma gidiyor. Bu gece kimseye bil şey sezdirmeden yine evime gelebilir misin?»

En sonunda beni yine çağırmasına sevinerek, «Evet,» diye atıldım.!

«Harika.» Michael ellerimi salıvererek öteberisini toplamaya girişti.) «Şimdi de bundan sonraki dersimi halletmem lazım. Aynı saatte gel. Sakın beni düşkırıklığına uğratma.» Michael bu son sözleri yalvarıyor-i muş gibi söyledi ve odadan çıktı.

Michael'le buluşacağım için öyle heyecanlıydım ki, öbür derslerimi de anlatılanların tek kelimesini duymadım. Dakikalar o kadar ağır ilerle-] diği için saatten nefret ediyordum. Bende her zamankinden farklı bir şeyler olduğunu sezen tek kimse Bayan Steichen oldu. Dersimize ara verdi. Elindeki değneği o kadar sert şekilde çaldığım piyanoya vurmuş-" tu ki tahta üç parçaya ayrıldı ve her bir parça ayrı yöne uçtu. Piyano iskemlesinden zıplayarak fırladım.

Yaşlı kadın, «Tuşlara bu saçma Sapan vuruşlara sen piyano çal| mak mı diyorsun?» derken yüzü çarpılmıştı.

«Pratik yapıyorum,» diye geveledim.

«Hayır.» Kadının gözlerinde şimşekler çakıyordu. «Buna pratik yap-f mak değil, zamanı boşa harcamak denir. Sana söylemiştim: her notaya' kendi benliğinden bir şeyler katamazsan, gerçek bir sanatçı gibi çala-j mazsın. Parmaklarınla ruhun arasında kopukluk olamaz. Tüm dikkatini* çalışın üzerinde odaklaştırmalısın. Çalarken sen ne düşünürsün?»

«Hiç,» dedim.

«Onun için de piyano çalışın bir hiç. Sadece sesler çıkarıyorsun," Dediğimi yapacak mısın yoksa buraya sırf vaktimi ziyan etmeye mi gel¬ din?» Yaşlı kadının sesi buzdan farksızdı.

«Dikkat edeceğim,» diye mırıldandım. Gözlerim yaşlardan cayın cayır yanıyordu.

«Tekrar başla,» dedi Bayan Steichen. «Ve beynini seni meşgul eden her neyse ondan arındır.»

Bayan Steichen bir yandan konuşurken bana bakıyordu. Ufak göz¬leri yüzümü dikizleyen iki mikroskop merceğinden farksızdı. Yaşlı kadın, «Bakışlarında okuduklarım hiç hoşuma gitmedi,» dedi. «Bir şey¬ler seni baştan çıkarıyor ve müziğini etkiliyor. Her neyse sakın ondan.» Bayan Steichen bu sözlerden sonra geri çekilerek kemikli kollarını sıska göğüslerinin altında kavuşturdu ve bekledi.

Titreyerek tekrar başladım. Bu kez tüm dikkatimi piyanoma veri¬yor, düşüncelerimi zorla Michael'den koparıyordum. Bayan Steichen pek mutlu görünmüyordu, ama çalışıma ara verecek kadar da hoşnut-İUZ değildi. Dersin sonunda karşıma dikildi. Omuzlarını kaldırmış, doğ¬rulttuğu boynu bir heykelin boynuna benzemişti.

«Kararını vermelisin,» dedi yavaşça. Sarfettiği kelimeler bıçak kadar keskindi. «Evet, sadece bir oyuncu mu yoksa gerçek bir sanatçı mı olacağına karar vermelisin.» Gözleri cam gibi parlıyordu. Başımı •ğip önüme baktım.

Yaşlı öğretmen devam etti. «Gerçek bir sanatçı sanatı için yaşar. Bir sanatçıyla bir oyuncu arasındaki fark da budur. Oyuncu gerçekte kendi kendine âşıktır, yarattığı şeyin güzelliğine değil. Şöhret çok kez bir nimet değil, bir yüktür. Bu ülke ünlüleri sözkonusu olunca pek kata¬liz.» Kadın, kelimelerini tükürür gibi konuşuyordu. «O, ünlülere tapar. •Dnra, sahne ya da perdedeki ilahlarının da herkes gibi zayıf birer İnsan olduğunu keşfedince acı çeker.» Emretti. «Ayaklarınla yere sağ¬lam bas, ama başın bulutların arasında olsun. Anlıyor musun beni?»

Başım hâlâ eğik olduğu halde, «Evet,» dedim. Bayan Steichen; MIchael'le aramdakileri biliyormuş gibi konuşuyordu. Ama nasıl bilebilir¬di ki? Meğer ki Richard Taylor... Kalbim korkuyla çarpmaya başlamıştı.

Yaşlı kadın birdenbire, «Paydos zamanı,» diyerek kendi etrafında lıı/.la döndü ve müzik salonunun kapısına yöneldi. Arkada kalarak kori-ılnrda uzaklaşan ökçelerinin takırtısına kulak veriyordum. Her takırtı, İl/erimde, suratıma çarpılmış bir tokat etkisi yapıyordu.

Okuldan dışarı fırladım ve etrafıma bile bakmadan kampusu aşarak kendimi sokağa attım. Sokaklardan koşar adımlarla geçerken gözüm kimseyi görmüyordu.

Sonbahar sonlarında bulutlu bir gündü. Gökyüzü, kente buz gibi

bir yağmur boşandırmak için fırsat kollayan öfkeli bulutlardan oluşrrH bir denizdi sanki. Rüzgâr, ceketimdeki her delikten içeri girerek vücuaH mu donduruyor, giderek daha hızlı yürümeme yol açıyordu. Eve varıjjM ca koşa koşa basamakları çıkarak içeri daldım. Odama kapağı afl yüzümü yastığıma gömmekten başka şey istemiyordum.

Fakat holdeki küçük masanın üstünde duran bir paket dikkatjH çekti. Agnes gelen mektuplarımızı genelde oraya bırakırdı. Bu pakfl çok büyüktü ve yüzü pullarla kaplıydı. Elyazısını derhal tanıdım: Almafl ya'dan postalanmış bir paketti bu ve Jimmy'den geliyordu. Onu kaptı¬ ğım gibi merdivene koştum.

Trisha dans çalışmasından henüz dönmediği için yalnızdım. YataH mın üstüne oturarak pakedin kâğıdını ağır ağır açtım. Kutunun kapağını kaldırınca ipek saçaklı nefis işlemeli bir saten yastığa bakakaldım. Refl gi pembeydi ve üstüne kalpler ve mine çiçekleri işlenmişti. Siyah harfi sH le «SENİ SEVİYORUM» hem Almanca hem de İngilizce olarak yazıy"B du. Yastığı bir süre dizlerimin üstünde tuttum. Kımıldayamayacak hattı düşünemeyecek haldeydim.

Son haftalarda Jimmy'yi pek az düşünmüştüm. Gelen mektupiM komodinimin üstünde günlerce açılmadan kalıyordu. En sonunda onlflj rı açtığım ve okuduğum vakit hızlı hızlı okuyup bitiriyordum. Jimmy'IM sözlerinden, beni ne kadar sevdiğini okumaktan, kafamın içinde sesini duymaktan ve yüzünü gözlerimin önünde görmekten korkuyormuşurfı gibi.

Değişen bir şeyler olduğunu son mektubumdan anlamıştı. ObÜTİiM nin hepsinden daha kısaydı ve onu ne kadar özlediğimi tekrar tekrar yazmamıştım. Hasta mıyım diye merak ediyor, Almanya'dan yolladıjjl armağanının beni biraz neşelendireceğini umut ediyordu. Yastıklı mek» tubunda, «Başını bu yastığa dayayarak yatacağını bilmek beni mutlu edecek. Bu, başın dizlerimin üstüne dayalı olarak yatıyormuşsun gibi bir şey olacak,» diyordu.

Mektubu elimden attım ve yüzümü ellerimle örttüm. Jimmy'yi aldfl mak istemiyor, fakat Michael'i sevmekten de kendimi alamıyordum, Her şey ortaya çıktığı vakit, Michael'le benim aramdakileri öğrenmenin Jimmy'yi perişan edeceğini biliyordum. Bu yüzden benden nefret etrrJH sinin düşüncesine dahi tahammül edemiyordum.

İki kere oturup Jimmy'ye bir mektup yazmaya, olanları açıklamaya bunun benim istemim dışında olduğunu anlatmaya çalışmıştım. Mic-el'le aramdakiler müzik gibi hayatımın bir parçasıydı ne de olsa. Ama cümle de önce yazdıklarımdan daha iyi gelmiyordu kulağa. Sonun-mektupların her ikisini de yırttım ve Jimmy'ye mektup yazmak için süre daha beklemeye karar verdim.

Saten yastığı tekrar kutusunun içine koydum ve dolabıma sakla-Onu yatağımın üstünde bıraksam, her gün görecek ve dokuna-k, Jimmy'nin, Michael'le benim aramdakileri öğreneceği zamanı şünmek, kendimden her gün biraz daha fazla nefret etmeme yol açaktı.

Michael bana dairesinin kapısını açar açmaz, «Sana bir armağa-

var,» dedi. «Yatağımın üstünde duruyor. Git, onu giy.» Elinde bir ap kadehi tutuyordu. Dairenin içinde ışıklar loşlaştırılmıştı, hafif bir zik insanın ruhunu okşuyordu. Michael ekledi. «Sana da bir kadeh rap vereyim.»

«Armağanın nedir?» diye sordum. Genç adamın ben gelene kadar eyi içtiği belli olduğundan hafif endişeliydim.

«Git, kendin gör,» dedi.

Yatak odasına koştum. Yatağın üstünde uzun, beyaz bir kutu var¬ l Kapağını kaldırınca, pembe bir ipekli gecelikle karşılaştım. Kumaşı o dar ince ve saydamdı ki, bunu giyen çıplak olsa bu kadar olurdu. chael bunu benim giymemi mi istiyordu yani?

Kapı aralığından, «Beğendin mi?» diye sordu.

«Çok güzel,» dedim.

Genç adam, arkamdan sokularak omuzlarımı kavradı ve ensemi fifçe öptü. «Çok da pahalı,» dedi. «Haydi giy onu. Altına başka şey yme sakın,» diye ekledi, «Bütün gün seni üstünde bu gecelikle düşlefrn.» Kulağımın arkasına bir öpücük kondurduktan sonra salona dön-

I.

Öpücükleri vücudumun her yerinde bir karıncalanmaya yol açmış¬ , Çıplak vücudumun üstünde bu gecelikle dolaşmanın düşüncesi ise rememe ve kalbimin atışlarının hızlanmasına neden oluyordu.

Ağır ağır soyundum ve geceliği üzerime geçerdim. Hafif bir rüzgâr

gibi vücudumu sarıyordu. Aynada kendime bakınca, çıplaklığımın olda ğu gibi ortaya çıktığını gördüm. Kollarımı bedenime dolayarak yatfffl odasının kapısına yürüdüm ve dışarıya bir göz attım. Michael pikaʳ uzunçalarlarından birini koymuştu. Divanın üstünde yüzünde hafi gergin bir gülümseyişle oturuyordu. Beni görünce gülümseyişi daha belirginleşti.

«Haydi içeri gir. Çekinme,» dedi. «İnsanın soluğunu kesiyorsu Bir kadehe şarap doldurarak bana uzattı. Bedenim hâiâ kollarımla olduğu halde ona doğru yürüdüm.

Kısa bir duraklamadan sonra, «Utanıyorum,» dedim. .

Michael, «Utanma,» diye karşılık verdi. Yüzü ciddileşmişti. «BejB yanımda asla utanma. Hiçbir zaman.» Şarap kadehini elinden bırall ayağa kalktı ve beni alnımdan öptü. Sonra kollarımı yavaşça birbiri! den ayırdı ve arzu dolu gözlerle bana baktı. Uzun uzun öpüştük. İ sımsıcak olmuştu. Michael beni seviyordu demek. Bu sevgi sesind beni tutuşundan belliydi.

«Titriyorsun. Üşüyor musun yoksa?» diye sordu.

«Hayır, üşümüyorum.»

«Daha ne kadar toysun yavrucuğum. Biz özel insanlarız. Müzikf yeteneğimiz bizi birbirimize bağlıyor. Bana inanıyorsun, değil mi?»

Evet gibilerden başımı eğmem üzerine, genç adam, «Ne yapac mızı biliyorum,» dedi. «Bu bağımızı resmileştireceğiz.»

«Resmileştirmek mi?»

«Gayet tabii. Resmi bir yemin ederek resmen birleşeceğiz. Ay' bir nikâh törenindeki gibi.» Michael, elimi tutarak beni aynanın ön götürdü. İkimizin de yüzü aynaya çevriliydi şimdi. Loş ışıkta haya benzemiştik. Sanki biz başka bir odadaydık, ruhlarımız ise gizlice bul muşlardı.

Michael bizi aynaya bir adım daha yaklaştırdı. O kadar zarif ve S si görünüyordu ki. Stereoda sanki planlanmış gibi bir romans çalı du.

Genç adam, aynadaki hayaline bakarak, «Michael Sutton,» d «Bu güzel, genç şarkıcıyı, sahneyle beyaz perdenin bu yeni ilahe hayat boyu romantik partönerin olarak korumayı ve sevmeyi ve bu b tâ ki perde inip alkışlar dininceye kadar sürdürmeyi kabul edi musun?»

«Kendi sorusunu «Evet,» diye yanıtladı.

Bu kez bana döndü ve daha da derinleşmiş ve ciddileşmiş bir sesli, «Ya sen Dawn Cutler, bu yakışıklı genci, müzik dünyasının ve beyaz (Kirdenin bu meteorunu hayat boyu romantik partönerin olarak onaylı¬ lar ve bağı tâ ki perde inip alkışlar dininceye kadar sürdürmeyi kabul •lyor musun?» diye sordu.

Dudaklarım titreyerek ona baktım. Bunun gerçek bir tören olmasını İMı bu yeminin, görkemli bir kilisede bir papazla yüzlerce davetlinin, tiyatroyla gazetelerden gelenlerin önünde yapılmasını ah ne kadar isterllm. Hiç kuşkusuz bütün Cutler'ler de orada olacaklardı. Özellikle öfkeipden kuduran ve birinin onu her kutlayışında gülümsemek zorunda kalacak olan Cutler Nine. Clara Sue ise kıskançlıktan deli olacak, anne¬ mi! gelince, o da tüm dikkatin, onun yerine başkası üzerinde odaklaşpasına katlanmaktan başka çare bulamayacaktı.

Michael, «Evet, ne diyorsun?» diye sordu yine. -

«Evet,» dedim, «Kabul ediyorum.»

Michael yine aynaya döndü.

«Öyleyse tiyatronun ilah ve ilahelerinin bana verdiği yetkiyle seni Michael ve seni Dawn doğal yaşamlarınızın sonuna kadar sahnenin •rkek ve kadın partönerliğine atıyorum. Gelini, gerçek bir ihtirasla öpe- •llrsin, Michael, sahne öpücüğüyle değil.» Böyle diyerek hızla döndü •• beni kucaklayarak ihtirasla uzun uzun öptü. Arkasından alnıma ve yunaklarıma öpücükler yağdırdı. Sonra beni kollarının arasına alarak Iflvalandırdı.

Gülerek, «Balayı zamanımız geldi,» diye fısıldarken beni yatak oda¬ lına taşıdı.

Bu defaki sevişmemiz farklı oldu. Bir kere birinci defadan üç kat (İnha uzun sürdü ve beni bir zevk doruğundan öbürüne sürükledi. Aynen vaat ettiği gibi. Sonra sevişmemizin son bulduğunu zannettiğim lılı sırada Michael döndü ve beni üstüne çekti. Ne olduğunu anlayarak ktiskatı kesildim.

Michael, «Sakin ol,» dedi. «Sevişmenin bu yöntemi de vardır.»

Sevişmemiz sona erince ikimiz de konuşmadan bir süre yatarak, Irbirimizin hızlanan soluklarına ve kalp atışlarına kulak verdik.

Michael en sonunda, «Ne balayıydı bu,» diyerek beni yanağımdan

öptü. Küçük lambanın loş parıltısında gözleri cam gibiydi. Burnumun ucuna dokundu. «Mutlu musun?» diye sordu.

Michael'le aramdaki büyünün ne kadar süreceğini bilemiyordun! Ölmez bir ihtirası, hiç dinmeyecek bir vecidi özlüyordum. Ama kuşkulu benliğim, Michael'le aramdaki muhteşem duyguların asla sonsuza dek süremeyeceğini seziyordu. O kısa zamanda benden bıkacaktı. Dene» yimleri ve bilgisi onunkiyle ya da tanıdığı öbür kadınlarınkiyle asla kıyas¬ lanamayacak bir çocuk onu ne kadar zaman tutabilirdi ki?

«Mutluyum,» dedim. «Ama hayatımda ne zaman mutlu olduysarrl bir şeyler mutluluğumu yıkmıştır.»

«Bu kez öyle olmayacak. Biz, hayallerdeki gibi yaşamlar, sinemal lardaki ve büyük romanlardaki gibi sonsuza dek sürecek mutluluklar yaşamak için yaratıldık. Hayatın tadını çıkarmaktan ve benimle birlikte o hayattan yararlanmaktan asla korkmamalısın.»

«Korkmak istemiyorum,» dedim. «Senin bütün dediklerinin doğru çıkmasını istiyorum.»

Michael, «Öyleyse doğru çıkacaktır,» dedi. Eliyle havada bir harel ket yaptı, «Sihirli değneğimi üzerimizde sallıyorum. Hiçbir şey bizi dur« duramaz, bize zarar veremez ve bizim aramıza giremez.»

«Oh Michael, doğru mü söylüyorsun? Gerçekten mi?»

«Tabii ki,» dedi genç adam. «Sihirli aynanın önünde yemin etmedli mi?» Beni tekrar öptü, sonra, sırtüstü dönerek ellerini başının arkasına dayadı. Ben yataktan kalkarak banyoya geçtim.

Banyodaki aynada kendime bakınca, yüzümün hâlâ ateş gibi oldu! ğunu gördüm. .'I

Hâlâ çıplak olan Michael yanıma geldi ve ellerini omuzlarıma daya! dı. Ensemi öperken aynada ikimizi seyrediyordu. Dudakları ensemdl uzun uzun kaldıktan sonra omuzlarıma kaydı. Elleri o sırada göğüsleri* min üstündeydi. Bu sahneyi ve kendini, o ve ben bir filmde oynuyormu- şuz gibi ilgiyle seyrediyordu.

Sonradan yatak odamıza süzüldüğümde, Trisha bana şöyle bil baktıktan sonra, kendimden yaşlı arkadaşımla müzik dinleyip konuş¬ maktan daha fazla bir şeyler yaptığımızı hemen anladı.

«Boynunda bir kızartı var,» dedi. Kızartının üstüne sürdüğüm pudral lar tabii ki çoktan dökülüp gitmişti. Trisha, «Bu gece ne yaptın?» diye

lordu. «Yalnızca orada şarap içip konuştuğunuzu sakın söyleme bana.»

«Oh Trisha, seviştik ve her şey harikuladeydi, aklımdan, hayalimden geçirmediğim kadar harikulade.»

Arkadaşım, «Tahmin etmiştim,» diye söylendi. «Otuz yaşını geçmiş bir adamın, yalnız el ele tutuşup gevezelik etmekle yetinmeyeceğini biliyordum.»

«İyi ama, ben âşığım, Trisha,» dedim. «Hem onunla ben birbirimize |öz verdik, hatta birlikte yemin ettik.»

«Yemin mi? Ne yemini?»

«Aynen kilisede nikâh kıyılırken edilen yemin gibi birbirimizi sonsuIH dek sevip saymaya yemin ettik,» dedimse de Trisha yüzünü buruşturdu. «Annem, kadınlara istediklerini yaptırmak için erkeklerin her şeyi Vaat edebileceklerini söyler.»

«Hayır,» dedim. «Bu dediğin bizim için geçerli değil. Biz çok özeliz. Onun bana gereksinmesi var, benim onu gereksinmemden de fazla. ütün dünyayı gezdi, birçok değişik ve güzel kadın gördü, ama beni lyor. Beni!»

Arkadaşımın bir şey dememesi üzerine, «Lütfen Trisha, yalvarırım, enim için mutlu ol,» diye inledim.

«Senin hesabına mutluyum, ama senin için kaygılanmaktan da keneni alamıyorum,» dedi.

Trisha'nın sözleri, üzerimde soğuk duş etkisi yapmıştı. Ama Micha-'in sevgi dolu gülümseyişini anımsayınca biraz avundum. O gece Tris-'yla ben uzun süre yataklarımızda yatarak konuştuk. Daha doğrusu nuşan bendim, o ise beni dinlemekle yetindi.

Büyük bir mutluluk öyküsü icat etim. Trisha'ya, Allan'ın okuldan plomamı alacağım gün için planlar yaptığını anlattım. Lüks bir gemide un bir balayına çıkacaktık, sonra da New York'a dönüp lüks bir apartana yerleşecektik, ben bir yandan da müzikallerde rolalmak için girimlerde bulunacaktım. Birkaç kez kendimi öyküme öylesine kaptırdım , az daha «Allan» yerine «Michael» diyordum. Kendimi kontrol altında tmam, gerçeği söylemeye can atan dilime egemen olmam gerekiyor-

k .

Ben konuşmamı bitirince Trisha, «Hepsi hoş, güzel, ama sen yine i dikkatli ol,» diye beni uyardı.

O gece Michael'i ve uydurma nikâh törenimizi hayalimde canlandı¬rarak ve oynadığımız rollerin bir gün gerçek olmasına bütün kalbimle dua ederek uykuya daldım.

Bundan sonra Michael'in apartımanına haftada en az bir kere gider oldum. Seviştikten sonra şarap yudumlarken müzik dinliyor ve mesleklerimizi konuşuyorduk. Michael'a birçok rol teklifleri gelmişti. Bana, sahnede onunla beraber olmam için sınanmamı sağlayacağına söz verdi. 1

«Tabii seni, hazır olduğuna emin olmadan bir denemeye girişe-mem,» dedi, «Çok daha sıkı çalışmamız ve seni, kimsenin .geri çevire-meyeceği bir düzeye ulaştırmamız gerek.»

Öbür vaadini, gerçek babamı bulmama yardım etme sözünü de; unutmamıştı. Emprezaryo dostlarının, aktörlerle ilgili dosyaları taramayı sürdürdüklerini ve özellikle plaj kentlerini dolaşan ve Cutler Koyu gibi bir otelde çalışmış olmaları olası aktörleri araştırdıklarını söyledi. Çok geçmeden önümüzde bir liste olacağını ve babam olmadığı belli olanla¬rın bu listedeki adlarını silmeye başlayabileceğimizi söyledi.

«Kalan adları ne yapacağız?» diye sordum.

«Belki anneni konuşturup biraz daha fazla bir şeyler öğrenirsin, I zaman kalan adları bire, ikiye düşürmemiz mümkün olur. Önce bakalım kaç taneler?»

Gerçek babamla bir gün yüzleşebilmenin düşüncesi beni sabırsız! landırıyor, aynı zamanda da heyecanlandırıyordu. Onun, annemden daha kötü olamayacağına karar vermiştim. O da benim gibi bir kurban¬dı, hepsi bu.

Haftalar benim için şimdi daha çabuk geçiyordu. Böylece daha.nl olduğumuzu anlamadan Şükran Yortusu tatili gelip çattı. Herkes tatili ailesiyle geçirmeye gidiyordu. O hafta özel dersimizden sonra Michael kalmamı istedi, Richard Taylor gider gitmez de bana döndü.

«Tatilde ne yapacaksın? Otele dönecek misin?» diye sordu.

«Oraya gitmeyi istemiyorum,» dedim. «Oradakilerin de beni istedik-1leri yok ya. Annem haftalardan beri telefon etmedi.»

«Güzel,» dedi Michael. «Ben de bir yere gitmiyorum ve parlak bir] fikrim var. Eğer sen kimseye belli etmeden bunu başarabilirsen tabii.»

«Ne fikri bu?» diye heyecanla sordum.

«Apartımarııma gelip bütün yortu süresini benimle geçirmeni istiyo¬rum. Böylece biz de kendimize göre tatil yaparız. Nasıl, fena mı?»

«Çok, çok güzel olur, Michael,» diye atıldım. «Şükran Günü yeme¬ğimizi ben pişiririm. İyi bir aşçıyımdır.»

Gösterdiğim heyecan genç adamı güldürdü. «İyi bir aşçı olduğun¬dan kuşkum yok. Ama beraber olduğumuzu kimsenin bilmemesi lazım. Dolayısıyla da kentte birlikte dolaşamayız. insanlar beni tanırlar, bera¬ber görülürsek de...»

«Bir çaresini bulacağım, Michael, inan ki bulacağım,» diye söz ver¬dim ve o günün kalan kısmını düşünmekle geçirdim. Agnes'e Cutler Koyu'na döneceğimi söylemeyi düşündüm, ama bu takdirde Cutler Nine'yle konuşmasından ve yalan söylediğimi keşfetmelerinden kork¬tum. Bir çare bulmak için kafa patlattığım sırada, Trisha tatili geçirmek İçin onunla ailesinin yanına gitmemizi önererek bana aradığım çareyi Bağladı.

«Seve seve gelirdim, Trisha, ama davetini bir başka sefer kabul derim,» dedim. «Allan tatili birlikte geçirmemizi istedi, ben ise şu ana adar bunu nasıl başarabileceğimi bilemiyordum. Tabii bana yardımcı ursan başarırım.»

«Ne demek istiyorsun?» diye sordu Trisha.

«Agnes'e Şükran Yortusu tatili için seninle ailenin yanına gideceği-l söyleyeceğim.»

Trisha'nın bana bakışından razı olmayacağını anladım. Uzun bir re bana sadece baktı.

Sonunda, «O adama fazla bağlandın,» dedi. «Bu doğru mu sen¬?>»

«Hiç kimsenin yanında bu kadar mutlu olmamıştım, bundan sonra olamam, Trisha. Mümkün olur olmaz her şeyi dünyaya açıklayaca-, o zaman da gizli buluşmamıza gerek kalmayacak. O günü nasıl la çekiyorum bilsen. Ah Trisha, senden yalanı söylemeni istememin ksızlık olduğunu biliyorum, ama aslında yalan söylemen de gerekme-cek. Eğer yalanım keşfedilirse, bütün suçu üstlenirim. Seninle evine eceğime söz verdiğimi, senin de geleceğimi sandığını, ama son kikada kararımı değiştirdiğimi, senin de bana engel olamadığını söy-rlm.»

Arkadaşım, «Ben kendim için kaygılanmıyorum,» dedi. «Ben asıl seni düşünüyorum.»

«Sen beni düşünme,» diye karşılık verdim. «Hiçbir zaman onunla beraber olduğum zamanlardaki kadar ne mutlu olabilir ne de kendimi o; kadar güvenlikte hissedebilirim.»

Sonunda Trisha, «Pekâlâ,» dedi. «Yapmak istediğinin bu olduğun| dan kesinlikle eminsen sana yardım ederim.»

«Eminim, Trisha, eminim,» diye bağırarak onu kucakladım. Geni kız gülümsediyse de, kaygılı olduğu bakışından belliydi.

Ben ise Michael'den başka bir şey düşünecek halde değildim! Nereye baksam, onu görür gibi oluyordum. Kampüsten yürüyerek geçi¬ yordu. Caddede karşıdan karşıya geçiyordu. Aynamın içinden bana bakıyordu. Gözkapaklarımın arkasında yaşıyordu. Sürekli olarak sesini, sevgi sözcüklerini duyuyordum. Gözlerimi kapayıp onu düşlediğim zaman da dudaklarını dudaklarımın üstünde hissediyordum.

Agnes'e Şükran Yortusu için Trisha'yla ailesinin evine gideceğimi söyledim, ama bunu söylemek için Trisha'nın yanımızda olmadığı bir zaman seçtim.

Agnes kuşkuyla, «Büyükannen biliyor mu?» diye sordu.

Çaresiz yalan söyledim. «Son telefon edişinde anneme söylemiş¬ tim.» Bu yalanlardan, gerçekle uzaktan yakından ilgisi olmayan öyküleri arka arkaya sıralamaktan nefret ediyordum ama, gerçekten mutlu va güzel bir olayın gerçekleşmesine katkıda bulundukları için bunların iyi yalanlar olduklarına kendimi inandırmıştım. Aldattığım kimseler sürekli olarak arkamdan düzenler kuruyorlardı, üstelik'ailem gerçeği öğrense de umursamayacaktı. Ben sadece Michael'in başını derde sokmamak için yalan söylüyordum.

Böylece okulun paydos saatinden hemen sonra Trisha'yla benî bizi güya otobüs terminaline götürecek olan bir taksiye bindik. Herkes birbirine iyi tatiller dileyerek okuldan ayrılıyordu. Evden çıktığımızda şoföre Michael'in adresini verdim. Trisha bunu-duyar duymaz hayretle bana döndü.

«Bana Allan'ın apartmanının Park Caddesinde olduğunu söylediği ni hatırlar gibiyim,» dedi.

«Apartman mı dedim? Kastettiğim, işyerinin Park Caddesinde oldu* ğuydu.»

Apartman Trisha'yı bayağı etkilemişti. Ben indikten sonra taksiden dışarı sarkarak bana sarıldı.

«Neşeli bir tatil geçirmeni dilerim,» dedim. «Ve benim de tatil yapmamı sağladığın için sana teşekkür ederim.»

«Eğer fikrini değiştirip bize gelmek istersen telefon et.»

Birbirimizi yanaklarımızdan öptük. Uzaklaşan taksinin arkasından baktım. Trisha taksinin arka penceresinden el sallıyordu. Sonunda, sevdiğim adamla harika beş gün geçirmek için Michael'in apartmanına girdim.

Gizli Âşıklar

Okul Şükran Yortusu için tatile girmeden önce Michael'e Şükran

Günü yemeğimiz için gerekli malzemeyi içeren bir liste vermiştim. Eve girdiğimde gerekli her şeyi mutfaktaki masanın üstüne yayılmış buldum.

Konserve kutularını, hindiyi ve sebzeleri işaret ederek, «istediklerinin hepsi burada,» dedi.

«Güzel. Tartlarımızı bu akşamdan yapacağım,» diyerek mantomu çıkardım ve kiler kapısının iç yüzünde asılı önlüğü belime geçirdim.

Michael dudaklarında hafif alaycı bir gülümsemeyle, «Öyle mi? Ne gibi tartlar bunlar?» diye sordu.

«Elmalı tartla balkabaklı tart. Yemek yapmayı bir uzmandan öğrendim: Longchamp Anne'den. Hoş, tatillerde bile tatlılara harcamak için yeterli paramız yoktu ya.» Raflardan kâseleri, kapları indirmeye koyulmuştum. Mikseri de çıkarıp masanın üstüne oturttum.

Michael, «ilk ailenle beraberken ne kadar yoksul bir yaşamın varmış,» diyerek mutfakta oturdu ve bir yandan çalışmamı seyrederken, Longchamp Anne ve Baba'yla yaşamanın nasıl bir şey olduğunu anlatmama kulak verdi.

«Bezelyeyle haşlama mısırdan başka yiyecek bir şeyimizin olmadı-f|i günleri anımsıyorum. Babamın morali hepten bozulurdu, o zaman da meyhaneye gidip kalan bütün paramızı içkiye verirdi, sonuçta da biz

sağdan soldan ufak tefek çalmak zorunda kalırdık. Fern doğduktan son¬ra durum daha beter oldu. Evimizde beslenmeyi bekleyen yeni bir boğaz vardı, annem ise fazla çalışamıyacak haldeydi. Benim yaşımdaki kızlar, delikanlıları ve partilerle danslara gitmeyi düşünürken ben ev işle¬rini görmek, bebeğe bakmak ve bu arada okul ödevlerimi yapmaya vakit bulmak zorundaydım.»

Michael, «Neyse ki bundan böyle bu şekilde acı çekmene gerek kalmayacak,» dedi. Çok duygulandığı kalkıp beni öpmesinden ve kula¬ğıma türlü vaatler fısıldamasından belliydi. «Günün birinde çok ünlü ve çok zengin bir şantöz olacaksın. Hem de o kadar zengin olacaksın ki, yoksul olduğun günleri anımsamayacaksın bile.»

«Oh Michael,» dedim, «Öyle tonlarla para kazanmaya hiçbir gerek-| sinme duymuyorum. Sen yanımda oldukça ve beni sevdikçe kendimi yeterince zengin sayacağım.»

Michael gülümsedi. Gözleri kadife gibi yumuşak ve arzuyla doluy du. Bakışı beni titrettiğinden başımı başka yöne çevirmek zorunda kal¬dım.

«Neyin var, küçük primadonnam? Bana bakmak artık hoşuna gitm yor mu?» diye sordu.

«Sana bakmak hem de çok hoşuma gidiyor, Michael. Ama ba böyle baktığın zaman, sanki beni soyuyor, beni gözlerinle yatağa göt rüyorsun.»

Genç adam gülmeye başladı. «Belki de haklısın. Benim de yapm istediğim aynen bu.» Beni sevgiyle alnımdan öptü. Beni kollarının ar sından salıvermeye niyeti olmadığını anlamıştım.

Michael, «Bu hamuru tutturmak zorundayım,» diye bağırarak tezgâ-ı hin üstündeki kâseyi işaret ettim. «Ayrıca hindi için bir iç de hazırlamak istiyorum. Sonra da...»

Michale, «Mutfak işleri bekleyebilir,» diye kesip attı. Yüzüne ol anlam gelince, zaptedilmesi olanaksızdı. Ama bu hali bulaşıcıydı aynı zamanda. Öpücüklerine karşı koyamıyordum. Çok geçmeden onu aynı ihtirasla öpmeye, aynı sevgiyle kucaklamaya koyulmuştum. Hayır dememe fırsat vermeden, beni kollarının arasına aldığı gibi, mutfaktan çıkardı.

«Yemeğimiz!» diye bağırdım.

«Sana söyledim, ben asıl seviştikten sonra acıkırım.» Gülüyordu.

Tatilin ilk birkaç gününde vaktimizin çoğunu yatakta geçirdik diye¬bilirim, ama ben buna rağmen küçük bir hindiyle içini, tatlı patatesler, taze bezelye, bir ev ekmeği, kızılcık salçası ve iki tartlık bir sofra hazırla¬yabildim. Michael, bunun, yediği en lezzetli Şükran Günü yemeği oldu¬ğunu söyledi.

«Senin gibi güzel yemek pişirebilen pek az kadın tanıdım,» dedi. «Tanıdığım bütün kadınlar hizmetçilerle aşçılara güveniyorlar. Zavallılar bir çay demlemekten bile acizdiler.»

Tanıdığı öbür kadınlardan ilk kez söz açmıştı. Bu arada ben müze¬deki konserde yanında olan güzel kızıl saçlı kadını anımsamaktan kendi¬mi alamadım. Michael'e onun kim olduğunu sordum.

«O mu?» deyip başını salladı. «Bir yapımcı arkadaşımın karışıdır. Benden daima ona bir iyilik yapıp karısını sağa, sola götürmemi ister. Kendisi, birden fazla erkek gereksinen kadınlardandır. Anlıyorsun, değil mi?» Genç adam böyle derken bana göz kırpmıştı.

Ama ben onun ne demek istediğini anlayamamıştım. Bir kadın, bir erkeği bütün benliğiyle sevdiği takdirde, nasıl birden fazla erkeği gerek-sinebilirdi? Ve bir erkek de bir kadını sevdiği takdirde, başka bir erkeğin o kadına kavalyelik edip onu sağa, sola götürmesini nasıl isteyebilirdi?

«Peki karısının ortalarda başka bir erkekle gözükmesi o adamı kıs¬kandırmıyor mu?» diye sordum.

Michael sinsi sinsi güldü. «Kıskançlık mı? Aksine bana minnettarlık duyuyor,» dedi. «Sanat dünyasında insanlar böyle olabiliyorlar, ilişkileri bir oyundaki rolmüş gibi davranıyorlar.» Michael, «Ama merak etme. Ben öyle değilim,» diye hemen ekledi.

«Sonsuza dek birlikte olmak isteyeceğin birine hiç rastlamadın mı?» diye sordum.

Genç adam, «Seni tanıyana kadar hayır,» diye yanıtladı. «Senin gibi temiz ve toy olan bir kıza rastlamamıştım hiç. Adın da karakterine uyuyor: yeni bir gün kadar tazesin.» Uzanıp beni yanağımdan öptü.

Hiç o andaki kadar mutlu olmamıştım. Hayatımda gördüğüm en iyi Şükran Günü yemeği olmuştu, bu. Michael sonradan şöminede ateş yaktı ve yumuşacık bir yorganı ortaya çıkardı. Başım kucağında olduğu halde yattık ve şöminedeki ateş çıtırdayarak bizi ısıtırken güzel bir

müzik dinledik. O gece Michael'in her öpücüğü bana bir öncekinde daha tatlı geldi. Saçlarımı okşuyor, zamanın durmasını ve bizim sonsu-j za dek öyle baş başa kalmamızı dilediğini söylüyordu.

Kalbim sımsıcak duygularla doluydu. Bir kadın bir erkeği nasıl benim Michael'i sevdiğinden fazla sevebilirdi?

Elbiselerimizi üzerimizden sıyırdık ve orada o ateşin sıcağınd seviştik. Öpücüklerimiz ve kucaklaşmalarımız o kadar ateşliydi ki, | kütükler gibi yandığımızı, birbirimizi tükettiğimizi, ama aynı zamanda d tamamladığımızı hissediyorduk.

Michael sabahleyin bana kent merkezinde bir yapımcıyla randevu su olduğunu söyledi,

«O görüşmeden sonra eve küçük bir Noel ağacıyla döneceğim dedi. «Noel çamının süslenmesine geleneklere göre Şükran Gününd başlanılır, değil mi? Ben daha önce hiç böyle şeylerle ilgilenmedim ama şimdi seninle beraber olduğuma göre...»

«Oh Michael, buna çok sevinirim,» diye onun sözünü kestim. «Bı Noel ağacım olmayalı, hatta bayram tatillerini unutalı o kadar uzu zaman oldu ki. İnsanın bir ailesi ya da sevdiği ve onu seven bir aile olmadığı zaman, tatillerin herhangi başka bir günden farkı yoktur. S o zaman sadece başkalarının mutluluğunu imrenerek seyredersin.» I

Michael, «Artık bundan böyle ne acı duyacak ne de başkalarını kı kanacaksın,» diyerek beni dudaklarımdan hafifçe öptü ve randevusu gitmek için evden çıktı. O yokken müzik dinledim, biraz televizyon se, rettim ve kitap okudum. Okuldan bize tatil günlerinde yapılmak üzeri bazı ödevler vermişlerdi.

Michael akşama doğru ufak, fakat çok güzel bir çam ağacıyla e döndü. Ağacın her bir dalı dolgun ve çok yeşildi. Ayrıca kutular dolusUf Noel ağacı süsü satın almıştı. Gerek o, gerekse ağacın üstü, süt beyaZ" lığında kar taneleriyle beneklenmişti.

içeri girer girmez, «Tahmin et bakalım,» dedi. Bir eliyle ağacı tu ken öbür eliyle süs kutularını göğsüne yapıştırmıştı. «Kar yağıyor. Ç hoş bir sürpriz, değil mi? Tatil havasına girebilmemiz için tam zamanı da başladı kar. Ağaç hoşuna gitti mi?»

«O kadar güzel ki,» dedim soluğum kesilerek.

«Onu seçene kadar hayli zaman harcadım. Çok özel bir şey ols

tiyordum. Satıcı benim yüzümden az daha aklını oynatıyordu. Elinde-i ağaçların hiçbiri gözüme iyi görünmüyodu. Derken bir köşeye özüm ilişince, benim tarafımdan seçilmeyi bekleyen bu ağacı gördüm; ana, 'Beni al,' diye sesleniyordu âdeta.»

Michael ağacı gülerek bir saksının içine oturttu ve arkaya çekilerek ona baktı. Noel ağacının şöminenin hemen sağında çok güzel duracağı-a karar verdik.

Michael, «Olağanüstü,» dedi ve saatine baktı. Geldiği zamandan eri belli aralıklarla saatine baktığı dikkatimi çekmişti.

«Birisi mi gelecek?» diye sordum.

«Ne? Oh, hayır, hayır.»

«Sürekli olarak saatine bakıyorsun da.»

«Evet.» Michael şöyle bir silkindi. «Birazdan bir toplantıya gitmek orundayım. Bugün görüştüğüm yapımcı bana danışmadan bir şey yarlamış, ama toplantı o kadar önemli ki mutlaka gitmek zorundayım. elecek mevsim Broadvvay'deki bir oyunda başrol almam olasılığı çok uvvetli.»

«Harika bir şey bu, Michael.»

«Evet, ama bu gibi şeyler aylarca süreyle planlar yapmayı, yatırım-ılarla, yazarlarla ve yapımcılarla sonu gelmeyen toplantılarda bulunma-ı gerektiriyor. Herkesin kendine göre bir fikri oluyor. Bütün bunlardan fret ediyorum ben, ama çaresi var mı? Tam seninle işe başlamışken, İtmek zorunda kalacağım için çok üzgünüm.»

«Önemi yok, sevgilim. Sen dışarıdayken ben de ağacı süsler ve emeğimizi hazırlarım.»

Genç adamın sıkılmış gibi bir hali vardı. Bakışını benden kaçırdığı-dikkat ederek, «Bir aksilik mi var?» diye sordum.

«Bu toplantı büyük bir olasılıkla yemek saatinden önce bitmeye¬cek. Gerçekten çok, çok üzgünüm,» dedi.

Durumu kavradım. «Öyleyse çok daha geçlere kadar eve dönme¬yeceksin.»

«Evet. Sıkılmazsın, değil mi?»

«Beni düşünme sen. Artıklarımızı yerim. Ağacı süslemem zaten opeyi vakit alacak. Sakın üzülme. Başımın çaresine bakarım.»

Michael, «Bir ara sana telefon etmeye çalışır, işimin kaçlara kadar

uzayacağını bildiririm,» dedi ve elbise değiştirmek için içeriye geçti Biraz sonra odadan çıktığında arkasında çok şık bir yünlü spor celi ve bununla uyumlu pantolon vardı. Koyu lacivert paltosunu giydiğindi onu her zamankinden daha yakışıklı buldum ve bunu yüzüne de soya dim.

«O insanların karşısına düzgün kıyafetle çıkmak zorunludur,» dedi «Senden bunu beklerler çünkü. Bir yıldız olmanın sakıncalarından bit de bu: herkes senin her an sahneye çıkacakmış gibi görünmeni Isfl Dikkatler sürekli senin üzerinde olduğu için kafalarındaki imaja uymi zorundasın. Saçın biraz dağınık olursa ya da gülümsemeyi unutura sonuç felâket olur. Kaşla göz arasında senin hakkında söylentiler yayı lar, sana da parlak roller önerilmez olur.»

Genç adam çıkmadan önce, «Gerçekten sıkılmayacağından e misin?» diye yine sordu. «Belki de bir sinemaya gidebilirsin. Sana tak ve sinema için para vereyim.» Cebinden cüzdanını çıkarmaya hazırli dı.

«Oh hayır, istemem,» dedim. «Yapılacak bir sürü işim var. Öğî menlerin verdikleri ödevler bile var.»

Michael başını salladı. «Tatilde ödev ha! Bu öğretmenlerden bazıll rı öyle can sıkıcı oluyorlar ki. Bir çocuğa tatiide yapılmak üzere ötov vermek olacak şey mi! Neyse, seninle sonra konuşurum.» Genç a böyle diyerek beni öptü ve evden çıktı.

Ona canımın sıkılmayacağını söylemiştim, ama kapı arkasınldaan! kapanıp da ben yine yalnız kaldığımda etrafımdaki boş daireye baktfiml ve ağlamaklı oldum. Gizli âşıklar olmamamızı ve Michael'in gidecj yerlere beni de götürmesini ne kadar isterdim. Onun için sıkıcı ö] günlük olaylar bana ne kadar ilginç görünürdü kim bilir.

Küçük Noel ağacına dönüp baktım. «Hiç değilse sen varsın) dedim. «Birazdan seninle sıkı fıkı olacağız.»

Michael'in getirdiği Noel süsleri kutusunu açtım ve ağacı de etmeye başladım. Uçmalarını istediğim için olacak saatler alabildiği ağır geçiyorlardı. Ağacı süslemeye elimden geldiğince çok vakit har dım. Bu işi bitirdikten sonra yaptıklarımı bozdum ve her şey den gözükene kadar dekorasyon işini tekrarladım. Bundan sonra mutfa ki artıklarımı yedim, müzik dinledim ve Michael'i düşündüm. Tat)

çanağı yıkadıktan sonra, ev ödevlerimi bitirmeye çalıştım, ama okuduklarıma dikkatimi veremiyordum. İkide birde saate bakıyor, o kadar yavaş, âdeta sürünerek ilerledikleri için akreple yelkovana kızıyordum. [Âteşi yakmaya ve biraz televizyon seyrederek oyalanmaya çalıştım. Vakit epeyi geç olmuş, ama Michael hâlâ telefon etmemişti. Bir, iki kere oturduğum yerde daldım, ama her defasında telefonun çalışını duymamış olmak korkusuyla zıplayarak uyandım.

Beceriksizce ateş yakma çabalarım başarısızlıkla sonuçlanmıştı. Kısa şekerlemelerimin birinden uyanıp belki yüzüncü kez saate bakınca İnatin yarıma yaklaştığını görerek şoke oldum. Çok merak ediyordum: Michael acaba niçin telefon etmemişti?

Pencereden dışarıya bakınca karın şiddetlendiğini ve kaldırımların •elin bir beyaz örtünün altında kaldığını gördüm. Sokaklar ıslak ve cıvık-||, Şoförler birbirlerinin önüne geçip yolu kestikçe klaksonlar ötüyordu. Kötü havalarda insanların daha kolay kazaya uğradıkları hatırıma geldi. lelki Michael'in de başına bir şey gelmişti. Bunu nereden bilebilecekle! ben? Apartımanında beklediğimi kimsenin bilmesini istemediği için Mınse telefon etmeyecekti.

Tüm (pygjlanma rağmen, gözlerimi açık tutmam zorlaştı. Bir yarım iaat daha geçtikten sonra, divanın üstünde yine kendimden geçtim ve kapının açıldığını duyana kadar da uyanmadım. Gözlerimi ovuşturarak •toğruldum. Michael arkasından kapıyı kapamak için döndü ve kapının Jokmağıyla kilidini beceriksizce kurcaladı. «Michael,» diye seslendim.

«Şşşt!» diye hızla döndü. Saçları karışmıştı, ceketi de bumburuşuk Sürünüyordu. Tekrar «Şşşt» diyerek işaret parmağını dudaklarına götürıllı «Davvn'u uyandıracaksın,» diye geveledi.

«Michael, Dawn benim,» dedim gülümseyerek. Ayağa kalktım! «Neyin var senin?»

Michael benim bulunduğum yana döndü. Gözlerini kırpıştırıyor, uyaklarının üstünde sallanıyordu.

«Michael, yoksa sen sarhoş musun?» diye sordum. Longchamp İaba'yı defalarca aynı durumda gördüğümden bu soruyu sormama Çörek olmadığını biliyordum aslında.

Genç adam, «Hayır,» dedi. Bu yanitını desteklemek için elini sallayınca az daha yere kapaklanıyordu. «Hiç... değilim,» diye geveledi.

«Yalnız... » Sağ elini kaldırarak işaret parmağıyla başparmağını bitiştirdi «Şu kadarcık. On dakikada bir,» diye ekledi ve yine kıs kıs güldü. Attığ kahkahalar öne doğru yalpalamasına neden oldu ve yüzüstü yere serlf memek için duvara tutundu.

«Michael!» diye bağırarak ona doğru koştum. Kolunu omzum dayadı ve bana doğru eğildi. Nasıl da kokuyordu. Sanki viskiyle banylj yapmıştı. Sorularımı sıraladım. «Neredeydin? Niçin bu kadar içtin? Ev) nasıl dönebildin?»

«Eve mi?» Etrafına bakındı. «Ha evet, ev.»

Ona destek olup divana doğru götürürken çenesine dudak boyas na benzer bir kırmızılığın bulaştığını gördüm. Ceketinin üstünde de saf telleri vardı: kızıl saçlar!

«Michael, neredeydin? Kiminle beraberdin?» diye sordum. Yanı vermedi. Ağır ağır divanın üstüne çöktü ve arkaya doğru devrildi. Bi yandan da bana donuk donuk bakıyor, beni ve etrafımızdaki her şe daha iyi görebilmek için gözlerini kırpıştırıyordu.

«Bu oda niçin etrafımda fırıl fırıl dönüyor?» diye homurdanarak gö lerini kapadı. Böyle diyerek iyice arkaya doğru kaydı ve gözleri kapal olarak divanın üstüne sırtüstü serildi.

«Michael!» Onu sarsmaya başlamıştım, ama bütün yaptığı inleme! oldu. «Öf, neye yarar,» diye bağırarak bacaklarını kaldırdım ve ayakka bılarını çıkardım. Sonra, onu büyük bir çaba harcayıp dik tutarak man tosunu ve spor ceketini üzerinden sıyırdım. Onu yatak odasına taşıya mayacağım kadar ağırdı. Ben de ceketini ve mantosunu dolaba astı tan sonra, üstüne örtmek için bir battaniye getirdim. Üstüne yaydığı da, inleyerek yan döndü. Yastığı başının altına sıkıştırdım, sonra d' ayak ucuna oturarak düzenli ve derin soluklar almasını seyretmey koyuldum.

Bakışım küçük Noel ağacımıza kaydı. Bütün süsleri ve bütün ışıkl rı yakılmış halde güzel, sımsıcak ve de çok değerliymiş gibi bir etki yapı yordu, ama divanın üstünde sızıp kalmış olan Michael, onun, beni kadar üzgün, yalnız ve düşkırıklığına uğramış gözükmesine yol açmıştı Michael onu farketmemişti bile. Beni bile farketmiş sayılmazdı!

Yavaşça yerimden kalkarak ağacın üstündeki ışıkları söndürdüm Sonra dönüp bir kez daha Michael'e baktım. Horluyordu. Salonu.

ılektriklerini de söndürdüm ve yalnız başıma uyumak için Michael'in atak odasının yolunu tuttum.

Sabahleyin Michael benden önce kalktı. Onun, yatağın kenarına İliştiğini hissettim ve yüzüme dokunması üzerine gözlerimi kırpıştırarak açtım.

«Michael, saat kaç?»

Michael'in üstünde hâlâ bir gece önceki elbiseleri vardı. Gömleği-"lin düğmeleri açıktı, saçları da karmakarışıktı. Esneyerek başını salladı.

«Saat daha erken. Çok üzgün olduğumu söylemek isterim, Dawn.)ün gece tam bir felâkettim. Divanın üstünde uyuyakaldığımı ve senin jstümü örttüğünü bile anımsamıyorum. Nakavt olmuştum âdeta.»

Gözlerimi ovuşturup uykunun beynimdeki izlerini siler silmez doğ¬ruldum. «Neredeydin? Ne oldu? Niçin o kadar sarhoş oldun?»

«Kutlama gibi bir şeydi. Arkadaşları bırakıp gitmek istedim, ama lerkes onlarla birlikte gelmemde inat etti. Anlaşılan, ben olmayınca Bğlenemiyorlar. O yatırımcılara ziyafet çekmek zorunda kaldık. Şampan¬ya bütün gece su gibi aktı.» Michael yine gerinip esnedi.

«İyi ama neredeydin?»

«Dur bakayım, neredeydim.» Michael, bir matematik sınavında güç bir soruyla karşılaşmış gibi düşünüyordu. «Nerede olduğumu söyleye¬yim,» dedi sonunda. «Önce o yapımcının işyerindeydik. Sonra hep bir¬likte Serdi'nin lokantasında yemeğe gittik. Ondan sonra gece kulüpleri¬ni dolaşmaya başladık. Gittiğimiz yerlerin birini, ikisini anımsamam gere¬kir, ama hepsi kafamın içinde birbirine geçmiş gibi.»

Genç adam içini çekti ve başını iki avucunun arasına aldı.

«Yanında kim vardı?» diye sordum.

«Yanımda kim mi vardı?» Michael başını kaldırıp düşündü, sonra, omuzlarını silkti. «Kim olacak, yapımcının ofisindekiler ve yatırımcılar tabii»

«O kızıl saçlı kadın da aranızda mıydı?» diye sordum.

«Kızıl saçlı kadın mı? Oh, hayır.» Michael hayır gibilerden başını sal' ladı. «Aramızda kızıl saçlı kadın falan yoktu, iyisi mi ben gidip bir duş alayım. Dün gecenin izlerinden başka türlü kurtulamayacağım galiba. Çok üzgünüm.» Eğilip yanağıma bir öpücük kondurdu. «Benimle ilgilen-liğin için de sana çok teşekkür ederim.»

Bir kedi gibi gerinerek ayağa kalktı. Arkama yaslanarak onun soyunmasını ve duşa geçmesini seyrettim. Acaba bana yalan mı söylüyordu yoksa ceketinin üstündeki kızıl saç telleri arkadaşının karısına kavalyelik yapmak zorunda kaldığı eski günlerden mi kalmaydı? Bana yalan söyleyebileceğine inanmak istemiyordum. Üzülmemi istemeyecek kadar çok seviyordu beni.

Yataktan kalkarak kahve yapmak ve kahvaltı hazırlamak için mutfağa geçtim. Michael görününce pırıl pırıl olduğunu, saçlarının da özenle taranmış olduğunu gördüm. Arkasında uçuk mavi ipekli bir sabahlık vardı.

«Burası ne güzel kokuyor böyle,» diyerek arkamdan bana sokuldu; ve beni kucakladı. «Dün gece için gerçekten üzgünüm,» diye yineledi. «Herkes yeni gösteri yüzünden o kadar heyecanlıydı ki, olayı kutlamamak olanaksızdı.» Ensemi öptü.

«Demek her şey yolunda gitti,» dedim.

«Evet. Pek yakında Michael Sutton'un Broadvvay'deki prömiyerini duyacak ve bütün gazetelerde okuyacaksın.» Beni kollarının arasında fır fır döndürdü. Pek gururlanmış görünüyordu.

«İşte bu harika, Michael,» diye atıldım. «Çok haklısın. Keşke dün gece ben de seninle olsaydım da bu güzel olayı birlikte kutlasaydık.»

«Biz kutlamamızı bu gece yapacağız,» dedi. «Bir taksiye binip Brooklyn'de bildiğim küçük bir İtalyan lokantasına gideceğiz. Orad kimse bize dikkat etmez, ama lokantanın yemekleri de enfestir.»

«Doğru olur mu bu, Michael? Ya bizi bir gören olursa...»

«Hiç kimse görmeyecek. Beni bu kadar düşünmen ne güzel, Dawn sevgilim. Haydi gel, şimdi Noel ağacımıza bakalım.» Michael elimi tuttu ve beraberce salona girdik. Ağacın bütün ışıklarını yaktım. Michael, «Harika,» dedi. «Noel gecesi seninle ben şöminede kestane kebap yapar, yumurta likörü içer ve küçük ağacın dibinde sevişiriz. Ağacımızın...» Michael böyle dedikten sonra kolunu omuzlarıma dolayarak beni kendine çekti. «Küçük primadonnam,» diyerek beni hafifçe dudaklarımdan öptü. Sonra birden tavrını değiştirdi. «Ama şimdi açlıktan ölüyorum. Haydi kahvaltı edelim.»

Günün kalan kısmı çok çabuk geçti. Michael biraz alışveriş yapmak için evden çıktı. O yokken telefon iki kez çaldı, ama ben cevap ver

medim. Oraya ilk gelişimde Michael, telefona cevap verdiğim takdirde, birisinin benim burada olduğumu öğreneceğini, bunun da sorular sorulmasına yol açacağını söyleyerek beni uyarmıştı.

Michael kaşlarını kaldırarak eklemişti. «Sorular da henüz vermeye hazır olmadığımız yanıtlarla sonuçlanır.»

Genç adam öğleden sonra döndüğünde kollarının arasında armağan kâğıdına sarılmış kucak dolusu paket vardı. Onları yayarak, «Altında armağan paketleri olmayan bir Noel ağacı neye yarar?» dedi.

«Bu armağanlar kime, Michael? Yoksa akrabalarından buraya gelecek olanlar mı var?»

«Ne akrabası? Hayır, bu armağanların hepsi senin için.»

«Hepsi benim için mi?» Paket yığınına şaşkınlıkla bakakalmıştım. «Oh Michael, bu kadar çok şey almamalıydın!»

O, «Tabii ki alacaktım,» dedi. «Paramı senin için değilse kimin için harcayacağım? Herhalde nankör akrabalarım için değil.» Muzip muzip gülümsüyordu. Elini ceketinin cebine atarak pembe kâğıda sarılı ve etrafı pembe kurdele bağlanmış küçük bir kutuyu ortaya çıkardı. «Bu bekleyemez,» dedi. «Bir Şükran Günü armağanıdır.»

Gülmeye başladım, «iyi ama insanlar Şükran Gününde birbirlerine armağanlar vermezler ki.»

«Vermezler mi?» Genç adam omuzlarını silkti. «O halde ben bu geleneğin temelini atıyorum. Bugünden itibaren başkaları da benim izimden gidecekler. Bu sana.» Bana elini uzattı.

Küçük kutuyu alarak dikkatle açtım. Duyduğum heyecandan parmaklarım titriyordu. Kutunun içindeki pamuk parçasının üstünde altın bir zincire geçirilmiş bir altın madalyon yatıyordu. Madalyonun dış yüzünde minik pırlantalar bir yürek oluşturacak biçimde dizilmişti.

«Oh Michael, ne kadar güzel bir şey bu,» dedim soluğumu tutarak.

«Aç onu,» dedi.

Madalyon açılınca içine bir dizi notanın kakılmış olduğunu gördüm. Bunları kafamın içinde çalınca gülümsedim. Michael'in aşk şarkılarından birinin ilk dizesiydi: «Sonsuza dek sevgilim.»

«Oh Michael,» diye inledim. Gözlerimden mutluluk yaşları fışkırmıştı. «Bugüne kadar bana verilen en güzel armağan, bu. Çok çok özel bir armağan.»

Kollarımı erkeğin boynuna dolayarak yüzünü öpücüklere boğdu

«Ay ay,» diye bağırarak beni kendisinden uzaklaştırdı. «Bu kad heyecanlanmayalım, olmaz mı? Şimdi küçük yemeğimize gitmek iç hazırlanmamız lazım, öyle değil mi?»

Kalbim öylesine mutlulukla doluydu ki, patlayacak sandım. Mi hael'le böyle bir gece geçirmemiz olasılığına karşı bavuluma bazı şe ler koymuştum. Trisha'yla birlikte içi süngerli bir sutyen satın almıştı Göğüslerimin dolgunlaşması ve aralarındaki oyuğun derinleşmesi be olduğumdan çok daha büyük gösteriyordu. Dekoltesi 'V'biçiminde siyah elbisemin içinde beni daha çekici kıldığından emindim. Madaly numun minik pırlantaları dekoltemin üstünde ışıldıyordu.

İpek gibi olana kadar saçlarımı fırçaladım. Sonra, dudaklarımı pe beye boyadım, biraz da göz makyajı yaptım. Böylece, Michael'in kol na taktığı kadınlara biraz daha fazla benzediğime inanarak, beni görm si için yatak odasından çıktım. Telefonda birisiyle yaptığı konuşmayı yeni bitirmişti. Eli almacın üstündeydi. Dönerek gözlerinde anlamlı q parıltıyla bana baktı.

«Güzelsin,» dedi. «Çok güzelsin. Seni sosyeteye tanıtabileceği günü iple çekiyorum. Benim keşfimi ve...» Burada sesini alçalttı. «Aş' mı görünce herkes beni kıskanacak.»

Gururdan dörtköşe olmuştum. Michael mantomu giymeme yardı etti ve beni yanağımdan öptü. «Taksimiz geldi bile,» dedi. Böyle apartmandan çıktık.

Kentin içinde uzun zaman yol aldık. Herkesin yolu üstünde olm yan bir lokanta bildiğini söylemekle Michael abartmamıştı. Şoför bit sürü arka sokağa saptıktan sonra, en sonunda bir bina biokunun köşel sindeki küçük bir İtalyan lokantasına vardık. «Ana'nın Yeri» adındaki lokal lüks olmaktan çok uzattı; minik bir barı ve yaklaşık bir düzini masası olan küçük bir odadan oluşuyordu, ama benim için ayağımj bastığım en romantik, en olağanüstü lokantaydı.

Michael küçük odanın en karanlık bölümünde bir köşe masası se . ti. Dikkati çekmeyeceğimiz konusunda haklıydı. İçeri girip yerimize otu mamızdan sonra kimse bizimle ilgilenmedi! Ama ısmarladığımız ve yedh ğimiz her şey ev yemeği gibiydi ve nefisti. Michael listedeki en pahall şarabı seçmişti. Bundan da hemen hemen iki şişe içtik. Çok seyahati

itliği için şaraplar ve yemekler hakkında geniş bilgisi vardı. Dünyanın îlört bir köşesinde gittiği ünlü lokantalardan bazılarını bana anlattı.

Ama ben ona Cutler Koyu Otelindeki yemeklerden başka şey anla¬şmadım. Sadece Şef Nussbaum'u ve oteldeki her yemeğin ne kadar özel olduğunu tarif ettim:

«Cutler Nine konukları kapıda karşılar, sonra da onları oturdukları ıasada ziyaret eder, rahat etmelerini sağlar. Bazan annem de bu ara-onun yanında olur.»

Michael, «Büyükannen zalim bir kadın olabilir, ama görünüşe bakı¬rsa, otelin başarılı olması için ne yapılması gerektiğini çok iyi biliyor,» Bdi. «Evet, yaman bir iş kadınına benziyor. Günün birinde onunla anışmak isterdim.»

«Onu tanışan nefret ederdin. Sadece bir oyuncu olduğun için, ına kendini bir karıncadan daha önemsiz hissettirirdi. O, yalnız soylu-ıra, tabiî ki zengin soylulara değer verir.» Bu son cümleyi tükürür gibi »eylemiştim.

Michael'e, onun Agnes'e yalanlarla dolu mektubu yazmakla Bern-ınrdt'taki hayatımı tâ başından nasıl berbat etmeye çalıştığını anlattım.

Michael elini elimin üstüne koyarak ve parmaklarımı avucunda sıka¬rak, «Yakında bütün bunlardan kurtulacaksın,» dedi. «Onun gibi insan¬lar o zaman şana bir daha zarar veremeyecekler.»

«Ah Michael, o günü nasıl sabırsızlıkla beklediğimi bilemezsin,» diye içimi çektim.

Genç adam, gözlerinde sinsi bir parıltıyla, «O gün senin zannetti¬ğinden daha yakın olabilir,» dedi.

Oturduğum sandalyeden neredeyse havaya zıplıyordum. «Ne temek istiyorsun, Michael?»

O, dudaklarında hafif bir gülümsemeyle, «Aslında sana bunu söyle-ıemem gerekirdi ama, Broadvvay'deki o yeni oyunda sana küçük bir rol verdirtmem olasılığı var,» dedi.

«Michael!» Oracıkta bayılıvereceğimi sandım: Heyecandan kalbi-lin atışları hızlanmıştı. Soluk almakta güçlük çekiyordum. Göğsümün sancıdığını hissettim. Ben Broadvvay'de oynayacaktım ha? Hem de laha şimdiden.

Michael, «Henüz kesin bir şey yok,» diye beni uyardı. «Bu sadece

bir olasılık. Sesin üzerinde daha pek çok çalışmalıyız. Bir müzikaldef almak, lisenin konserinde sahneye çıkıp bir, iki şarkı söylemekten farklı bir şey.»

«Anlıyorum. Tabii ki çalışacağım, Michael. Hem de çok sıkı çalj cağım. Bana güvenebilirsin.»

«Çalışacağını biliyorum.» Michael elimi okşadı. «Bu iş senin kar] da var. Öyle olduğunu sana tâ başında söylemedim mi?»

Michael hesabı ödeyip lokantadan çıkmamızdan sonra, apartmj kadarki uzun yolculuğu hiç umursamadım. O yolu sevgilimin kollarıf arasında, Broadvvay sahnesini ve zafer anlarımı onunla paylaştığj düşleyerek geçirdim, Longchamp Anne'nin bana yıllar önce söyîedit| rinin en sonunda gerçek olacağı kimin aklına gelirdi?

Kadıncağızın, kaçırılmama öncelik eden trajik olayları unutmi çalıştığını şimdi biliyorum. Ben bir yalan olarak doğmuştum sanki.i bununla ve kendi suçluluk duygusuyla yaşayamadığı için, bir gürj şafak vaktinde kuşlar şakırken doğduğumun öyküsüne zamanla kenı-j de inanmıştı.

«Dudaklarına sonsuza dek sürecek bir şarkı yerleştirdiler,» demi| «Günün birinde insanlar senin şarkılarını duyunca, o güzel ötücü kuş doğumunu kutlamak için sana sesini vermesi mucizesini öğrenecl ler.»

O gün senin zannettiğinden de daha yakın Longchamp Anne. Kal bim aşkla dolu olunca sesim düşlediğimden de daha güzel geleci kulağa.

Michael'le kalan zamanımız istediğimden çok daha çabuk uçtu,

ti. Sonuncu günün sabahında gerçeği görmemek için gözlerimi açma tan kaçınıyordum. Trisha'yla her şeyi planlamıştık. Bir taksiye atlayjB otobüs terminaline gidecek, arkadaşımın otobüsünü karşılayacaktım, Ondan sonra Trisha'yla ben taksiyle pansiyonumuza gidecektik, böyH ce, Agnes bütün tatili Trisha'yla geçirdiğime inanacaktı.

Giyinip eşyamı topladıktan sonra elimde bavulumla durdum fl üzgün bakışımı Michael'in dairesinde gezdirdim. Parlak ve gevrek hava- lı bir gündü. Güneş ışınları pencerelerden içeriye doluyor, küçük Noel ağacımızın üstündeki yaldızlı süsleri ışıldatıyor, eğrelti otlarını daha bir

„ıl gösteriyordu. Armağan paketlerinin ambalaj kâğıdı bile bu sıcak imliğin içinde güneş gibi parlıyordu.

Michael kapıda bana, «Tatilimizin her anı olağanüstüydü,» dedi. İzlerimin dolu dolu olması üzerine beni hafif azarlar gibi bir ses tonuy-

«Ama bunu bir son olarak düşünme sakın. Bir başlangıç olarak Üşün,» dedi. Beni öperek göğsüne bastırdı. Boğazıma bir şey tıkandı-(indan konuşamıyordum.

«Şimdi de git biraz dinlen, küçük primadonnam,» dedi ve beni Vardı. «Okul açılır açılmaz çok sıkı çalışmamız gerekecek.»

«Seni çok seviyorum, Michael,» diye fısıldadım. Bu sözlerim üzeri-ı gözleri parladı. Böylece vedalaşmış olduk.

Terminale erken geldiğimden bir banka oturdum ve Trisha'nın oto-Usü gelene kadar bir dergiyi okuyarak vakit geçirdim. Arkadaşım oto-Dsün basamaklarını boynundaki uzun kırmızı atkıyı uçurarak hızlı hızlı

Kucaklaşmamızdan sonra, «Bana her şeyi anlat,» diye emretti. «Ne iptığınız? Nerelere gittiniz? Arkadaşının eeni her gün lüks lokantalara (tiyatrolara götürdüğüne bahse girerim.»

«Hayır, çoklukla evde kaldım,» diyerek ona Şükran Günü yemeğini asıl hazırladığımı anlattım. Trisha düşkırıklığına uğradığını gizlemedi. Mna madalyonumu görünce iş değişti.

Ona imrenerek baktıktan sonra, «Ne kadar güzel,» dedi. «İçine tıüzikle ilgili bir şey yazdırması da büyük incelik. Bu notalar nedir?»

Michael'in şarkısını bilmesi olasılığına karşı, «Onlar mı?» dedim. Sadece birkaç nota onlar. Özel bir anlamları yok.»

Terminalin dışında bir taksi bulduk ve pansiyona gelinceye kadar fitilimiz hakkında konuşmayı sürdürdük. Trisha onunla çelişkiye düşme-nek için, tatilinde bütün yaptıklarını teker teker bilmemi istiyordu.

«Eğer Agnes sorarsa, Şükran Günü yemeğinde on konuğumuz ıılduğunu ve hindiden başka ördek de yediğimizi söylersin,» dedi.

«Harika bir yemeğe benziyor,» diye mırıldandım. İmrenme sırası |lmdi bendeydi. Tatilde bir yemek masasının etrafında toplu, mutlu ve Bovgi dolu bir aileye imrenmemek elde miydi?

içeri girdiğimizde Agnes'i holde merdivenin dibinde duruyor gör¬mek bizi şaşırttı. Belli ki bizi bekliyordu ve geldiğimizi duyar duymaz

orada mevzi almıştı. Ama yüzüne şöyle bir bakmak buz kesilmeme y.' ti. Kadın siyahlar giymişti. Yüzü solgundu, dudaklarına, yanaklarına hiç bir kırmızılık sürmemişti. Saçlarını başının arkasında küçük bir top» biçiminde toplamıştı. Agnes'in rollerinden birini oynayıp oynamadığını anlamak her zaman için zordu. Şimdi ise yaslı bir kadın rolünü oynadN ğını düşünüyordum.

Daha merhaba dememe vakit bırakmadan, «Bana yalan söyledin,! sözleriyle beni karşıladı. Önce Trisha'ya, sonra Agnes'e baktım.

«Yalan mı söyledim?» diye geveledim.

«Annen iki gün önce telefon etti. Trisha'lara gideceğinden habei bile yokmuş. Ailenden izin istemeden mi Trisha'nın evine gittin? Çol zor duruma düşürdün beni.» Agnes beyaz ipek mendilini parmaklarınır arasında didikliyordu. «Evet, burada yetkili olan benim, ama san" güvendim,» diye devam etti. «Ailenden izin aldığını söylediğinde sanı inandım. Daha dikkatli olmalı, senden böyle bir şey beklemeliydim.! Kadın tükürür gibi konuşuyordu.

«Büyükannenden her an bir telefon bekliyorum,» diye ekledi. Böyl| bir telefondan ödünün koptuğu belliydi.

«Büyükannem telefon etmeyecektir,» diyerek onu sakinleştirme' çalıştım. «Annem benimle konuştuğunu unutmuş olacak. Herhalde[1] sırada bir sakinleştirici almıştı ve ne dediğimi tamamen unuttu. Sık C olur bu.» Konuşurken bakışımı Agnes'in yüzünden ayırmıyor, bu kad kolay yalan söyleyebilmeme kendim de şaşıyordum. Kadının böyle b olasılığı kafasının içinde tarttığını görebiliyordum.

Sonunda o da, «Ne düşüneceğimi bilemiyorum,» dedi. «Şu hal" sence bir sorun çıkmayacaktır, öyle mi?»

«Çıkmayacaktır.» Omuzlarımı silktim. «Daha önce de benz durumlar oldu. Cutler Nine bunlara alışık.»

Agnes, «Vah vah,» diye inledi. «Annen o kadar güzel bir kadın Bu kadar hasta olduğuna inanamıyorum.»

«Kimse inanamaz,» dedim, ama Agnes, sesimdeki alayı farketm di.

Bu kez Trisha'ya bakarak, «Öyleyse güzel bir tatil geçirdiniz, öyl mi?» diye sordu.

«Evet, hem de çok güzel bir tatil oldu,» dedi Trisha.

«Bayan Liddy herkesin dönmesini kutlamak için güzel bir yemek hazırladı.» Agnes parmaklarının arasında yine mendilini didiklemeye koyulmuştu. «O kadar merak ettim ki,» diye homurdanarak yanımızdan çekildi.

Trisha onun arkasından bakarak, «Gitgide daha kötülüyor,» diye belirtti. «Müthiş bir sahne beklentisi içinde o eski kostümü giymiş. Yeni bir düşünce ve yeni bir durum, eski elbise sandığını karıştırarak, ruh haliyle uyumlu bir giysi bulmasına yetiyor.»

«Ona acıyorum, ama Cutler Nine'nin casusu olmasına hiç gerek yoktu. Yalan söylemeyi sevmem, ama başka seçeneğim yoktu,» dedim.

Trisha bu sözlerimi başının hareketiyle onayladı, böylece eşyamızı kaldırmak için yukarıya odamıza çıktık. Trisha, bir erkekle bu kadar gün baş başa yaşamanın nasıl bir şey olduğunu müthiş merak ediyordu. Bana peş peşe sorular sordu, benim de tam iki kere Michael'i ele vere¬cek bir şeyler söylememe ramak kaldı.

Trisha, «Gecelerin hayal ve romantizm için yaratıldığını, ama sabah¬leyin uyandığın ve yanındaki adam da hâlâ horladığı zaman, gerçeğin tokat gibi insanın yüzüne çarpıldığını, hayal ve romantizmin yok olduğu¬nu annem hep söyler. Sana da öyle mi oldu?» diye sordu.

«Oh hayır. Sabahlarımız da gecelerimiz gibi olağanüstüydü. Zen¬gin bir kahvaltı hazırlar, aynı heyecanla uzun uzun konuşurduk. Onun anlatacak o kadar çok şeyi var ki: dünyanın dört bir köşesine gitmiş.»

Trisha, «Niçin o kadar çok seyahat ediyor?» diye sordu hemen.

«Hım... işi gereği.»

«İşi nedir?»

Acele yanıt verdim. «İthalat gibi bir şey.»

Arkadaşım içini çekti. «Ne kadar şanslısın. Yetenekli ve güzelsin. Şimdi de olgun kadınlar gibi bir aşk macerası yaşıyorsun.» Trisha bu konuyu biraz daha düşündükten sonra, yüzünde hoşnut bir gülümse¬meyle, «Tatilde Erik Richards üç kez telefon etti,» dedi.

«Öyle mi?»

«Gelecek hafta sonu birlikte yemeğe çıkacağız. Hem de Plaza'ya gideceğiz. Sanıyorum ki Erik sürekli kız arkadaşı olmamı isteyecek.»

«O zaman ne yapacaksın?»

Kendimle aşağı yukarı aynı yaşta bir gençle arkadaşlık yapn şimdi bana o kadar çocuksu geliyordu ki. Ama bunu söyleyip, Trisl nın keyfini kaçırmak istemedim. Michael'le ben ortak bir yaşamda! sahneyle aşktan örülmüş bir yaşamdan söz ediyorduk. Erkek arkada nın yüzüğünü bir zincirin ucunda boynunda taşımak, benden çok dal genç kızların yapacağı bir şey gibi görünüyordu bana. Ama Trisha'r" yaşı benimkinden küçük değildi.

«Erik çok yakışıklı,» dedi. «Galiba ona evet diyeceğim.» Gözle muzip bir ışıkla parlıyordu. Gülüşerek birbirimize sarıldık, sonra da ağ ğıya yemeğe indik.

Bayan Liddy değme Şükran Günü sofrasıyla yarışabilecek yemek hazırlamıştı. Agnes genç kızlara yaraşır beyaz bir elbiseyle sofrj ya geldi. Elbisesinin iri karpuz kolları, işlemeli yakası ve etek ucu valf Boynuna da inci kolye takmıştı. Kısa ve dramatik konuşmalarından bf ni yaparak, hepimiz tatilimizden esenlikle döndüğümüz için ne kada| sevinçli olduğunu belirtti.

«Yine beraberiz, zalim dünyanın yolumuzun üzerine serece bütün güçlüklerin üstesinden gelmeye hazır, dayanışmalı bir aileyi; diye sözlerini bitirdi.

Hepimiz bakıştık. Bu sözleri mutlaka gençliğinde rol aldığı melodj ramların birinden bir alıntıydı. Trisha onun arkasındaki elbisenin de ay oyunun bir kostümü olduğundan emindi.

Ama benim umurumda değildi. Artık hiçbir şey: ne Agnes'in tul" tıkları, ne Bayan Steichen'in öfkeli karakteri, hatta ne Cutler Nine'nl kötü niyetli girişimleri, güneş ışığı ve mutlulukla dolu günlerimi karartalj lirdi. Kendimi güvenlikte hissediyordum. Michael'le aramdaki sevfi bağı beni yenilmez kılmıştı. Bu aşk beni kaderin her türlü darbesinde koruyacaktı.

Ama ne çare ki Trisha'nın annesinin öngördüğü gibi katı gerçeklj| yüz yüze geleceğim ve romantik hayallerimin balon gibi söneceği gif yakındı.

Her şey Şükran Günü tatilinden dönüşümüzün üçüncü gün saba başladı. Ölüm derecesinde hasta olarak uyandım ve yirmi dakika süre ie kustum. Trisha midemi üşüttüğümden korkmuştu. Tam Agnes'

(Iıirumu haber verip bir doktor çağırmasını isteyeceği sırada, suratıma tokat gibi çarpan ve kanımı donduran soruyu sordu.

«Aybaşı zamanını geçirmedin, değil mi?»

Yanıt vermeme gerek kalmadı. Trisha sorusunun yanıtını yüzümden okudu. «Tanrı aşkına, Davvn, ne kadar geciktin?»

«Yaklaşık altı hafta,» diye inledim. «Hiç üstünde durmamıştım. Aybaşılarım kendimi bildim bileli düzgün değildir.»

«Bu durumda iki kat daha dikkatli olmalıydın. Annen sana hiç bu bibi şeyleri anlatmadı mı?»

Hangi anne? diye düşündüm. Longchamp Anne hep benim cinsiyet konularını öğrenmem için fazla küçük olduğumu düşünürdü, bu konuları bilmemi gerektirecek kadar büyüdüğümde de o başka şeyleri Umursamayacak kadar hastaydı. Konuyu sadece açmamın dahi gerçek annemi bir krizin eşiğine getireceğine ise hiç şüphem yoktu. Kendisiyle konuşulabilecek bir insan değildi zaten.

Yaşlar gözlerimden aşağı süzülmeye başlamıştı bile.

«Ah Trisha, ben hamile olamam. Şimdi hiç olmaz,» diye inledim. «Mutlaka midemi üşütmüşümdür. Göreceksin.» Başımı sallıyor, sözlerimle inanmaya kendimi zorluyordum.

Trisha elimi avucunda sıkarak gülümsedi. «Belki de haklisin. Belki de kendini üşüttün ya da miden bozuldu,» dedi. «Hemen paniğe kapılmayalım.»

Bu sözlerini onaylayarak heyecanımı frenlemeye çalıştım. Kahvaltıda hiç iştahım yoktu, ama bu, az önceki bulantımdan olduğu kadar, Ilnirliliğimden de kaynaklanabilirdi. Bütün gün kaygılarımı kalbimde yük gibi taşıdım. O gün şan dersim olmadığı için Michael beni görmedi. Zaten böyle perişan haldeyken beni görmesini de istemiyordum.

O gece kendimi çok yorgun hissettiğimden erken yattım. Ertesi sabah yine bulantıyla kalktım ve yine kustum. Trisha'nın benim hesabıma giderek endişelendiğini farkediyordum, bu nedenle de bir gün önceki kadar fena değilmişim gibi davrandım.

«Sanırım grip oldum,» dedim. «Ama yavaş yavaş iyileşiyorum.»

En sonunda müzik dersinde karşılaştığımızda Michael beni biraz solgun ve yorgun bulduğunu söyledi, ama ben, gece iyi uyumadığım dışında bir şey söylemedim. Niçin uyuyamadığımı sormasına vakit kal-

madan öbür öğrenciler yanımıza üşüşerek konuşmamızı engellediler.'!

Aynı gün akşama doğru kütüphaneye giderek, eve dönünce nelel re dikkat etmem gerektiğini öğrenmek için hamilelik konusunda yazılar? okudum. Süveterimi ve sutyenimi çıkararak aynada göğüslerimi incefjB dim. Olgunlaştığım için değiştiğini sandığım şeylerin başka bir nedeni olduğunu hemen anladım. Göğüslerim büyümüş, uçları genişlemfl renkleri de koyulaşmıştı. Tenimin hemen altında kılcal damarlar farkedjH yordu. Belirtileri saptamam tüylerimi diken diken etti. Gördüklerimi vi bunların anlamını görmezlikten gelmemin artık hiçbir anlamı yoktu.

Yenik düştüğümü anlayarak boynumu büktüm. Aşk aklımı karıştır! mış ve dikkatsiz davranmama yol açmıştı. Niçin bunları düşünememiş* tim? Michael'in bana olan aşkı ve benim ona olan aşkım, beni pek] çabuk kadına dönüştürmüştü. Bir kadının ihtirasını duymuş, sevdiğini erkeği bir kadının yapacağı gibi öpmüş ve onunla sevişmiştim, sonuJH da aynen olgun bir kadının yapacağı gibi onun aşkını elde etmiştiiB Her şeyi unutarak kendimi Michael'in kollarına atarken, bu hareketimin bir kadın için olası sonuçlarını niçin hiç aklıma getirmemiştim?

Yatak odamıza dönüp ona bütün belirtileri ve bunun anlamını açıki ladığımda Trisha, «Şimdi ne yapacaksın?» dedi. «Belki de annene tele-) fon etmen doğru olur.»

«Anneme mi telefon edeceğim? Cutler Nine adımı Eugenia olara! değiştirmek istediği, bunun doğduğumda bana verdikleri isim olduğu¬ nu söylediği zaman da anneme gitmiştim.»

«Eugenia mı dedin?»

«Cutler Nine'nin kızkardeşlerinden birinin adıymış. O kızkardeffl sonradan çiçek hastalığından ölmüş. Anneme şikâyetimi söylediğime» neredeyse komaya girdi. En küçük bir stres onu paniğe uğratıyor. Hiç¬ bir işe yaramaz o. Hiç kuşkusuz rahat bırakılması ve herkesin ona acilması için numara yapıyor.»

«Ama durumu Allan'a söyleyeceksin, değil mi? Olgun bir adamıri daha dikkatli davranacağını ve bu durumu en az senin kadar düşünece¬ ğini zannederdim. Ne de olsa daha önce evliymiş, değil mi?»

Trisha'ya bir şey söylemedim. Michael'e açılmaktan korkuyordum" Bu beklenmedik durumun planlarımızı, benim Broadway'de sahneye

jıkmamı, sonsuza dek beraber olmamızı ne-şekilde etkileyeceğini bile¬miyor ve korkuyordum.

Trisha, «Belki de umurunda değildir,» dediyse de, yüzündeki ifade ınında yumuşadı. «O kadar katı konuştuğum için bağışla, Dawn,» diye hemen ekledi.

«Hayır, hayır,» diye atıldım. «Umurunda olmadığı doğru değil. lana o kadar âşık ki. Aşk bazen insanın gözünü kör ediyor. O zaman düşünemiyor, ihtirasın pençesinde kendini kaybediyorsun. Bazı kızların giyinme salonunda nasıl konuştuklarını, erkek arkadaşlarının fazla ileri gitmesine engel olmakta ne kadar zorlandıklarını anlattıklarını duymuş-lundur, üstelik bunlar sadece çocuksu maceralar.»

Trisha omuzlarını silkti. «Başka seçeneğin yok. Her şeyi sevgiline açıklamak zorundasın.»

«Evet, evet, tabii ki söyleyeceğim. Ama sinirleneceğinden korkuyo¬rum.»

Trisha, «Sorumluluğu o da paylaşmak zorunda,» diye beni sustur¬du. «Annem daima, 'Tango yapmak için iki kişi olmak lâzımdır,' der.»

Madalyonumu sinirli bir hareketle elliyordum. «Evet, biliyorum,» dedim.

Arkadaşıma söylemedin, ama bu dansa kalkmaktansa oturmayı yeğlerdim.

Aşkın Acı Meyvası

Yemeğe inerken merdivenin dibinde durdum.

«Trisha, Agnes'e hemen geleceğimi söyle,» dedim. Trisha ne tara¬fa gittiğimi gördü; telefonun bulunduğu oturma odasına gidiyordum.

Gözleri heyecandan iri iri açılarak, «Şimdi Allan'a telefon edip ona her şeyi anlatacaksın, değil mi?» dedi.

«Evet. Haklıymışsın. Onun durumu derhal öğrenmesi lazım.» Tris-ha beni izleyip kapının ağzında durdu. Neler söyleyeceğimi duymaya can attığını biliyordum. Ama buna meydan veremezdim, çünkü bu tak¬dirde Michael'le konuştuğumu anlayacaktı.

«Üzgünüm,» dedim. «Ama onunla konuşurken ensemde birinin bulunması büsbütün sinirimi bozacaktır.»

Trisha düşkırıklığına uğramıştı, ama inat etmeyerek çekildi, gitti.

Almacı ağır ağır kaldırdım. Tam Michael'in numarasını çevirirken bu kadar önemli bir konuyu ona telefonda açamayacağımı anladım. Yüzünü görmeyi, onun kollarının arasında olmayı, onun bana her şeyin düzeleceğini, planladığımız şeyleri yapmanın bir yolunu bulacağımızı söylemesini istiyordum. Telefonu defalarca çaldı. Tam almacı yerine bırakacağım sırada «Alo» dediğini duydum. Konuşurken soluk soluğay-rnış gibi geldi bana.

«Michael, benim,» dedim.

«Dawn?»

«İyi misin? Soluk soluğa kalmış gibisin.»

«Oh hayır, çok iyiyim. Tam içeri girerken telefonun çaldığını duyuna ca koştum. Sen iyi misin?»

«Michael,» diye geveledim. «... Bu gece seni mutlaka gelip gör-1 mem lazım.»

«Bu gece mi? Bu gece hiç uygun değil, Dawn. Broadvvay'deki oyu-j nun yapımcılarıyla bir toplantım daha var, bu işlerin ne kadar uzayabildi-ğini biliyorsun.» Bu sözlerinin arkasından kısık kısık güldü.

Israr ettim. «Ne olursa olsun, seni görmem lazım, Michael. Yeme-j ğe kaçta gideceksin?»

«Bir saate kadar çıkacaktım. Bu kadar bekleyemeyecek olan ne] var? Derdin neyse bana okulda söyleyemez misin?»

«Ben derhal geliyorum,» dedim ve yalvardım. «Ne olur, beni bek*j le.»

«Dawn, Tanrı aşkına, ne var? Bana telefonda söyleyemez misin?j Buraya kadar gelmene ne gerek var?»

«Çok önemli. Seni mutlaka görmeliyim, Michael. Mutlaka. Lütfen.» Ağlamaklı olmuştum.

Michael kısa bir süre sustuktan sonra, «Pekâlâ,» dedi. «Gel öyleyi se. Ama bilmiş ol, bir saat sonra çıkacağım. Bu toplantılar çok önemli. Bir sürü kişi de bana güveniyor.»

Ben de sana güvenmek istiyorum, Michael, demek içimden geldi, ama bunun yerine telefonu hemen elimden bıraktım ve mantomu

almak için yukarı koştum. Sonra kimseye bir şey söylemeden evden dışarı fırladım ve trafiğin yoğun olması nedeniyle bir taksi çevirmem olasılığının daha kuvvetli olduğu köşebaşına koştum. Hava zehir gibi soğuktu, hafif de bir yağmur başlamıştı. Yağmur damlaları yüzümü kırbaçlayan buz damlaları gibiydi. Hava nedeniyle ve ayrıca işyerlerinin boşalma saati olduğu için bir taksi bulmak on beş dakikamı aldı. Üstelik trafik de korkunçtu. En sonunda bulabildiğim taksi âdeta sürünerek ilerliyordu. Michael beni beklemeden çıkacak diye ödüm kopuyordu.

Şoföre, «Daha çabuk gitmenin bir yolu yok mu?» diye seslendim.

İngilizceyi anlamıyormuş gibi davrandı. Tek yaptığı homurdanmak oldu. Sonunda trafik seyrelince biraz hızlanabildik, ama taksi beni Michael'in apartmanının önüne bıraktığında telefonumun üzerinden hemen hemen kırk beş dakika geçmiş bulunuyordu.

Kapıcı bana asansörün kapısını açtı. Adama teşekkür ettim. Asansör kapısı kapanıncaya kadar telaşımdan parmağımla neredeyse kat, düğmesini deliyordum. Michael bana kapıyı açtığında soluk soluğaydım. Saçlarım karışmış ve sırsıklam olmuş, perçemlerim alnıma ve yanaklarıma yapışmıştı.

Beni bu halde görünce şaşırdı. Bir, iki adım gerileyerek, «Neyin var?» dedi. «Seni bu havada sokağa atacak kadar önemli ne olabilir?»

Bana sarılmaya kalkışacağı sırada mantomun yaş olduğunu ve spor ceketini berbat edeceğini farketti.

«Şu mantoyu çıkar. Suya batmışsın. Sana bir havlu getireyim,» dedi ve banyoya koştu. Mantomu ağır ağır çıkarırken nice hayallerimin mekânı olan odada bakışımı gezdiriyordum. Küçük Noel ağacının ışıkları sönüktü ve altında pırıl pırıl kâğıtlara sarılı paketlerin yığılı olmasına rağmen, küskün ve kederli görünüyordu. Yüreğim sızladı. Gözyaşlarımı ve zonkiayan boğazımdan taşmaya çalışan çığlıkları zor tutamadım.

Michael havluyla dönünce başımla yüzümü sildim. O, saatine baktı.

«Bu trafikle ve de bu havayla geç kalacağım besbelli,» dedi. Dudaklarımla çenemin nasıl titrediğini görünce, «Pekâlâ,» diye ekledi. «Otur, rahatla ve sorunun ne olduğunu bana söyle. Her neyse birlikte çözümleriz. O korkunç büyükannenle ilgili bir konu mu var?»

«Hayır, Michael,» diyerek başımı salladım. «Keşke bütün sorun olsaydı.» Kuruyan dudaklarımı dilimin ucuyla ıslattım. Bacaklarım bana ihanet ederek titremeye başlamıştı. Gözyaşlarımı daha fazla tut madım ve gürültülü bir sesle hıçkırmaya başladım. Michael yanıma ot rarak ellerimi avuçlarının arasına aldı. Gözyaşlarımı kısmen öpücükleri; le kuruttu ve kolunu omuzlarıma doladı.

«Her şey düzelecek. Sana söz veriyorum. Durum o kadar da kö olamaz. Hiçbir zaman değildir. Sana nasıl yardım edebilirim? Derd nedir?»

«Michael...» diyerek yutkundum. «Hamileyim.»

Michael herhangi bir tepki göstermedi. Ama gözlerine cam gibi bl parıltı gelmişti. «Emin misin?» diye sordu. Yüzünde beliren gülümsef kulaklarına kadar yayıldı. Neredeyse kahkahalarla gülecek gibi bir h vardı. «Genç kızlar daima hamile olduklarını söylerler,» dedi.

«Evet. Eminim,» dedim. Michael'in tutumu tuhafıma gitmişti. Sini lenmiş ya da kızmış gibi davranmıyordu. Sadece düşünceli görünüy du. Kollarını göğsünün üstünde çaprazlayarak, «Nasıl emin olabilirsirt} diye sordu.

«Son aybaşımın üzerinden altı hafta geçti. Bilinen öbür belirtilerd de var.»

«Öyleyse bir doktora gitmedin.»

«Hayır, ama eminim,» dedim. «Öyle olmadığını farzetmenin hiç yararı yok. Kaç sabahtır midem bulanıyor. Vücudumda başka değişik! ler de var.»

«Anlıyorum. Ama hamile görünmediğin besbelli. İki ay daha bir ş belli olmaz. O vakte kadar konuk öğretmen sömestrim sona ermiş ol cak.» Birden sordu. «Bu işi başka bilen var mı?»

«Oda arkadaşım biliyor,» dedim.

«Ya!» Michael somurttu.

«Ama seni bilmiyor,» diye atıldım hemen. «Görüştüğüm erkeğ Allan adlı bir işadamı olduğunu zannediyor.»

Michael'in yüzü güldü. «Çok iyi. Arkadaşına bundan sonra da b şey söyleme,» dedi.

«İyi ama bundan sonra ne olacak, Michael?» diye sordum.

«Sonra mı? Buradan doğru Miami'ye gidiyorum. - Kısa bir Florida mem var, ama yeni oyunun provaları için yazdan önce New York'a nmem gerekmiyor. Böylece, senin bebeği Florida'da doğuracağın laşılıyor.»

«Florida'da mı? Yani seninle mi gideceğim?»

«Gayet tabii. Her şey açığa çıktıktan sonra herhalde burada kala- azsın.» Michael gülümsedi. «Yoksa seni terkedeceğimi rni sandın? nlü bir yıldız şantöz olman için bu kadar zaman ve enerji harcadıktan onra seni nasıl bırakırım?»

«Oh, Michael!» diyerek kollarımı onun boynuna doladım.

Gülmeye başladı. «Yavaş ol tatlım. Sen hamile bir kadınsın. Yoksa luttun mu? Kendini oradan oraya atmadan önce iyice düşünmelisin.» umumun ucunu öptü. Onunkilerle sarılmış parmaklarımda bir elektrik- nme hissettim.

«İyi ama ben bir anne mi olacağım, Michael?» diye bağırdım. «Ben şarkı söylemek, düşlediğimiz gibi sahnede senin yanında olmak istiyor- Bum.»

«O da olacak,» dedi genç adam. «Yani bir bebeğin, meslek hayatı- ı engelleyeceğini mi sanıyorsun? Kesinlikle hayır. Kentin en iyi dadısını Utabiliriz. Karım ve çocuğum her şeyin en iyisine layıktır.»

Yalnız «karım» kelimesini duymak kalbimin sevinçle dolmasına eden oldu, içimdeki kederi ve gözyaşlarımı silip süpürdü. Her gittiğim erde beni izleyen o karanlık bulutlar da ufkun uzaklarına savruldular.

Michael devam etti. «Bebeği her gittiğimiz yere beraberimizde götüreceğiz. Aynı şeyi yapan birçok sanatçı arkadaşlarım var.»

Ama ben Agnes'in evlilik, aile ve sahne hayatı hakkında anlattıkları¬ nı anımsıyordum.

«Michael, sanatçı bir karı kocanın çocuk büyütmesi çok daha zor eğil midir?» diye sordum.

«Daha zordur, ama imkânsız değildir. Özellikle bir kadınla bir erkek birbirlerini, bizim birbirimizi sevdiğimiz kadar severlerse. Şimdi de...» Michael ellerini çırpıp ayağa kalktı. «... Artık gözyaşı istemem. Haydi gel.» Bana elini uzattı. «Toplantıma giderken taksimle seni pansiyonuna bırakacağım.»

Genç adam mantomu giymeme yardım etti, sonra kendi paltosunu

giydi. Yanağımı öptükten sonra, «Şunu unutma sakın,» dedi. «Bu olay benim Bernhardt Okulunda işim bitinceye kadar mutlaka gizli tutmalı¬ sın. O okulda bir skandal yaratıp beni oradan attırmaya bayılacak baz öğretmenler var. Sonuçta şantör olarak meslek hayatım bile zarar göre bilir.»

«Sakın üzülme, Michael. Hiç kimse bir şey bilmeyecek. Ölürüm I kimseye bir şey söylemem.»

Michael, «iyi ama oda arkadaşına söylemiştin ya,» diye hatırlattı.

«Evet. Ancak Trisha da kimseye bir şey söylemez. O, benim en arkadaşımdır. Ona güveniyorum.»

«Yine de ona benim adımı verme. Söylediklerini değiştirme. Biliye musun, sen çok akıllısın.» Kolunu omuzlarıma dolayıp beni daireden[1] çıkarırken keyfimden dörtköşe olmuştum.

Pansiyona vardığımda yemek sona ermişti. Yardım sırası o hafi Trisha'da olduğundan ben geldiğimde sofrayı toplamakla meşgulde Yemek odasında ondan başka kimse kalmamıştı.

«Sana ne oldu böyle?» diye sordu. Sesini alçaltarak Agnes'in kapı¬ sına baktı. «Agnes çok sinirli. Seni arayıp hiçbir yerde bulamayınc paniğe kapıldı. Çıkarken imzanı atmayı da unutmuşsun. Öğrencilerde biri ne zaman olması gereken yerde olmazsa, kadıncağız Kemik Torb sı gibi onun da kaçtığını zannediyor. Sahi, neredeydin?»

«Evine gidip ona her şeyi anlattım,» dedim.

«Sonra?»

«Sinirlenmedi ya da kızmadı. Aksine sevindi diyebilirim. Oh Trisr biz evleneceğiz.»

«Ne? Ne zaman?»

«Yaklaşık iki ay sonra?»

«iyi ama okulun, sanat hayatın ne olacak?»

«Bebek sanat hayatıma zarar vermeyecek. Allan her şeyi planlayal cak. O kadar harika bir adam ki o, Trisha. Benim sanat hayatımı sürdü¬ rebilmem için bebeğe bir dadı tutacak. Bütün bunların ona kaça patl| yacağına da aldırmıyor. Daima bir çocuk istemiş.» Böylece öykümü giderek güzelleştirmeyi, romantik hayallerimi gerçekmiş gibi gösterme yi sürdürdüm. «Allan ilk karısıyla çocuklarının olmayışına hep hayıflanır»; mış. «Ama bu jşi bir süre daha sır olarak tutmak zorundayım, Trisha

ıun için de kimseye bir şey söylememen gerekiyor. Söylemeyeceği-
l söz veriyor musun?»

Genç kız, «Tabii ki söz veriyorum, ama böyle bir şeyi sonsuza dek İzli tutamazsın,» diye hatırlattı. Bana bir süre baktıktan sonra gülümseirek başını salladı. «İstediğinin bu olduğundan emin misin?»

«Oh, evet,» dedim. «Ne kadar istediğimi bilemezsin. En sonunda İr ailem olacak, kendi ailem olacak ve yardımcı olarak evde bir dadı Ulunsa bile, çocuğumu hiçbir zaman ihmal etmeyeceğim, kendini ivilmiyor hissetmemesine meydan vermeyeceğim.»

Trisha elimi tuttu. «Öyleyse senin hesabına seviniyorum.»

«Teşekkür ederim.»

Sevgiyle birbirimize sarıldık.

Trisha, «Ama Agnes'in odasına gidip geri döndüğünü ona haber İrsen iyi edersin,» dedi. «Eminim şimdi elbise sandığını karıştırıyor ve |nl bir trajedi için uygun bir kıyafet arıyordur.»

Arkadaşımın yanından ayrılıp Agnes'in odasına gittim. Tam kapıyı üracağım sırada, içeriden sesler geldiğini duydum. Agnes'in yanında liri vardı.

Öbür kadın, «Sen hep öylesin,» diyordu. «Onları kaçıracak bir şey lpıyorsun. Vakit kaybetmeden kararını versen iyi olur, yoksa ihtiyar b olarak kalacaksın, bunun tek suçlusu da sen olacaksın.»

Agnes, «Bu haksızlık,» diye karşılık verdi. «Onu kaçıracak bir şey ·pmadım ben. Asıl sen onu kıskançlıklarınla kaçırdın.»

«Ben mi?»

içeride kim olduğunu çok merak etmiştim. Neden söz ediyorlardı? JDnu herhalde ben değildim. Oradan uzaklaşmaya hazırlandığım sıra- | Bayan Liddy odasından çıktı.

«Nerelerdeydin tatlım?» diye sordu. «Agnes seni o kadar merak etti *i* Ona geldiğini haber verecektin, değil mi?»

«Evet. Ama Agnes meşgul. İçeride bir konuğu var,» dedim.

«Konuk mu?» Bayan Liddy kaşlarını kaldırdı. «Oh hayır. Sen kapıyı |jr sadece. Haydi,» diye önerdi.

Onun dediğini yaptım, Agnes de kapıyı açtı. Arkasında koyu kırmı-Iblr sabahlık vardı, çözdüğü saçları da omuzlarına dökülüyordu. Başı¬mı yukarısından ileri baktığımda odada başka kimsenin olmadığını gör-

düm. Dönüp Bayan Liddy'ye baktım. Kadın, gözleri kapalı olarak ha çe başını salladı. Durumu o zaman kavradım: öbür sesin sahibi Agnes'ti ve eskiden oynadığı bir piyesten bir sahneyi prova ediyordu.

Kollarını göğsünün altında birleştirerek ve başını arkaya atar beni, «Evet, neredeydiniz bakalım, küçük hanım,» sözleriyle karşıla «Evden çıkarken imza atmadığın gibi, nereye gittiğini de kimseye söyl memişsin. Evet, Dawn neredeydin? Yemekte bulunacağına söz ver; ğin halde, niçin yoktun?» Kadının gözleri cam gibiydi. Soluk renkli eli; açılıp kapanıyordu. «Sırf Bayan Liddy önlediği için büyükannene te fon etmedim,» diye ekledi.

«Üzgünüm, Agnes. Tam yemeğe ineceğim sırada, büyük bir de olan bir arkadaşa telefon ettim. Kızcağız o kadar perişandı ki kendisi' bir şey yapar korkusuyla hemen yanına koşmak gereğini duydum.»

«Vay vay,» dedi Agnes. Dramatik bir olayın hoşuna gideceğini f saymakta haklıydım, ama Bayan Liddy pek inanmamış gibi dudak bi| tü.

Yine Agnes'e dönerek, «Çok üzgünüm,» diye yineledim.

«Evet. Şimdi işler yolunda mı bari?»

«Evet, evet,» dedim. «Bütün işler yolunda.»

Benim için gerçekten de işler yolunda görünüyordu. Şük Günüyle Noel tatili arasında geçen günlerde sabahları duyduğum bul tılar giderek azaldı, sonunda tümüyle yok oldu. Hatta denebilir ki ke. mi çok daha sağlıklı ve enerjik hissediyordum. Aynada kendime ba" ça hiç bu kadar pırıl pırıl olmadığımı düşünmekten kendimi alamıy' dum. Gözlerim hiç bu kadar parlak olmamıştı. Başka kimseler de bl deki bu değişiklikleri farkediyorlardı. En başta Bayan Steichen.

Bir Öğleden sonra bana, «En sonunda ihtirasla çalıyorsun,» da «Parmakların sadece tuşların üstünden yuvarlanıp gitmiyor. Piyano bir oldun, piyano da sanki seni çalıyor.»

Bulutlar üstünde uçuyordum. Koridorlardan uçar gibi geçiyordu. O vakte kadar bana şöyle bir bakan veya «Selam» deyip geçen ge ler, şimdi beni görünce gülümsüyorlar, beni koridorda durdurup gev! zelik etmek için bahaneler yaratıyorlardı. Belki yarım düzine delika beni gezmeye götürmek istedi. Hiç kuşkusuz bu davetlerin hepsini g]

çevirmek zorunda kaldım. Beni kendini beğenmiş sanmalarından kork¬tuğum için hiç kuşkusuz akla yakın bahaneler, uydurdum, onlara nazik ve içtenlikle davranmaya dikkat ettim.

Hiç sözünü etmediği için, Michael'in, bendeki bu değişiklikleri far-kedip etmediğini merak ediyordum. Arada bir nasıl olduğumu sorması dışında hamileliğimin konusu hiç açılmıyordu. Doğrusunu söylemek gerekirse, evine koştuğum o soğuk ve yağmurlu öğleden sonradan Seri, bana karşı bir âşıktan çok bir öğretmen gibi davranıyordu. Broad-vvay'deki temsille ilgili çalışmaları o zamandan beri onu bütün hafta son¬ları meşgul etmişti. Yalnız bir tek hafta sonu bazı yatırımcılarla görüş¬mek için yapımcılarla birlikte başkent VVashington'a gitmesi gerekmişti. Onu çok özlüyor ve bunu ona da söylüyordum. En ksa zamanda vakit bulur bulmaz her anını benimle geçireceğine söz verdi, ama boş zama¬nı olmayalı o kadar çok olmuştu ki bayağı kaygılanmaya başlıyordum.

Richard Taylor'un odadan çıktığı bir gün ona, «İşler yolunda mı?» diye sordum.

Çabuk çabuk, «Evet, tabii,» dedi. «Niçin sordun?»

«Son zamanlarda o kadar mesafeli davranıyorsun ki. Konuştukları¬mızı düşünüp pişman olmandan korktum.»

«Oh, hayır. Tasarladıklarımızı gerçekleştirmemiz için o kadar az zamanımız var ki. Ayrıca, senin daha da büyük emellere hazır olmanı İstiyorum. Derste sana sert davrandıysam özür dilerim,» dedi.

«Bana sert davranmadım. Üstelik, müziğim sözkonusu olduğu /aman her şeye katlanabilirim. Bende ilerleme görüyor musun?»

«Orası kesin. Sahne sınavına hazır olduğun zaman gereğinden bir gün bile daha fazla beklemeyeceğiz. Ama şimdilik...» Michael kelimeleri¬nin üzerine basa basa konuştu. «... Çalışacağız, ikimiz, de sadece çalı¬şacağız. Şimdi yapım öncesi personeliyle konuşmaya gidiyorum. Ama neni ihmal ettiğimi zannetme sakın. Seni ve ilerisinin her ikimiz için ne denli olağanüstü olacağını düşünmediğim bir dakika bile geçmiyor.»

«Oh Michael, aynı şey benim için de geçerli.» Boynuna atılmaya hazırlanmam üzerine bana hâlâ okulda olduğumuzu ve içeriye her an birisinin girebileceğini hatırlattı. Her zaman olduğu gibi acele bir öpü¬cükle ve benim müzik bölümünden ondan önce çıkmamla birbirimiz¬den ayrıldık.

Pansiyona yürürken soğuk günlerin bile keyfini çıkarıyordum. Hava ne kadar soğuk olursa, kaldırımda yürürken ve soluklarım burnumdan âdeta buharlaşarak çıkarken kendimi o denli diri ve enerjik hissediyordum.

Trisha sözünü tuttu: hamileliğim hakkında kimseye tek söz söylememişti, ama bendeki bedensel değişiklikler onu âdeta büyülüyordu. Hemen her gece o ve ben mezurayı çıkarıp belimin çevresini ölçüyorduk. Bu ölçü eski halini yedi, sekiz santim aşınca, karnımı kamufle etmek için bir korse satın aldım. Trisha bir ara kütüphaneye giderek hamilelik hakkında bir kitap aldı. Geceleri oturup onu beraberce okuyor, içimdeki bebeği konuşuyorduk. Gelişiminin hangi evresinde olduğu, bundan sonra ne olacağı gibi şeyler. Bu durumda bebeğe takılacak adı da tartışmamız kaçınılmazdı.

«Eğer erkek olursa adı Andrew olmalı. Güçlü ve erkeksi anlamına gelir.»

Trisha sordu. «Peki, ya kız olursa?»

«O kolay. O zaman Sally olacak. Longchamp Anne'nin adıydı,» diye atıldım.

Trisha, «Ben hiç değilse kırk yaşına kadar bebek istemem,» diye kararını bildirdi. «Dans etme yeteneğimi hiçbir şeyin baltalamasını istemem. Kırkına gelen bir dansözün meslek yaşamı zaten inişe geçmiş olur.»

«Öyleyse çok anlayışlı bir adamla evlenmen gerekecek,» dedim.

Trisha omuzlarını silkti. «Anlayışlı olmazsa, onunla evlenmeye zaten değmez. Olanaksız da değil bu. Sen öyle birini bulmadın mı?»

«Evet,» dedim. «Buldum.»

Trisha ona Allan hakkında daha fazla şey söylemem için bana baskı yapıyordu. Ben de uydurmayı sürdürüyor, arada şu ya da bu ayrıntıyı unutuyordum. Buna karşın, Trisha hiçbir şeyi unutmuyor, düştüğün çelişkileri sürekli yüzüme vuruyordu. Durumdan giderek daha çok şüphelendiğinin farkındaydım. Birkaç kez ona gerçeği söylemek dilimin ucuna kadar geldi. Sırlarımı saklamakta o kadar başarılı olduğuna göre, gerçeği de saklayacağına niçin güvenmeyecektim? Daha doğrusu ben öyle düşünüyordum. Bir yandan da bir şeylerin Michael'le benim için her şeyi berbat etmesinden öyle korkuyordum ki. Zaten Mic-

lael'e de Trisha'ya bütün gerçeği söylemeyeceğime söz vermiştim.

Hamileliğimin bundan sonraki evresi Trisha'yla benim için bir ğlence konusu oldu. Sürekli olarak karnım açtı ve bir şeyler atıştırmak tiyordum. Bazı öğleden sonralar kendime, fıstık yağına bulanmış bir uz hazırlamak için eve döneceğim saati iple çekiyordum. Bayan Jddy'nin bir yere gittiği ya da evin başka yerinde olduğu zamanı kollarak mutfağa süzülüyor ve bu tür abur cubur sağlıyordum.

Fakat bir öğleden sonra buzdolabını açtığımda Bayan Liddy'nin kşam yemeğimiz için jöleli bir tatlı hazırlamış olduğunu gördüm. Bir¬ eri mısır gevreği ve jöle yemeye dayanılmaz bir istek duydum. Bir seye mısır gevreği doldurdum, üstüne de birkaç kaşık jöle bulaştırım. Bir an önce odama kapağı atıp kendime ziyafet çekmeye hazırlanıordum ki, Bayan Liddy beni suçüstü yakaladı.

Kâseyi ondan saklamaya çalışarak, «Çok üzgünüm, Bayan Liddy,» edim. «Jölenizi bozmak istemezdim ama, o kadar canım istedi ki daya¬ madım.»

Aşçı kadın delgiden farksız gözleriyle beni süzmeyi sürdürdü. Bakıbenim üzerimden mısır gevreği kutusunu bıraktığım mutfak tezgâhıkaydı, sonra yine bana döndü.

«Ne yiyorsun?» dedi. «Jöle ve mısır gevreği mi?»

Belirli belirsiz bir gülümseyişle kâseyi ortaya çıkardım, ama bakışıı yere dikmiştim. Dikkatli davranmam, gözlerimin açıklayabilecekler¬ in bilincinde olmam gerekiyordu.

«Evet, Bayan Liddy,» dedim.

«Her gün fıstık yağı kavanozunu kaşıklayan da sensin, değil mi? kulda öğle yemeği yemiyor musun kuzum?»

«Bazan. Bazan da çalışmaktan yemeğe gidecek vaktim olmuyor.»

Kadın beni yine uzun uzun süzdü. Gözleri sorularla doluydu. «İyi¬ n ya, kızım?» diye sordu.

«Evet. Kendimi çok sağlıklı hissediyorum.»

Kadın, «Hım,» dedi. Bakışımı onunkinden kaçırdım, mısır gevreğiyjöleden birkaç kaşık daha atıştırdım ve kalbim çarpa çarpa odamın lunu tuttum. Oh Michael, aşk ve ihtirasımızın meyvasını daha fazla İzleyemeyeceğim galiba, diye düşünüyordum.

Çok geçmeden Michael'in de aynı şeyi düşündüğünü keşfedecek! tim.

Odamızda matematik ödevimi yaptığım sırada, Trisha'nın ***kam***

koşa merdiveni çıktığını duydum. Noel tatilinin başlamasına iki gün kfl mıştı, öğretmenlerimiz ve özellikle uzun tatildeki durgunluk dönemİB den önce belli bir düzeye gelmemizi isteyen sanat öğretmenleri ***bm*** ödev üstüne ödev yığıyorlardı. Trisha da okulun bu son haftasında hfl zamanki gibi iki gün yerine, üç gün okul sonrası dans egzersizi yal mak zorundaydı. Dolayısıyla da ben ondan tam iki saat önce pansiyS na dönmüştüm.

Trisha kapıyı açtı ve kış rüzgârları onu itmiş gibi içeri daldı.

«Ne oluyor,» diye davrandım. Yatağa girmiş, yorganı artık iyin! dışarı fırlamış karnımın üzerine çekmiştim. Korseyi takmamak için hfl türlü fırsattan yararlanıyordum.

«Ne mi oluyor? Seni sinir içinde bulacağımı sanmıştım. Bilmediği ni, duymadığını söyleme sakın.» Trisha kapıyı kapadı ve bana yaklaşH rak kucak dolusu kitabı yatağın üstüne bıraktı.

Onun bu telaşlı haline gülerek, «Neyi bilecekmişim, Trisha?» dfl sordum. «Sen neden söz ediyorsun?»

«Michael Sutton,» diyerek ellerini kalçalarına dayadı.

«Michael Sutton mu?» Aman Tanrım, okul idaresi yoksa onunll aramdaki ilişkiyi keşfetmiş miydi? O kıskanç öğretmenler onu şikâ™ ederek kovulmasını mı sağlamışlardı? «Michael Sutîon'a ne olmuş?»* diye sorarak kitabımı ağır ağır kapadım.

Trisha sesini yükseltti! «Gitmiş! Michael Sutton gitmiş!»

«Gitmiş ne demek? Onu kovmuşlar mı?»

«Hayır. Niçin kovsunlar onu? Bugün eve dönmeden olanları duyl mamana şaşıyorum. Bütün okul bunun dedikodusuyla çalkalanıyor, Haberi sen gittikten sonra ilan tahtasına koymuş olmalılar.»

«Neyi ilan tahtasına koydular?»

«Michael Sutton'un öğrencilerine veda mesajını.» Trisha ayak uci ma oturarak devam etti. «Anlaşıldığına göre, adama Londra'daki bir prodüksiyonda başrol vermişler. Bekleyemeyecek bir şeymiş bu. Söy¬ lentilere bakılırsa, haftalardan beri bunun için toplantılar yapıyormul

sonunda da anlaşma gerçekleşmiş. Michael Sutton, notunda, okulla rencilerinden özür diliyor, niçin önceden haber vermeden gitmek runda kaldığını açıklıyordu.»

«Okul idaresi durumu anlayışla karşılıyor. Ne de olsa bir sahne ıatları okulu burası.» Trisha kollarını havaya kaldırdı. «Ama öğrencile- lçin aynı şey söylenemez. Ellie Parker'i görmeliydin. Sutton'un ona yıl Broadvvay için sınanması sözünü verdiğini iddia ediyor. Senin de ülmüş olacağını ve durumunu düşünerek koşa koşa eve döndüm...»

Kafamın arkasında bir yerde göklerin gürlediğini duyar gibiydim. özlerimi kapayınca, o çirkin ve öfkeli kara bulutların, rüzgârla yayıldık¬ tım ve açık mavi göğün önüne bir karanlık perdesi çektiklerini, aşağı- a yeşil ve parlak olan her şeyi gölgeye boğduklarını görüyordum. Kai¬ lin göğsümün içinde kurşun gibi ağırlaşmıştı.

Trisha, «İyi misin?» diye sorarak elimi tuttu. «Parmakların buz gibi ğuk.»

Başımı eğdim. Gözlerim hâlâ kapalıydı, boğazıma ise bir şey tıkan- ış gibi konuşamıyordum.

Sakın paniğe kapılma, diyordum kendi kendime. Sakin ol. Bu da Michael'in, ikimiz için planının bir parçası olmalı. Birazdan telefon ede- Cok ve bu işleri beni uyarmadan niçin bu kadar çabuk bitirdiğini bildire- cektir. İyi ama, Florida'ya gideceğimizi söylemişti. Londra'ya değil. Bel¬ ki de arkamızdan gelinmemesi için Londra demiştir. Bütün bunların !|kla uyan bir açıklaması vardır. Paniğe kapılmamalıyım.

Gözlerimi açarak derin bir soluk aldım.

Sesime yansımaya çalışan isteriye egemen olmaya çalışarak, «Onu gören, onunla konuşan olmamış mı?» diye sordum.

«Hayır. Richard Taylor onun çoktan gittiğini söyledi.»

«Çoktan mı gitti?» Bunun ne demek olduğunu anlamamış gibi başı¬ mı salladım.

Trisha açıkladı. «Memleketi terketti. Richard Taylor öfkesinden kııduruyor. Adamın ona en küçük bir uyarıda bulunmadığını, niyetini açıklayabilecek en küçük bir ipucu vermediğini söylüyor. Bütün açıkla maları yapmak şimdi ona düştüğü için aptal yerine konduğunu hissedl yor.»

Trisha devam etti. «Tabii ki okul biz Noel tatilinden dönene kadın

yerine başka birini bulmuş olacaktır. Ama yine de...»

Arkadaşım başını kaldırıp da bütün vücudumun sarsıldığını gör' ce konuşmasına ara verdi. Titrememi durduramıyordum. Yanakları dan soğuk yaşlar süzülüyordu. Göğsümün içindeki ağrı şiddetlendi, şi detlendi, öyle ki patlayacağımı sandım. Şakaklarımda başlayan yan ise alnıma yayılmıştı. Kafama akkor halindeki çelikten bir çember ot muştu sanki.

«Oh Dawn, düşkırıklığına uğrayacağını biliyordum,» dedi Trish «Onun derslerinden çok yararlanıyordun, değil mi? Sana da sınanaca na dair bazı vaatlerde bulunmuş olmalı. Ama bu yüzden fazla üzül kendini hasta etmemelisin. Allan bunları duysa, eminim çok sinirlenH di.»

Dilim önce kelimeleri biçimlendirmeye karşı koydu, ama sessizlik] giderek yoğunlaşınca, gözyaşlarımı içime çekerek feryadı bastım.

«Haaayıır!»

Yüzümü avuçlarıma gömerek başımı sallamaya başlamıştım.

«Dawn.»

Ellerimi yavaşça yüzümden çekerek arkadaşımın anlayışla dolu] yüzüne baktım. Boğuk bir fısıltıyla «Allan diye biri yok,» dedim.

«Ne?» Trisha gülümsemeye çalıştı. «Ne demek istiyorsun? Tabii ki bir Allan var. Herhalde hamile olmadığını da söyleyemezsin.»

«Hayır, hayır,» dedim. Kafasına ağır bir şeyle vurulup sersemletilen biri gibi konuşuyordum. «Hiçbir zaman Allan diye biri olmadı. Allan Mio hael'di. Karnımda Michael'in çocuğunu taşıyorum.»

«Michael mi? Yani Michael Sutton mu?» Trisha'nın şaşkınlıkt ağzı bir karış açılmıştı, «iyi ama...» Duyduğu şoktan gözleri irileşti. « ama Michael gitti.»

«Hayır,» diye gülümsedim. «Her şey bir planın parçası, onun, bizî için tasarladığı planın. Sömestr sonundan önce uygulanmayacaktı, ama anlaşılan, Michael işleri hızlandırmak zorunda kaldı.» Bacaklarımı yataktan aşağı sarkıtıp terliklerimi ayaklarıma geçirdim. «Eminim, şirJH benim gelmemi bekliyordur.»

Gardıropun başına gidip içinden en bol yünlü elbiselerimden bi çıkarırken Trisha beni seyrediyordu. Elbiseyi başımdan geçirdim, so da oturup saçlarımı fırçaladım.

«Sana gerçeği söylemeye can atıyordum, ama Michael söylememen için bana söz verdirdi. İşi yüzünden kaygılanıyordu. Anlıyorsun, değil mi?» Trisha'ya baktım. Arkadaşım, evet der gibi başını salladıysa da, hâlâ şaşkın görünüyordu. «Çok yetenekli olduğu için, etrafta onu mahvetmek isteyen o kadar çok kişi var ki,» dedim.

Derin bir soluk alarak devam ettim. «Gelecek yıl Broadvvay'deki bir şovda başrol oynayacak. Bana da bir rol verilmesi olasılığı kuvvetli. O kadar somurtmasana, Trisha. Göreceksin, işler yolunda gidecek.»

Arkadaşım gülümsediyse de gözleri yaşlıydı.

«İnan bana, işler yolunda gidecek,» diye yineledim. «Şimdi ona gidince bana her şeyi anlatacaktır. Biliyor musun, Noel tatilini birlikte geçireceğiz.» Aynada kendimi bakarak saçlarımı fırçalarken de geçmişi anıyordum. «Bize hayatımda gördüğüm en cici Noel çamını satın almıştı. Bana satın aldığı armağan yığınını görmeliydin. Hepsi benim için. Benim için o kadar çok para harcadı ki dehşet duyuyorum.»

Trisha'ya döndüm. «Düşün bir kere,» dedim. «Yeni yıla Bayan Michael Sutton olarak gireceğim. Kulağa he kadar hoş geliyor, değil mi? Yeni yılı nerede kutlayacağını bilmeliyim ki saat tâm geceyarısını çalarken telefon edip sana mutlu bir yeni yıl dileyeyim. O zaman şöminenin yanında birbirimizin kolları arasında olacağız.» Aynada kendime bir kez daha baktım. «Gördüğün gibi, her şey planlandı.»

Ayağa kalkıp kendime bir çift ayakkabı seçtim.

Trisha, «Niçin şimdiye kadar telefon etmedi?» diye sordu.

«Benim ona gelmemi bekliyor da ondan,» dedim. «Başka ne olabilir?»

Trisha, «Acaba seninle geleyim mi?» diye davrandı. «İzin ver de seninle geleyim.»

«Saçmalama. Yanımda sen olduğun halde kapısını çalarsam ne der? O, olur diyene kadar ikimizden kimseye söz etmeyeceğime söz vermiştim. Şimdi de kalkmış evine birlikte gidelim diyorsun. Hayır, hayır, yalnız gideceğim.»

Trisha, «Kar yağmaya başladı,» dedi. «Galiba tipiye dönüşecek.»

«Michael'in apartımanına kadar yürüyecek değilim, Trisha. Endişeli bir anne gibi davranıyorsun. Korkma, bana bir şey olmaz.» Böyle diyerek mantomu giydim. «Trisha, Agnes'e de ki...»

Trisha sordu. «Ne diyeyim?»

«Ona sevgilimle kaçtığımı söyle,» dedim ve aynen onun gibi h hafif güldüm.

Trisha ayağa kalktı. «Dawn.»

«Sen hiç merak etme. İki kişi, bizim olduğumuz gibi birbirine â olunca başka hiçbir şeyin önemi yoktur. İkimizin birlikte nasıl şarkı sö lediğimizi duymalısın. Yakında duyacaksın da,» diye ekleyerek yine g" düm.

Sonra kapıdan dışarı fırlayarak merdiveni koşa koşa indim. Tris' arkamdan seslendiyse de durmadım. Kendimi kimseye göstermed sokak kapısından çıkabildirn. Trisha haklıydı, tipi başlamıştı. Önüm yere düşen kar taneleri o kadar iriydi ki, bir, iki metre ilerisini görme olanaksız gibiydi. Hızlı hızlı köşebaşına yürüdüm ve içinde yolcu ol olmadığını göremeden geçen, bütün taksilere el sallamaya koyuldu Sonunda bir tanesi önümde durdu ve ben de balıklama içine atladı Şoföre Michael'in adresini verdim ve arkama yaslanarak, bana kapı açtığı ve beni kucakladığı zaman ona söyleyeceklerimi tasarlama koyuldum.

İki baş oyuncunun en sonunda aralarındaki bütün engellerin üs* sinden gelerek sahnede birbirlerinin kolları arasında şarkı söyledikl bir müzikal finali gibi bir şey olacaktı, bu.

«Buradayım, Michael,» diye fısıldadım. «Sonsuza, dek seni olmak için buraya geldim, sevgilim. Sırlar, gizlenmeler, yasak randev lar, çalıntı öpücükler yok artık. Artık herkesin önünde el ele dolaşabil ceğiz, bütün dünya da birbirimize ne kadar âşık olduğumuzu, yeten lerimizin bizi ne kadar özel yaptığını görebilecek.»

Taksi şoförü, «Hapı yuttuk,» dedi. «Bu gibi tipili havalarda ken her şey allak bullak oluyor ve sanki hayat duruyor. Felâket.»

Arabanın penceresinden bakarak, ah hayır, diye düşündüm. kar o kadar güzel ki. Kar yağdığı için çok mutluyum. Bu belki beyaz Noel yaşayacağımız anlamına geliyor. Çan seslerini ve Noel şarkılar şimdiden duyar gibiydim. Michael'le benim pencerede durup şer} yapanları seyrettiğimizi görüyordum şimdi. Michael'in kolu omuzları dolanmıştı, ikimizin de içtiğimiz sıcak şaraptan içimiz ısınmıştı. Belki az önce sevişiyorduk.

Michael, «Mutlu Noeller, sevgilim,» deyip beni öpecekti.

«Mutlu Noeller, Michael.»

Taksi şoförü, «Ne diyorsunuz?» diye sordu.

«Hiç,» dedim gülümseyerek. «Sadece yüksek sesle düş görüyorjm.»

Adam bana dikiz aynasında bakarak başını salladı. Ama ben buna ücenmedim. Ne kadar özel bir mutluluk duyduğumu bir yabancı nereen anlayacaktı?

Verilen adrese vardığımızda kendimi taksiden dışarı attım. Heyecaımdan şoföre az daha parasını vermeyi unutuyordum. Bana seslendiinde geri döndüm ve ona bütün paramı fırlattım: borcum olan taksi Ücretinin hemen hemen iki katını.

Bana şaşkınlıkla bakması üzerine, «Mutlu Noeller,» diye şakıdım. Herkes benim kadar mutlu olmalı.»

Adam omuzlarını silkerek arabasını çalıştırdı. Apartımanın lobisine irdiğimde beni çok iyi tanıyan kapıcı, asansöre yürümem üzerine ana bir tuhaf baktı. Kapılar açılır açılmaz asansöre girdim. Kapılar tekr açılınca Michael'in kapısına koştum ve zile bastım. Bir an onun vde olmadığını sandım. İçeride hiçbir ses yoktu, kimse de kapıya geledi. Zile tekrar basmamdan sonra ayak sesleri duydum.

Sevgilim, diye düşündüm.

Kapı açıldı, fakat karşımda duran adam Michael değildi. Kıvırcık kır saçlı ve yuvarlak yüzlü çok daha yaşlı biriydi. Pembe yanakları, çalı gibi gür kaşları vardı. Arkasına yünlü bir sabahlık giymiş, boynuna bir havlu atmıştı.

«Az daha duşa giriyordum,» dedi.

Onun üzerinden içeriye baktımsa da kimseyi göremedim.

«Michael'i arıyorum,» dedim.

«Michael mi? Ha evet, Michael Sutton.» Evet gibilerden başımı sal¬mam üzerine, adam, «O gitti,» dedi. «Şimdi Atlantik'in yukarılarında r yerde olmalı. Onunla bugün sözünüz mü vardı, bayan?»

«Hayır,» dedim, «Gitmiş olamaz o. Bütün eşyası burada.» İşaret armağımı uzattım, «işte tabloları, möbleleri...»

«Bu eşya Michael'e ait değil, Bayan. Michael daireyi benden dev¬ren kiralamıştı. Bu işte bir anlaşmazlık var sanırım. Mektuplarının yollan-

ması için bana Londra'daki adresini bırakmıştı. İsterseniz size ve' yim...»

«Hayır, o mutlaka buradadır,» diyerek adamın yanından geçti Adam içeri girmemi engellemedi. Evin bütün odalarını «Michael, Mich el, Michael!» diye seslenerek koşa koşa dolaştım.

Yatak odasına bir göz atmam, Michael'in gerçekten gittiğine-tf inandırdı. Ona ait olduğunu bildiğim şeyler yoktu, gardıropta da ***bai*** giysiler asılıydı. Yatağın üstündeki yorgan bile farklıydı. Beni içeri al adam, arkamda duruyordu. Canının sıkıldığı yüzünden belliydi.

«Size söylemiştim, bayan,» dedi. «Michael Sutton gitti. Şimdi Lo ra'daki adresini istiyor musunuz, istemiyor musunuz?»

«Gitmiş olamaz,» diye yineledimse de sesim hemen hemen duy mayacak kadar hafif çıkmıştı. Daireyi terketmeye hazırlanırken küç Noel ağacımıza bakmak için durdum.

«Bütün bu armağanlar banaydı,» dedim yavaşça.

Adam beni duyup güldü. «Sahi mi? Pek de pahalı armağanlar sa mazlar. Bütün bu kutuların içleri boş. Michael dekor olsun diye on buraya yerleştirdi.» Yüzüme bakıp ekledi. «Üzgünüm. Allak bullak hal siniz.»

«Hayır,» dedim. «Öyleyse beni mutlaka başka yerde bekliyord! Belki bana telefon etti.» Aklıma bir şey gelmiş gibi durdum. «Belki de anda bana telefon ediyordur, ben ise evde değilim.»

Adam içini çekti. «Eğer size telefon ediyorsa, okyanusun yukai rındaki bir uçaktan ediyordur, inanın bana, biliyorum bunu. Onu ke¬ dim havaalanına götürdüm.»

Adama bir an baktıktan sonra başımı salladım. «Hayır, beni baş bir yerde bekliyordur. Mutlaka öyledir. Teşekkür ederim.» Kapıda d: dum. «Size mutlu Noeller.»

«Teşekkür ederim. Size de.» Adam ben koridora çıkar çıkm arkamdan kapıyı kapamıştı.

Ağır ağır asansöre yürüdüm. Michael'in bir yerden şarkı söyledi ni duyar gibiydim. İlk özel dersimizi yaptığımız zaman söylediği aşk ş kışıydı bu. Ben de aynı şarkıyı mırıldanmaya koyuldum. Asansöre b| dim ve Michael'in şarkısının daha da kuvvetli duyulduğu lobiye indi Kapıcı bana kapıyı açtı ve geçmem için kenara çekildi.

«Önu duyuyor musunuz?» diye sordum. «Ne kadar güzel, değil mi?» \

«Neyi duyuyor muyum?»

Bemdışarıya tipiye çıkarken kapıcı arkamdan bakıyordu. Kar taneleri yanaklarıma, gözlerime çarpıyor, ama ben, bana Michael'in öpücüklekadar yumuşak gelen bu soğuktan haz duyuyordum. O, köşebaşınaydı, şarkı söylediği oradan duyuluyordu. Ne kadar romantik! Gülümseyerek yürüyordum, sesi beni mıknatıs gibi çekiyor, ben ilerledikçe ana ettiği aşk vaatleri giderek kuvvetleniyordu. Fakat köşebaşına geldiImde onun daha ilerideki bir köşebaşında şarkı söylediğini farkettim.

Otomobil klaksonları ötüyor, ama ben Michael dışında hiçbir şey örmeyerek yürümeyi sürdürüyordum.

«Geliyorum, sevgilim,» diye fısıldadım, sonra o ilk gün yaptığım Ibi şarkı söylemeye başladım. Birazdan onun kollarında olacaktım, o a beni tekrar öpecekti.

Kar insanı âdeta kör ediyordu, ama ben nereye gittiğimi görmeyi temiyordum. Michael'in sesi bana rehberlik ediyordu. Trafik ışıklarını İle seçemiyordum. Kırmızı mıydılar yoksa yeşil mi? Hiç önemi yoktu. ünyada herkes bizi seyrediyordu şimdi, seyrediyor ve bekliyordu. ünya bizim seyircilerimizdi. Birkaç saniye sonra muazzam bir alkış tlak verecekti. Aynen her zaman düşlediğim gibi.

Sesimi yükseltip daha yüksek sesle şarkı söylemeye başladım. Micel sadece birkaç adım ilerimdeydi şimdi. Onun orada durup bana kolrını uzattığını görebiliyordum.

«Oh Michael,» diye bağırdım.

Sonra, ani bir klakson sesi kulaklarımı doldurdu. Çok derinden geliordu ses.

Bir fren gıcırtısı oldu ve sağ bacağımı sanki bir şey sıyırdı. Bu çarpış beni kendi etrafımda fır fır döndürdü. Ama bana, yükseliyormuşum, kar fırtınasının içinde yüzüyormuşum, fır fır dönüyormuşum ve giderek daha fazla yükseliyormuşum gibi geliyordu.

Derken etrafımda her şey karardı.

Nereye Gidebilirim ki?

Büyük bir beyaz tünelin içinde yuvarlanıyor, yuvarlanırken de ke
di etrafımda fırfır dönüyordum. Her dönüşümde tanıdık bir yüz görüyo
dum, Üzgün ve yorgun görünen Longchamp Anne'yi, utanmış gibi önü
ne bakan Longchamp Baba'yı, gözyaşlarını zor zapteden öfkeli bi
Jimmy'yi... Gülümseyerek bana kollarını uzatan bebek Fern de vardı.

Tünelin daha aşağılarına düştüm ve somurtan Cutler Nine'ni yanından kayarak geçtim. Dalgın ve meşgul görünen Randolph'u, başı nı beyaz ipek kılıflı bir yastığa dayamış annemi de gördüm. Annemi berisinde çaresiz düşüşüme sevinçle gülen Clara Sue vardı. Derke gözleri şehvetle parlayan Philip ortaya çıktı.

En sonunda Michael gözüktü. Önce gülümsüyordu, ama son gülümseyişinden eser kalmadı, o da küçüldü, küçüldü ve aşağılar düşerek gözden kayboldu.

«Michael!» diye bağırdım. «Michael, bırakma beni! Michael!»

Etrafımda sesler duyuyordum.

«Monitöre bakın. Bir şeyler oluyor.»

«Komadan çıkıyor.»

«Dr. Stevens'i çağırın.»

«Dawn.» Tanımadığımbir ses emretti. «Dawn, gözlerini aç. Hay Dawn. Gözlerini aç.»

Gözkapaklarını kırpıştırdım.

«Dawn.» /

Etrafımdaki beyazlık yavaş yavaş biçim almaya başladı. Süt gi beyaz bir duvar ve sarımsı perdeleri kapalı geniş bir pencere gördü Gözlerim bana daha yakın bir noktada durunca bir serum şişesiyj bunun asılı olduğu metal direği gördüm. Lastik tüpü o noktadan kol ma kadar izledim. Başımı çevirince bana bakan bir hemşireyle gcj göze geldim. Gülümsedi. Tatlı bakışlı mavi gözleri, açık kumral saçl vardı ve yirmi beşinden fazla göstermiyordu.

«Merhaba,» dedi. «Kendini nasıl hissediyorsun?»

«Neredeyim?» diye sordum. «Buraya nasıl geldim?»

Hemşire, «Hastanedesin Davvn. Bir kaza geçirdin,» diye soru yanıtladı.

«Bir kaza mı? Ben kaza anımsamıyorum,» dedim. Kımıldamaya çalıştırışa da her tarafım kaskatı kesilmişti.

Hemşire sakin bir sesle, «Kendini zorlama,» dedi. «Doktor birazdan gelip sana açıklamada bulunacak.» Hemşire avucuyla saçlarımı arkaya İtti ve rahat etmem için başımın arkasındaki yastığı düzeltti.

«İyi ama nasıl bir kaza geçirdim?» diye sordum.

Hemşire, «Bugün dördüncü gün,» dedi.

«Dört gün ha!» Doğrulmaya yeltendimse de, başımın dönmesi üze¬rine yine yastığımın üstüne devrildim.

Doktor o sırada, ilkinden daha yaşlı ve onun kadar canayakın gözükmeyen bir başka hemşireyle odaya girdi. Doktor, «Evet, evet,» diye yatağıma yaklaştı. «Dünyaya hoşgeldin. Benim adım Dr. Stevens.»

Zayıf bir sesle, «Merhaba,» dedim.

Doktor, «Sana da merhaba,» diye karşılık verdi. Elli beş, altmış yaş¬larında görünüyordu. Koyu kestane rengi saçları şakaklarında kırlaşmış¬tı. Fakat açık kahverengi gözleri çok daha genç bir adamınkiler gibi pırı! pırıldı. Yumuk yumuk yuvarlak bir yüzü vardı. Çenesinin ortası gamzeliy-di. Tıknaz bir vücudu, bir güreşçininki gibi kalın bir ensesi vardı. Bir yet¬miş beş boyunda olmalıydı. Dostça gülümseyerek koluma dokundu.

«Bana ne oldu?» diye sordum.

Hemşirelerin genci, «Ona kazayı anlattım,» dedi.

Doktor, «Evet, öyle,» dedi. «Bir kar fırtınasına yakalandın, bu arada sana bir otomobil çarptı. Kendi etrafında dönerek arkaya savrulmana neden oldu. Düşünce başını sertleşmiş kar kümelerine çarpmış olmalı-lın. Bu çarpma sana bilincini kaybettirecek kadar şiddetli oimuş, o /amandan beri de kendine gelmeye o kadar hevesli görünmedin.» Dok¬torun bana bakan gözlerinde merak okunuyordu. «Bütün hayati bulgu¬ların iyi, bir yerinde kırık falan da yok.»

Doktor yüzünü benimkine biraz daha yaklaştırıp elimi avucuna aldıktan sonra sesini alçaltarak devam etti. «Bununla birlikte, hamile olduğundan haberinin olduğuna eminim.».

Bu sözler bana Michael'le beni yüzüstü bırakışını anımsattığından (lözlerim dolu dolu oldu. Ama gözyaşlarımı tutarak evet gibilerden başı¬mı eğdim.

Doktor, «Bunu gizlemek istiyordun, değil mi?» dedi. «Ailenin b yüzden hiçbir şeyden haberi yok.»

«Evet,» dedimse de sesim hemen hemen duyulamayacak kadaf hafif çıkmıştı. Doktorun, kaşlarını çatıp beni azarlamasını bekliyordum, ama o, dostça gözlerini açtı, kapadı ve gülümsedi.

«Bebeğinin dirençli biri olduğu kesin,» dedi. «Bir anne böyle bi kaza sonucunda genellikle bebeğini kaybetme tehlikesiyle karşılaşır ama bu olayda endişe etmemiz için bir neden yok.»

Boğazıma yine bir şey düğümlendi ve gözlerim yaşlarla doldu.

Doktor devam etti. «Artık sana normal yiyecekler vermeye başlaya¬ cak ve serumla bağlantını keseceğiz. Bir, iki güne kadar kalkıp dolaşabi leceksin sanırım. Bu sürenin sonunda da gözlem süresi dolacağında hastaneden çıkabileceksin. Herhangi bir komplikasyon beklemiyorum. Doktor gülümseyerek ekledi. «Başka sorun var mı?»

Hemen atıldım. «Burada olduğumu bilen var mı?»

«Ha evet,» dedi. «Bekleme salonunda genç bir hanım var. Saatler dir bekliyor. Her gün gelip nasıl olduğunu öğrenmeye çalıştı. Çok yakı arkadaşınmış, çok da kaygılı görünüyordu.» Doktor yüzüme baktı. «Ko nuk kabul etmeye hazır mısın?»

«Oh evet, lütfen. Gelen Trisha olmalı,» diye atıldım.

«Güzel. Şimdi serumu söküp sana yemen jçin yumuşak besinle ve içecek bir şey getirtirim. Eski dengene ve gücüne kavuşana kada biraz başın dönebilir, ama bu da geçer. Sağ baldırın da bir hafta kadar acıyabilir. Otomobil orana çarpmış çünkü. Önemli olan, sana verilenleri yemen ve pek fazla zorlanmaman. Oldu mu?» Doktor böyle derken eli¬ mi okşamıştı.

«Evet. Teşekkür ederim,» dedim.

Doktor hemşireye başıyla işaret etti, o da serumu sökmeye girişti.] Doktor yatağın ayak ucundaki çizelgeme bir şeyler kaydetti. Sonra bana bir kere daha gülümsedi ve hemşirelerin yaşlısıyla odadan çıktı. Genç hemşire bir manivela çevirerek, yatağın baş tarafını beni oturur konuma getirene kadar yükseltti. Bu küçük hareket bile başımı döndür¬ dü ve baş dönmem geçene kadar gözlerimi kapamak zorunda kaldım.

Hemşire, «Birazdan sana yiyecek ve içecek bir şeyler getireceğim. Arkadaşını da yanına yollayacağım,» dedi.

«Teşekkür ederim,» dedim. Birkaç kez derin soluk alarak olanları anımsamaya çalıştım, ama kafamın içinde her şey bulanıktı. Michael'in evine gittiğimi bile anımsayamıyordum. Belleğimin yüzüne sadece bazı dağınık görüntüler yansıyordu - yaşlıca bir adamın yüzü, Michael'in yatak odasının değişmiş olması ve salonun köşesindeki küçük Noel ağacı gibi... Küçük ağacı anımsamak gözlerimin yaşlarla dolmasına yol açtı.

Trisha, «Selam,» diyerek odaya girdi. Arkasında yünlü ceket vardı, boynuna da beyaz bir eşarp bağlamıştı. Sol elinde armağan ambalajlı küçük bir kutu tutuyordu. Saçlarını arkaya taramış ve at kuyruğu biçiminde toplamıştı. Yanakları soğuk havadan hâlâ pembe pembeydi, ama o kadar taze ve parlak görünüyordu ki, hastanenin donuk beyaz dünyasında ona bakmak bir zevkti.

«Selam,» deyip ona elimi uzattım. Hemen yakaladı onu.

«Kendini nasıl hissediyorsun?» diye sordu.

«Yorgunum, kafam karmakarışık ve her tarafım biraz acıyor. Yastıktan her başımı kaldırışımda sersemliyorum, ama doktor yiyip içip biraz kuvvetlenince bunun da geçeceğini söyledi.»

Trisha kutuyu yatağımın yanındaki masanın üstüne bıraktı. «Sana bir kutu şekerleme getirdim,» dedi. «Onları yiyip şişmanlaman ve çirkinleşmen için.»

«Teşekkür ederim.» Arkadaşımla bakışınca yüzümdeki gülümseyiş silindi. «Bana ne olduğunu biliyor musun?» diye sordum. Trisha evet gibilerden başını eğdi. Hâlâ elimi avucunda tutuyordu. Devam ettim. «Onun evine koştum, ama o gitmişti. Beni terketti.»

Trisha sert bir hareketle başını kaldırdı. «Bunu yapabildiğine göre çok kötü bir insan olmalı! Keşke sevgilinin Michael Sutton olduğunu bilseydim. O zaman ona karşı seni uyarabilirdim.» Ekledi. «Hoş, beni dinlemezdin ya.»

«Belki sadece meslek hayatına zarar vermekten korkuyordur,» dedim.

«Hayır. Adam sadece bencilin biri.» Trisha önce kapıya baktıktan sonra kulağıma eğildi. «Bebek iyi mi?»

«Evet.» Bundan sonra doktorun sözlerini tekrarladım. «Bu olayda endişe etmemiz için bir neden yok.»

Trisha sordu. «Şimdi bu durumla ilgili ne yapacaksın?»

«Bilmiyorum. Çok geç kaldım, çocuğu doğurmaktan başka yapablj leceğim bir şey yok. Zaten ben onu istiyorum.» Kesin kararlıydım.

«Sahi mi?» dedi Trisha.

«Michael'in nasıl biri olduğu umurumda değil. Ben onu seviyor dum, o da beni biraz sevmiş olmalı. Bebek iyi şeylerin, güzel şeylerir ürünü.» Tatil günlerimizi anımsamıştım. «Küçük çam ağacı hâlâ orada O kadar mutlu bir Noel ve Yılbaşı geçirecektik ki,» diye inledim.

Trisha, «Yapma,» diye beni azarladı. «Kendini hasta edecek, hasta nede daha uzun süre kalacaksın.»

Alt dudağımı ısırdım ve haklısın der gibi başımı salladım. Hemşıı o sırada bir tepsi içinde portakal suyu ve hafif bir püreyle odaya dör dü. Kamışı portakal suyu kutusuna da o soktu. Kutuyu dudakların yaklaştırırken parmaklarım titriyordu.

Trisha, «Davvn'a yardım edeyim,» diye önerdi.

Hemşire arkadaşıma teşekkür edip odayı terketti. Ben portaka suyunu içerken Trisha kamışı tutuyordu. Ağzımla boğazım üç gün ***det*** de, çok daha uzun zamandan beri yiyecek görmemişti sanki. Bir kamil la portakal suyu içmenin bu kadar büyük bir çaba gerektirebileceği hiç aklıma gelmemişti.

Soluklarım düzeldikten sonra, «Evde neler olup bitiyor?» diye sor; dum. «Agnes herhalde hiddetinden köpürüyordur.»

«Orasını hiç sorma. Polis gelip de ona olanları anlatınca, kadir ellerini ovuşturarak oda oda dolaşmaya, önüne gelene bizim batmakta olan bir gemide bulunduğumuzu söylemeye başladı. Bayan Liddy'nin onu sakinleştirene kadar canı çıktı. 'Daha önce hiç böyle bir şey olmi dı. Suç benim değil,' diye tekrarlayıp duruyordu. Sonunda yas kıyafeti*] rinden birini arkasına geçirdi ve yakınını kaybetmiş biri önümüzde ged resmi yapmaya başladı. Sen sanki ölmüşsün gibi davrandığı için fef halde sinirim bozuldu. Senden hep geçmiş zamanda söz ediyor, çc yazık olduğunu anlatıyordu. Çok yetenekliydin, çok da güzel bir kızc ama ne çare ki seni fazla şımartmışlardı.

«Sonunda tepem attı ve ona, 'Yetti artık, Agnes. Dawn ölmedi,' diye bağırdım. Ama bir yararı olmadı. Agnes bana üzüntüyle baktı, deli olan o değil de, benmişim gibi başını salladı. Tek yapabildiğim yanın¬

(lan uzaklaşmak oldu. Boş zamanım oldukça buraya geldim ve senin kendine gelmeni bekledim.»

«Biliyorum. Bana söylediler. Benimle bu kadar ilgilendiğin için Kana teşekkür ederim, Trisha,» dedim.

«Bana bu yüzden teşekkür etmeye mecbur değilsin, komik kız. Şu yataktaki haline bak. Bir an önce iyileşip kuvvetlenmeye ve buradan çıkmaya çalış. Ben hastaneleri sevmem. Hasta insanlarla doludur hastaneler.» Bu sözlerine Trisha'nın kendi de güldü. Ben de gülmekten kendimi alamadım. Ama gülmek fena halde canımı yakıyordu. Mide kaslarım öylesine berelenmişti ki. Ama umurumda değildi.

«Agnes'in aileme telefon ettiğinden eminim,» dedim. «Benimle ne kadar ilgilendiklerini görüyorsun işte. Onlardan hiçbiri gelmedi.»

Trisha doğru der gibi başını eğdi.

«Zaten umurumda değil,» dedim.

Trisha, «Şimdi de pürenden biraz yemelisin,» diyerek beni kaşıkla eslemeye koyuldu.

Doğrulup bu kadarcık bir şey yemek dahi beni yorgun düşürmüşü. Trisha okulda olan bitenleri anlatırken gözlerimin kapanmasına zorukla karşı koyuyordum. Sonunda hemşire tepsiyi almaya geldi ve Trisa'yı artık gitmesi için uyardı.

«Bir dahaki gelişinizde arkadaşınızı çok daha güçlü bulacaksınız,» diye söz verdi. «Ama şimdi dinlenmesi gerekiyor. Hepsi bu.»

Trisha, «Yarın yine geleceğim,» dedi. Elimi avucunda sıktı. «Agnes'e çok iyi olduğunu söyleyeceğim, o zaman belki siyah elbisesini çıkarıp mavi renkli bir şey giyer ve biraz makyaj yapar.»

Bütün halsizliğime rağmen gülmeye çalıştım. Ama gülümsemekten fazlasını yapamadım. Trisha beni yanağımdan öptü, fakat odadan çıktığını ne gördüm ne de duydum. Derin bir uykunun koynuna yuvarlanmıştım bile.

O akşam uyandığımda bana sıcak yulaf ezmesi ve çay getirdiler. Elimden geldiğince uzun zaman uyanık kalmaya çalıştım ve hemşirelerle doktorların koridordan gelen seslerine kulak verdim, ama zaman /aman dalıp gidiyordum.

Ertesi sabah kendimi daha kuvvetli hissettim. Karnım da acıkmıştı. Bu kez bana rafadan yumurta ve kızarmış ekmek getirdiler. Doktor Ste-

vens de odama uğrayarak, nabzımı saydı, kalbimi dinledi ve gözlerlır kontrol etti.

«Çabuk toparlanıyorsun,» dedi. «Bir, iki gün sonra tamam.»

Güzel bir öğle yemeği yedim, hatta Trisha'nın getirdiği şekerle kutusunu açarak içinden iki tane yedim. Şekerlemelerden hemşirel de ikram ettim tabii. Bir hemşire yardımcısı bana dergiler getirdi de bir saat kadar onları okuyarak vakit geçirdim. Öğleden sonranın il leyen saatlerinde Trisha okul havadisleriyle geldi. Pansiyonda ol bitenleri de ayrıntılarıyla anlattı.

«Çok garip,» dedi. «Agnes'e çabuk iyileştiğini anlattım, ama o, si lediklerimin tek kelimesini bile duymamış gibi davrandı. Senden gitmlj sin, anılarından biri olmuşsun gibi söz ediyor. Neyse ki artık ma yapıyor ve renkli elbiselerini giyiyor. Dram aktrisliğine de döndü.»

«Okulu bitirmeye çalışacağım,» dedim. «Diplomamı almak beni için çok önemli.»

Trisha, Michael'in yerini alan öğretmeni anlattı.

«Uzun boylu ve çok zayıf biri. Çift odaklı gözlüğü burnunun ke rinden aşağı kayıp duruyor. Kızlar onun her hareketinin mekanik ol ğunu söylüyorlar. Daha şimdiden okulda onu taklit ederek dolaşıyorlar! 'Bir, iki - bir, iki - bir, iki...'»

«Çekici Michael Sutton'dan çok farklı biri, değil mi?» dedim.

Trisha, «çekici» kelimesini bir küfürmüş gibi yüzünü buruşturaral yineledi. Sonra birden, «Artık kaçmam lazım,» dedi. «Dans egzersizle» rim var. Hay Allah, az daha unutuyordum.» Elini cebine atıp bir mektup çıkardı. «Bu sana dün geldi, Agnes görmeden sakladım. Bütün mektup» larını geri yolluyor.»

«İyi ama niçin?» diye sordum.

Trisha omuzlarını silkti. «Agnes'in bir şeyi neden yaptığını kim bile* bilir. Ama sen bu mektubu istersin diye düşündüm. Jimmy'den de...»'!

«Jimmy'den mi?» Mektubu arkadaşımın elinden kaptım. «Sana rifli kadar teşekkür etsem azdır, Trisha.»

«Hiç önemi yok. Neyse, umarım doktor seni yarın taburcu ederi Eğer etmezse ben öğleden sonra yine uğrarım.» Trisha beni yanağım* dan öptü.

Gözkapaklarımın altından yaşlar fışkırmıştı. «Teşekkür ederim, Tris«

ha. Dünya yüzündeki en iyi dostum olduğun için sana teşekkür ede¬rim,» diye mırıldandım.

«Sen hiç merak etme,» diye karşılık verdi. «Bu yaptıklarımı bir gün sana nasılsa ödetirim. Örneğin, sömestrin sonuna kadar benim yerime sen sofraya hizmet eder, sonra da bulaşıkları yıkarsın.»

«Seve seve yaparım,» diye bağırdım.

Trisha, «Görüşürüz,» deyip odadan dışarı fırladı. Yattığım yerden bir süre arkasından baktım. Bu feci günlerimde Trisha gibi bir arkada¬şım olduğu için şanslı sayılırdım. Ama insan gerçek dostlarını da ancak böyle zamanlarda tanıyabiliyordu. New York kentinde gördüğüm iyilik-ler: Bayan Steichen'le çalışmalarım, Michael'in sınıfına seçilişim, öbür öğretmenlerin bana yağdırdıkları övgüler, bunca şov, yolculuk ve heye¬can arasında hiçbir şey Trisha'yla arkadaşlığım kadar önemli değildi. Şimdi bunu daha iyi anlıyor ve daima birbirimize yakın kalmamız için dua ediyordum.

Küçük yumruklarımla gözlerimin yaşını sildim ve dikkatimi Jimmy' nin mektubuna verdim. Layık olmasam dahi bana böyle bir mektubun gelmesi ne kadar iyi, diye düşündüm. Evet, Jimmy'ye ve sevgisine etti-im ihanetten sonra mektubunu hak etmiyordum. Gerçeği er veya geç na itiraf etmek zorunda kalacaktım ve bu, benim şimdiye kadar yaptı¬ğım en zor şeylerden biri olacaktı. Zarfı dikkatle yırtarak içinden mektu¬bu çıkardım. Sonra arkama yaslandım ve okumaya başladım.

«Sevgili Dawn,

Burada kış çok sert geçti. Tipi tipiyi izledi, ama ordu havayı umur¬samıyor. Ne olursa olsun dışarı çıkıp yapmamız gerekenleri yapmak zorundayız.

Kıdemli er sınıfına terfi ettirildiğimi duyunca sevineceksin. Tankların bakımıyla görevli bir makinist grubunun üyesiyim. Çok etkileyici, değil mi?

Mektuplarının kısaldığı ve seyreldiği dikkatimden kaçmıyor hiç kuş¬kusuz. Bu herhalde mesleğinin ve öğreniminin bütün vaktini aldığı anla¬mına geliyor, bundan dolayı da senin adına mutlu oluyorum. Bir şan yıl¬dızı olmak için öğrenim gören bir kız arkadaşım olduğunu herkese anla¬tıyorum.

Evden de havadisim vardı. Babamın yeni eşi bebek bekliyora Annem gittikten sonra, yeni bir erkek veya kızkardeş fikrine alışmam, kolay olmayacak. Her şey bana o kadar garip görünüyor ki.

Ama babam mutlu görünüyor. Sanıyorum, yeni bir kızının olmasınj diliyor. Sana benzeyen bir kızının...

Ona söylemedim ama, dünyada senin gibisi olamaz..

Sevgiler,

Jimmy.»

Mektubu elimden bırakıp gözlerimi kapadım. Kalbim ne kadar sı

yordu. Zavallı Jimmy o kadar inançla dolu, o kadar uzaktaydı ki. yaptığımı ve başıma nelerin geldiğini ona nasıl anlatabilecektim?

Hemşire bana bakmaya gelince bir mektup yazmak için onda kâğıt, kalem istedim. Ama mektubu yazmam kısmet olmadı, Kapımı dışında birden sert ayak sesleri oldu, bir bastonun tak, tak, tak'ının eşi' ğindeki ayak sesleri... Merakla kapıya baktım, az sonra da Cutler Ni eşikte belirdi.

Birden yüreğim ağzıma geldi. Büyükannem bir an kapı aralığın

bastonuna abanarak durdu. Gri renkli birer taş parçasını andıran gözl; ri hiddetli bir bakışla üzerime dikilmişti. Onu son gördüğümden • yaşlanmış ve zayıflamış görünüyordu. Çelik rengini almış saçları kula larının hizasından çok düzgün olarak kesilmiş ve tek bir teli yerind oynamamıştı. Her zamanki gibi çok şık giyinmişti. Giysilerinde küçük bir kırışık yoktu. Vizon etolünün altına fırfırlı yakalı beyaz bir bl ve lacivert bir ceket giymişti. Aynı tondaki etekliği ayak bileklerin kadar iniyordu. Ayaklarında lacivert çizmeler vardı. Kulaklarında, h birinin ortasında minik bir pırlanta ışıldayan altın küpeler sallanıyor Her zamanki gibi dudaklarına kırmızı renkli ruj sürmüştü, ama yanakl rındaki kırmızılık hatırımda kaldığından daha parlak ve geniş görünüyo du. Uçuktan da öte, balmumu denebilecek rengini bu şekilde maskel meye çalıştığını tahmin ettim.

Ağzı da eskisi kadar katı değildi. Alt dudağı öfke ya da bilmediği bir illetten titriyordu. Fakat sırtıyla omuzlarını dikleştiren gurur ve az~ met değişmeden kalmıştı. İleri yaşına rağmen, hatırımda kaldığı kad ürkütücüydü.

Ondan bu kadar uzun zaman uzak kalmak, ondan ne kadar nefret ettiğimi ve acımasız bakışının üzerime dikilmesinin kanımı nasıl dondurduğunu bana unutturmuştu. Olacakların korkusuyla kalbim çarpmaya başladı. Kadın, yavaşça başını sallamaya başladı. Dudaklarının köşeleri tiksinti ve nefretle kıvrılmıştı. Yatağımda doğrulup benim, onun duyduğu tiksinti ve nefretin iki katını duyduğumu suratına karşı haykırmak istiyordum, ama yapmadım. Hatta sesimin titremesini önleyemem korkusuyla konuşamadım bile.

Cutler Nine kapıyı arkasından kapatarak odanın içinde ilerledi. «Seni bu gibi koşullar altında böyle bir yerde bulmak beni hiç şaşırtmadı,» dedi. «Daha bir, iki hafta önce annene, onun gibi senin de ciğerinin beş para etmediğini, bencilliğinin ve çirkinliklerinin er veya geç yüzeye çıkacağını, seni nereye göndersek ve senin için ne kadar çok masraf yaparsak yapalım, aile için bir yüzkarası olmakta gecikmeyeceğini söylüyordum.»

Yaşlı kadının yüzünde buruk bir gülümseme biçimlendi.

«Agnes Morris bana davranışların hakkında rapor veriyordu. Davranışlarının giderek bozulacağını ve sonunda böyle bir şeyin olacağını biliyordum, işte dediğim oldu.» Duyduğu hoşnutluk yaşlı kadının yüzünden okunuyordu.

«Sizin ne düşündüğünüz umurumda değil,» dedimse de, gözleri 'beni âdeta delip geçtiğinden bakışımı onunkinden kaçırmak zorunda kaldım.

Cutler Nine bana nefret dolu bir bakış daha fırlattıktan sonra, hastane odasında etrafına bakınarak güldü. «Umursamadığını hem de çok iyi belli ettin,» dedi. Bastonunu kaldırıp karyolanın ayak ucuna sertçe vurdu. «Seninle konuştuğum zaman yüzüme bakacaksın!» diye emretti.

Başımı kaldırıp bağırarak karşılık vermek istedim, ama bakışlarından akan gaddarlık beni öylesine sersemletti ki, ağzımdan çıt çıkmadı.

Yaşlı kadının gülümsemeyi çoktan unutmuş dudaklarından belirli belirsiz bir gülümseyiş geldi, geçti.

«Merak etme, sözümona şan ve müzik yeteneğini öven o raporlara rağmen burada olağanüstü bir şey başarmanı beklemiyordum, Nasıl büyütüldüğünü ve nasıl bir yaratık olacağını biliyordum. Bir sürü soruna yol açman olasılığını hesaba katmıştım. Ama bu işin bu kadar çabuk

olacağını doğrusu tahmin etmemiştim. İşte bu bakımdan beni şaşı. tın.»

Yüzümü ellerimle örttüm. Kötü yazgım beni bir kez daha yere çar mıştı. Titriyor, düşüncelerimi toparlamakta güçlük çekiyordum. San sesimi kaybetmiştim, her şey, hatta gözyaşlarını bile, sonsuza dek içim de hapsolacaktı.

Cutler Nine devam etti. «Ayıbını gizlemeye çalışmanın hiçbir yara yok. Yakında ayıbın bir metre ilerjye fırjayacak.» Dudak büktü. «Allah tan ki şansın yardım etti de kaza geçirdin.»

«Ne?» Ellerimi yüzümden çektim. «İnsana bir otomobilin çarpma nasıl şans olarak nitelenebilir?»

Bu sorumun karşılığı soğuk bir gülümseme oldu. Hayır, bu gülümseme bile denemezdi, daha çok alaycı bir anlamdı.

Yaşlı kadın, «Kaza seni okuldan uzaklaştırmak için bize mükemme bir bahane oluşturuyor,» dedi. Sırıtışı bu kez bir zafer gülümsemesine dönüşmüştü. Şimdi bana baktıkça benim yalnız bir bölümüme bakıyorî du. Beni bütün bir insan olarak değil, öfkesini kışkırtan bölümler hali de görüyordu... ve o, onu öfkelendiren her neyse yok edecek bir kadı' dı.

«Beni okuldan uzaklaştırmak mı?» diye soluğum kesilerek sordu

«Gayet tabii.» Kadının bana çevrili boncuk gibi kara gözlerinde nefret akıyordu. «Seni bu durumunda desteklemeyi sürdüreceğimi m sandın? Senin o koskoca karnınla okulun koridorlarında dolaşmana w derslere girmene göz yumar mıyım sandın? Bir Cutler olarak burada sın. Sen önemsesen de, önemsemesen de, bütün yaptıkların Cutler ad na yansır. Bu okulun yönetici kurulunda dostlarım var. Korumam g"-* ken temiz bir şöhretim var.»

iğrenç ihtiyar kadın, içimden geçenleri seziyormuş gibi, nefreti dolu gözlerini yüzüme dikti. Onunla akraba oluşumun düşüncesini bile beni nasıl tiksindirdiğini göreceğini umut ederek, ben de ona bak şımla meydan okudum. Gözlerim belki de, kalbimde barındırdığım v günün birinde salıvereceğim intikam duygularını açığa çıkaran bir cam dı. Ama öyle olsa bile yaşlı kadın bunu görmezlikten geldi. Hiçbir! şe korkutmuyordu onu.

«Çocuğun babası kim?» diye sordu. Bakışımı onunkinden kaçır-Bım. Cutler Nine yineledi. «Çocuğun babası kim?»

«Ne farkeder ki?» diye karşılık verdim. Gözyaşlarını gözlerimi cayır pnyır yakıyordu. Onların dökülmesine var gücümle karşı koyuyordum ünkü. O cadı kadına ağladığımı görmek zevkini vermeye' hiç niyetim Oktu.

Yaşlı kadın omuzlarını silkti. «Haklısın. Hiç farketmez. Herhalde ger¬ ek babasının, kırıştırdığın erkeklerin hangisi olduğunu bile bilmezsin.»

«Bu doğru değil,» diye bağırdım. «Ben o tür kızlardan değilim.»

«Hayır, sen o tür kızlardan değilsin.» Yaşlı kadın sırıttı. Bu arada Ukarı kalkan üst dudağı, soluk beyaz dişlerini tümüyle gözönüne ser¬ ilişti. Devam etti. «İyi bir kız olduğun ve aileni onurlandırdığın için bu istanede hamile olarak yatıyorsun.»

Yüzümü yine avuçlarımla örttüm. Bayan Cutler uzunca bir süre Onuşmadı. Gidip beni yalnız bırakacağını ümit etmiştim, ama ne çare I hayatımı yeniden kontrolü altına almak için gelmişti. Geleceğimi belir¬ menin ona büyük zevk verdiğinden emindim. Beni küçümsediği ve İlenin bir bireyi olarak görmeyi istemediği halde, ailedeki herkes gibi enim de geleceğimi yönlendirecekti.

«Okula dönemezsin,» diye başladı. «Hiç kuşkusuz Agnes Morris'in insiyonuna da dönemezsin. Seni otelde görmek istemediğim de 6İn. Bir metre ileriye fırlamış karnınla binada ve bahçesinde dolaşma-in bizim için büyük utanç kaynağı olacağını tahmin edebilirsin.»

Sonunda pes ederek ellerimi iki yanıma düşürdüm. «Peki, benden lodiğiniz nedir?» diye sordum.

«İstediğimi elde edemem, onun için de olabilecek olanla yetinece-|m. Gerçekte olduğundan daha ağır yaralandığına dair bir söylenti lyacağız. Seni nekahat dönemini geçirmen için bir senatoryoma nak-ltlğimizi söyleyeceğiz. Bu kadarı da okuldaki meraklıları susturur.

«Ama gerçekte hemen yarın buradan ayrılacak ve çocuğunu doğu¬ na kadar Emily ve Çharlotte adındaki kızkardeşlerimin yanına götürü-Oeksin. Sonra ne olacağını görürüz.»

«Kızkardeşleriniz nerede oturuyorlar?» diye sordum.

«Senin için bir şey farketmez, ama söyleyeyim: Virginia eyaletin

de, Lynchburg kasabasının Otuz, otuz beş kilometre doğusunda babamın evinde oturuyorlar. Orası eski bir çiftliktir ve 'Meadows' adıyla tanilnır. Geleceğini ve durumunu kızkardeşlerime bildirdim. Bir otomobil seni buradan doğru havaalanına götürecek. Lynchburg'a vardığın zaman da bir şoför seni 'Meadovvs'a götürmek için bekleyecek.» 1

«İyi ama Agnes'in evindeki eşyam ne olacak?» diye bağırdım.

«Agnes eşyanı toplar ve arkandan gönderilmesini sağlar. Senini evindeki bütün izlerini yok etmeye can attığını tahmin edersin.»

«O yalanlarla dolu mektubunuzla onu bana karşı zehirlediğinizi göre buna hiç şaşmam.» Tükürür gibi konuşmuştum.

Bayan Cutler azametle doğruldu. «Görünüşe bakılırsa, o yalanlarla dolu mektubun içindekiler gerçekleştiler,» diye karşılık verdi ve ekledi. «Her neyse, buradaki eğlence ve serbestlik günlerin sona erdi.»

«İyi ama vedalaşmak istediğim kimseler var... Bayan Liddy...»

«Biraz olsun görünüşü kurtarmaya çalışıyoruz. Yaralı olduğun vl bir senatoryuma gönderileceğin duyulmuşken, etrafta boy göstermeni istemiyorum.» Cutler Nine'nin sesi giderek sertleşiyordu.

«Bunun doğru olmadığını herkes bilecek,» diye inledim.

Yaşlı kadın büyük bir güvenle, «Benim duyurduğum hikâyeye kirmi se itiraz edemez,» diye karşılık verdi. «Okulun yetkililerine haber verildi bile.» Yaşlı kadın bü sözleriyle hayatımın dümenine ne kadar çabuk v| etkin biçimde geçtiğini kanıtlamış oluyordu.

Ama ben ne yapabilirdim? Nereye gidebilirdim? Hamileydim ***m*** meteliksiz sayılırdım. Hele şimdi yeni bir karısı olduğu ve yeni bir bebek beklediğine göre, Longchamp Baba'ya da hiç kuşkusuz koşamazdımB

Bayan Cutler «Annene,» diye başladı. («Anne» kelimesini bir küfül gibi hecelemişti). «Marifetlerin duyuruldu tabii. Söylemesi gereksiz, üstl ri krizlerinden birini geçirdi.» Yaşlı kadın güldü. «Ayın onunda veya onbl« rinde doktoruna koluna serum bile taktırdı.» Böyle derken odamın köjM sindeki serum sehpasını işaret etmişti. «Yemek yiyemediğini, yutamadı* ğını iddia ediyor! Günün yirmidört saatinde başında bir hemşire bekli yor.

«Bunların hepsi de senin yüzünden. Onun için de sana yardır! etmesini isteyemedim. Kendi kendine bile yardım edemez o.» CutjjH Nine.ekledi. «Hoş, bunda yeni olan bir taraf yok ya.»

Kurşuni renkli gözlerindeki hoşnut gülümsemeyi görünce, «Niçin ondan o kadar nefret ediyorsunuz?» diye sordum. Bu nefretin tek nedeninin o gezgin şarkıcıyla aşk macerası olması bana gerçekdışı gözüküyordu. Zaten bu olayın üzerinden uzun yıllar geçmişti, annem ise hâlâ Cutler Nine'nin oğluyla evliydi ve yaşlı kadına iki torun doğurmuştu.

Yaşlı kadın, «Bu denli zayıf ve bencil olan insanların hepsinden nefret ederim,» dedi. Yüzünde hâlâ o alaycı anlam vardı. Devam etti. «Güzelliğine karşın, her zşman için herkese yük olmuştur. Zaten güzelliği de göz boyasından başka şey değil. Akılsız oğlum ise başka akılsız hemcinsleri gibi, o güzelliğin ardında nelerin gizli olduğunu göremedi, hâlâ da göremiyor.»

Bayan Cutler ekledi. «Senin de günün birinde aynen Randolph'un annene olan tutkusu gibi, senin için yanıp tutuşan bir sersem bulacağına eminim. Ama o zamana kadar ben ne istersem onu yapacaksın.

«Doktor yarın seni sabah kahvaltısından sonra taburcu edecek. Odana gelmeden onunla konuştum. Buradan çıkmaya hazır ol. Bütün hazırlıklar yapıldı, kimse de sana hizmet etmeyecek. Anladın mı?»

Sonunda gözlerimi yaşlı kadının gözlerinin içine diktim, «Sizin ne olduğunuzu, şimdi ve hayatınızın en büyük kısmında ne kadar mutsuz olduğunuzu anlıyorum,» dedim.

Kadının gözlerinde şimşekler çakıyordu. Yine bir kraliçe gibi doğruldu. «Ne cesaretle!» diye gürledi. «Ne cesaretle sen birine acıyabilirsin. Hele bana.»

O kadar sakin, «Ama acıyorum,» dedim ki buna kendim biie şaştım. «Size nefretten de çok acıma duyuyorum, ama sizi bu hale getiren şeylerden nefret ediyorum.»

Yaşlı kadın, «Sen acımanı kendine sakla,» diye terslendi. «O acımaya ihtiyacın olacak çünkü.» Böyle derken topuklarının üstünde döndü. Az daha dengesini kaybediyordu. O öfkeyle odamdan çıktı. Koridorda uzaklaşırken bastonu fayansları minik bir çekiç gibi dövüyordu.

Ağlayamayacak kadar yorgun ve yenik olarak yastığımın üstüne devrildim. Artık ne farkederdi? Michael gitmişti. Gerçeği bir kere öğrendikten sonra Jimmy mutlaka benden nefret edecekti. Longchamp Baba'nın yeni bir hayatı vardı, hatta yeni bir bebek bekliyordu. Sevdiğim ve ilgi duyduğum kimseler çok uzağımdaydılar. Cutler Nine beni

ne istese yapacaktı, bunun için de kendimden başkasını suçlayamazdım.

Şarkı söyleme ve bir yıldız olma düşlerime elveda. Aşk ve romansın sihrine ve peri masallarının bazen gerçek olabilmesi düşüne elveda. Tasasız ve genç, umutlu ve enerjik olmaya elveda.

Bulutların güneşin önünü kapadıklarını ve gölgelerini birer sağanak gibi kentin üzerine düşürdüklerini görebiliyordum. Kasvetli bir karanlık, hastanedeki odama da süzülerek beni iliklerime kadar dondurdu. Yorganı üzerime çektim ve içindeki sıcağa sığındım. Yarın düşlerimin kentinden koparılıp alınacak, hiç var olmamış gibi ortadan kaybolacaktım. Zavallı Bayan Steichen, diye düşündüm. Onu ne büyük düşkırıklığına uğratacaktım. Benim için gösterdiği bütün çabalar ve bana duyduğu inanç, bir kenara fırlatılıp atılacaktı.

İlk tanıştığımız ve konuştuğumuz zaman Michael bana, ihtirasın bizi çaresiz bıraktığını söylemişti, ama bizi aynı zamanda yalnız ve başıboş bırakabileceğinin hiç sözünü etmemişti. Kendimi onun sevgisine terketmemin tehlikesini bilmemi istememişti.

Annem için de mi aynı şey olmuştu? Bu mu onu o zayıf karakterli kadına dönüştürmüştü? Aynen onun gibi olduğumu söylemekte Cutler Nine haklı mıydı? Zamanla tıpkı annem gibi bir kişi mi olacaktım?

Bu tür şeyleri düşünmek bile beni bitkin düşürdü. Gözlerimi açı' tutamıyor, tutmak da istemiyordum, çünkü beni kapana kıstıran açmışız gerçeği ancak o zaman unutabiliyordum. Şimdi bir kez daha yazg mın tutsağıydım, Cutler Nine de gerçekten bir kez daha benim gardiya nım olmuştu.

Doktor Stevens ertesi sabah beni son bir kez muayene edip haste
neden çakabilecek kadar iyileştiğimi belgelemek için erkenden gel Gerekli kâğıtları imzaladı, hemşire de kahvaltıdan sonra giyinmeme hazırlanmama yardım etti. Trisha gelene kadar hastaneden ayrılmış ol. cağımı düşündüğümden arkadaşıma telefon etmek istedim. Agn cevap verdi.

«Agnes,» diye seslendim. «Benim, Dawn.»

«Dawn mu?» Hattın öbür ucunda bir sessizlik oldu.

«Evet, benim. Hastaneden telefon ediyorum.»

«Dawn mu dediniz? Korkarım yanlış numara çevirdiniz. Ben Dawn adında hiç kimseyi tanımıyorum.» Son derece soğuk bir sesle konuş¬muştu.

«Agnes, lütfen,» diye yalvardım. «Bunu bana yapma. Trisha'yla konuşmam lazım.»

Agnes, «Trisha okula gitti,» dediyse de ben Trisha'nın ders prograı¬mını biliyordum. Henüz pansiyondan çıkmış olamazdı.

«Agnes, lütfen bana yardım et,» diye yalvardım yine. «Birazdan hasaneden çıkıyorum ve Trisha'yla konuşmak için başka fırsatım olmaya¬cak. Bugün hastaneye gelecekti, ama ben gitmiş olacağım için boşuna vakit kaybetmiş olacak. Telefonda olduğumu ona söyle, ne olur. Lütn.»

Orta yaşlı kadın birden, «Ah efendim,» diye başladı. «Eserinize bir katkımın bulunmasını isterdim, ama ne yapayım ki, başka bir yapımcıya anlaştım.» Kadının sesi giderek tizleşiyordu.

«Agnes!»

«Belki yapımınızın tarihini değiştirebilirsiniz.» Agnes güldü. «Başka pımcılar beni ekiplerine katmak için bunu yapmışlardır.»

Hiçbir yararı olmayacağını anlıyordum. Agnes, ya Trisha yakında İr yerde olduğu ve onun benimle konuştuğunun anlaşılmasını istemediiçin böyle davranıyordu ya da yine geçmişe dönmüştü ve rol yapıyor-

Gözyaşlarını arasında, «Agnes, Trisha'yla konuşmama izin vermecek misin?» diye yakardım.

Kadın, «Çok üzgünüm ama çok meşgulüm,» diyerek telefonu kapa-

Ölü bir almacın içine, «Agnes!» diye bağırdım. Ağlamaya başladım.

törede olduğumu ve bana neler olduğunu Trisha şimdi nasıl bilecekti?

Hemşire bir aksilik mi olduğunu sorduğunda, daha geç saatte bir rkadaşımın geleceğini, fakat benim o zamana kadar gitmiş olacağımı ona şimdi bir türlü ulaşamadığımı söyledim.

Hemşire, «Öyleyse ona bir not yazın,» dedi. «Eline geçmesi için [jorekeni yaparım.»

«Sahi, bunu yapar mısınız? Çok teşekkür ederim.»

Jimmy'ye mektup yazmak için kullanmak istediğim kâğıdı çıkard ve Trisha'ya veda mesajımı yazmaya koyuldum.

«Sevgili Trisha,

Bu satırları okuduğun zaman ben çoktan gitmiş olacağım. Cutl Nine gelip yine hayatıma egemen oldu. Bebek doğana kadar Virgini daki kızkardeşlerinde kalacakmışım. Böylece ben gözden uzak kalar unutulacağım, onurlu Cutler adı da korunmuş olacak. Gideceğim ye* tam ve doğru adresini bilmiyorum. Umurumda da değil. Özleyeceğ" tek insanın sen olacağını biliyorum. Lütfen, onlara veda ettiğimi Bay Liddy'ye, ikizlere, hatta kaçık Donald'a söyle.

Dünyada tek gerçek arkadaşım olduğunu kanıtladığın için de sa bütün kalbimle tekrar tekrar teşekkür ederim.

Seni öperim,-
Dawn.»

Kalacağım yer hakkında bildiklerimi de ekledikten sonra notu kati yıp hemşireye uzattım.

Aradan çok geçmeden bir şoför çıkageldi. Adam, Cutler Nine'n beni havaalanına götürülmesi için başvurduğu şirketin göreviisiydi sa ce. Doktor gerekli kâğıdı imzaladığı, Bayan Cutler de öbür ayrıntılar- ilgilendiği için, benim için şoförle birlikte çıkıp gitmekten başka yapıl cak bir şey yoktu. Hemşireler beni geçirip iyi şanslar dilediler.

Üstümde yalnızca kazaya uğradığım gün giymiş olduğum giysil vardı. Şoför şaşırdığını gizlemedi.

Kapı aralığında durduğu yerden, «Bavulunuz yok mu?» diye so

«Yok efendim. Bütün eşyam, bulunduğu yerden gönderildi v gönderilecek,» diye karşılık verdim.

Adam, «İyi,» dedi. İşi kolaylaştığı için sevindiği belli oluyordu. 1

Şoför beni lüks bir limuzinle almaya gelmişti. Cutler Nine'nin* masrafa girmesi beni şaşırtmıştı, ama sonra düşününce, ailesine kadar iyi baktığını göstererek herkesi etkilemek istediğine karar verdi Geniş, siyah deri arka koltuğun köşesinde oturuyor, araba kentt çıkıp havaalanına giden yola saparken pencereden dışarı bakıyordu

Gelişimle ilgili anılarım belleğimin yüzeyine çıkmıştı.

Ne kadar heyecanlı ve umut doluydum. Korkuyordum da, ama o yüksek binaları ve gelip geçen bütün o insanları görünce, bir gün ünlü bir şarkıcı olup büyük bir çatı katı dairesinde oturabileceğimi düşünmüştüm. Şimdi ise ısınmak için kaldırımlarda koşar adımlarla yürüyen İnsanları ve erimiş karların arasında sümüklüböcek gibi ilerleyen trafiğiyle kent tüm parlaklığını yitirmişti. İnsanlar üzgün, yılgın, hatta sıkıntılı görünüyordu gözüme. Kentin en belirgin özelliği ise kahverengi ve kirli oluşuydu.

Bana yalnızca camekânlardaki Noel süsleri biraz olsun sıcaklık ve mutluluk duyuruyordu. Michael'le ben şimdi Beşinci Caddede yan ana yürüsek ne kadar güzel olurdu. Noel şarkılarını dinler, ışıklı cameân dekorlarını seyrederdik, Michael de beni kucaklayıp bağrına basarı. Daha sonra küçük Noel ağacımızın dibine yan yana uzanır ve gelek planları kurardık.

Limuzin caddede yol alırken Michael'le kendim için düşlediğim ekilde el ele yürüyen genç bir çift gördüm. Genç kadın o kadar mutlu e canlı görünüyordu ki. Yanakları pembe pembe, gözleri vaat doluyu. Delikanlı el kol hareketleri yaparak bir şeyler anlatıyor.sevgilisini gülüren şeyler söylüyordu. Ağızlarından çıkan solukların buharlaşıp tepeorindeki havada birleştiğini görebiliyordum.

Limuzin bir köşeyi dönmeye hazırlanıyordu. Sevgililere bakabildiğim kadar baktım. Sonra limuzin hızlandı, onlar da aynen bütün düşlerim gibi gerilerde kaldılar.

Çiftlik

Uçaktaki yerime oturur oturmaz uykuya daldım ve ancak hostes
uçağın inmek üzere olduğunu haber verdiği zaman uyandım. Havaalanı pek kalabalık değildi, dolayısıyla da beni Cutler Nine'nin kızkardeşlerlıiin evi 'Meadows'a götürecek şoförü bulmakta güçlükle karşılaşacağımı zannetmiyordum. Ama etrafıma bakınınca, üstünde adım yazılı bir pankart taşıyan hiç kimse göremedim. Yolcularını karşılamak için gel-

miş kimseler çok geçmeden uçaktan inenlerle birlikte gittiler, böyleci terminal binasının çıkışında tek başıma kaldım. Yapabileceğim başkl bir şey olmadığından oturup beklemeye başladım.

Bir saat geçtikten sonra kaygılanmaya başladım. İnsanlar başkf kapılara ve havalanmaya hazırlanan uçaklara koşuyorlar, fakat hiç se beni arıyor görünmüyordu. Kollarımı göğsümde kavuşturup gözleri* mi kapayarak arkama yaslandım. Hâlâ çok yorgundum. Hastaneden çıkar çıkmaz yaptığım bu yolculuk ve özellikle bu bekleme beni çok yfl muştu. Bacaklarımı altıma aldım ve oturduğum koltuğun üstüne dım. Daha ne olduğumu anlayamadan tekrar dalıp gitmişim. Rüyamda, Longchamp Baha'nın otomobilinin arkasında başımı Jimmy'nin onruH na dayamış olarak gördüm. Kendimi çok rahat ve güvenlikte hissediyor» dum, öyle ki biri omzumu sarsınca çok sinirlendim.

Gözlerimi kırpıştırarak açınca, kirli kurmal saçlı, uzun boylu · zayıf bir adamla karşılaştım. Saçları darmadağın, yüzü kırış kırıştı, uzun bir burnu ve donuk kahverengi gözleri vardı. Görünüşe bakılırsa günle"' den beri traş olmamıştı. Kırçıllaşmış kılları, soluk beyaz yüzünün orasın* dan burasından düzensiz biçimde fışkırmıştı. Her tarafından kıllar fışkın» yordu aslında - boynunda gırtlak çıkıntısının etrafında ve kulaklarının içinde bile kıllar yetişmişti. Aşağı sarkmış alt dudağı tütün çiğnemekten sararmış dişlerini açıkta bırakıyordu. Solmuş iş tulumunun içine yırtık bir yün gömlek sıkıştırmıştı. Çizmeleri çamurluydu, hatta pis kokuyfl du. Gelmeden önce nereye bastığını düşünmek bile istemiyordum. 1

«Kız sen misin?» diye sordu.

«Anlamadım?»

Adam kaba sesiyle, «Kız sen misin?» diye yineledi. Ağzı feumll doluymuş gibi konuşuyordu.

«Benim adım Dawn,» diye karşılık verdim. «Beni 'Meadovvs'a götfflj meye mi geldiniz?» *m*

Adam, «Gel,» deyip hızla döndü. Ben daha oturduğum yerden kfl kamadan uzaklaşmaya başlamıştı, öyle ki ona yetişmek için koşrfjH zorunda kaldım.

Ona yetişince, «Uzun zamandır bekliyorum,» dedim. Adam bafl bakmadı bile. Parmaklarını tulumunun askılarına takmış vaziyette geni

adımlarla yürüyordu. Ellerinin pislik içinde, tırnaklarının da uzun ve içle¬rinin kapkara olduğuna dikkat ettim.

«Bana bütün sabah boyu domuz kestirdiler, sonra da havaalanına kadar gitmemi istediler,» diye homurdandı.

Çıkış kapısına vardığımızda, «Eşyamın gelip gelmediğini biliyor musunuz?» diye sordum. «Bütün giysilerim New York'tan buraya gön¬derilecekti.» Yanıt vereceğini ummuyordum. O da homurdanarak yürü¬meyi sürdürdü ve kapının tokmağına uzandı.

Sonunda, «Bilmiyorum,» dedi. Caddeyi aşıp park yerine doğru yürürken arkasından koşmak zorunda kaldım. Trafiğe de dikkat etmedi¬ğinden otomobiller ona çarpmamak için fren yapmak zorunda kaldılar, sürücüler bize küfürler yağdırdılar. Ama bu durum adamı hiç de rahat¬sız ediyora benzemiyordu. Önüne bakarak ve başını hafifçe eğerek yürüyor, geniş ve hızlı adımlar atıyordu.

Park yerine vardığımızda aniden döndü ve madenleri paslanmış, hurdadan farksız siyah bir kamyonete doğru yürüdü. Arabanın daha yanına varmadan kokusu burnuma doldu. Bu kadarı bile midemi allak bullak etmeye yetmişti. Ağzımı elimle kapatarak başımı öte yana çevir¬dim. Adam arabanın sürücü kapısını açtıktan sonra dönüp bana baktı.

«Bin!» diye emretti. «İşim var benim. Çiftliğe dönünce inek gübresi¬ni yaymam ve traktörün inmiş lastiklerinden birini onarmam lazım.»

Soluğumu tutarak kamyonete yaklaştım. Kapıyı açınca oturulacak yerin yırtılmış olduğunu ve yaylarının dışarı fırladığını gördüm. Nereye oturacaktım ben? Adam yerine geçip bana baktı. Sonra niçin durakladı¬ğımı anlayınca arkaya uzanıp kirli kahverengi bir battaniyeyi ortaya çıkardı, oturmam için yanındaki yere fırlattı. Ağır ağır kamyonete bin¬dim ve battaniyenin üstüne iliştim. Adam anında motoru çalıştırdı. Kam¬yon tükürdü, homurdandı, adam da onu geri vitese alarak bizi park yerinden çıkardı.

Biraz hava almak için kirli camı indirmeye çalıştım, ama kol boşa dönüyordu.

Adam gözünü yoldan ayırmadan, «Artık çalışmıyor,» dedi. «Onar¬maya fırsat bulamadım. Emily şunu yap, bunu yap diye tepemden ayrıl¬mıyor ve başka işle uğraşmama fırsat bırakmıyor.»

Bu havasız ve, pis taşıtta uzun bir yol yapmamız olasılığından kor-

karak, «Ne kadar uzağa gideceğiz?» diye sordum. Kamyon yoldaki tüm¬ sekleri aşarken çok fazla gürültü çıkarıyordu. Her geçen dakika midem biraz daha bulanıyor, kusmamak için sürekli yutkunmak zorunda kalı¬ yordum.

Adam, «Seksen kilometreye yakın yolumuz var,» dedi. «Hem b bir Pazar gezintisi de değil.» Kamyoneti gaz vererek hızlandırdı, ç geçmeden de asfalt bir yola çıktık.

Kendisi söylemediği için, «Siz kimsiniz?» diye sordum.

«Adım Luther.»

«Çoktan mı 'Meadovvs'da çalışıyorsunuz?» diye sordum. Süre konuşarak korkunç yolculuğu düşünmekten kurtulmayı umuyordum.

«Bir balya samanı kaldırıp bir kamyona yüklemeyi becerdiğim gü den beri çalışıyorum orada,» dedi Luther. «Başka hiçbir yerde çalışm dım.» Sonunda dönüp bana baktı. «Lillian'ın akrabasısın, değil mi?»

İstemeye istemeye, «Evet,» diye itiraf ettim.

«Onu uzun yıllardan beri görmedim. Hiç geri dönmedi, ama ze gin bir sosyete ham'fendisi olduğunu duydum. Hepsinin en zekisiydi' Hoş, Chariotte'den daha zeki olmak zor değil. Ondan daha çok Ş; bilen tazılarım var.» Adam ilk kez gülümsüyor gibi geldi bana.

«'Meadovvs' nasıl yer?» diye sordum.

«Çoğu eski çiftlikler gibidir. Eski günlerine dönmeyeceği de ç açık.» Adam bana baktı. «Hem eskisi gibi olan ne kaldı ki - ne insanla ne hükümet, ne memleket, ne de binalar eskisi gibi.»

«Teyzelerim nasıl insanlar?» diye sordum.

Luther bana uzunca bir süre baktıktan sonra dikkatini yine yola v di. «Bilmiyor musun?» diye karşılık verdi.

«Hayır,» dedim.

«Öyleyse her şeyi kendin görüp öğrenmen en iyisi.» Adam bu fi" ni beğenmiş gibi başını salladı. «Evet, en iyisi, bu.»

Luther bundan sonra hemen hemen hiç konuşmadı, yalnız bir ba ka sürücü ya da gördüğü bir şey yüzünden anlayamadığım nedenlş kendi kendine homurdanıp duruyordu. Manzarayı seyretmeye çalıştı sa da cam pislik içindeydi ve hava güneşli olduğu halde, her şeyin renkli ve kasvetli görünmesine yol açıyordu. Havaalanından ayrıldıkt yarım saat sonra gökyüzü bulutlanarak manolya ağaçları, evler, tarlal yani tüm çevre morumsu gölgelere büründü.

Küçük çiftlik evleriyle minik köyler çok geçmeden iyice seyreldi. Geniş, kurak ve donuk kahverengi tarlaların kıyısından geçtik, arada bir ***mı*** gördüğümüzde ise bu genellikle rengi solmuş, sunta duvarları çarpılmış ve parmaklıkları eksik veya kırık verandalarıyla harap bir yerdi. Bu evlerden birçoğunun önünde otomobil parçalarıyla kırık iskemlelerin arasında oynayan yoksul zenci çocukları gördüm. Çocuklar oyunlarını bırakıp sadece biraz merak yansıtan bomboş.gözleriyie bize baktılar.

En sonunda Upland İstasyonu'na geldiğimizi belirten yol işaretini loördüm. Cutler Nine'nin, burasının çiftliğe en yakın köy olduğunu söylediğini anımsıyordum. Köye girince buranın önemsiz bir yer olduğunu gördüm: postahane görevini de yapan bir market, bir benzin istasyonu, benzin istasyonunun uzantısı gibi gözüken küçük bir lokanta, bir berber dükkânı ve üstündeki tabelada cenazeci olduğu belirtilen kagir ve tahta bir yapı... Köyün ucunda yıllardan beri hiç kullanılmamış bir tren İstasyonu vardı. Bunun bütün pencerelerine kalaslar mıhlanmış, her tarafına «Girilmez» yazıları yapıştırılmıştı. Upland İstasyonu'nda yaya kaldırımı yoktu, zaten sokakta kimseler yoktu, görünürde yalnız çamurun içine uzanmış bir çift tazı vardı. Hayatımda gördüğüm en iç kapayıı yerlerden biriydi burası, oysa ben Longchamp Anne ve Baba'yla göçlerimizde çok köhne köy, kasaba görmüştüm.

Luther eski tren istasyonunu geçer geçmez bir dönüş yaptı, böylece daha dar bir yolu izlemeye başladık. Arada bir karşımıza çıkan evlerin hepsi, içinde oturanları belli ki geçimlerini zor sağlayan çiftliklerdi. Yo! çok geçmeden daha da bozuldu, asfaltı da yer yer çatlamış ve kırılmıştı. Luther tümseklerden ve çukurlardan kaçmaya çalıştıkça kamyonet iki yana yalpalıyordu. Bir süre sonra arabamız ortasında sarı otlar bitmiş keçiyolundan farksız bir yere saptı. Luther kamyoneti ağır kullanıyordu, ama bu kadarı bile taşıtın midemi bulandıracak kadar sallanmasını önleyemiyordu.

Kırık bir tahta çitin başına vardığımızda, Luther, «Bütün bu arazi 'Meadovvs'a ait,» dedi. Çitin yolun iki yanında ğöz alabildiğine uzandığını görüyordum. Gözle görülen binlerce dönüm arazi yabani otlarla ve Çal ilada kaplanmıştı.

Elimde olmadan etkilenmiştim. «Bütün bu yerler onlara mı ait?» dedim.

Adam omuzlarını silkti. «Bugünlerde pek de hayrını görüyorlar den., lemez.»

Bu kadar geniş bir arazinin, sahiplerine nasıl hayrının dokunamay cağına aklım ermiyordu. Çok, hem de çok zengin olmalıydılar. Arka yaslanıp güneyin zengin bir çiftliğiyle karşılaşmaya hazırlanıyordum. gibi yerlerden bazılarının nasıl olduğunu, bazı eski güneyli ailelerin na | aile servetlerini ve geleneklerini koruduklarını duymuştum. Burası bef de benim için o kadar kötü olmaz, diye düşündüm. En azından dinlen, cek, iyi yiyip içecek ve temiz köy havası soluyacaktım. Bunun ise bebj ğime ancak yararı dokunabilirdi.

Luther şimdi daha da yavaşlamıştı. Ağaçların ötesinde tuğla ba ların tepelerini ve çiftlik evinin sivri damını görebiliyordum. Bina mu zam bir yere benziyordu. Bahçe yolunun başında her biri granitten topla süslü iki taş sütun yer alıyordu, ama bahçe yolunun kendisi par lanmış kayalardan ve toz topraktan oluşuyordu. Luther buraya sapın bir zamanlar Amerika'nın güneyinin en güzel malikânelerinden olması gereken, ancak şimdi kendi kendisinin hayaletine dönmüş kail! tılarla karşılaştım.

Kuru ve kırık mermer havuzları, ölü ve taraz taraz çitleri, içindel boşlukları çiçek bozuğunu andıran çiçek tarhlarını, şurada burada yd nızca kuru otlarla beneklenmiş çirkin çimenlikleri gördüm. Güne* çekilmesiyle birlikte etrafı saran gölgeler, iki katlı dev yapıya sanki • daha çıkmamacasına yapışmışlardı.

Binanın damına kadar yükselen kolonlara tırmanmış yapraksız sal maşıklar, daha çok çürümüş ipleri andırıyordu. Cam karelerinden olul muş ön pencerelerden bazılarının siyah pancurları ve taç biçimli bezj meleri vardı. Bazıları ise pancurlar kaybolduğundan göze çıplak gözüküyordu. Alt kat pencerelerinde sadece ölgün bir ışık vardı.

Luther kamyoneti evin sağ yanına doğru sürünce, binanın arkası da ambarla ahırların yer aldığını gördüm. Bütün bu yapılar dökülü ve boyanmaya muhtaç görünüyordu. Her tarafta paslanmış ve kırık ç' lik gereçleri vardı, kümes hayvanları da bahçe yolunda serbestçe do. şıyorlardı.

Luther arabayı durdurdu, «Burada insen iyi olur,» dedi. «Ben amb ra gitmek zorundayım.»

Kamyonetin kapısını açıp indim. Luther aracı hareket ettirince bahçe yolundan havalanan toz bulutu beni az daha boğuyordu. Havayı yelpazeledim. Tozlar yatışınca da büyük çiftlik evine baktım. Sivri tepeli çatı pencereleri, bulutlarla kaplı gece göğünü yansıtan birer ayna gibiydi. Onları bana öfkeyle bakan birer kara göze benzettim. Damın tepesi karanlık göğe dokunuyordu sanki. Islık çalarak esen rüzgâr bayağı soğuktu ve yanaklarımı kızartmakta gecikmedi.

Kırık basamakları acele çıkarak binanın dev girişine ulaştım. Çizmelerim verandanın gevşemiş taşlarını takırdatıyordu. Rüzgârdan kaçarak kolonların iç tarafına sığınmış karatavuklar karanlık bir bulut gibi havalandılar ve onları rahatsız edişimden gürültüyle yakınarak gecenin içine uçup gittiler.

Kapının üstündeki pirinç tokmağı bulup arkasındaki metal levhaya çarptım. Kapının iç tarafında derin ve kof bir yansıma oldu. İçeride bir hareket olmayınca, kapı tokmağını tekrar tekrar takırdattım. Sonra kapı, paslı rezelerini gıcırdatarak aniden açıldı. Önce kimseyi göremedim. Dairesel bir merdivenle son bulan karanlık koridorun başındaki büyük holde hemen hiç ışık yoktu. Derken, elleri arasında bir gaz lambası tutan uzun boylu ve karanlık suratlı bir kadın, yandan karşıma çıkıverdi. 0 kadar ani ve sessiz olarak belirmişti ki, bu can çekişen evde bir hayalet tarafından karşılanmışım gibi bir duyguya kapıldım. Elimde olmadan soluğum kesildi ve bir, iki adım geriledim.

«Hiç sabretmesini bilmez misin sen?» diye beni haşladı kadın. tana biraz daha yaklaşması üzerine lambanın ölgün ışığında yüzünü görebildim. Lamba kadının soluk yüzüne kehribar renkli bir parıltı düşürüyor, gözlerini derin ve karanlık birer oyuğa benzetiyordu. Ağzı, dar yüzünde kalemle çizilmiş gibi incecik, çarpık bir çizgiydi. Uzun ve seyrek kır saçlarını örerek topuz şeklinde ensesinde toplamıştı.

«Üzgünüm,» dedim. «Kimsenin beni duymadığını sanmıştım.»

Kadın, «İçeri gir de kapıyı kapayabileyim,» dedi. Hemen dediğini yaptım. Kadın o zaman lambayı kaldırdı ve ışığını üzerimde gezdirdi. Bir beklentisi doğrulanmış gibi «Hım,» dedi. Işığı tekrar vücuduna yaklaştırınca, yüzünü biraz daha iyi görebildim.

Bu kadınla Cutler Nine arasında birçok benzerlik vardı. Örneğin,

bana aynı buz gibi bakışla bakan çelik rengindeki gözleri. Cutler Nine'nin yüzü de şimdi bu kadınınki gibi zayıftı, elmacık kemikleri de aynı derecede çıkıktı. Bu kadın belki daha uzun boyluydu, omuzları da daha genişti. Ama omuzlarını arkaya atıp bana tepeden bakarken aynı küstahça gururu sergilediği besbelliydi.

«Adım Bayan Emily'dir,» dedi. «Bana daima Bayan Emily diyecek|sin, anlaşıldı mı?»

«Evet, bayan,» dedim.

«Bayan değil, Bayan Emily,» diye beni tersledi.

«Peki, Bayan Emily.»

Kadın, «Yemeğe geç kaldın,» dedi. «Biz akşam yemeğini erken yeriz, yemek zilini kaçıranlar da aç karnına yatmak zorundalar.»

Omuzlarımı silktim. «Nasılsa karnım aç değil.» Kokulu kamyonetti yaptığım yolculuk bende iştah diye bir şey bırakmamıştı.

Kadın, «Güzel. Öyleyse şu merdiveni çık da nerede kalacağınl sana göstereyim,» dedi. Kendisi öne geçti ve yolumuzu aydınlatması için lambayı yükseğe tuttu. Holdeki duvarlar, süs gibi beyaz saçlı ve asık suratlı güneyli bir centilmenin portresi dışında çıplaktı. Lambanın ışığı gölgeleri kovarken portreyi belli belirsiz görmüştüm, ama adamın özellikle alnıyla gözlerinde Cutler Nine ve Bayan Emily ile benzerlikler farkettim. Bu herhalde babalarının ya da belki büyükbabalarının resmiy< di. Duvarın her iki yanındaki daha açık renkli dörtgenler, bir zamanlar buralarda da resimlerin asılı bulunduğunu gösteriyordu.

«Eşyam New York'tan geldi mi acaba, Bayan Emily?» diye sor*j dum.

Kadın dönüp bana bakmadan sert bir sesle, «Hayır,» dedi. Sesi uzun ve boş koridorda «Ha-ha-ha-yır-yır» diye yankılandı.

«İyi ama niçin gelmedi? Şimdi ben ne yapacağım? SırtımdakilerJ den başka giysim yok,» diye bağırdım.

Kadın durup döndü. «Ne olacakmış?» dedi. «Eğlenmek için gelme! din buraya. Burada doğum yapacak, sonra da hemen gideceksin.»

«iyi ama... »

«Hiç merak etme. Arkana giymen için sana bir şey veririm. Temi yatak çarşaf ve temiz havlular da vereceğim sana. Onları temiz tutmak sana düşer.»

Ben ısrar ettim. «Belki de telefon edip eşyama ne olduğunu öğrenmeye çalışmalıyız.»

Bayan Emily dudak büktü. «Telefon etmek mi? Burada telefonumuz yok bizim.»

«Telefonunuz yok mu? Her yere uzak bu koca evde telefon yok ha? İyi ama önemli mesajları size nasıl ulaştırıyorlar?»

«Bizimle bağlantı kurmak isteyen bir kimse, Upland'daki markete telefon eder, Bay Nelson da biraz boş zamanı olunca ya da bu taraflara gelince bize mesajı iletir. Bizleri sorarsan, kimseye telefon etmiyoruz. Telefon edecek kimsemiz kalmadı...» .

«Ama benim beni aramayı isteyecek yakınlarım var...»

Bayan Emily bana doğru bir, iki adım attı. «Şimdi beni dinle, küçük hanım. Buraya tatil yapmaya gelmedin. Kendini rezil ettiğin için ve ablam öyle istediği için buradasın. Allahtan ki ebelik deneyimim var.» Bayan Emily, böylece mesele kapanmış gibi, merdiveni çıkmayı sürdürdü.

«Ebe mi? Yani beni bir doktor doğurtmayacak mı?» diye sordum.

«Doktor çağırmak çok para ister, ayrıca çocuk doğururken doktor gerekli değildir,» dedi Bayan Emily. «Şimdi biraz hızlanır mısın? Bu gece seni odana yerleştirmek dışında da yapacağım işler var.»

Kapı aralığına baktım- Bayan Emily ileride elindeki lambayla bir göl geden farksızdı. Bir tünele girmişim, tünelin girişi ise arkamdan kapanmış gibi geliyordu bana. Dönüp kaçmak istiyordum, ama nereye kaçacaktım? En yakın yerleşim yerinden kilometrelerce uzaktaydık ve her geçen dakikayla birlikte ortalık daha da kararıyordu.

Gün ışığında durum gözüme bu kadar karanlık gözükmedi belki. Belki Luther'i beni markete kadar götürmeye razı eder, oradan istediğim zaman Trisha'ya telefon ederdim. Sonra posta da vardı.

«Size buraya mektup geliyor, değil mi?» diye Bayan Emily'ye sordum.

«Evet, geliyor. Ama pek fazla değil,» dedi.

«Ama bana mektup gelecektir,» diye karşılık verdim.

Yaşlı kadının bu sözlerime karşılığı, «Hıh,» oldu. Dairesel merdivenin basamaklarını aydınlatması için lambayı yukarıya kaldırmıştı.

Arkasından yürüyerek, «Bu evde elektrik yok mudur?» diye sor-

dum. Binanın içinde müthiş bir soğuk vardı. Hiçbir yerde ateş yandığını görmemiştim, odun ya da kömür kokusu da yoktu, sadece rutubetin küflü kokusu her tarafa egemendi.

Bayan Emily, «Fazla elektrik yakmayız. Çok pahalı,» dedi.

«Çok pahalı mı?» Ne kadar garip, diye düşündüm. Cutler Nine'ninj muazzam serveti gözönüne getirildiğinde, kızkardeşlerine biraz para yardımı yapmamasına şaşmamak elde değildi. Acaba öbür kızkardeş neredeydi? Tam bunu soracağım sırada tepemizdeki bir yerden garip bir çıngıraklı kahkaha kulağıma ulaştı. Gülenin, yaşlıca bir hanım değil' de, küçük bir kız olduğu sanılabilirdi.

Bayan Emily, «Kes sesini, sersem!» diye onu uyardı. Işık ikinci kafi sahanlığına erişince, çok daha kısa boylu ve daha tombul yaşlı bir; kadıncağızın trabzandan aşağı sarktığını gördüm. Kır saçları gür iki örgü oluşturmuş ve sarı kurdelelerle bağlanmıştı. Bu ve beli sarı kuşaM la bağlanmış pembe elbisesi, ona çocuk kılığında bir erişkin havası veri* yordu. Ellerini çırptı, sonra elbisesini düzeltmek ister gibi avuçlarını do gun göğüslerinin üstünde gezdirdi.

Merdiven sahanlığına eriştiğimizde bana, «Merhaba,» dedi.

Ben de, «Merhaba,» dedim ve bizi tanıştırması için Bayan Emily' baktım. Yaşlı kadın önce istemedi, ama sonunda dudaklarını gerer bunu yaptı.

«Kızkardeşim Charlotte'dur.» dedi. «Ona sadece Charlotte diyebill sin. Sana odanda oturmanı söylemiştim, öyle değil mi Charlotte Bayan Emily'nin, kızkardeşini haşlamayı âdet haline getirdiği belliydi.

Charlotte, «Ama ben yeğenimizle tanışmak istedim,» diye sızland Bize yaklaşması üzerine daha yumuşak anlamlı bir yüzü ve daha mav gözleri olduğunu gördüm. Alnında kırışıklar ve gözlerinin köşelerine] çizgiler olmasına karşın, Bayan Emily ile Cutler Nine'den çok da genç görünüyordu. Gülümseyişi de daha dostçaydı, heyecanlı bir ok lu kızın gülümseyişine benziyordu.

Entarisinin eteğinin yırtılıp tarazlanmış ve çorapsız ayaklarında d .erkek terlikleri olduğunu gördüm. Ayak bilekleri kalın ve şişti, orasıncj burasında küçük pembe yumrular göze çarpıyordu.

Bayan Emily ona, «Artık onu gördüğüne göre odana dön ve nakı nın üzerinde çalış,» diye emretti.

Charlotte, «Ben nakış yaparım,» dedi gururla. «Evdeki o güzel hav¬luları ve bezleri hep ben işledim. Bazı nakışlarımı ise Emily çerçeveletip babamızın çalışma odasına astı. Öyle değil mi, Emily?»

«Tanrı aşkına, yine zırvalama, Charlotte. Nakısından söz etmenin /amanı değil şimdi. Sen sadece git, çalış.»

Kadıncağıza, «Daha sonra geHp işlerinize bakmak isterim,» dedim. Charlotte'un gözleri parladı ve yüzü güldü. Yine ellerini çırptı.

«Birlikte ıhlamur içeriz,» diye atıldı.

«Bu gece olmaz.» Bayan Emily artık bağırmaya başlamıştı. «Saatin ne kadar geç olduğunu görmüyor musun? Ben şimdi Eugenia'ya yatıp uyuması için odasını göstereceğim. Kızcağız yorgun.»

Bağırma sırası şimdi bendeydi. «Ne Eugenia'sı! Benim adım Eugenia değil. Adım Dawn.»

«Kızkardeşim senin adının Eugenia olduğunu söyledi. Hem burada | ne farkeder ki?» Yaşlı kadın dönerek koridorun sağ yanına saptı.

«Benim için çok şey farkeder,» dedim. Otelde kaldığım süre içinde Cutler Nine, çiçek hastalığından ölen kızkardeşinin adı olan Eugenia'yı kabul ettirmek için bana baskı yapmıştı. Boyun eğmem için bana yiye¬! cek verilmesini dahi yasaklamış, fakat ben buna rağmen reddetmiştim. Sonra da kaçırılmamı nasıl düzenlediğini öğrenmem üzerine boyun eğen kendisi olmuştu.

Ama başım dertte ve umutsuz olduğum bu dönemde bana dediği-\ ni kabul ettirmeye kararlıydı.

Bayan Emily, «Haydi gel,» diye emretti.

«İyi geceler, Charlotte. Herhalde sabaha görüşürüz,» dedim.

O, «Evet, herhalde görüşürüz,» dedi ve yine güldü. Eteğini parmak ıçlarıyla kaldırarak kendi etrafında döndü. «Bak, babamın terliklerini giy¬im.»

Bayan Emily, «Charlotte!» diye haykırdı.

Charlotte eteğini elinden bıraktı ve ablasının bulunduğu yöne kor¬ayla baktı. Sonra hızla döndü ve aksi yöne doğru hızlı adımlarla uzakaştı. O çocuksu gülüşü de onunla birlikte uzaklaşmıştı.

Bayan Emily, Charlotte'un arkasından bir an öfkeyle baktıktan son¬a, «Gel,» diye yineledi ve hızla döndü. Böylece sağdaki koridoru bir üre izledik. Bir köşeyi dönerek saptığımız koridor ise bizi binanın arka-

sına götürdü. Bu ev gerçekten de çok, çok büyüktü. Fakat uzun korl dorlarda hiç ışık olmadığından, o eski sanat eserlerini ve antika aynale la masaları değerlendirmem olanaksızdı. Tepemizde dizi dizi avize a lıydı. Kristalleri ise gaz lambasının ölgün ışığında buz parçalarına ben yordu. Yürürken önünden geçtiğimiz çok sayıdaki odaların kapıları sıkı sıkıya kapalı olduğuna dikkat ediyordum. Kapılarla kapı çerçevel arasına örümcekler ağlarını ördüklerine göre, bunlardan bazıları uzun zamandır kapalı oldukları anlaşılıyordu.

Bayan Emily sonunda açık bir kapının önünde durdu ve benim ya laşmamı bekledi.

Odanın içerisini görebilmem için lambayı yukarıya kaldırarak, «S burada kalacaksın,» dedi.

Buranın evdeki küçük odalardan biri olması gerektiğini düşündü Soldaki duvara dayalı dar bir yatak vardı. Bunun baş tahtası bile yokt| Daha doğrusu, yatak, metal bir çerçeve üstüne oturtulmuş bir şilted ibaretti. Yanında, üstünde bir gaz lambası olan çıplak bir gece ma" duruyordu. Odanın zemini çıplak döşeme tahtalarıydı. Yalnız, yata ayak ucuna lacivert renkli küçük bir oval keçe atılmıştı. Duvarlar k griye boyanmıştı. Kalan möbleler çok basitti - üstünde hiçbir şey ol yan küçük bir komodin, küçük bir masa ve iki sandalye. Odada ayna yoktu. Sağ yanda içinde boş iki elbise askısının sallandığı duvar dolabı gördüm. Sağda bir başka kapı daha vardı.

Bayan Emily lambanın ışığını o kapıya tutarak, «Orası senin b yon,» dedi. «Haydi, içeri gir,» diye emretti.

Önü sıra ağır ağır yürüdüm. Cutler Koyu Otelinde aileninkilerdJB uzak odamın bile bunun yanında saraydan farksız olduğunu düşünüyor* dum. Sonra odanın bu denli iç kapayıcı gözükmesinin nedenini birden kavradım. Hiç penceresi yoktu. Penceresiz bir oda görülmüş şey miy« di?

«Bu odanın niçin penceresi yok?» diye sordum. Bayan Emily yani vermedi. Konsolun başına geçerek lambayı üstüne koydu ve üst çek* meceyi açtı. Elini sokup pamuklu kumaştan basit bir gri entari çıkardı, Bu bana bir hastane gömleğini anımsatmıştı. Bayan Emily entariyi yat(| ğın üstüne fırlattı.

«İşimiz bitince bunu giy,» dedi.

«İşimiz bitince mi?»

Yaşlı kadın gece masasının üstündeki küçük lambayı işaret ede¬rek, «Senin ışığın, bu,» dedi. «Kibritlerin de burada.» Onları da lamba¬nın yanına bıraktı. «Her hafta belli miktarda gazın olacağına göre hesap¬lı kullanacağını umarım.»

«Daha sevimli odanız yok mu? Burada pencere yok,» dedim.

Yaşlı kadın, «Oda seçecek durumda değilsin. Burası otel değil,» liye bana çıkıştı.

Devam ettim. «Ama burada niçin penceresiz oda yapmışlar?»

Kadın ellerini kalçalarına dayayarak bana sert sert baktı. «Eğer mut¬laka bilmen gerekiyorsa söyleyeyim,» dedi. «Bu oda, evin tamamlanma¬sından çok sonra yapıldı. Yapılmasındaki amaç da hastaları sağlıklı İnsanlardan ayırmak. Özellikle o korkunç çiçek hastalığı salgınlarıyla İspanyol nezlesi salgınında bu zorunluydu.»

«iyi ama ben hasta değilim ki. Sadece hamileyim. Hamile olmak hasta olmak demek değildir,» diye itiraz ettim. Gözlerimden yaşların fış¬kırmasının önüne geçememiştim.

Yaşlı kadın, «Senin gibi kocası olmadan hamile kalmak hasta olmaktan farksızdır,» diye karşılık verdi. «Hastalıkların türlüsü vardır: bedensel hastalıklar olduğu gibi ruhsal hastalıklar da vardır. Rezil olmak da insanı zayıf düşürür ve herhangi bir hastalık kadar çabuk
i öldürebilir. Haydi şimdi üstündekileri çıkar da hamileliğinin ne kadar iler¬lediğini göreyim.»
j «Ne?» Dehşet içinde geri geri gittim.

«Sana söyledim: ben ebelik yaptım. Birkaç kilometrelik bir dairenin İçinde yaşayanlar doktor yerine bana gelirler. Düzinelerle bebeğin dün-
i yaya gelmesine yardımcı oldum. Hepsi de sağlıklılar. Annelerinin karnın¬da hastalananların dışındakiler tabii. Çabuk!» Birden sesini yükseltti. «Bu gece yapılacak başka işlerim de var.»

«Ama burası o kadar soğuk ki,» diye yakındım. «Bu evde soba falan yok mudur?»

«Eğer lazım olursa şiltenin altında fazladan bir battaniye var.» Kadın yumuşamış bir sesle ekledi. «Yatmadan önce sana bir sıcak su şişesi getiririm. Biz oldum bittim öyle uyuruz. Odunumuzu ve kömürü¬müzü mutfaktaki ocağa saklıyoruz. Hizmetkâr olarak bir Luther kaldı,

bu evi sıcak tutmak için de ona sabahtan akşama kadar odun kırdıra mam. Kömür dersen, çok pahalı.»

Bayan Emily odadaki gaz lambasını yaktıktan sonra, ne duruyor¬ sun der gibi bana baktı.

«Bir doktor muayenesinden geçeceğimi, zamanı gelince de bir has¬ taneye kaldırılacağımı düşünüyordum,» dedim. «Birkaç gün önce bi; kaza geçirdim. Bana bir otomobil çarptı, hastaneden ise daha yeni çık tim.» Öyle dememe rağmen, kadın tek kelime söylememişim gibi, Cu ler Nine'nin soğuk ve cam gibi bakışıyla bana bakıyor ve bekliyordu.

Sonunda, «Neyi gereksindiğini bilmeden senin için bir şey yapa mam,» dedi.

«Ne yapmamı istiyorsunuz?» diye sordum.

Bayan Emily, «Elbiselerini çıkar ve şuraya yanıma gelip ışıkta dur,» diye emretti. Kollarını sıska göğüslerinin altında devşirdi, omuzlan arkaya attı ve başını gururla doğrultarak bekledi.

İstemeye istemeye mantomu çıkardım ve bluzumun düğmelerin açmaya başladım.

Yaşlı kadın bana çıkıştı. «Sana söyledim: bu gece yapılacak başk işlerim var.* Daha çabuk hareket edemez misin?»

«Parmaklarım üşüyor,» diye yakındım.

«Ya.» Yaşlı kadın yaklaştı ve sert bir hareketle parmaklarımı düğm lerimin üstünden çekti. Sonra üstümdekileri teker teker çıkarmay koyuldu. Sutyenimin kopçalarını söküp atkılarını omuzlarımın ve dirsek lerimin üzerinden çekerken az daha kollarımın derisini sıyırıyordu. Etek ligimin belini söktükten sonra içinden çıkmam için beni hafifçe itti. Ga lambalarının ölgün ışığında kollarımla çıplak göğüslerimi örterek duru yor ve titriyordum. Arkamda yalnız külotum, çizmelerim ve soket çorap iarım kalmıştı.

Bayan Emily sıska çenesini baş ve işaret parmaklarının arasınd tutarak etrafımda döndü. Bana yaklaşınca, yanaklarıyla alnındaki çiçek bozuklarını gördüm. Biri sanki yüzünü zımpara kağıdıyla ovuşturmu gibi kuru gözüküyordu. Kaşları sıktı ve belli ki hiç cımbız görmemişti Üst dudağının yukarısında da küçük kara kıllar bitmişti.

Birden tam arkamda durup soğuk ve nasırlı parmaklarını kalçaları-

mın üstüne koydu. Uzaklaşmaya çalıştımsa da, kımıldamamam için par¬maklarının baskısını arttırdı. Duyduğum acıdan inledim.

«Kıpırdama,» diye emretti. Avuçlarını açıp, göbeğime kadar karnı¬mı sardı. Soğuk ve kemikli parmakları tel etkisi yapıyordu. Kadının sürekli karnımı bastırması midemi bulandırmaya başlamıştı. Sanırım kar¬nımın çevresini ölçüyordu. Sonra parmaklarını üstümden çekti ve karşı¬ma dikildi.

Tek kelime konuşmadan bileklerimi yakaladı ve kollarımı göğüs hizasından çekerek yukarı kaldırdı. Daha iyi görmek üzere eğildiğinde çelik grisi gözlerinin daha da daraldığını gördüm. Birden bileklerimi salı¬verdi. Kollarım içgüdüsel olarak kırık kuş kanatları gibi çırpındı ve ben üst üste koyduğum ellerimi boğazıma dayayarak Bayan Emily'nin acı¬masız yüzüne baktım.

Bu kadar yakından bakınca yüzünün çizgileri taştan yontulmuş gibi görünüyordu. Burnunun keskin bir yapısı vardı, ince dudakları da granit taşından yüzünü bıçak gibi yarıyordu. S.ırtımJa soğuk ürpertiler dolaşıyor, kaçıp bir yerlerde saklanmayı istiyordum.

Kadın, «Şu gülünç külotu çıkar,» diye emretti. Gülünç diye külotu¬mun dantel süsünü kastettiğini anlamıştım.

«Üşüyorum,» diye yakındım.

«Bu işi ne kadar geciktirirsen, o kadar çok uzar, sen de o kadar uzun zaman çıplak kalırsın.»

Artık direnemeyecek kadar yorgun ve halsiz olduğumdan yaşlı kadının emirlerine uydum. Bana sırtüstü uzanmamı söyledi, sonra gaz lambasını yatağın ayak ucuna çıplak vücudumu aydınlatacak biçimde yerleştirdi. Ayak bileklerimi o güçlü elleriyle yakalayarak bacaklarımı ayırdı. Ben gözlerimi kapadım. Muayenenin çabuk gitmesi için dua edi¬yordum.

Bayan Emily, «Tahmin ettiğim gibi zor bir doğum olacak,» dedi. «Zaten ilk doğum hepsinden zordur. Hele anne çok genç olunca daha da zorlaşır.»

Kadın ayakiarımı yatağın üstüne bıraktı ve tepeden yüzüme baka¬bilmek için yanıma geldi. «Bunun neden böyle olduğunu biliyor musun?» diye sordu. Hayır diye başımı sallamam üzerine devam etti. «Hazreti Havva'nın Cennette işlediği günah yüzünden. Kadınların tümü

onun yüzünden doğum sancılarıyla cezalandırılmışlardır. O gelip geç günah dakikaları sana da çok pahalıya mal olacak.»

Yaşlı kadın gaz lambasını alarak tepemde tuttu. Yüzü lamba aydınlığında alev almış gibi gözüküyordu. Gözleri de ateş saçıyor Kamaşan gözlerimi kapamak zorunda kaldım.

Bayan Emily devam etti. «Bir kız evlilik dışı hamile kalınca doğu sancıları çok, çok daha korkunçtur.»

«Umurumda değil,» diye bağırdım. «Korkmuyorum.»

Lambayı aşağı indirirken Bayan Emily'nin incecik dudakları köşeleri alayla kıvrılmıştı. «Zamanın gelince ne kadar cesur olduğu göreceğiz, Eugenia,» dedi.

«Bana Eugenia demeyin. Adım Dawn.»

Yaşlı kadının yüzünden gülümsemesi silindi. «Entarini giy ve ya' ğa gir,» diye emretti. «Boş yere gaz tüketiyoruz. Ben birazdan sıcak şişesiyle dönerim.»

Böyle derken elbiselerimi toplayıp topaç yapmıştı.

«Onları ne yapıyorsunuz?» diye bağırdım. «Şimdilik biricik giys rim onlar.»

«Yıkanıp pislikten arındırılmaları lazım.» Yaşlı kadın ekledi. «Mer etme, onları senin için saklayacağım.»

«Ama ben eşyamı istiyorum,» dedim. «Elbiselerimin ve öbür şeyi min ne olduğunu öğrenmeliyiz.»

Kadın, «Zırlamayı bırak,» diye bağırdı. Bakışlarıyla beni eziyor «Sen de günümüzün öbür genç kızları gibisin... İstiyorum; istiyoru istiyorum! İşte bak, o 'istiyorum' seni ne hallere getirdi.» Tükürür g konuşuyordu. «Haydi, geceliğini giy,» diye yineledi ve dönüp oda çıktı.

Oda o kadar soğuktu ki başka seçeneğim yoktu: çirkin enta başımdan geçirdim. Naftalin kokuyor, dokumanın sertliği tenimi çiziy du. Bayan Emily'nin, şiltenin altında olduğunu söylediği battaniy almak için yere diz çöktüm. Onu zorlukla çekerek silkeledim. Toz zerr cikleri dört bir yana uçuştu. Sonra daracık yatağın üstündeki örtü açtım. Çarşaf göze temiz gibi gözüküyordu, ama buz gibiydi ve insanın derisini tahriş edecek kadar sertti. Fakat ben bütün bunları umursama-

yacak kadar üşüyordum, onun için de alelacele yatağın içine süzüldüm ve yorganı üstüme çektim.

Bayan Emily gitmiş de gelmez olmuştu. Ondan ümidimi kesmeye başladığım sırada beyaz bir havluya sarılmış sıcak su şişesiyle görün¬dü. Bana uzattığı şişeyi minnettarlıkla aldım ve vücuduma yapıştırdım. Sıcak üzerimde, soğuğu silip süpüren dost bir el etkisi yapmıştı.

«Burası o kadar soğuk ki hastalanmaktan korkuyorum,» dedim.

«Korkma, hastalanmazsın. Olsa olsa daha güçleneceksindir. Güç¬lüklerle eziyetler bizi sertleştirir ve şeytanla hempalarına karşı savaşma¬mıza olanak verirler. Hayat şimdiye kadar senin için çok yumuşak ve kolaydı. Onun için de başın derde girdi.»

«Benim hayatım kolay olmaktan çok uzaktı,» diye atıldım. «Siz benim hakkımda hiçbir, şey bilmiyorsunuz.» Sesimi giderek yükseltmiş¬tim, ama yolculuk, soğuk ve bütün çektiklerim beni yormuş ve zayıf düşürmüştü. Sözlerim ateşten yoksundu. Kendime bile pek acıklı geldi.

Bayan Emiiy, «Senin hakkında yeterince bilgim var,» diye karşılık verdi. «Uslu oturur ve benimle işbirliği yaparsan, ikinci bir şansın ola¬caktır, ama şımarık bir kız gibi davranmayı sürdürürsen durumu ikimiz için de güçleştirecek, hem de kendin için büsbütün dayanılmaz yapa¬caksın. İyice anlaşıldı mı?» Yaşlı kadın yanıtımı bekliyordu. «Evet?» diye sordu.

«Evet,» dedim. «Ama sabahleyin markete gidip eşyamın ne olduğu¬nu öğrenmek için telefon etmek istiyorum. Eşyam bana lazım. Luther beni oraya götürür.»

«Luther'in saçmalıklarla uğraşacak vakti yok. Bir sürü görevi var onun. Seni almaya gitmesi yeterince zor oldu zaten. Kaybolan zamanı kazanmak için gecenin büyük kısmını çalışarak geçirmesi gerekecek. Son bir şey daha var.» Bayan Emily yatağıma yaklaştı. Ben sıcak su şişesine sarılarak orada yatmaktan başka şey yapamayacak durumday¬dım.

Bayan Emily beni uyardı. «Charlotte'la ilgilenmeni ve kendine özgü saçmalıklarını söylemesi ya da yapması için ona cesaret vermeni istemi¬yorum. Ona hiç dikkat etmemen en iyisi. Söylediği zırvaları dinleme.»

«Kızkardeşinizin nesi var?» diye sordum.

«Büyük bir olasılıkla senin çocuğuna da geçecek olan hastalı çekiyor,» diye karşılık verdi Bayan Emily.

«Niçin benim çocuğuma da geçsin?»

«Charlotte da babamın çapkınlıklarının sonucunda evlilik dışı doğ¬ muştu. Onun için de zekâca geri. Onu sırf başka gidecek yeri olmadığı için burada tutuyorum. Hâlâ Booth soyadını taşıdığı için onu bir yerlere tıkmak bizim için bir yüzkarası olurdu zaten.» "

Yaşlı kadının yüzünde yine küçümsemeyle karışık alay belirmişti,; «Her neyse, gelecekte seni neyin beklediğini biliyorsun artık.» Benim bir şey söylememe vakit bırakmadan eğildi ve yatağın yanındaki ga lambasını üfleyerek söndürdü. Sonra kendi lambasını aldı, kapıyı kapa dı ve beni zifiri karanlıkta bıraktı.

Hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladım.

Belki de Bayan Emily haklı diye düşünüyordum. Belki de b bağışlanamaz bir günahkârdım.

Çünkü şu anda bu dünyadaki cehenneme yaklaşabileceğim kada yaklaşmıştım.

Çirkin Gerçekler

«Kalk, kalk, yataktan kalk, seni uykucu seni,» diye birinin şarkı sö,
lediğini duyuyordum.

Uykum ağır ağır açıldı. Sıcak su şişesini mideme dayayarak kıvrıl! kalmıştım. Gerinirken bütün kaslarımın ağrıdığını farkettim. Sonra batta niyenin üzerinden kapı tarafına baktım. Kapı açıktı, ama görünürde kiri seler yoktu. Yoksa o sesi düşümde mi görmüştüm?

Birisi kıkırdadı.

«Kim var orada?» Yatağın içinde doğruldum ve kollarımı bedenim doladım. Sabahın aydınlığının içeri gireceği bir pencere olmadığında oda oldukça karanlıktı, ama koridordaki bir pencereden biraz ışık sız yordu.

«Kim var orada?» diye tekrar sordum. Yine o kıkırdamayı duyunc çocuksu ses tonunu tanıdım. «Charlotte?» dedim.

Kadın kapının aralığında belirdi. Saçları hâlâ kalın iki örgü halinde toplanmıştı, arkasında da sarı kuşaklı pembe elbise vardı. Babasının eski terliklerini giymeyi de sürdürdüğünü gördüm.

«Emily seni çağırmam için beni yolladı. Emily senin şimdiye kadar kalkmış ve kahvaltıya inmiş olman gerektiğini söyledi.» Kadıncağız konuşurken yüzüne elinden geldiğince ciddi bir anlam vermeye çalışıyordu. Ama sonra birden tavrı değişti. «Hem bugün benim doğum günüm,» dedi.

«Öyle mi? Ne kadar güzel. Doğum günün kutlu olsun,» dedim. Hayatımın en kötü gecelerinden birini geçirmiştim. Ensemden ayak bileklerime kadar her tarafım sancıyordu. Kışın dışarıdaki ipte asılı kalmış ıslak bir çamaşır gibi bütün vücudum katılaşmıştı.

Bacaklarımı yatağın kenarından aşağı sarkıttım ve çizmelerimi buldum. İçleri o kadar soğuktu ki buzlu suya basmışım gibi oldu. Kollarımı sürekli ovuşturmaktan kendimi alamıyordum. Charlotte durduğu yerden bana bakıyor ve gülümsüyordu.

«Bugün kaç yaşındasınız?» diye sordum.

Kadının yüzündeki gülümseyiş silindi. «Hiç nazik değilsiniz. Bir hanıma hiçbir zaman yaşı sorulmaz,» diye beni azarlarken Bayan Emily'ye şaşılacak kadar benzemişti.

«Özür dilerim,» dedim.

Charlotte, «Ama pasta yiyeceğiz, sen de 'İyi ki Doğdun' şarkısını benim için söyleyebilirsin,» diye devam etti. «Konuklarımız da olacak. Bütün komşularla yeğenler, tâ Hadleyville'den, hatta Lynchburg'dan dostlar buraya gelecekler!»

«Bu çok güzel. Daveti dört gözle bekleyeceğim,» dedim. Biraz daha fazla aydınlık olması için gaz lambasını yaktım ve onu banyoya götürdüm. «Hemen çıkarım,» diye ekledim.

Kapı kolay açılmadı. Tokmağa asılmak zorunda kaldım. Kapı açılıp da içeriye bir göz atınca, kapıyı açmamış olsam daha iyi olacağını düşündüm. Banyo pas lekeleri içindeki küçük bir lavabodan ve oturağı çatlamış bir klozetten oluşuyordu. Klozetin kenarına içyağından yapılmış bir kalıp sabun bırakılmıştı. Duvardaki çengellerde koyu gri renkli bir havluyla yine koyu gri bir sabun bezi asılıydı. Banyoda ne ayna vardı, ne banyo küveti, ne de duş. Yere sarımsı bir muşamba yayılmıştı,

ama bu da köşelerde ve klozetin etrafında soyulup çatlamıştı.

Kapıyı arkamdan kapayarak lavabonun başına gittim. Fakat üstünde 'sıcak' yazılı musluğu açtığımda içinden hiçbir şey akmadı. Yalnızca 'soğuk' işaretli musluktan su akıyordu, o da kahverengiydi. Suyu bir süre akıttım, ama bulanıklığı sürdü. Başka seçeneğim olmadığından sonunda el bezini ıslattım ve o feci sabunu kullanarak yüzümü yıkadım.

Birden saçlarım için bir fırçam olmadığını anımsadım. Çantamda! gerçi bir tarak vardı ama, Bayan Emily dün gece neyim varsa alıp götürmüştü. Şimdiden kirlenmiş saçlarıma parmaklarımla çekidüzen verdim ve banyodan çıktım.

Charlotte ellerini kucağında birleştirmiş olarak yatağımın üstünde oturuyordu. Bana bakıp gülümsedi. Teni Bayan Emily'ninkinden çok daha yumuşaktı, hatta tombul yanaklarının pembemsi bir rengi bile vardı.

«Gazını ziyan etmesen iyi olur,» dedi. «Yoksa Emily kıyametleri koparır. Ayrıca başka gaz da vermez.»

«İnanılır şey değil,» diye bağırdım. «Beni penceresiz bir odada yatı-) rıyor, odada bu küçük gaz lambasından başka ışık yok, bütün bunlar yetmezmiş gibi gaz kullanımı da sınırlı.»

Bu ani çıkışım Charlotte'i şaşırtmıştı. Alt dudağını ısırıp başını iki yana salladı. «Emily bu evde savurganlığın alıp yürüdüğünü söylüyor,» dedi. «Elimizde olanlarla yetinmeyişimiz ve savurganlık şeytan işidir. Emily diyor ki, ziyan etmezsen sıkıntıya düşmezsin, diyor.»

«Ama Emily haklı değil.» Aklımın başıma gelmesiyle hemen düzelt" tim. «Yani Bayan Emily demek istiyorum.»

Charlotte bana yine aptal aptal baktı. Gözlerindeki bakıştan y~jj öfkemin nedenini anlayamadığı ya da anlamak istemediği anlamını çıkardım. Sonra yüzündeki anlam aniden değişti ve bir sırrı fısıldayacak küçük bir kız havasına girdi. Orada kimsenin bulunmadığından emin olmak için önce kapı tarafına baktıktan sonra, «Bebek seni bütün geGj uyutmadı mı?» diye sordu.

«Bebek mi? Hangi bebek?»

«Bebek işte,» dedi gülümseyerek. «Bebek ağlıyordu, ben de om sütünü vermeye gittim, ama oraya varınca bebeğin gittiğini gördüm» Kadıncağız avuçlarını açarak ellerini ileri uzatmıştı.

«Gitmiş miydi? Hangi bebek gitmişti? Ben hiçbir şey duymadım,» diyecek oldum.

Charlotte, «Hemen aşağı insek iyi olur,» deyip ayağa kalktı. «Emily bize yulaf unuyla bulamaç yaptı. Soğuyacak olursa suç bizim olur.»

Kadın böyle diyerek kapıya yöneldi, içimi çekerek lambanın alevini üfledim. Onu yanar halde unutmap küçük çapta bir felâket olur diye düşünüyordum.

Charlotte'un arkasından odadan çıktım. Kısa ve hızlı adımlarla, ter¬liklerini yerde sürükleyerek ilerliyor ve ellerini vücuduna yapıştırıp bir geyşa gibi başını öne eğiyordu. Şimdi pencerelerden içeriye ışık girdi¬ğinden evi daha fazla görebiliyordum. Karanlıkta geldiğim için içinin de dışarısı gibi ne denli harap olduğunu farkedememiştim. Benim odamın bulunduğu bölüm yıllardan beri kullanılmamış etkisi yapıyordu. Tavan¬larla duvarlarda ve avizelerin kollarında koca koca örümcek ağları oluş¬muştu. Duvarlar ise bir toz tabakasının altında kaybolmuş gibiydi.

Koridor boyunca orada burada bazı möbleler vardı: meşe ağacın¬dan bir konsol, üstünde oturulamayacak kadar rahatsız gözüken kane¬peler ve tonla toz tutmuşa benzeyen kadife kaplı koltuklar. Her on met¬rede bir duvarda eski birer tablo asılıydı. Bunların çoğu klasik güney manzaralarını betimliyordu: pamuk toplayan köleler, büyük bir beyaz atın üstünde oturduğu yerden uçsuz bucaksız ekin tarlalarını seyreden bir çiftlik sahibi ve yeşil çimlik alanlarda ya da kameriyeler önünde yakı¬şıklı genç hayranlarıyla gevezelik eden güneş şemsiyeli genç kız resim¬leri.

Merdiven tarafına döndüğümüzde duvarlardaki tablolar ata portre¬lerine dönüştüler: koyu renkli giysiler içindeki zayıf yüzlü ve saçları sıkı topuzlu kadınlar, yüzleri gülmeyen ciddi erkekler, arada bir de kımılda¬madan oturup poz vermeye zorlandığı belli olan bir çocuk portresi. Bu koridorun sonunda merdivenin tam karşısında yelkovanı kopmuş, çalış¬mayan sarkaçlı büyük bir dolap saati yer alıyordu.

Merdiven başına vardığımızda binanın batı bölümüne uzanan ve Bayan Emily'yle Charlotte'un odalarının bulunduğu karşı koridora bak-lım. Oraları daha temiz ve daha aydınlıktı, duvarlarında da daha çok resim vardı. Binanın o bölümünün daha çok güneş aldığını tahmin

ettim. Bayan Emily sanki niçin benim için orada bir yer bulamıyordu?

Charlotte arkasından geldiğimden emin olmak için merdivenin yarı yerinden yukarı baktı. Evin içinde ayaklarımda çizmeyle dolaştığım ve hastane giysisine benzeyen bir entari giydiğim için kendimi aptal gibi hissediyordum, ama ne yapabilirdim? Bayan Emily elbiselerimi almıştı. Adımlarımı sıklaştırdım, merdivenin dibine varınca da Charlotte'un arka¬ sından geniş bir kemerli kapıdan geçtim.

İlk oda, koyu renkli meşeden uzun masası ve on sandalyesiyle büyük bir yemek salonuydu. Yerde açık kahverengi bir halı ve hayatta, gördüğüm en aydınlık odalardan biri olmasını sağlayan boydan boya: penceresi vardı. Masanın yukarısında büyük bir avize asılıydı. Bir köşe¬ de aynı koyu renkli tahtadan vitrinli büyük bir büfe vardı; içinde tabak¬ lar ve seramik biblolar görebiliyordum. Bu evde bazı güzel şeyler de bulunabiliyordu demek.

Charlotte, Öbür uçtaki kapı aralığından, «Haydi gel. Çabuk,» dedi.' Onun arkasından mutfağa girdim.

Mutfak, bu evin ilk inşa edildiği zamanki halinden beri fazla değiş-) mise benzemiyordu. Hatta musluk yerine, lavabonun yanında elle çalış¬ tırılan bir tulumba vardı. Isınmak ve yemek pişirmek için dökme demir¬ den karanlık suratlı bir ocak, bir köşede bir masayla altı sandalye, lava¬ bonun yanında, üstünde çengellere asılı demir kap kaçak bulunan bir tezgâh vardı. Pencerelerde ince pamukludan perdeler asılıydı, buzdola¬ bı ise antika bir buz sandığıydı.

Masanın üstünde, içinde sıcak yulaf ezmesi bulunan üç kâse, bire! dilim ekmek ve birer portakal diziliydi. Ayrıca birer kaşık ve peçete var¬ dı.

Bayan Emily mutfağın arkasında bulunan kilerden çıktı. Buranın; penceresinden evin arka bölümünün birazını görebildim: ortasında eski bir araba duran çıplak bir tarla ve bir samanlığın köşesi.

Bayan Emily, «Nihayet,» diye bizi karşıladı. Beyaz yakası olarİ çuval gibi kurşuni bir elbise ve siyah deri ayakkabılar giymişti. Yüzü gün ışığında daha da sarı ve kansız görünüyordu, ince dudakları da o kadar renksizdi ki bana çoktan ölmüş, ince uzun solucanları anımsattı, Cutler Nine'nin gözleri ona da miras kalmıştı: zayıf yüzünde kurna/,

kötü kalpli ve düzenci bir etki yapıyordu bu gözler.

«Odamda pencere bulunmadığından sabah olduğunu anlayamadım,» dedim.

Kadın onu tokatlamışım gibi omuzlarını arkaya attı. «Hım,» dedi sonunda. «Odana bir çalar saat koyacağım ki, zamanını bilmemeyi, görevlerini ıskalamak için bahane olarak kullanamayasın.»

«Görevlerim mi dediniz?»

«Evet, görevlerin. Burada bedavadan yiyip içebileceğini mi zannettin? Hepimizin, sana hizmet İçin mi dünyaya geldiğimizi sandın?»

«Görevlerim olmasını umursamıyorum,» dedim. «Ama...»

Yaşlı kadın, «Yulaf ezmen soğuyacak. Otur da karnını doyur,» diye emretti.

Charlotte kurulmuş gibi kendi yerine geçti ve başını eğdi. Ben onun karşısına geçtim, Bayan Emily de yerine oturdu.

«Ben...»

Bayan Emily, «Susun,» diye beni haşladı. Yaşlı kadın ellerini bitiştirdi ve bakışını masanın üstüne eğdi. «Bize bahşettiğin bu ve diğer nimetlerin için sana minnettarız, ulu Tanrım. Amin.»

Charlotte de, «Amin,» diyerek bakışını bana çevirdi.

«Amin,» dedim.

Bayan Emily, «Yiyin,» diye emretti. Charlotte kaşığını kalın parmaklarıyla bir tuhaf tutarak yulaf lapasını ağzına doldurmaya başladı. Bu haliyle ilk defa kendi kendine yemeyi öğrenen küçük bir kıza benziyordu.

Yulaf lapasının ilk kaşığını ağzıma götürdüğümde öğürmemek için kendimi güç tuttum. Tadı yalnız yavan değil, aynı zamanda acıydı da. Bu kadar berbat yulaf lapasını hiç tatmamıştım. Öyleyken Charlotte da, Bayan Emily de bunun farkında değilmiş gibi davranıyorlardı. Bir bal kavanozu ya da bir şeker kâsesi görmek ümidiyle etrafıma bakındım, ama hiçbiri yoktu.

Bayan Emily, «Bir şey mi var?» diye sordu hemen.

Longchamp Anne ve Baba'yla oturduğum günlerde ailem için sık sık yemek pişirdiğimden bir yemeğe katılan malzemeyi ve baharatları bilirdim. Bu lapanın içine sanki sirke katılmıştı.

«Bunda sirke mi var?» diye sordum.

«Evet.» dedi Bayan Emily. «Pişirdiğim her şeye sirke katarım.»

Şaşırmıştım. «İyi ama niçin?»

Yaşlı kadın, «Babalarımızın günahlarının acısını çekmemiz için,» diye karşılık verdi. «Senin de günahlarını anımsamanda yarar var.»

«İyi ama...»

Yaşlı kadın, «Zaten yenilecek başka bir şey yok,» dedi gülümseye| rek. «Eğer bu lapayı yemezsen aç kalırsın, oysa sağlıklı bir bebek: doğurmak istiyorsan, iyi beslenmen gerekir.» Bakışını tavana çevirerek ekledi. «Tanrı yardımcısı olsun zavallının...»

Derin bir soluk alarak gözlerimi kapadım ve yulaf lapasının damağı" ma olduğundan daha lezzetli gelmesini diledim. Ölüm döşeğindeki ihtk yar bir kadın benden herhalde daha iştahlı olurdu.

«Eşyamı ne zaman geri alabileceğim?» diye sordum. «Saç fırçarrj yok, ama çantamda bir tarağım var.»

Bayan Emily, «Burada kendini güzel göstermen için bir neden yok,» dedi. Bağırır gibi konuşmuştu. Bakışlarıyla bana meydan okuyor¬ du. Yutkundum. Korkudan sırtımda ürpertilerin dolaştığını hissediyor¬ dum.

«İyi de niçin çantamı aldınız?» diye sordum.

Bayan Emily, «Her şeyin arındırılması lazım,» dedi ve yulaf lapasıtl| dünyanın en lezzetli şeyiymiş gibi yemeyi sürdürdü.

«Arındırılmak da ne demek? Anlayamadım,» dedim.

Bayan Emiiy çok aptal ve de can sıkıcı olduğumu anlatmak istel gibi gözlerini kapadı, sonra da bana döndü.

«Kötülük, günahlar bir hastalıktır,» dedi. «Bize ve bizimle ilgili hel şeye yapışıp kalır. Sen kötülüğü kendinle birlikte bu eve soktun, benim de bu durumda burada kalmamasını sağlamam lazım. Şimdi de önün* dekini ye ve sorular sorma.»

Charlotte'a baktım. Ama o, oturmuş, alık alık gülümsüyordu.

«İyi ama Charlotte bana bugünün doğum günü olduğunu ve (HU için bir parti düzenlediğini söyledi,» dedim. «Eğer gelecek konukların karşısına çıkacaksam, bana giysilerimi geri vermeniz gerekecek.»

Bayan Emily başını arkaya attı ve hayatımda duyduğum en çirkin ve tiz kahkahayı attı. Sonra bana. döndü. Gözleri yine kısılmış ve soğuk bir anlama bürünmüştü.

«Seni onun dediklerini dinlememen için uyarmamış mıydım?» dedi. Karşısında oturan Charlotte'a sert sert baktı. «Her günü doğum günü sanıyor. Gerçek doğum tarihini anımsamıyor bile. Onda zaman kavramı yok. Ona hangi yılda ya da hangi ayda olduğumuzu sor da görelim. Bugün günlerden ne olduğunu sor.» Kızkardeşine haince saldırdı. «Charlotte, bugün Pazartesi mi, yoksa Salı mı? Söylesene...»

Kadıncağız, «Herhalde Pazar değil,» dedi. «Çünkü kilisemizde bugün ayin yoktu.» Başarısından hoşnut gülümsedi.

Bayan Emily, «Gördün mü, tek söyleyebildiği bugünün Pazar olmayışı,» dedi.

Kızkardeşine bu kadar acımasız davranmasına şaşırmıştım, ama dilimin ucuna kadar gelenleri kalan yulaf lapasıyla birlikte yutmayı yeğledim. Hiç değilse ekmeğin tadı iyiydi, portakal da portakaldı. Bayan Emily onun da lezzetini bozmak için bir şey yapamazdı.

Yaşlı kadın dirseklerini masaya dayayarak, «Artık kahvaltını bitirdiğine göre, sana kurallarımızdan bazılarını anlatacağım,» dedi. «Bir: Charlotte'la benim odalarımızın bulunduğu binanın batı bölümüne asla girmeyeceksin. O bölüm sana yasak, anlaşıldı mı?» Kadın benim bir karşılıkta bulunmama fırsat tanımadan devam etti.

«Senin anlayacağın, bu evdeki yaşam alanın yatak odan, kütüphane, yemek odası ve mutfakla sınırlı. İki: Luther'i hiç rahatsız etmeyeceksin. Ambarlara, ağıllara, kümeslere gitmeyecek, saçma sorularınla adamın başını ağrıtmayacaksın. Luther soru sevmediği gibi, çalışarak geçirdiği zamandan çalmak olur. Zaman bize Tann'nın bahşettiği en büyük armağandır ve boşuna harcanmaması gerekir.

«Üç: bugünden itibaren odana saat koymamdan sonra her sabah saat altıda, tabii ki yatağını da yaptıktan sonra, buraya ineceksin ve ocağı yakacaksın. Yalnız dört tahta kullanacaksın. Luther tahtaları kilerde istifler. Bundan sonra kahvaltı soframızı kuracaksın. Sofraya bugün benim yaptığım gibi yulaf lapası için birer kâse, birer kaşık ve birer peçete koyacaksın. Pazarları kahvaltı menümüzde bir de yumurta olduğundan o zaman sofraya küçük bir tabak koyarsın. Sana her şeyin nerede olduğunu ve yıkandıktan sonra nereye konulacağını göstereceğim.

«Böylece, dörde geldik. Her gün ilk görevin bütün kapkacağı yıka

yıp kurulamak ve gümüşleri parlatmak olacaktır. Bütün kapkacağın ovulup fırçalanmasını istiyorum. Tozlandıkları için kullanılmayanların da.

«Beş: kahvaltıda kullanılan kaplar, kaşıklar ve bütün kapkacak yıkandıktan sonra, yerleri ovacaksın. Kilerde kova, fırça ve sabun var, Kapıdan işe başla ve temizliği kilere kadar sürdür. Kirli suyu arkadaki basamaklardan aşağıya dök, sonra da kovayı aldığın yere bırak. Be her şeyin yerli yerinde olmasını isterim.

«Altı: üç günde bir batı bölümünün girişinde bıraktığım çamaşırlar; alıp kendininkilerle birlikte yıkayacak ve kurumaları için iplere asaca! sın. Her şey teknenin içinde elle yıkanacak, sonra da çamaşır mengen sinden geçirilecek. Çamaşır'teknesiyle çamaşır tahtası verandadadj Haftada bir kere giysiler yıkanır. O yığını da aynı yerde bulacaksın. Kof solunun üst gözünde ikinci bir entarin olduğunu göreceksin.»

«İyi ama kendi giysilerime ne oldu?» diye bağırdım.

«Senin giysilerini bilemem. Ben sadece neyin ne olduğunu ***M*** neyin yapılmasını gerektiğini biliyorum.

«Yedi: hemen bugün öğleden sonra odanın bulunduğu bölümün' temizliğine başlayacaksın. Şimdi senin yüzünden kullanılacağına göB görünüşünden de sen sorumlu olacaksın. Holün yerlerinin ve duvarlar nın fırçalanmasını ve silinmesini istiyorum. Mutfağın yerleri için kullanıl ğın kovadan yararlanacaksın, ama sonra onu yerine götürmeyi salT unutma.» Bayan Emily bu tekrardan sonra devam etti. «Bütün möblelj rin ve döşemelerin, tabii tabloların da tozlarının alınmasını istiyor Tablolara dokunurken dikkatli ol, içlerinden bazıları yüz yıllıktır.

«Sekiz: Cumartesileri birinci kattaki bütün pencereleri silecek Bu iş her Cumartesi hemen bütün gününü alacağından kahvaltıdan s ra mutfağı temizler temizlemez işe başlayacaksın.

«Toz almak ve şunu bunu yıkamak her gün öğleden sonra saat ni dolduracak. Öğle yemeğin için masanın üstüne bir elma bıraka ğım. Bütün söylediklerimi anladın mı?» Bayan Emily sorusuna yanıt b ler gibi yüzüme baktı.

Anlamıştım tabii: beni evinin kölesine dönüştürdüğünü anlamışt Yemem ve giymem için verilen azıcık şeyleri ve feci yaşam koşullar gördükten sonra, benden yiyecek ve yatacak yer ücretimi karşılam tan çok daha fazla şeylerin bekleneceğini anlıyordum.

Masum bir tavırla, «Çalışmaktan başka şeyler yapmaya ne zaman vakit bulacağım?» diye sordum.

Bayan Emily'nin gözlerinde şimşekler çaktı. «Zaman sadece çalışmak içindir,» diye kesip attı. «Avarelik insanın başını derde sokar. Hem senin durumunda biri için en iyi deva sıkı çalışmaktır. Böylece daha da kuvvetlenir, zamanı gelince de doğum sınavına daha iyi katlanırsın.» Yaman kadındı doğrusu, beni bir köleye dönüştürmekle bana iyilik yapıyormuş gibi konuşuyordu.

DeVam etti. «Boş zamanın olacak olursa, bunu yararlı faaliyetlerle değerlendirmelisin. Dolayısıyla da, okuman için kütüphanemizden bir, iki kitap seçmene izin vereceğim. Ama gazını ziyan etmemen için, okumanı mümkün olduğunca gün ışığında yapmalısın.» Beni uyardı. «Bütün geceyi romantik bir roman okuyarak geçirmeni ve gaz tüketmeni istemiyorum.»

Charlotte, «Benim nakısımı ne zaman görecek?» diye lafa karıştı. Bayan Emily ince dudaklarını bir çizgi kadar gerip incelterek kızkardeşine baktı.

«Sana dün gece ne söylemiştim, Charlotte? Sana Eugenia'nın çok meşgul olacağını, senin, onun peşinde dolaşıp bütün gün zırvalıklarla uğraşmana göz yummayacağımı söylememiş miydim? Sana başka ne demiştim?»

Charlotte yanıtı ben verecekmişim gibi dönüp bana baktı. Sonra, «Bana saçlarımı yıkamamı söylemiştin,» dedi.

Bayan Emily, «Tanrım sen bana sabır ver,» diyerek içini çekti. «O geçen haftaydı, Charlotte. Geçen hafta.» Hızla benim bulunduğum yana döndü. «Çektiğim çileyi görüyor musun? Ama zengin ve sosyetik kızkardeşim böyle dertlerin üstesinden gelmek durumunda değil. Charlotte'u bir kez olsun onu ziyarete gelmeye davet etmemiştir. Oh, hayır. Bunun yerine Seni bana yolluyor... Al sana bir yük daha.»

Emily'ye meydan okur bir tavır takındım. «Ben sizin çileniz değilim. Bayan Cutler'inki de değil.»

Bayan Emily bana bakakalmıştı. Sonra avuçlarını masaya dayayarak ağır ağır ayağa kalktı.

«Senden teşekkür beklemiyorum,» dedi. «Senin gibiler ender olarak teşekkürü bilirler, ama burada benim evimde ve benim sorumlıılı

ğumdayken görevlerini yapmanı bekliyorum. Anlaşıldı mı?» Bakışı Ondan kaçırmam üzerine Bayan Emily yineledi. «Anlaşıldı mı?»

Derin bir soluk aldıktan sonra, «Evet,» dedim. «Anlaşıldı.»

Yaşlı kadın, «Güzel. Öyleyse görevlerini yapmaya başla,» di emretti. «Charlotte sen de yukarı çık ve odanı temizle.»

Charlotte, «iyi ama bugün benim doğum günüm,» diye itiraz ed cek oldu.

Bayan Emily tatsız bir gülümsemeyle, «Öyleyse odanı temizle konukların orasını beğensinler,» dedi. Bu öneri Charlotte'un hoşuna gi misti. Ayağa kalkıp odadan çıkmaya hazırlandı. Ama kapı aralığın durup bana döndü.

«Güzel Armağan için teşekkürler,» dedi ve çıktı.

Bayan Emily, «Aptal,» diye mırıldandı. Sonra o da kızkardeşini izi di ve beni görevlerimle başbaşa bıraktı.

Mutfakta sıcak su bile yoktu. Her şeyin soğuk suyla yıkanma gerekiyordu, su derin bir kuyudan alındığı için soğuk, hem de ç soğuktu. Parmaklarım öylesine uyuşuyordu ki, onları ikide birde sall mam ve bir kurulama beziyle ovuşturmam gerekiyordu. Bayan Em gümüşler için de cila çıkarmış, çatal bıçakları tezgâhın üstüne dizmi Hepsi çok eski ve lekeliydi. Onların sık sık ovulmadıkları besbelli ama şimdi sömürülecek biri elinin altında olunca, Bayan Emily h şeyin pırıl pırıl olmasına karar vermişti. Sadece yarısını biraz yüzü bakılır hale getirmek hemen hemen bir saatimi aldı.

Arka kapı birdenbire gürültüyle açıldı ve kollarının arasında kucak dolusu odunla Luther gözüktü. Bakışı benim üzerimde durm bile.

Adam kilere yönelirken, «Günaydın,» dedim, ama o bir karşılık ve medi. Odunları istiflediğini duyunca, kilerin kapısına yürüdüm. «L her...»

Adam bir an durdu ve omzunun üzerinden bana baktı. Yü Bayan Emily'ninkinin sanki bir kopyasıydı. Onun da gözlerinde a soğuk parıltı vardı.

«Ne istiyorsun?» diye sordu.

«Bugün bir ara Upland İstasyonu'na gidecek misiniz acaba di

düşündüm. Bir yere telefon etmem lazım. Eşyam gelmemiş de...»

Luther sadece homurdandı ve bir yanıt vermeden yine odunlarına döndü. Ben kapı aralığında durmuş, bekliyordum. Luther sonunda odunları istiflemeyi sona erdirdi ve ayağa kalktı.

Kaba bir sesle, «Bugün Upland İstasyonu'na gitmiyorum,» dedi.

İşin peşini bırakmadım. «Yarın gidecek misiniz peki?»

Luther, «Daha yarın olmadan bilemem,» diye karşılık verdi ve kilerden o kadar çabuk çıktı ki, arkaya kaçmasam üstüme basıp geçeceğine emindim Bayan Emily'den giysileri mi alır almaz Upland İstasyonu'na yürüyerek gitmeye karar verdim. Giysilerim nerede olabilirdi?

Gümüşleri yapmayı bitirdim, arkasında da kapkacağı yıkayıp kazıdım. Her şey yerli yerine konduktan sonra, kilere geçip kovayı, fırçayı ve sabunu aldım. Yerleri silip fırçalamak için yere diz çökmem gerekiyordu, ama bunu ilk yapışım değildi. Ne var ki şimdi büyüyen karnımla eğilip yerleri silmem giderek güçleşiyordu. Sırtımın alt bölümü pek çabuk sancımaya başladı ve benim sürekli olarak doğrulup acıyan yerleri ovuşturmam gerekti.

Yerleri yıkayıp silmek aynen gümüşleri parlatmak gibi Bayan Emily'nin sıkça yapmadığı bir şeydi. Yerler çok kirliydi ve kat kat pislikle örtülmüştü. Daha öğle olmadan durup kovadaki kararmış suyu dökmek için dışarı çıkmam gerekti. Kapıyı açmamla birlikte, Aralık soğuğu dişlerimi takırdattı. Bunun da nedeni kış rüzgârının, altına hiçbir şey giymediğim hastane tipi entarimi delip geçmesiydi. Ayaklarımda da çorap yoktu üstelik. Binanın arka yüzündeki küçük sundurmayı koşar adımlarla aşarak kirli suyu aşağı dökmeye hazırlanıyordum ki ateşi gördüm.

Binanın hemen arkasında kayalardan oluşturulmuş bir dairenin ortasında bir ateş yanıyor, üzerinde de bir kazan kaynıyordu. Kazanın İçinde köpüren suların arasında giysilerimi seçmekte güçlük çekmedim. Kovayı elimden bıraktım ve gıcırtılı basamaklardan aşağı koştum. Giysilerimin, bir gece önce Bayan Emily onları sırtımdan aldığından beri pişiyorlarmış gibi görünüyorlardı. Onları kaynayan suyun içinden çekip çıkarmama yardım edecek bir şey aradım, ama koca kara kazandan yükselen dumanlar ve gürül gürül yanan ateş giysilerimi çekip çıkaracak kadar yakına gelmemi engelledi.

Bayan Emily arka kapının yanından, «Orada ne yapıyorsun?» diye seslendi.

«Giysilerime ne yaptınız?» diye bağırdım. «Her şeyimi mahvediyor sunuz.»

Yaşlı kadın kollarını göğsünün üstünde çaprazlayarak, «Sana söyle dim,» dedi. «Giysilerini arındırıyorum.» Birden sesini yükseltti. «Haydi görevlerinin başına dön.»

«Giysilerimi isterim!» diye bağırdım.

Kadın, «Benden hiçbir talepte bulunamazsın,» diye gürledi. «Giysi lerin arındırıldıktan sonra sana geri verilecekler. Şimdi de işinin başın dön.» Bayan Emily bundan sonra dönerek eve girdi. Arkasından baka kalmıştım. Sonra çaresizlik içinde giysilerime baktım. O giysi yumağın arasında çantam görülmüyordu bile.

Ne büyük hainlikti, bu. Sundurmaya dönerek kirli suyla dolu kova] yı aldım ve ateşin üzerine fırlattım. Islanan korlar cızladı ve her tarafı buhar püskürdü. Birkaç adım geri çekilerek bekledim. Su fokurdama sürdürüyordu. Soğuması biraz zaman alırdı. Ama sıcaklığına elimi dayanacağına inandığım anda içinden giysilerimi çekip alacaktım.

Mutfağa döndüm ve yerleri fırçalamayı sürdürdüm. Mutfakta saat lerdir çalıştığımı dışarı çıkıp da güneşin hemen hemen tepemde oluşun dan anladım. Kirli suları döktüm ve kaynamış giysilerimi almaya hazır landım.

Ne çare ki kazan ortada yoktu! Geride sadece sönmüş ateşin hâli yanıp sönen korları kalmıştı. Basamakları koşa koşa indim ve etraf kazanı aradım, ama tek görebildiğim, tüfeğini omuzlamış bir asker gibi omzuna attığı kürekle samanlığın köşesini dönen Luther oldu. Ona seV lendimse de, adam samanlığa girdi ve arkasından kapıyı örttü.

iyice öfkelenerek tekrar eve girdim ve mutfaktan yemek odasını koştum. Ama ne kimseyi gördüm, ne de duydum.

Merdivenin dibinden, «Bayan Emily!» diye seslendim. Ama kadı hiçbir yanıt vermedi. Tekrar seslendikten sonra holün karşı tarafındal kütüphaneye göz attım.

Yüksek pencerelerin perdeleri açık olduğundan raflar dolusu kita¬ bı, koca yazı masasını, tahtadan klasör dolaplarını, uzun bir masayla sandalyeleri görebildim. Duvarlarda tablolar vardı. Bunlardan birisi dfl yazı masasının -arkasındaki duvardaydı. Emily, Charlotte ve Cull Nine'nin babasını birarada gösteren bir aile portresiydi, bu. Üçür, ın d

gözleriyle alnında gözden kaçmayan benzerlikler vardı. Yaşlı adam omuzlarını ve başını dimdik tutuyordu, gözlerinde de karşısındakiler! küçük gören aynı azametli bakış vardı. <

Kapı aralığından geri geri uzaklaşayım derken sessizde bekleyen Bayan Emily'ye tosladım. Çarptığımın daha kim olduğunu görmeden havaya sıçradım ve küçük bir çığlık attım.

Yaşlı kadın bana çıkışmak fırsatını kaçırmadı. «Burada ne yapıyor¬sun? Niye bağırıyorsun? Buralarda dolaşacağına evin kaldığın bölümü¬nün temizliğine başlamalıydın.»

«Giysilerimi ne yaptınız?» diye sordum. «Kazan ortadan kaybol¬muş.»

«Aynı şeyleri bana daha kaç kere tekrar ettireceksin? Giysilerinin arındırıldığını söyledim sana. Şimdi de ikinci aşamaya geçildi.»

«Ne ikinci aşaması? Bu da ne demek?»

Bayan Emily büyük bir soğukkanlılıkla açıkladı. «Onları gömdük.»

«Gömdünüz ha!» Luther'in omuzladığı küreğin açıklaması buydu demek. Bağırmaya başladım. «Eşyamı gömdünüz ha! Nereye? Niçin? Bu yaptığınız delilikten başka bir şey değil!»

Yaşlı kadın omuzlarını daha da dikleştirerek, «Ne cesaretle!» diye sesini yükseltti. Sıskalığına rağmen korkunç görünüyordu. Onu yırtıcı bir kuşa benzettim. Bayan Emily uzun kolunu kaldırdı ve cadılarınki gibi çarpıttığı parmağını burnuma doğru uzatıp salladı. «Beni eleştirmeye, beni paylamaya cüret ediyorsun ha! Sen ki karnı burnunda halinle tam bir yüzkarasısın. Ancak hiç günahı olmayanın ilk taşı atabileceğini bilmi¬yor muydun yoksa?»

Gözyaşlarını arasında, «Saf ve kusursuz olduğumu söylemiyorum, ama bu, sizin bana eziyet etmeye hakkınız olduğu anlamına gelmez,» diye bağırdım.

«Sana eziyet etmek mi?» Yaşlı kadın kahkahalarla gülmemek için kendini güç tutuyordu. «Asıl sen bana ve ailenin öbür bireylerine eziyet ediyorsun. Bu kötü günlerinde sana yardımcı olmayı kabul ettim. Sana evimi açtım ve kızkardeşime gereksinmelerini karşılayacağıma söz ver¬dim. Sen ise kalkmış, beni sana eziyet etmekle suçluyorsun.»

«Benim gereksinmelerimi karşılamıyorsunuz,» diye haykırdım. Ken dimi tutamayarak hıçkırmaya başladım. «Ben giysilerimi geri istiyorum.»

Yaşlı kadın, «Ne kadar gülünç göründüğünü bilemezsin,» dedi., Uzunca bir aradan sonra, «Pekâlâ,» diye ekledi, «Toprak günahın izleri¬ ni emdikten sonra, Luther'e giysilerini sana getirmesini söylerim. Şimdi işinin başına dön. Çalışmaya, güçlenmeye ihtiyacın var. Kötülüğün bun dan sonraki saldırılarına karşı destek bulman lazım.»

Bayan Emily söyleyecek başka şeyi olmadığını anlatmak ister gi bana arkasını döndü.

«İyi ama öbür eşyam...» diye başladım. «Telefon edip ne olduklar nı öğrenmem lazım.» Darmadağınık olan saçlarımı göstererek ekledi «Taranmak için bir tarağım bile yok artık.»

Yaşlı kadının sesinde ürkütücü bir soğuklukla, «Telefon etmeni hiçbir yararı yok,» dedi.

«Nedenmiş o?»

«Çünkü o eşyanın, sen doğum yapıp buradan gitmene kadar gö derilmemeleri için direktif verdim. Sırtında getirdiklerin beni az uğraştı madı.»

«İyi ama bana nasıl yalan söyleyebildiniz?» Birden gerçeği kavray rak ekledim. «Herkes bana yalan söyledi.»

«Herkes sana yalan mı söyledi?» Bayan Emily gülmeye başla «Senin yaptığının ne olduğunu söyler misin bana? Şimdi zırlamayı bir ve yapılması gerekeni yap. Herhalde biraz sabırlı olman gerekir. Cel bir kız olduğunu sanırım. Kızkardeşimin anlattıklarına bakılırsa, Cutle ler güçlü bir soyun ürünüdürler.»

«Benim Cutler'lerle ilgim yok,» diye söylendim, ama bu kelimel ağzımdan çıkar çıkmaz büyük bir yanlış yaptığımı anladım. Kadının g leri iri iri açıldı.

Bana doğru bir, iki adım atarak, «Ne? Ne söyledin?» diye sordu. $

Titremeye başlamıştım. Böylesi ateş ve buz karması yüzü da önce hiç görmemiştim. Kadının gözlerinde şimşekler çakıyordu, a yüzündeki anlam soğuktu. Doğumumla ilgili sırrı öğrendiği takdird kim bilir bana daha ne eziyetler ederdi?

Bu düşüncenin etkisiyle, «Hiçbir şey söylemedim,» dedim hemen

Bayan Emily'nin yüzüme çevrili bakışı öylesine deliciydi ki, elim olmayarak başımı öbür yana çevirdim. Her saniye sanki gümbürdey rek geçiyordu. Kalbim çarpıyordu.

Bayan Emily, «Sen git, görevlerini bitir,» diye tısladı ve uzaklaşma¬ ya hazırlandı. Kalbimin atışları yavaşlamıştı, ama tenim hâlâ yapış yapış, tüylerim de diken dikendi. Bir an koşa koşa kaçmayı düşündüm. Ama cebimde beş para yokken ve sırtımda bu çirkin hastane entarisiy¬ le nereye gidebilirdim? Beklemekten ve gitmek için uygun bir fırsat yakalamaktan başka çarem yoktu. Bayan Emily giysilerimi geri verir ver¬ mez bir yolunu bulup Upland istasyonu'na gidecek ve Longchamp Baba'ya telefon edecektim. Herhalde o bana yardım etmek için bir çare bulurdu.

Yenik ve umutsuz halde mutfağa döndüm ve bir kova su, sabun ve fırçayı alarak büyük evin pis ve tozlu bölümünde çalışmaya başla¬ mak üzere merdivene yöneldim.

Merdivene yakın mobleleri silip temizlerken, o somurtkan yüzlü ata-
ların bana nefretle baktıkları duygusunu yenemiyordum. Bayan Emily' nin portresinin bu duvarlarda yer almaya layık olduğunu düşünmekten kendimi alamadım. Ne mutsuz aileydi bunlar: güvensiz, her şeyde ve herkeste şeytanın var olmasından korkan insanlar. Cutler Nine'nin niçin böyle olduğunu anlamak şimdi hiç de zor değildi. Duvarlardaki ekşi suratlı kadınlardan biri aslında tıpkı ona benziyordu.

Kirlenmiş suyla dolu kovayı on beş dakikada bir banyoma götür¬ mek ve tekrar doldurmak zorundaydım. Kova giderek ağırlaşıyor, bir yandan da sırtımın aşağılarında küçük bir nokta halinde başlayan sancı da giderek genişleyen bir ateş halkası gibi-durmadan yayılıyordu.

Kanepelerden birini sildiğim sırada, arkamda ayak sesleri duydum, başımı çevirince de elinde bir elma tutan Charlotte'la karşılaştım.

«Öğle yemeğini yemeyi unutmuşsun,» diyerek bana elmayı uzattı. Çalışmama ara vererek bitkin halde duvara yaslandım.

«Teşekkür ederim,» deyip elmayı aldım. Charlotte elmayı ısırmamı gülümseyerek seyrediyordu.

«Emily günde bir elma yiyenin, evine doktorun uğramadığını söyler hep,» diye bir terane tutturmuştu.

«Herhangi bir doktorun nasılsa buraya gelmek istemeyeceğinden eminim,» diye mırıldandım. Derken bir olasılığın aklıma gelmesiyle, «Charlotte, sen hiç Upland İstasyonu'na gider misin?» diye sordum.

«Emily bazen markete alışveriş yapmaya gittiği zaman beni de beraberinde götürür,» diye karşılık verdi.

«Öyleyse pek sık evden çıkmıyorsunuz demektir,» dedim.

«Hava güzel olunca kameriyeye kadar gider ve kuşları beslerim. Sen de kuşları beslemek ister misin?»

«İlk izinli günümde giderim,» dedimse de, kadıncağız ne demek istediğimi anlayamadı. Mutlu bir gülümsemeyle yüzüme baktı. Elmam¬dan bir lokma daha aldıktan sonra doğrulmaya hazırlandım, ama müt¬hiş bir sancı sırtıma o kadar ani ve şiddetli saplandı ki, soluk alamaya¬rak kanepenin üstüne çöktüm.

Charlotte, «Karnında bir bebek var ya,» dedi. «Belki de kulakları siv¬ridir.»

«Bebeğim sivri kulaklı olmayacak,» dedim. «Bu kadar korkunç bir şey nereden aklına geldi? Yoksa Emily mi bunu sana söyledi?»

Charlotte, «Emily her şeyi bilir,» diye ısrar etti. «Parmaklarınla mide»! nin içindekileri görür. Her şeyi bilir o.»

«Bu saçma, Charlotte. Kimse parmaklarınla kimsenin midesinin içindekileri göremez. Böyle şeylere inanma sakın.»

Charlotte, «Ama o benim midemin içindekini gördü. Sivri kulakları, da gördü,» dedi.

«Ne?»

O sırada batı koridorunda bir kapı çarpıldı ve Bayan Emily'nin ökçelerinin tik-tak'ı peş peşe silah sesleri gibi evin içinde yankılandı. Bu ses, Charlotte'un yüzünde dehşetin belirmesine yol açtı.

«Emily, çalıştığın zaman seni rahatsız etmemem gerektiğini söyle¬mişti,» diyerek geri geri gitmeye başladı.

«Charlotte, bekle...» Kanepenin üstünde doğruldum.

Fakat kadıncağız, «Nakısımın bir motifini bitirmem şart,» deyip ayaklarını sürüyerek hızlı hızlı uzaklaştı.

Birkaç saniye sonra Bayan Emily göründü. Benim bulunduğum yöne kötü kötü baktıktan sonra, temizlediğim bazı möbleleri ve portrele¬ri inceledi. Görünüşe bakılırsa, sonuçtan hoşnut kalmıştı.

«Odana bir saat koydum,» dedi. «Yatarken onu kurmayı unutma kl gecenin ortasında durup sabaha senin saatini bilmemene neden olma¬sın.» ,

Ekledi. «Akşam yemeği saat beşte, temizlenmiş olarak sofraya gelmeni bekliyorum.»

Fırsatı kaçırmayıp yakınmaya başladım. «İyi ama nerede yıkanacağım? Banyomda yalnız soğuk su akıyor. Duş almak veya banyo yapmak için de bir yer yok.»

Bayan Emily, «Biz duş yapmayız,» dedi. «Haftada bir kere kilerde banyo yaparız. Luther banyo teknesini oraya taşıyacak ve içini ateşte ısıttığı suyla dolduracak.»

«Haftada bir kez yıkanmak, o da kilerde, öyle mi?» dedim. «İnsanlar artık böyle yaşamıyorlar. Banyolarında hem sıcak hem de soğuk su akar, mis gibi kokan sabunları vardır ve haftada bir kereden daha fazla yıkandıkları da bir gerçek.»

Bayan Emily dudaklarında o soğuk gülümsemeyle, «İnsanların bugün nasıl yaşadıklarını biliyorum,» dedi. «Özellikle de mis kokulu parfümler sürünen ve seksi giysiler giyen kadınların. Şeytanın ona övgüler yağdırarak Havva Anamızın güvenini kazandığını, o zamandan beri de kibirin, şeytana ruhumuzun kapılarını açan anahtar olduğunu bilmiyor muydun? Dudak ruju, makyaj ve güzel taraklar, dantel elbiselerle ziynetler insanları baştan çıkaran ve şehvet uçurumuna sürükleyen şeylerdir. Öyleleri düşerler, düşerler, ama düşerken bizleri de kendileriyle birlikte cehennem ateşinin içine düşürürler. Şeytan sana dokunmuş. Kara dumanının kokusunu alıyorum. Sen de bunu ne kadar çabuk kavrarsan, arınman ve bağışlanman da o kadar çabuk gerçekleşecektir.»

«Bu doğru değil,» diye bağırdım. «Benim üstümde kötülüğün kokusu yok, bebeğimin de sivri kulakları olmayacak!»

Yaşlı kadın bana bir an tepeden baktıktan sonra başını salladı. «Tann'ya dua et de korktuğun olmasın,» dedi. «fanrı'ya dua et ki intikamını günahsız bir bebekten almasın. Ama sen Tanrı'yı öylesine kızdırdın ki, sana olan öfkesi o kadar güçlü ki, göklerde gök gürültüsü gibi gümbürdüyor.»

Yaşlı kadın derin bir soluk alarak gözlerini kapadı. Ellerini sıska göğüslerinin üstüne koymuştu.

«Çalış,» dedi. «Dua et ve uysal ol. O zaman belki bağışlanırsın.»

Dönerek uzaklaşmaya başladı. Ama merdiven başına gelince durup bana baktı. «Unutma,» dedi. «Saat tam beşte hazır olacaksın

Elinden geldiğince temiz olmayı da unutma.» Bu sözlerden sonra aşağı inmeye koyuldu. Başıyla sırtı öylesine dikti ki, ağır ağır aşağı indirilen bir heykele benzemişti.

Avuçlarımı mideme bastırdım ve gırtlağıma kadar yükselen düğüm leri gidermeye çalıştım. Bebeğimin iyi bir varlık olduğuna kendimi inan dırmaya çalışıyordum. Michael beni aldatmış olsa bile, bebeğim içim deydi ve sevgimin gücünü hissediyordu. Bu güç değerli ve tanrısal b' şeydi, şeytanın eseri olamazdı. Bayan Emily sevginin gücünü hiçbi zaman tanımamıştı. O an onun, nefret edilmekten çok, acınmaya layı bir insan olduğunu düşünüyordum. Şeytanların doldurduğu soğuk v karanlık bir dünyada yaşıyor, evinin ve hayatının her köşesinde kötülü ve tehlike görüyordu. Onun pek ender güldüğünü, hatta gülümsediğıı sanıyordum.

O belki bilmiyordu, ama şeytan onu yenik düşürmüştü bile.

Ellerimi, kollarımı ve yüzümü elimden geldiğince yıkayıp temizi dim. Karşımda ayna olmayınca, saçlarımın ne kadar kirli ve donu, gözüktüğünü ancak tahmin edebiliyordum, fakat Bayan Emily'nin gör nüşe değer verdiği yoktu. Hatta ben ne kadar az çekici görünürsem, [kadar hoşuna gideceğe benzerdi. Kirlenmiş entariyi çekmecede yedekle değiştirmem gerekiyordu. Bu iki giysiden başka bir şeyim yo' tu zaten. Yemeğe indiğimde Bayan Emily bunu bana hatırlattı.

«Giysilerin hakkında söylediklerimi unutma,» dedi. «Onları hafta bir kere yıkıyoruz. Onun için de her iki elbiseni kirletirsen, yıkama zam nı gelinceye kadar kirli elbiseyle dolaşmak zorunda kalacaksın.»

«Giysilerimizi niçin haftada bir kereden daha sık yıkayamıyoru diye sordum.

«Savurganlığa gerek yok: Üstündekilere dikkat edersen, hafta bir kereden daha sık yıkaman gerekmez.»

«İyi ama benim iki çirkin entariden başka bir şeyim yok ki,» di karşılık verdim.

Yaşlı kadın, «Sade bir şey çirkin değildir,» diye sert bir sesle be susturdu. «Lüks giysilere alışık olman, başka türlü olanları çirkin olar nitelemen için bir neden değildir.»

«Ben lüks giysilere alışık değilim,» dedim. «Ama üstüme uyan giys ler isterim. İç çamaşırlarımı ve soketlerimi de gereksiniyorum.»

«Gereksinmek, hep gereksinmek. Siz gençlerin bildiğiniz başka kelime yok mudur acaba?» Yaşlı kadın böyle diyerek içinde karışık pata-- tes ve sebze yemeği bulunan tencerenin kapağını kaldırdı. Bu yemek, bir bardak su ve bir dilim ekmek akşam yemeğimizi oluşturacaktı. Longchamp Anne ve Baba'yla oturduğum günlerde çok daha iyi yemek yerdik. Hem de Baba işsiz olduğu için beleşten yaşamaya çalış¬ tığımız halde. Fakat Bayan Emily basit yiyeceklerin insan ruhu için yararlı olduğuna, tavuk eti ve yumurta gibi şeylerin ise ancak Pazar günleri yenebileceğine inanıyordu.

Bayan Emily yemekten önce dua ettikten sonra bir daha konuşma- dı. Charlotte da nedense farklı, âdeta korkmuş görünüyordu. Ablasının onu, daha önce söyledikleri için fena.halde payladığını ve konuşmasını menettiğini tahmin ediyordum. Kadıncağız zaman zaman bakışını önün¬ deki tabaktan ayırıyor ve onunla suç ortağıymışız gibi bana bakıyordu. Çok garip ama, ne olup bittiğini ancak yemekten kalkıldıktan ve ben bütün tabakları, çatal, bıçağı ve tencereleri yıkayıp temizledikten sonra öğrenebildim. Charlotte'u, yemek odasının dışında gölgeli bir köşede beni bekler buldum. Belki de ben görünene kadar oraya gizlenip beni beklemişti.

Kapıdan çıktığım sırada sanki üzerime sıçradı. O kadar erken yatıp uyumayı istemiyordum, ama çalışmaktan o kadar yorulmuştum ve her tarafım da o kadar ağrıyıp sızlıyordu ki, karanlık odama kapanmaya can atıyordum. Sıcak su şişemi bir kurulama bezine sarılı olarak koltu¬ ğumun altına sıkıştırmıştım.

«Charlotte,» diye sesimi yükselterek geriledim. «Ne oluyor? Ne var?» Etrafıma bakındımsa da, Bayan Emily görünürlerde yoktu.

Yaşlı kadın, «Sana bir armağan verdim,» diye fısıldadı. «Yatağının üstünde duruyor.» Bundan sonra döndü ve benim bir şey dememe vakit bırakmadan ayaklarını sürüye sürüye uzaklaştı.

Bu işe aklım ermemişti. Zavallı bana ne vermiş olabilirdi? Herhalde işlediği bir şeydir diye düşündüm. Ya da belki bana acımıştı ve giymem için kendi giysilerinden birini getirmişti. Merdiveni ağır ağır çıktım Un basamağa basmak çaba harcamamı gerektiriyordu. Karanlık koridordu berbat odamın yolunu tuttum. Işık gölgeleri savuşturdu ve yalağımın üstündeki bir cismi ortaya çıkardı.

Onu aldım ve elimde evirip çevirdim. Bir bebeğin oyuncak çıngıra-* ğıydı ve yeni görünüyordu. Charlotte'un doğum günü mü olduğunu sor¬ duğumda Bayan Emily beni alaya almış ve Charlotte'un dediklerine önem vermemek gerektiğini bana hatırlatmıştı. Onun için Charlotte'un, niçin bebeğin beni uyutup uyutmadığını sorduğunu, Bayan Emily'nin parmaklarıyla midesinin içine bakabilmesinin ve sivri kulaklı bir bebek, görebilmesinin ne demek olduğunu yaşlı kadına sormamıştım.

Ama Charlotte'un, nasıl olur da bir oyuncak çıngırağı, hem de yeni, alınmış gibi görünen çıngırağı olabilirdi? Charlotte herhalde yakın tarih¬ te bir çocuk doğurmuş olamayacak kadar yaşlıydı.

Bayan Emily gerçi evin onların yatıp kalktığı bölümüne girmemi yasaklamıştı ama, bütün bunların ne anlama geldiğini ancak oraya gide¬ rek öğrenebilirdim.

Ne var ki, şimdi bütün bunlara umursamayacak kadar yorgun vfll bitkindim. Yatağın üstündeki yorganın ucunu açtım, altına süründüm ve böylece bebeğimi de ısıtacağıma inanarak, sıcak su şişesini midemin; üstüne yerleştirdim.

Hava bu gece o kadar da soğuk görünmüyordu, bundan dolayı di şükrediyordum. Bayan Emily'nin yemekte söylediği tek tük birkaç şey¬ den biri, termometrenin yükselişinin hava değişikliği anlamına geldiği ve büyük bir olasılıkla kar yağacağıydı.

Kar yağacaktı ha! Tarih neydi acaba? Hastanede geçirdiğim günle¬ ri hatırımda kalan son güne ve buradaki iki günüme ekledim. Hangi gün ve gecede bulunduğumuzu kavramamla birlikte üzüntü ve dehşet içinde yatağın içinde dimdik oturdum.

Noel gecesiydi! Kimse bundan söz etmemiş, hatta umursamamış'i tı. Jimmy'yi düşündüm. Belki de Avrupa'da askerdeki arkadaşlarıyla yortuyu kutluyor ve Noel şarkıları söylüyordu. Trisha'yı da düşündüm;, ö ve ailesi herhalde sıcak evlerinde Noel çamının etrafındaydılar. Long-; champ Baba da herhalde yeni karısıyla birlikte ve yeni doğacak bebe¬ ğin beklentisi içindeydi.

Michael'in sevgi dolu vaatlerini anımsamam üzerine gözlerimden yaşlar boşandı. Birlikte ne kadar güzel ve romantik bir Noel gecesi geçirmeyi planlamıştık. Sıcak bir ateşin yanında otururak birbirimize Noel armağanlarımızı ambalajlarından çıkaracak, o sırada da arka plan-

da güzel müzik parçaları çalacaktı. Sonra da birbirimizin kolları arasında yatacak ve dudaklarımızın üstünde öpücüklerimizin tatlılığını hissederek uykuya dalacaktık.

O güzel küçük çamı getirdiği günü anımsadım.

Hâlâ orada mıydı ve o da kendini benim gibi terkedilmiş ve yalnız mı hissediyordu?

Trisha'ya Bir Mektup

«Meadows»da yapmak zorunda olduğum işlerin güçlüğüne ve sıkıcılığına rağmen, ben bundan şikâyetçi değildim, çünkü ancak ortalığı silip süpürdüğüm, öteberi yıkadığım ve madeni eşyayı cilaladığım zaman günlerin uzunluğunu ve zamanın ağır akışını görmezlikten gelebiliyordum. Benimkisi gerçek bir hapis cezasıydı, Bayan Emily de bana bir caniymişim gibi davranmaktan çekinmiyordu. Bu korkunç ruh hastasının yönettiği bu büyük evdeki görevlerin tutsağı olmuştum. Böylece "sabahları, öğleden sonraları ve akşamları onlardan önce gelenlerden hiçbir farkı ve dikkate değer yanı olmayan her gün bir sonrakine bağlanıp gidiyordu. "Geri zekâlı Charlotte gibi ben de zaman kavramımı kaybetmeye başlamıştım ve günlerden Pazartesi mi, yoksa Salı mı olduğunu anımsayamıyordum. Aynen onun gibi Pazar günlerini mihenk taşı gibi kullanıyordum.

Booth kızkardeşlerin Pazar günleri ibadet için kiliseye gitme âdetleri yoktu. Öyle olmuş olsa, bu, bir telefona ulaşmam ya da bir mektup postalamam için bana bir fırsat sağlayabilirdi. Ne çare ki Bayan Emily kiliselerin şeytan için bir sığınak olduğunu söylüyordu:

«İnsanlar oraya dua etmek ya da günahlarını itiraf etmek için gitmiyorlar, ahbaplık etmeye gidiyorlar, görülmek amacıyla gidiyorlar. Ulu Tanrı'yı pahalı giysiler, son modalar ve zengin ziynetlerle etkileyebileceklermiş gibi. Kilise meraklısı bazı hanımların yüzlerine kat kat boyalar sürmeleri saçmalıktan başka şey değil. Bunu yaptıran içlerindeki şoy tandır. O şeytan ki, Tanrı'nın evini istila edebildiği için kahkahaların gülüyordun»

Bayan Emily, «İşte bu yüzden biz Pazarları evimizde dua ediy ruz,» diye nutkunu tamamladı.

Booth kızkardeşler için kütüphanenin girişi küçük bir kilise gör görüyordu. Bayan Emily oraya uzun ve çok rahatsız bir kanepe b koydurmuştu. Bayan Emily'ye göre bunun nedeni şuydu: çok hoşn ve rahat olduğunuz takdirde, orada oluşunuzun amacını unutuyord nuz.

Kanepe büyük bir tahta haca bakıyordu. Duvarlarda bundan baş bir şey yoktu. Bayan Emily önümüzdeki masada uzun mumlar yakıy ayrıca sehpaların üstünde birer gaz lambası bulunduruyordu. İba sona erer ermez de balmumunun ziyan olmaması için koşup muml söndürüyordu.

Bayan Emily'nin İncil'den yüksek sesle bölümler okumasından s ra hepimizin bir ağızdan dua etmemizden oluşan bu ayinlere hiç kuş suz ben de katılmak zorundaydım. Luther bile geliyor, ama ellerini d şirerek arkada, kapının yanında duruyordu. Bayan Emily'nin İncil'd bölümleri okuması faslı bir saatten uzun sürüyordu. Charlotte bir s' sonra sıkılıp kıpırdamaya başlıyordu, ama Bayan Emily'nin okumas bir an ara verip ona sert sert bakması, zavallıcığın anında taş kesilip p man gözükmesine neden oluyordu. Bayan Emily bundan sonra anla ğımdan emin olmak için benim bulunduğum yana buz gibi bir bakış (atıyordu. Birisinin üstüme bir kova dolusu buz fırlatması gibi bir şe bu: aynen onun gibi can yakıyor ve soğuk bir etki yapıyordu.

Uygun davranış için ödülümüz özel bir sabah kahvaltısıydı: isted' miz şekilde pişireceğimiz yumurtalar, mısır dövmesiyle tereyağ ve m vali çörekler. Çörekler Bayan Emily'nin içine şeker - tabii azıcık ol koşuluyla - konmasına izin verdiği biricik besindi. O kadın için şe alkol ve uyuşturucular gibi, bizi baştan çıkarabilecek ve kötülüklere k şı direncimizi kırabilecek bir maddeydi. Oysa kendine egemen ol bizi güçlendiriyor ve destekliyordu.

Pazar gününe özgü bir başka olay banyo yapmamızdı. Ba Emily'nin anlattığı gibi, Luther büyük bir tahta küveti getirip kilerin o yerine koyuyordu. Kileri kullanmamızın nedeni, evde, kazana ve sı suya giden arka kapıya en yakın yer olmasıydı. Luther suyu Pazar a ninden hemen sonra ısıtmaya başlıyor, kahvaltıdan sonra da koval

içeri taşıyordu. Sıcak suya ılık olması için yeterli miktarda soğuk su katı¬lırdı.

İlk yıkanan Bayan Emily olurdu. Onun işi bitinceye kadar Charlot-te'la ben kilerin dışında beklemek zorundaydık. Bundan sonra Luther'e yarım düzine kova dolusu sıcak su getirmesi buyurulurdu. Emiiy'den sonra yıkanma sırası Charlotte'daydı. Bana en korkunç gelen, hepimi¬zin aynı suyun içinde yıkanmak zorunda oluşumuzda Böylece tama¬men temiz suda yıkanan sadece Bayan Emily oluyordu. Dediğine göre, içimizde en temiz olan oydu, dolayısıyla da arkasında hepimizden az pisiik bırakacaktı.

Benim sıram geldiğinde Luther'in, küvetin İçinden bir miktar su boşaltıp yerine sıcak su katması gerekiyordu. İlk kez böyle bir banyo yaptığımda Bayan Emily aniden içeri girerek ısısını ölçmek için parmak¬larını suya batırmıştı. Suyun yeterince sıcak olmadığına karar vererek, Luther'e sıcak sudan bir, iki kova daha getirmesini buyurmuştu.

«Su yeterince sıcak,» diye itiraz edecek olmuştum.

«Saçma,» diye karşılık vermişti. «Su yeterince sıcak olmazsa, deri¬nin içine sızmış kirleri çıkaramazsın.»

Böylece Luther kovayla içeri girip suyu etrafıma dökerken küvetin İçinde çırçıplak durumda oturmam gerekmişti. Çıplaklığımı elimden gel¬diğince örtmüştüm ama, yüzünün bir şey belli etmemesine karşın, Lut-her'in gözlerinin ilgiyle üstümde dolaştığı dikkatimden kaçmamıştı.

Luther'in, özellikle Ocak ve Şubat aylarındaki çok soğuk günlerde gizlice bir, iki kadeh bir şey içtiğinden şüpheleniyordum. Bazen ben mutfaktayken odun ya da sıcak su getirir, o zamanlar da ben nefesinde-ki viski kokusunu farkederdim. Bayan Emily farketse de bir şey söyle¬mezdi. Yerine göre ona çatmaktan veya sert bir sesle ondan şunu bunu istemekten çekinmediğine göre, Luther'den korkmuyor, ama aynı zamanda ona ne dereceye kadar baskı yapabileceğini seziyordu.

Luther'in niçin onunla Charlotte için bu kadar ağır çalıştığı benim İçin bir sırdı: ona yatacak bir yer ve yeterince yiyecekten fazla bir şey verilmediğinden emindim. Luther benim için yasak olan bir başka yer¬de, aşağı katta evin arkasında yatıp kalkıyordu. Ama bu adamı merak etmekten kendimi alamıyor, fırsatını buldukça da ona sorular soruyor dum. Bu fırsatları onunla ben yalnız olduğumuz zaman yakalayabiliyor

dum, çünkü Bayan Emily de yanımızda olunca, adam, bulunduğu yana bakmıyordu bile.

Bir sabah odunu getirmesinden sonra Luther'e, «'Meadovvs' zaman böylesine köhneleşti?» diye sordum. Çiftliğin en sevdiği korı olduğunu ve burası hakkında başka her konudan daha istekli olarai konuşacağını hissetmiştim.

Sorumu, «Bay Booth'un ölümünden bir süre sonra,» diye yanıtla «Bazı borçlar vardı, bunları ödemek için de hayvanları ve araç gere rin büyük kısmının satılması gerekti.»

«Ya Bayan Booth?»

«Kocasından yıllar önce ölmüştü... bir mide hastalığından,» d Luther.

«Sen çok sıkı çalışıyorsun, Luther. Çiftliği yaşatmak için elind geleni yaptığından eminim,» dedim. Gözlerindeki parıltıdan sözlerirrj hoşuna gittiğini anladım.

«Çiftliğin bakımlı görünmesi için ne yapmak gerektiğini şöyledir' ama görünüş Bayan Emily için hiç önemli değil,» dedi. «Dediğine gö güzel şeyler şeytan için bir davetiye yerine geçiyormuş. Biraz bo satın almak istedim, ama ona da hayır dedi. Sonuçta çiftlik buğünk haline geldi. Makineleri elimden geldiğince çalışır durumda tutabiliC rum, ev de sağlam bir yapı.»

«Elindeki azıcık olanaklarla mucizeler yaratıyorsun,» dedim. Bu s lerimi beğendiğini bir homurtuyla anlattı.

Bir gün cesaret edip ona niçin burada çalışmayı sürdürdüğünü s dum.

«Bir yere sahip olmanın türlü yolları vardır,» dedi. «Bir kâğıt par sından kaynaklananı ve bir yerde yıllarca oturup çalışmaktan oluşa Luther gururla ekledi. «Ben de herhangi bir başkası kadar 'M dows'un bir parçasıyım.»

Yüzünde gülümseme sayılabilecek bir anlamla, «Gerçek şu ki' adows' bana sahip. Ben başka hiçbir şey bilmiyorum,» dedi.

Onun, Bayan Emily ile aile hakkında daha fazla bir şeyler anlat sını istiyordum, ama ne zaman bu konuya değinmeye kalkışacak olsam, beni hiç duymamış gibi davranıyordu. Bayan Emily'ye saygı

da sevgi duyduğunu sanmıyorum, ama yaşlı kadın da onu itaate zorla¬yan bir taraf vardı. Ne zaman beni Upland İstasyonu'na götürmesini istesem, götürmemek için bir bahane buluyordu. Çoğu zaman da bana haber vermeden oraya gidiyordu.

Ocak ortalarında artık Bayan Emily'nin, ona beni götürmesini yasakladığı kanısına vardım, bu nedenle de yalnız kalmamızı bekleye¬rek benim için Trisha'ya bir mektup postalamasını yalvardım. Bu işi yapacağını da söylemedi, yapmayacağını da, onu elimden almaya da yanaşmadı.

«Mektubu mutfakta tezgâhın üstüne bırakacağım, bir dahaki gidi¬şinde onu yanına alır mısın?» diye sordum. Mektubu nereye koyduğu¬ma baktı, ama bir şey demedi. Mektup ertesi gün ortadan yok oldu. Haftalarca Trisha'dan bir cevap bekledim. Mektubumu alır almaz bir cevap yazacağından emindim, ama Luther'in getirdiği mektuplardan bana yazılanı çıkmıyordu.

Bir sabah odunu getirdiği zaman Luther'e mektubu sordum.

«Hangi mektup?» diye sordu.

«Tezgâhın üstüne bıraktığım. Onu oraya- bıraktığımı görmüştün,» diye ısrar ettim.

«Orada değil miydi?» Luther başka bir şey eklemedi, ama buna gerek yoktu zaten. Mektubun nereye gittiğini biliyordum. Bayan Emily'deydi. Müthiş bir öfke duydum ve kalan gururum şahlandı. Hızla dönerek yaşlı kadınla yüzleşmeye koştum.

Bayan Emily günlerinin en büyük kısmını İncil'i okuyarak, kıt kana¬at yemeklerimizi pişirerek, Luther'in çalışmasını denetleyerek ve masraf¬larımızın kuruşu kuruşuna hesabını yaparak geçiriyordu. Hesapları üze¬rinde kütüphanedeki büyük meşe masada, dünyaya kaşlarını çatarak bakan babasının dev portresinin altında çalışırdı. Bana öyle geliyordu ki, yaşlı kadın, babasının ruhu tarafından gözlendiğine ve işlerini onun İstediği biçimde yapmazsa, onun tarafından cezalandırılacağına inanı¬yordu.

O gün de orada pusulaların üzerine abanarak oturmuş, hem hesap yapıyor, hem de önündeki kâğıda küçük işaretler çiziktiriyordıı Sarkaçlı bir saat köşede gürültülü tik-taklarını sürdürüyordu. Dışarıda

hava çok bulutlu olduğundan kütüphaneyi aydınlatmak için gaz lamb sı yakmıştı. Lamba, yüzüyle ellerinin üstüne sarı renkli bir ışık hale düşürüyordu. Benim içeri girdiğimi duyunca, başını kaldırdı ve arkasın yaslandı. Böylece ainıyla gözleri karanlık gölgelerin arasında kalmıştı Dudaksız ağzı, sırıtır gibi gerilmişti. Konuşurken dudaklarını heme hemen hiç kımıldatmıyor gibiydi.

«Ne istiyorsun? Meşgul olduğumu görmüyor musun?» diye ba çıkıştı.

Cesaretle atıldım. «Arkadaşım Trisha'ya yazdığım mektubu ni aldığınızı bilmek istiyorum.»

«Ne mektubu?» diye sordu. Öylesine hareketsiz oturuyordu ki, mankenle konuştuğum sanılabilirdi. Bakışım bir an portredeki baba nın gözlerine takıldı. Adam bana kaşlarını çatıyordu.

«Bir ay önce mutfaktaki tezgâhın üstüne bıraktığım mektubu kas diyorum,» dedim. «Luther onu alıp benim için postaya verecekti. Bayan Emily hiç yanıt vermeyecek sandım. Sonunda öne eğilince gOİ leh ışık dairesinin içine girdi. Işık gözlerini, bir sokak kedisinin gözleri gibi parlatıyordu.

«Tezgâhın üstüne ne bırakılırsa çöptür,» dedi. «Senin kadar ahlâ sız olduğuna hiç kuşku duymadığım kentteki arkadaşlarından biri yazacağın bir mektup da çöpten başka şey olamaz.»

Bir an tıkanır gibi oldum. Yaptığı haksızlığı nasıl böyle cesaretle iti raf edebilmişti? Hiç görmediği, tanımadığı Trisha hakkında böylesin korkunç bir şeyi nasıl söyleyebilirdi? Emily dünya yüzündeki tek iyi-J ahlâk sahibi kişi olduğunu mu sanıyordu yoksa?

«Ne cüretle böyle konuşuyorsunuz? Arkadaşlarımı tanımıyorsun Mektubumu çöpe atmaya da hakkınız yoktu,» diye bağırdım.

«Hakkım yokmuş ha?» Bu sözlerinin arkasından Bayan Emily bir kahkaha attı. «Tabii ki hakkım vardı ve de var,» diye devam el «Herhangi bir kötülüğün bu eve girmesini engellemeye her türlü hak» kim var. Ve Luther'in, senin mektuplarınla uğraşarak vakit kaybetmesi ne de göz yumamam.»

«Ama sadece bir tek mektuptu!»

«Şeytanı insanın kalbine sokmaya bir tek kelime bile yeter. Sa

arılatıp durduğum şeyleri hiç mi dinlemedin? Şimdi çekil yanımdan. Yapılacak önemli bir işim var, görevlerin de seni bekliyor.»

«Ama siz bana bir tutsak, adi bir caniymişim gibi davranıyorsunuz,» diye bağırdım.

Bayan Emily, «Sen adi bir canisin de ondan,» diye karşılık verdi. «Çok yaygın olan şehvet günahını işledin ve bunun cezasını çekiyorsun.» Yaşlı kadın ellerini devşirip masasının üzerine eğildi. Bütün yüzü aydınlanmıştı şimdi. «Seni niçin buraya ilgilenmem için yolladılar dersin?» diye devam etti. «Gidecek başka yerin yok, kimse seni istemiyor. Sen bir yüzkarasısın, bir yüksün.

«Kızkardeşim bunu açıkça belirtti ve sana bir günahkâr, bir yüzkarası gibi davranılmasını istedi. Hoş, bunu söylemesine gerek yoktu ya.» Bayan Emily buz gibi bir sesle bunları söyledikten sonra arkasına yaslandı. Böylece, yüzü yine karanlıkta kaldı.

Devam etti. «Benim çatımın altında yaşadığın, yemeklerimi yediğin ve bakımımı gereksindiğin sürece benim dediklerimi yapacaksın.» Bunları öylesine gürleyen bir sesle söylemişti ki, konuşanın tepesindeki portre olduğu zannedilebilirdi. Bu korkunç düşünce yelkenlerimi suya indirdi. Kanımın çekildiğini hissettim. Kulaklarımın arkasında bir batma başladi ve dizlerim kesilir gibi oldu. Ellerimle çıkık karnımı örterek kapıya doğru geriledim. Bayan Emily hemen başını eğerek, her kuruşun akıllıca sarfedildiğinden ve nereye gittiğinden emin olmak için hesaplarına döndü.

Oturma odalarından birinin kapı aralığında durdum. Aylardan beri bu evde olmama rağmen, binanın ancak sınırlı bir bölümüne girmek hakkına sahiptim ve büyük bir bölümünü görmemiştim, hele Bayan Emily ile Charlotte'un odalarının bulunduğu batı bölümüne adımımı bile atmamıştım. Ama bu oturma odasında oval bir aynanın bulunduğunu biliyordum. Aşağı katta içinde ayna olan tek odaydı. Bayan Emily aynıların kendini beğenmişlikle gururu teşvik ettiğine inanıyordu. Havva'nın düşüşüne ve insanoğlunun günahına yol açan da bu duygular doğll miydi?

Odam için bir ayna istediğimde, «Kendine bakman hiç de gerekil değil,» demişti. «Kendini temiz tut yeter.»

Görünüşümü umursamayalı çok uzun zaman olmuştu, ama Bayan Emily'nin kütüphanedeki davranışı, kendimi küçülmüş ve çirkinleşmiş hissetmeme neden olmuştu. Bu nedenle de görünüşümü merak etmemek elimde değildi.

Korktuğum şeyin gerçek olduğunu sezinleyerek ağır ağır oturma odasına girdim. Perdeler gerçi açıktı ama, ışık burada da kütüphanedeki kadar loştu. Küçük bir masanın üstünde bir gaz lambası görüp yaktım. Ve önümde tutarak aynaya yaklaştım. Aynanın içinde önce silüetim belirdi, sonra da lambayı yükseğe tutarak kendime baktım.

Bir zaman o kadar güzel olan saçlarım, uçları kırık, kirli ve karışıl bir kitle görünümündeydi. Yol yol kirler alnımla yanaklarımı parsellemişti sanki. Mavi gözlerim de tüm ışıklarını ve canlılıklarını yitirmişler gibi, dünyaya donuk donuk bakıyorlardı. Yüzüm soluktu, hemen hemen Bayan Emily kadar renksiz ve hasta görünüşlüydüm. Bu tablo midemi bulandırdı. Bir yabancının yüzüne baksam bu kadar olurdu.

Dudaklarıma en son ne zaman ruj sürdüğümü ya da saçlarımı tara-. dığımı bile anımsayamıyordum. Üstelik bütün güzel giysilerim... küpelerim ve bileziklerim, hatta Michael'in bana verdiği madalyon... her şey kimbilir neredeydi. Agnes Morris belki de onları otele yollamıştı, Cutler Nine de beni başından attığı gibi, onları da yok etmişti.

Şu haline bak, diye düşündüm. Cutler Nine'yle Bayan Emily'nin sana yaptıklarına bak. Yüzüm şişmiş, şekilsizleşmiş görünüyordu. Omuzlarımdan çuval gibi sarkan o çirkin entarinin içinde öylece duruyordum. Sonunda kendime daha fazla bakmaya tahammül edemeyerek lambayı söndürdüm. Anında yüzümü kaplayan karanlık gölgelere şükran duydum. Bu evde kaldığım sürece bir daha aynada kendima bakmamaya karar verdim.

Oturma odasından dışarı fırladım ve koşa koşa merdiveni çıktım,' Beşinci ayımda olduğum ve bebeğim de oldukça ağırlaştığından çıktığım her basamak beni zorluyordu. Karanlık odada soluk soluğa yatağımın üstüne çöktüm ve hıçkırmaya başladım. Bu evde gerçekten bir tutsak olduğumu düşünüyordum, hem de işkence gören bir tutsaktım.

Birden, «Neyin var?» diye soran Charlotte'un sesini duyunca ağla« mayı kestim. Yatağın içinde doğrularak elimin tersiyle gözlerimdeki yaşları sildim. Yaşlı kadın kapımın eşiğinde elinde nakışıyla duruyordu, Koridorun sağ yanına baktıktan sonra öne eğilerek fısıldadı.

«Emily sana bebeğinin sivri kulaklı olacağını mı söyledi?»

«Emily'nin ne düşündüğü umurumda değil. Hele bebeğim hakkında ne düşündüğü hiç değil,» dedim. Charlotte bana bir an şaşkınlıkla baktı. Emily'ye karşı gelmenin düşüncesini bile aklı almıyordu. Sonra gülümseyerek bana yaklaştı.

«Bak, ne yaptım,» dedi. Derin bir soluk alarak uzandım ve gaz lambamı yaktım. Sonra, bana uzattığı elişine baktım.

Pembe ve mavi ipliklerle işlenmiş güzel bir şeydi. Charlotte bir ağacın altında sallanan beşiğinin içindeki bir bebekten oluşan resmi goblen işiyle doldurmaktaydı.

«Bunun örneğini nereden buldun?» diye sordum.

«Örnek mi?» Kadıncağız yanıt üstünde yazıiıymış gibi kumaş parçasını kendine doğru çevirdi.

«Resimden söz ediyorum. Bayan Emily bunu bir yerden senin için satın mı aldı?»

Kadıncağız, «Oh hayır, resmi ben çizdim,» dedi. Gururla gülümsüyordu. «Bütün resimlerimi kendim çizerim.»

«Bu çok güzel, Charlotte. Çok yetenekliymişsin. Eserlerini daha çok insana göstermelisin.»

«Daha çok insana mı? Yalnız Emily'ye gösteriyorum. O, ayakların arasında dolaşmamam için iş işlemeyi sürdürmemi istiyor.» Charlotte papağan gibi konuşmaya başladı. «Diyor ki, avarelik...»

«Biliyorum, biliyorum,» dedim. «... İnsanın başını derde sokar. Ya onun yaptığı kötülüklere ne demeli?» Charlotte'un gülümseyişi daha da belirginleşti. Bayan Emily'nin. kötü olması fikrinin ona son derece yabancı olduğunu, bunu hayalinden bile geçiremediğini görüyordum. Kızkardeşi beynini yıkamıştı. Devam ettim. «Emily'nin bir melek olmadığını biliyorsun. Her yaptığı, her söylediği mutlaka doğru ve iyi değil. insanlara, özellikle de sana gereksiz yere kötü davranıyor. Seninle değersiz bir hayvanmışsın gibi konuşuyor ve benim gibi seni de burada kapalı yaşatıyor.»

Charlotte, «Oh hayır,» diye itiraz etti. «Emily bana sadece yardım etmeye çalışıyor. Ben şeytanın tohumuyum ve şeytanın çocuğunu yavruladım.» Bütün bunları söyleme tarzından aynı şeyleri tâ ki ezberloy» ne kadar tekrar tekrar söylemeye zorlandığını anladım.

«Bağışlanamaz bir yalan bu,» diye atıldım. «Şeytanın çocuğunu yavrulaman da ne demek? Ne çocuğu bu?»

Charlotte bir adım gerileyerek, «Bu konuda konuşmamam gerek, dedi.

«O, hiçbir şey bilmeyecek,» diye gönlünü yapmaya çalıştım. «Be ona hiçbir şey söylemem. Seninle ben bir sırrı paylaşamaz mıyız yani?>

Charlotte, bu sözlerimi bir an düşündükten sonra bana yine b adım yaklaştı. Nakısını göstererek, «Ben bunu bebek için yaptım,» diy itiraf etti. «Çünkü bazen bebek geri gelir.»

«Geri gelmek mi? Nereden geri gelecek?»

«Cehennemden,» dedi Charlotte. «Yeri orası olduğu için gönderild ği cehennemden geri gelir.»

«Hiç kimsenin yeri cehennem değildir.»

Yaşlı kadın, «Şeytanın yeri orasıdır,» diyerek başını salladı.

«Belki onun yeridir... onun ve Bayan Emily'nin,» diye mırıldandı Ardından başımı kaldırdım. «Sen bana bebeği anlat. Gerçek bir bebe mi vardı?» Yaşlı kadın bana baktıysa da yanıt vermedi. «Charlotte, deyip yatağın altından oyuncak çıngırağı çıkardım. «Bu kimindi? Ner den buldun onu?»

O sırada rüzgâr gevşek bir pancuru takırdatınca bu ses koridoru öbür ucuna kadar yankılandı. Charlotte gözlerini kapayıp ürperdi, so ra gözlerinde derin bir korkuyla geri çekildi.

«Odama dönmek zorundayım,» dedi. «Burada seni rahatsız etti mi duyarsa Emily çok kızar.»

«Beni rahatsız etmiyorsun. Gitme,» diye yalvardım. Pancur yi takırdadı. Hızla dönerek odadan çıktı. Arkasından, «Charlotte!» diye se lendimse de dönüp bakmadı bile.

Charlotte burada konuşabileceğim tek insandı, ama Bayan Emily onu bundan menedecek kadar korkutmuştu. Bir hapishanede olsam bu kadar olurdu, diye düşündüm. Bayan Emily'den daha zalim bir gar diyanım olamazdı. Hem de niçin? Âşık olduğum ve fazla güvendiği için mi? Benim günahım inanmaktı demek. Ama ben Bayan Emily' karşı koyacaktım: Trisha'ya mektubu yazacak ve bu işi kendim ya mam da gerekse postalanmasını sağlayacaktım.

Yepyeni bir kararlılıkla yatağımdan kalktım, çıngırağı yine sakladı

ve mutfağa inerek Trisha'ya mektubu baştan tekrar yazdım. Ama bu kez ona bütün çirkin ayrıntıları da sayıp döktüm. Bir yandan hızlı hızlı yazarken gözlerimden dökülen yaşlar kâğıdı ıslatıyordu.

«Sevgili Trisha, .

Aylardan beri seninle bağlantı kurmaya çalışıyorum, ama Cutler Nine'nin korkunç kızkardeşi Emily beni engelledi. Burada telefon olmadığı için telefon edemiyorum, mektupların ise kilometrelerce uzaklıktaki Upland İstasyonu denilen bir yere götürülmesi lazım. Emily eşyalarımın da buraya gönderilmesini menetti. Daha geldiğim gün üstümdeki giysileri aldı ve kaynatmakla toprağa gömmeyi içeren bir arındırma işleminden geçirdi. O günden beri de ne giysilerimi gördüm ne de çantamı. Çuval bir entariyle gezmek zorundayım, hem de iç çamaşırı bile giymeden! Geceleri soğuk, karanlık ve penceresiz bir odada ısınmak için bir sıcak su şişesiyle uyuyorum. Işık olarak bir gaz lambam var, ama bana bütün bir hafta dayanması koşuluyla azıcık gaz verildiğinden, günlerce karanlıkta kalmak korkusuyla istediğim kadar lamba da yakamıyorum.

Bütün yaptığım evin içinde çalışmak: toz almak, yerleri silmek, onu bunu parlatmak. Okumaya vaktim yok, olmuş olsaydı bile bunu yapamayacak kadar bitkin hissediyorum kendimi. Karnım durmadan büyüyor, sırtım da beni giderek daha fazla rahatsız ediyor, ama Bayan Emily'nin umurunda değil. Sanırım, benim acı çektiğimi görmek ona zevk veriyor. Ne kadar çok acı çekersem o kadar çok pişman olacağımı düşünüyor.

New York'tan ayrılırken sana buranın tam adresini veremedim, çünkü bilmiyordum. Senden bana bir iyilik yapmanı istiyorum. Mektuba Longchamp Baba'nın adresini iliştiriyorum. Jimmy sanırım hâlâ Avrupa'da olduğu için yardım isteyebileceğim tek insan o. Üstelik nerede olduğumu da kimse bilmiyor. Lütfen Longchamp Baba'yla bağlantı kur ve ona ne kadar çaresiz durumda olduğumu anlat. Buradan mutlaka kurtulmalıyım. Bayan Emily bağnaz bir dindar, kızkardeşi de biraz geri zekâlı ve benim kadar çaresiz.

Seni ve o güzel gevezeliklerimizi ne kadar özlediğimi bilemezsin. Benim için ne kadar iyi bir arkadaş olduğunu ve seni ne kadar sevdiğimi şimdi daha iyi anlıyorum. Okulu da özlüyorum ve hepsinden do çol<

şarkı söylemeyi ve müziği özlüyorum. Bu evde kilise müziği dışınd müzik yok. Bayan Emily'ye göre bunun dışında her şey şeytan işi. kadın nereye baksa şeytanı görüyor da onu asıl göreceği yer olan ayn ya bakmıyor.

Mümkün olsa tekrar Agnes'le oturmaya seve seve razı olurdu Bazen garip davranıyor idiyse de hiç olmazsa bir insandı.

Seni çok özlediğimi bil.

Arkadaşın,
Dawn.»

Mektubu bir gün kütüphanede bulduğum zarflardan birinin içi soktum. Zarfın üstüne gideceği kişiyi ve adresini yazdıktan sonra, usu ca yukarı çıktım ve tek battaniyemi entarimin altında gizlemek için eli den geldiğince sıkı katladım. Sonra, parmaklarımın ucuna basa ba tekrar merdiveni indim. Mantom kaynatılıp toprağa gömülen giysileri den biri olduğu için battaniye bana manto görevi yapacaktı. Bay Emily hâlâ kütüphanedeki işiyle meşguldü. Gaz lambasının ölgün ışı kapı aralığından dışarı taşıyordu. Buna rağmen, kadının beni duymadı na emin olmak için biraz bekledim. Emin olunca hızlı adımlarla sok kapısına yürüdüm. Kapı onu açmaya girişti̇ğimde fena halde gıcırda ben de bu yüzden onu santim santim araladım. Yeterli bir aralık açılı ca hemen dışarı süzüldüm, battaniyeyi de hemen açıp omuzlarıma s~ dım.

Şubat sonunun havası, özellikle güneş ufuktan ufuğa uzan yoğun bulutların arkasında saklı olduğundan, hâlâ çok soğuktu. Zat vakit de akşama yaklaşıyordu. Uzun bahçe yolunun ötesindeki patik ya bakınca, cesaretim enikonu kırıldı. Dünya o kadar haşin gözüküyo du ki. Ağaçlar çıplaktı, otlar ve çalılar da hâlâ kahverengi ve sarıydıl Kara kuşlar çıplak dalların üstünde içi doldurulmuş gibi duruyor bana sanki kuşkuyla bakıyorlardı.

Bir tek mektup postalamak için hayli uzağa yürüyecektim, ama işi yapmaya kararlıydım.

Battaniyeyi önüme çektim ve yürümeye başladım. Uzun bah yolunun tam sonuna vardığım sırada kar yağmaya başladı. Kar tanel önce ufak ufak düşüyordu, ama sonra giderek büyüdü. Yolun

bölümleri yumuşaktı, ama bazj yerlerde toprak kaya gibi sertleşmişti, ben de çorapsız giydiğim çizmelerimle kayarak düşme tehlikesi geçiri¬yordum. Soğuk hava battaniyemde kendine geçitler bularak basit elbi¬semi aşıyor ve tenime ulaşıyordu. Titriyor, ısınmak için elimden geldiğin¬ce çabuk yürümeye çalışıyordum.

Şimdi yoldan biri geçse ne olurdu. Bunun, sırf 'Meadovvs'a hizmet etmek için açılmış bir yol olduğunu bile bile birinin geçmesi için dua etmeye başlamıştım. Hava kararırken kar taneleri daha da beyazlaştı ve büyüdü. Rüzgâr da sertleştiğinden kar taneleri çok geçmeden etrafım¬da fır fır dönmeye, yüzümü de kırbaçlamaya başladı, öyle ki çoğu zaman gözlerim kapalı olarak yürümek zorunda kaldım.

Yol bana yabancı olduğundan ayağımın bir tümseğe takılmasıyla yere kapaklandım. Bir çığlık attım ve düşüşümün hızını kesmek için elle¬rimi öne fırlattım. Çakılların üstüne düştüğümden avuçlarım fena halde sıyrılmıştı. Düşüş beni çok sarsmıştı. Bir daha kalkamayacağımı san¬dım. Karnımın alt bölümüne şiddetli bir sancı ok gibi saplanmıştı.

Aman Tanrım, bebek, diye düşündüm. Ellerime ve dizlerime abana¬rak doğrulurken soluğumu tutuyordum. Battaniye de açılıp hemen üstümden kaydığından vücudum rüzgâra ve kara karşı savunmasız kal¬mıştı. Buz gibi karlar ensemden sırtıma süzülüyorlardı. Trisha'ya yazdı¬ğım mektubu düşürdüğümü farkedip onu aramaya başladım. Onu bul¬duktan sonra, ayağa kalktım ve battaniyeyi vücuduma yapıştırırken derin soluklar alıp vermek zorunda kaldım. Karnımdaki ağrı hafiflemişti, ama şimdi de avuçlarım, içlerine iğneler saplanmış gibi sızlıyordu.

Hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladım. Durumumu daha da kötüleştir-miştim. İleriye doğru adımlar atarken sırtımın alt bölümünde bir ağrı his¬settim. Ağrı gitgide daha çok arttı ve keskinleşti. Soluk alabilmek için iki¬de bir durmak zorunda kalıyordum, ama ağrı buna rağmen hafiflemedi. Çelikten parmaklar sanki beni kavramış sıkıyorlardı. Paniğe kapılıp koş¬maya başladım. Kar da o kadar yoğunlaşmıştı ki artık iki adım ötemi bile zor görüyordum. Tekrar düşüp yine ellerimi sıyırdım. Bu kez ayağa kalkınca sendeledim.

Hava da ne kadar çabuk kararmıştı. Acaba doğru yöne mi gidiyor dum? Sola mı dönmem doğru olurdu yoksa sağa mı? Yolumu kaybot mekten ve soğukta ölmekten korkarak koşmaya başladım. Bu arıtdn

midem bulandığından altına ellerimi dayamak zorunda kaldım, dolayı sıyla da omuzlarımdan aşağı kayan battaniyeyi kaybettim. Ama onu yer den almak için durmadım. Soluksuz kalıp ister istemez durana kada koştum. Hiç durmadan koşuyor, koşuyordum. Ayağım yolun yumuşa bölümünde bir yere saplandı, onu çektiğimde de ayağım ayakkabısı olarak çıktı. Sanki toprak beni yutmayı aklına koymuştu. Öylesine pahi ğe kapılmıştım ki, sağ ayağım çıplak olarak koştuğumun bile farkınd değildim. Koştum, koştum, tâ ki soluğum kesilip de durmak zorund kalana kadar koştum. İşte o zaman midemi tutarak ve bütün vücudu dayanılmaz ağrıların pençesinde kıvranarak dizüstü düştüm ve hıçkı maya başladım.

Birdenbire bir motor sesi duyup başımı kaldırdım. Luther'in kamy neti hemen önümde, tamponu neredeyse suratıma değecek kad yakın olarak durunca haykırdım. Adam aracından inip ayağa kalkmam yardım etti. Ama ben hemen hemen kendimde değildim, ellerimle aya lafım soğuktan uyuşmuştu. Luther beni kucaklayıp kamyonete taşıdı Başım devrilip cama çarptı. Dişlerim öylesine takırdıyor ki kırılacakları sandım. Luther eski kahverengi battaniyeyi üstüme attı. Kamyoneti ge çevirip tekrar bahçe yoluna girdi. Pek uzağa gidemediğim, ileriye koş cağıma daireler çevirdiğim anlaşılıyordu.

Luther kamyoneti çiftlik evinin arkasına sürdü ve beni arka kapıda içeri taşıdı. Bayan Emily, yanında Charlotte olduğu hale bembeyaz b yüzle kollarını sıska göğüslerinin altında çaprazlamış durumda b nöbetçi gibi duruyordu.

Yaşlı kadın, «Seni küçük sersem!» diye tısladı. «Yine şanslıymışsı ki Luther, senin kafası doğranmış bir piliç gibi koştuğunu görmüş. B yaptığından dolayı asıl senin kafanı uçurmak gerekir ya.»

Yaşlı kadının bir işareti üzerine Luther beni kilere soktu ve küveti içine daldırdı. Sonra çıkıp gitti, Bayan Emily de yaklaşıp ıslak ve kirle miş entarimi üzerimden sıyırdı. Titrememem ve dişlerimin takırdaması b' türlü durmuyordu. Luther içeriye kovalar dolusu sıcak su taşımay koyuldu. Suyun yüzeyi yükselip de vücudumun büyük kısmı suyun altı da kalınca belimin aşağısında müthiş bir yorgunluk duymaya başladı Artık çıplaklığımı da düşünmediğimden arkama yaslandım ve Luther-'i

omuzlarıma ve göğüslerimin üstüne sıcak suyu dökmesine katlandım. Bayan Emily sonunda bu kadarının yettiğini bildirdi.

«Çık dışarı,» diye emredip bana bir havlu uzattı. Ağır ağır kalktım ve Charlotte'un yardımıyla küvetin içinden çıktım. Bayan Emily hemen havluyla vücudumu sardı.

«Ayakkabılarının tekini kaybettiğini görüyorum,» diye devam etti. «Demek ki bundan sonra yalınayak dolaşmak zorunda kalacaksın. Ser¬semlere ve günahkârlara hiç tahammülüm yoktur. Çabuk, odana çık.»

Bacaklarım beni zor taşıyordu. Ayaklarımın altındaki soğuk zemin, bana, donmuş bir gölün üstünde yürüyormuşum gibi geliyordu. Mutfak¬tan geçtiğim sırada Charlotte kolumu tuttu, ama Bayan Emily bana en küçük bir yardım etmedi. Merdiveni çıkmak için çok zorlandım, bir ara öylesine başım döndü ki, bayılıp basamaklardan aşağı yuvarlanacağımı sandım.

Bayan Emily, «Devam et,» diye emretti. Ağzından çıkan kelimeler, çıplak omzuma çarpan bir kırbaçtan farksızdı. Derin bir soluk alıp tır¬manmayı sürdürdüm. Odama girdiğimde artık battaniyemin olmadığını anımsadım. Bayan Emily gaz lambasını yakar yakmaz durumu farketti.

«Orada battaniyeyi de kaybettin, değil mi? Ders olsun diye seni battaniyesiz bırakmalıyım,» diye beni haşladı.

Kadına karşılık vermeye gücüm kalmamıştı. Çarşafın altına sürüne¬rek onu ağzıma kadar çektim. Hani örtüyle yüzümü örtüp ölmek geli¬yordu içimden.

. Bayan Emily, Charlotte'a, «Git ona başka bir battaniye getir,» diye emretti. Bundan sonra benim nankörlüğüme ve zaten kötü olan bir durumu nasıl daha da beter ettiğime dair atıp tutmaya başladı. Charlot-te battaniyeyle dönüp onu üstüme yayana kadar gözlerimi açmadım.

Fısıltıdan farksız bir sesle, «Teşekkür ederim, Charlotte,» dedim. Kadıncağız gülümsedi.

Bayan Emily, «Bırak onu,» dedi. Charlotte odadan çıktıktan sonra, yatağıma yaklaşarak, «Bu havada nereye gideceğini zannediyordun' • diye sordu.

«Mektubumu postalamak istiyordum,» dedim.

«Evet, mektubunu.»

Bakınca, zarfı açıp içinden mektubu çıkardığını gördüm. «Zarf açıp mektubumu okumaya hakkınız yoktu,» dedim.

«Ne! Yine mi neyi yapmaya hakkım olup olmadığını söylüyorsun': Ne cesaretle birisine, benim aynaya baktığım takdirde şeytanı göreceği¬mi söylüyorsun? Ne cesaretle benim bağnaz bir din manyağı olduğu mu, bir insan olmadığımı söyleyebiliyorsun? Sen ki günahın izini vücu¬dunda taşıyorsun, ne cesaretle bir başkasına sıfatlar yakıştırabiliyor-sun? Bu Longchamp Baba da kim? Seni bebekken kaçıran adam m yoksa?» Yanıt vermememem üzerine yaşlı kadın sordu. «Sanki niçin öyle biriyle bağlantı kurmak istiyorsun?»

Sonunda yanıtı verdim. «Çünkü o sizin ve Cutler Nine'nin aksin iyi bir insan olduğu için.»

«İyi ha? Bebek çalan bir adam nasıl iyi olabilir? Konu, şeytanın senin içinde olup olmadığı değil zaten. Konu onu hiç içinden çıkarıp çıkaramayacağın.» |1H

«Şeytan sizin içinizde, benim değil,» diye mırıldandım. Gözlerimi açık tutmakta güçlük çekiyordum. «O sizin içi...» Arkasını getiremedim.

Bayan Emily söylenmeyi sürdürdü. Şeytanı, cehennemi ve nankör¬lüğümü diline dolamış, sürekli bana saldırıyordu. Bir süre sonra ağzın¬dan çıkan kelimeleri duymaz oldum, yalnız bir vızıltı duyuyordum. Böy¬lece derin bir uykunun koynuna yuvarlandım.

Saatlerden sonra karanlıkta uyandım ve bir süre nerede olduğumu anımsayamadım. Fakat kollarım, bacaklarım ve omuzlarımdaki ağrılar belleğimi tazelemekte gecikmedi. İnleyerek yatağın içinde öbür yanıma döndüm. Tam o sırada bir kibritin çakıldığını duydum ve mumun yandı¬ğını gördüm. Ölgün ışık Bayan Emily'nin yüzünü aydınlattı. Karanlıkta benim yanımda oturmuş, uyanmamı bekliyordu, Üzerime doğru eğildi. Yüzü benimkine yaklaştıkça kalbim hızlı hızlı çarpmaya başladı.

Boğuk bir fısıltı halindeki bir sesle, «Senin için dua ettim,» dedi «Başında gözcülük de ettim. Ama yaptıklarından dolayı pişmanlık duy mazsan, şeytan seni salıvermeyecektir. Şimdi ve her gece Tanrı'ya dua etmeni istiyorum, anlıyor musun? Vücudunda, şeytanın barınmasını engellemelisin.»

Gözleri için için yanan iki kor parçasından farksızdı. «Dua et!» diy emretti.

. «Yorgunum,» dedim. «O kadar yorgunum ki...»

«Dua et,» diye yineledi. «Şeytanı içinden kov. Dua et, dua, dua...»

«Tanrım,» diye başladım. Dudaklarım titriyordu. «Tanrım...»

Duanın sözlerini anımsayamamam üzerine, yaşlı kadın duayı bana şeytanın unutturduğunu iddia etti. Ama yakamı bırakmadı. Duayı bana tekrar ettire ettire, sonunda eksiksiz ve kusursuz olarak okuyabildim. Kadın o zaman mumu söndürdü ve gecenin karanlığı ve gölgelerle, en sıkıntılı anlarımızda yakamızı bırakmayan karanlık düşüncelerle tanışık olan biri gibi dışarıya süzüldü.

Tekrar uykuya dalarken başımdan geçenlerin bir karabasan olup olmadığından emin değildim.

Hiç Son Bulmayan Karabasanlar

Bundan sonraki günlerde ve haftalarda giderek daha uyuşuk bir hal aldığımı hissettim. Bütün duygularım sönmüştü sanki. Çiftlikte bir robot gibi dolaşıyor, hiçbir şey hissetmiyor, umursamıyor, etrafımdakileri ne görüyor ne de duyuyordum. Upland İstasyonu'na yürümeye kalkıştığım o öğleden sonra beni sarmış olan o korkunç soğuk, beni bir daha sal ".vermemişti sanki. Bu karanlıklar evine, uzayan gölgelere ve derin sessizliğe alışmıştım. Artık Bayan Emily'ye de meydan okumuyor, otoritesine ve emirlerine sorularla karşı gelmiydrdum. Bana ne yapmamı söylerse yapıyor. Nereye gitmemi söylerse gidiyordum.

Bir gün bana kütüphanedeki bütün kitapları indirtip tek tek bütün ciltlerin ve rafların tozunu sildirdi. Orada birçoğuna yıllardır el sürülmemiş yüzlerce kitap vardı. Yaprakları öylesine sararmış ve kurumuştu ki, biraz fazlaca bastırsam dağılıverecek gibiydiler. Bütün öğleden sonrayı kütüphanede geçirdim. Güneş batmaya yüz tutarken işimi bitirmemiştim. Bayan Emily akşam bulaşıklarını yıkadıktan sonra beni tekrar oraya döndürdü. Gaz lambasının ışığında çalışmak zorunda kaldım ve ancak vakit geceyarısına yaklaşırken hepsinin tozunu almayı bitirebildim.

Bitkin halde merdiveni tırmandım, o perişan odamda kendimi yatağa atabildiğim için de halime şükrettim. Ama ertesi sabah zamanında

uyanamadım, tam saatinde ortaya çıkmamam üzerine de Bayan Emily yukarı çıkıp bir bardak buz gibi soğuk suyu başımdan aşağı döktü. Bir çığlık atarak derin uykumdan fırladım. Göğüs kafesimde bir şeylerin yırtıldığını sandım. Duyduğum acı dayanılmaz derecedeydi, fakat Bayan Emily aldırmadı bile.

Tepeden bana bakarak, «Tembellik öldürücü yedi günahtan bir' tanesidir,» dedi. «Erken kalkar ve zamanında işinin başında olursan şeytana günahkâr bedenini kemirme fırsatı vermezsin.» Emretti. «Şim de kurulan ve doğru mutfağa in.»

Bu insafsızlığa bile isyan edemedim. Ne gururum kalmıştı, ne d vakarım. İşten işe, odadan odaya sürükleniyordum. Bayan Emil yemek masasında bir vaaz vermek istediği zaman da gülünç duruma düşürülüp örnek olarak gösteriliyordum. Bir Pazar günü beni uydurma kilisedeki ayine konu etti. Gerek Luther'in gerekse Charlotte'un gözlerinde bana karşı bir acıma okur gibi oldum.

Ama çaresizdim ve tamamen unutulmuş olduğum anlaşılıyordu. Annem beni bir kere olsun aramamıştı, ben de Trisha'yla, Jimmy'yle ya da Longchamp Baba'yla bağlantı kuramamıştım. Benim için şimdi yapılacak tek şey zamanımı doldurup güzel ve sağlıklı bir bebek: Michael'in bebeğini doğurmaktı.

Bebeğimi düşlemem günümün tek hoş anlarını oluşturuyord Bazan yaptığım işi bırakıyor ve iki avucumu mideme bastırıyordu Gözlerimi kapayıp bebeğin küçük yüzünü düşlüyordum. Hayalimde bir kız vardı. Benim sarı saçlarımı, ama Michael'in safir mavisi gözlerini almış bir kız bebek. Sağlıklı ve pembe bir yüzü, neşeli ve canayakın bir kişiliği vardı. Onu kollarımın arasında tutacağım anı yaşamaya sabırsızlanıyordum.

İçinde bulunduğum korkunç koşullara ve yazgımın bana vurduğu tokatlara rağmen, bebeğin doğumundan sonra mutlu olaylar yaşamayı düşlüyordum. Bebek şansımın değişmesini hızlandıracaktı. Her nasıls-ikimize güzel bir hayat kuracaktım, o da güzel ve iyi bir kız olarak ye[1] şecekti. ikimizin güneşte veya güzel bir kumsalda el ele yürüdüğümü saatlerce hayalimde canlandırabiliyordum.

Hiç kuşkusuz ona ad bulmaya da çalışıyordum. Bir ara ona Lon

champ Anne'nin adını vermeyi düşünmüştüm, ama sonra sırf kendisine ait bir kimliği olmasının daha doğru olacağına karar verdim. Fırsatını buldukça kütüphanedeki tozlu eski kitapları karıştırıyor ve bir eşi daha olmayan adlar arıyordum. Bir öğleden sonra Bayan Emily beni kitapları karıştırırken yakaladı.

Kuşkuyla dolu çipil gözlerini yüzüme dikerek, «O kitaplarda ne arıyorsun?» diye sordu. «Benim kitaplarımda erotik ya da şehveti kışkırtıcı pasajlar yoktur.»

«Benim aradığım şey başka,» dedim. «Aslını sorarsanız, bebeğime ad arıyorum.»

Bayan Emily çirkin çirkin sırıttı. «Eğer kız olursa ona iffet ya da meziyet anlamına gelen bir ad tak. Eğer oğlansa, havarilerin adları arasından bir seçim yapabilirsin.»

Sesimi çıkarmadım. Bu kadının önerdiği herhangi bir ismi reddeceğime kuşku yoktu. Kızlarda Christie adını seviyordum, ama çocuk erkek olursa ona ne ad takacağımı bilemiyordum. Şimdi düşündükçe, Michael'in bir gün olsun benimle adları gözden geçirmediğini anımsıyordum. Başından beri bir baba gibi ilgili gözükmediğine bakarak şüphelenmem gerekirdi. Hâlâ o adamı merak ediyordum. Şimdi yeni bir ilkbahar yapımında yıldız rolünde olduğundan eminim.

Luther'e bakılırsa bu yıl güneyde ilkbahar gecikmişti, bu da bahçede dikim işini allak bullak edeceğe benzerdi. Ağaçlar tomurcuklandığı, otlar da yeşermeye başladığı halde, havalar Nisan başından önce ısınmadı. Bununla birlikte, iyileşen havanın, kuşların ve tomurcuklanan çiçeklerin keyfini çıkarmaya fazla bir fırsatım olmayacaktı. Bayan Emily'nin görev listesi beni bütün gün meşgul ediyordu. Ve daha sıcak günlere ve gecelere rağmen, büyük çiftlik evi bana ısınmış gelmiyordu. Perdeler açık olduğu zaman pencerelerden içeriye akan güneş, bu karanlık ve kasvetli eve girdiğinde sanki gücünü kaybediyordu.

Yedinci ayıma girdiğim sırada karnım çok büyümüş, bedensel çabalar ise beni nefes nefese bırakmaya başlamıştı. İkide bir de deneyimli bir ebe olmasıyla övünen Bayan Emily, görevlerimi hiçbir şekilde azaltmamıştı. Taşları silmem için yerlere diz çökmemde ve silinip temizlenecek ağır möbleleri çekmemde ısrar ediyordu. Yükümü artıyordu bile denebilir.

Bir sabah tabakları, tencereleri yıkamayı ve mutfağın taşlarını silme¬yi bitirdiğimde çalışmamı denetlemeye geldi. Gösterdiğim çabadan kadar bitkin düşmüştüm ki, hâlâ midemi tutarak yerde oturuyor ve derin soluklar alıp veriyordum. Yaşlı kadın tepeme dikilmiş, bana ve tamamladığım işe bakıyordu.

«Temiz su kullanmak için arada bir kovayı boşaltmadın mı?» diyi sordu.

«Boşalttım, Bayan Emily,» dedim. «Her zamanki gibi üç kova s[1] kullandım.»

Yaşlı kadın mutfakta ağır ağır yürüyerek, «Hıh,» dedi. «Bu taşi sanki el değmemiş gibi görünüyor.»

«Bu yerler çok eski ve çok da aşınmış, Bayan Emily,» dedim.

Yaşlı kadın, «Beceriksizliğini örtmek için mutfağın taşlarını suçla ma,» diye bağırdı. Ayakkabısının ucuyla yerde gözle görünmeyen bir çizgi çizerek, «Şuradan şuraya kadar olan kısım yeni baştan silinecek.»

«İyi ama niçin?»

«Kirli su kullandığın ve geçtiğin yerleri ayaklarınla daha fazla kirletti¬ğin için. Böyle bir yerde insan nasıl yemek yiyebilir?» Yaşlı kadın ağzı" çarpıtmıştı. Gözleri ateş saçıyordu. Bir insan ancak bu kadar çirkin ' korkunç olabilirdi.

«İyi ama daha cilalanacak möbleler var, ayrıca bugün kütüphan deki pencerelerin camlarını temizlememi istemiştiniz,» diyecek oldum. |

«Yapacağın öbür işler umurumda değil. Bir işi kötü yaptıktan sonr onu yapmak ne işe yarar. Evet, bu yerleri yeni baştan sileceksin!»

Yalvarmaya başladım. «İyi ama, hamileliğim çok ilerledi, Bay Emily. Bu işleri yapmak benim için tehlikeli değil midir?»

«Tabii ki hayır. Ancak senin gibi şımartılmış ve gevşek biri böyle düşünebilir. Ne kadar ağır çalışırsan, doğum anında o kadar güçlü olur¬sun.»

«Ama ben yorgunum. Şimdi uyumak bile benim için zorlaştı...»

Bayan Emily'nin karşılığı yeri işaret ederek, «Burayı derhal temi le!» diye bağırmak oldu. «Ya da zamanın gelince, Luther'e, domuzla birlikte doğurman için seni ahıra kapattırırım.»

«Bir doktora görünmem lazım,» diye mırıldandım. Daha fazlası da söylemek isterdim ama, canavar ruhlu kadının, tehdidini yerine getir-

meşinden, sonuçta da bebeğimin ölümüne neden olmaktan korktum.

Zar zor ayağa kalktım ve kovayı tekrar doldurmaya gittim. Sonra, suyu sabunla köpürttüm ve Bayan Emily'nin işaret ettiği yere geldim. Kendisi kapıda durmuş, çalışmamı seyrediyordu.

«Bezi daha kuvvetli bastır. Yerleri ovarken de daha büyük daireler çevir,» diye emretti. «Bir de kızkardeşimin otelinde oda hizmetçisi olarak çalıştığını söylüyordun.»

«Çalıştım, ama hiçbir zaman bu gibi işler yapmak zorunda değildik!»

• «Öyleyse o otel pek pişmiş. Kızkardeşime şaştım doğrusu. Zaten daima ailenin gözdesi, babamın gözbebeğiydi ve payına düşen işi yapmazdı. Bir yolunu bulup kendi işini ya bana ya da aptal Charlotte'a yaptırırdı. Hâlâ da başarıyor bunu.» Bayan Emily yine emretti. «Sana söylüyorum: daha sıkı bastır, daha geniş daireler çevir.»

Elimden geleni yaptım, işim bitince de ayağa kalkamadığımı farkettim. Sırtım öylesine ağrıyordu ki, soluk alabilmek için duvara yaslanmam gerekti.

Zamanım ilerledikçe, eskiden öğleden sonranın ileri saatlerinde sona eren görevlerim şimdi akşam saatlerine dek sürüyordu. Her şey bitince karanlık evde tek başıma, elimde bir mum tutarak odama çıkmam gerekiyordu. Merdiveni tırmanmam da giderek zorlaşıyor ve daha çok zaman alıyordu. Bayılmaktan ya da düşmekten ödüm kopuyordu. Bu durumda bebeğimi kaybetmem işten değildi.

Yedinci ayın sonuna doğru bir akşam tam görevlerimi bitirmiş ve sürüne sürüne dolaptan farksız odama çıkmıştım ki, Bayan Emily arkamdan asker adımlarıyla içeri girdi. Koridorun gölgeli bir köşesinde beni beklemiş olduğu hemen arkamda belirmesinden belliydi. Elinde gaz lambası vardı. Ayrıca büyük bir kese kâğıdının içinde bir şey taşıyordu.

Benim dönüp ona şaşkınlıkla bakmam üzerine, «Muayene zamanı geldi,» dedi.

«Ne demek istiyorsunuz?» diye bağırdım. O kadar yorgundum kl gözlerimi açık tutmakta zorluk çekiyordum.

«Seni muayene etmem lazım,» diye yineledi.

«İyi ama niçin şimdi?» diye inledim. «Çok yorgunum, uyuma zamn nım geldi.» .

«Ne yani, programımı senin gereksinmelerine göre ayarlamamı mı istiyorsun?» Emretti. «Çıkar şu elbiseyi.»

İstemeye istemeye entariyi başımdan sıyırmaya giriştim. Ama kadın, sabırsızlığından entariyi yakalayıp hızla çekti. Bu arada beni az daha yere yuvarlıyordu. Kollarımla şişmiş göğüslerimi örttüm ve yaşlı kadına sert set baktım. O, avucunu\sert bir hareketle karnıma dayadı ve o kadar kuvvetli bastırdı ki, bir çığlık atmaktan kendimi alamadım.

«Tahmin ettiğim gibi,» dedi. «Kabız olmuşsun.»

«Hayır, değil,» dedim. «Yanılıyorsunuz...»

«Sen ne bilirsin? Bunca yıl düzinelerle bebeğin dünyaya gelmesine yardımcı olduktan sonra, gebe bir kadının ne zaman kabız olduğunu ye bu kabızlık durumunun, rahim ve cenin üzerinde gereksiz baskı yaptığı¬nı bilmeyeceğimi mi sandın?»

«İyi ama...» Başımı salladım. Haklı mıydı acaba? Acaba bu yüzden mi solunmakta o kadar güçlük çekiyordum.

«itiraz istemem,» dedi. «Bebek için en iyi olanı yapmak istiyorsun, değil mi?»

«Evet,» dedim. «Tabii.»

«Güzel.» Elini kese kâğıdının içine sokarak büyük bir şişe hintyağı ve kocaman bir bardak çıkardı. Şişeyi açtı ve bardağı ağzına kadar dol¬durdu. «Bunu iç,» deyip bardağı bana uzattı.

«Hepsini mi içeceğim?»

«Evet hepsini içeceksin. Bir şeye ne kadar gereksindiğini sanırım ben bilirim. İç dedim.»

Bardağı dudaklarıma götürdüm, gözlerimi kapadım ve yuttum, yut¬tum. İğrenç tatlı sıvı mideme indikçe fokurduyordu. Derken Bayan Emily ikinci bir bardağı da doldurmaz mı...

«Bunu da içeceksin,» diye bardağı suratıma dayadı. «İç!» diye gür ledi.

Çaresiz bardağı aldım ve elimden geldiğince çabuk boşalttım.

Bayan Emily, «Güzel,» dedi. «Bu, içini dışını temizleyecek ve rahmi¬nin üstündeki basıncı hafifletecek.» Lambanın ölgün ışığında güiümsedi-ği görülüyordu. Zamanım giderek yaklaştığına göre, belki şimdi iddiası¬nı kanıtlamak için bile olsa bir ebe gibi davranırdı. Hemen hemen boşal

mış hintyağı şişesini bardakla birlikte kese kâğıdının içine koydu. «Artık entarini giyebilirsin,» dedikten sonra da odadan çıktı.

Aradan çok geçmeden feci bir kramp karnımı mengene gibi kavradı. İkinci gelişinde beni ikibüklüm etti. Arkasından sancılar birbirini izlemeye başladı. Elimden geldiğince çabuk yataktan fırladım ve lambayı yakmayı dahi düşünmeyerek karanlıkta tuvaletin kapısına koştum. Kapı daima sıkıştığı için tokmağı olanca gücümle çektim. Ne.çare ki tokmak bu kez elimde kaldı ve hamle beni arkaya savurdu. Düşüp sert bir şekilde kabaeîlerimin üstüne oturmamı önleyemedim. Bu çarpma korktuğum kazaya yol açtı.

Barsaklarımın isyan etmesi üzerine, «Oh hayır!» diye bağırdım. Ama bütün yapabildiğim orada yatarak işin bitmesini beklemek oldu. Sbnra, daha fazla kirlenmemek için elimden geldiğince dikkat ederek kirlenmiş elbisenin içinden sıyrıldım. Onu yuvarladım ve tekrar tuvalet kapısına döndüm. Elimi, tokmağın bulunduğu deliğin içine soktum ve kapı açılana kadar çektim. Sonra yıkanmak için içeri girdim. Ancak, temizlenmek için kullandığım havluyla bez yeterli değildi. Karanlık içinde el yordamıyla yatak odasına döndüm ve Bayan Emily'ye seslenmeye karar verdim. Fakat daha ağzımı açmama fırsat bulamadan karnım yine guruldamaya başladı. Bu kez tuvalete yetiştim. Ama barsaklarım yine zıvanadan çıktı. Her şey olup bittikten sonra kendimi o kadar zayıf ve halsiz hissediyordum ki, ayakta durmam bile olanaksızdı. Karnım sancıyordu. Soluk almakta güçlük çekiyordum. Kalbim de o kadar şiddetli çarpıyordu ki göğsümü parçalayacak sandim.

Beni duyup yardımıma gelmesi umuduyla, «Bayan Emily!» diye bağırdım. «Bayan Emily!» Kulaklarımı açtım, ama hiçbir yanıt ve koridorda hiçbir ayak sesi duyamadım. Sonunda bulunduğum yerden bağırışımı asla duyuramayacağıma karar verdim.

Olan bitenlerden dehşet duyarak zar zor ayağa kalktım ve yatağıma kadar süründüm. Karnımdaki sancı arkama doğru yayıldı ve daha da yoğunlaştı. Tuvalete bir kere daha gitmek zorunda olduğumu anlamıştım. Hem de gecikmeden... Yataktan aşağı kaydım ve ellerimle dizle rimin üstünde sürünerek zamanında tuvalete ulaştım, ama artık tüm gücümü yitirmiştim. Tekrar yatağıma dönecek halim yoktu, inleyerek

yere çöktüm. Bağıramayacak kadar halsizdim. Bebeği kaybetmek tehlikesiyle karşı karşıya olduğumu biliyordum, ama elimden bir şey gelmiyordu.

Allahtan ki sancı hafiflemeye başlamıştı. Gözlerimi kapayıp mideml| tuttum. Sabah olunca Bayan Emily beni orada buldu. Tuvalette yerde uyuyakalmıştım.

«Bu ne iğrençlik!» diye bağırdı. «Şu odanın haline bak. Domuzlarımdan da betermişsin sen!»

Kalkmaya çabalayarak, «Bayan Emily,» diye inledim, «Zamanında-tuvalete yetişemedim. Bana çok fazla hintyağı içirdiniz.» Kendimi tutamayarak ağlamaya başlamıştım.

«Kendine bakamayacak kadar sersem olan sen, beni nasıl bir yanlış yapmakla suçlayabilirsin.»

«Ben sersem değilim. Ama az daha bebeği düşürüyordum.» Kadının gülümsediğini görünce dayanamadım. «Bebeğimi düşürmemi istiyorsunuz,» diye bağırdım. «Onun için yaptınız bunu ve onun için bana o kadar ağır işler gördürüyorsunuz.»

«Vay seni nankör, iftiracı... Ben hiç öyle şey yapar mıyım.» Gözlerini kıstı. «Ben hiçbir bebeği anasıyla babasının günahı yüzünden cezalandırabilir miyim sanıyorsun? Kendini toparla yoksa ahırın yolunu tuttuğun gündür. Zaten ahırlardaki hayvanlardan farklı davrandığın yok.»

Ekledi. «Şimdi Charlotte'u başka bir havlu, bez ve temiz bir elbiseyle buraya yollayacağım. Temizlenmeni, sonra da sabahı bu odayı temizleyerek geçirmeni istiyorum. Ancak o zaman aşağı inebilir ve bir şey yiyebilirsin. Anlıyor musun beni, iğrenç yaratık!» Bu son hakaretten sonra hızlı adımlarla dışarı çıktı.

Charlotte öteberimi getirene kadar taşların üstünde kaldım. Aklım karışmış da onları aşağıda mı bırakmıştım? Son birkaç gün o kadar didinmiş, o kadar yorulmuştum ki, belki de öyle olmuştu. Ama Bayan Emily'nin bütün bunları kasten yapmış olması olasılığı daha kuvvetliydi.

Charlotte, «Hıh,» deyip burnunu tuttu.

«Çok üzgünüm, Charlotte. Ama teşekkür ederim,» diyerek eşyamı elinden aldım. «Odamda bir pencere olsaydı açardım onu,» diye öfkeyle ekledim. Kadıncağız ben yıkanıp temizlenirken kapıda durup bekledi.

Benim savaştan çıkmış gibi bir halim vardı. Temizlenebildiğim için mut¬luydum, öyle ki arkama geçirdiğim çirkin entari temiz olduğu için bile mutluluk duyuyordum.

Ben odamı temizlemeye girişirken Charlotte, «Aynı şey benim de başıma gelmişti,» diye üzgün bir tavırla itiraf etti.

«Aynı şey mi?» Durup kadının yüzüne baktım. «Yani benim gibi mi hasta oldun?»

«Evet. Emily, bebeğin sivri kulakları ve şeytanın tohumu olduğu için bunları çektiğimi söyledi.»

Charlotte'a bakakalmıştım. Bütün bunlar - oyuncak çıngırak, bir bebek için yapılan nakışlar, kendi hamileliğinden söz etmeler - ne demekti? Bütün bunlar gerçek mi yoksa geri zekâlı kadıncağıza hayal gücünün oynadığı bir oyun muydu?

«Charlotte, o bebeği ne zaman doğurdun?» diye sordum.

«Charlotte!» Bayan Emily'nin sesi koridorda çın çın çınlıyordu. «Ona o eşyayı vermeni ve temizlenmesi için onu bırakıp gitmeni söyle¬miştim.»

Charlotte dönüp uzaklaşmaya girişti, ama sonra bir duraklayarak döndü ve bana baktı. Yüzünde meydan okur gibi muzip bir ifade vardı.

«Dün,» dedi ve kaçtı.

Dün mü? Neredeyse ben de gülüyordum. Charlotte'da zaman kav¬ramı gerçekten de hiç yoktu. Ama bu, bana bütün anlattıklarının hayal ürünü olmasını gerektirmezdi, öyle değil mi? Ama eğer evlilik dışı bir hamilelik geçirdiyse. Bayan Emily gerçekten ona da bana yaptıklarının aynını mı uygulamıştı? Bu sorumun yanıtını herhalde Bayan Emily'den alamazdım. Ona Charlotte'un hiç hamile kalıp kalmadığını sorarsam, kadıncağızı dinlediğim ve hayal kurması için ona cesaret verdiğimi ileri sürerek beni cezalandıracağını biliyordum.

Ama gerçeği öğrenmek zorundaydım. Benim için ve bebeğim için çok geç olmadan.

Hamileliğimin sekizinci ayına girdiğimde, Bayan Emily fazla kilolu olduğuma karar verdi. Bunun için de yiyeceklerimden kısıntı yapın.ıvı uygun gördü. Bazı günler o kadar çok acıkıyordum ki, ne bulursam,

hatta bayat ekmekleri bile, yiyordum. Yaşlı kadın erişebileceğim yerler-; de hiçbir şey bırakmadığından gizli gizli yiyecek bir şeyler kaçırmak zorunda kalıyordum. İki lokma yemeğimi bitirdikten sonra, masada otu¬rup Bayan Emily'le Charlotte'un yemeği sürdürmelerini seyretmek; zorundaydım. Sonunda, yıkanması için bana verdiğinde Charlotte'un tabağında kalan artıkları bile yalayacak duruma geldim.

Yiyeceğimde kısıntı yapıldığı halde,, gördüğüm işlerde herhangi biri eksilme yoktu. Üstelik bebeğimi şimdi karnımın çok daha aşağısında taşıyordum. Artık eğilemiyordum, yerdeki bir şeyi almak için dizlerimi bükmek zorunda kalıyordum. Nisan sonlarında bir gün Bayan Emily evdeki eşyayı havalandırma zamanının geldiğine karar verdi. Bunun ne demek olduğunu önce anlayamadım. Ama sonra, benim ne yapmamı istediğini kavradım.

Önce, evdeki bütün halıları dışarı çıkarmamı ve onları döverek toz¬larından arındırmamı istiyordu. Sonra, her türlü şilte ve yastığı da çıka¬rıp aynı şekilde dövmem gerekecekti. İtiraz etmeye kalkışmam üzerine, Charlotte'a bana yardım etmesini emretti, Charlotte da bunu seve seve kabul etti. Kadıncağız kendisine anlamlı bir iş verilince mutlu oluyordu. Onunla birlikte kütüphanedeki halıyı yuvarlamakla işe başladık. Charlot-te bu işin en ağır bölümünü yaptı, ama halı rulosunu dışarı taşımak dayanılmaz bir yüktü. Halının ağırlığını paylaştığımız halde, çok fazla zorlandım. Midemin çekildiğini ve neredeyse yırtıldığını hissediyordum. Kenarda duran Bayan Emily kartal bakışlarını üzerimizden ayırmıyordu. Halıyı her nasılsa sundurmaya kadar sürükleyebildik ve orada parmaklı¬ğın üzerine serdik. Sonra halıları dövmeye giriştik. Toz bulutları beni az daha boğuyordu.

Biraz dinlenmek için ara verdiğimizde Charlotte, «Bugün erken kalkmak zorunda kaldım.» dedi. «Bebek beni uyandırdı.»

«Charlotte, bebeğin cehenneme gittiğini söylediğin halde, evde' nasıl bir bebek olabilir?» diye sordum.

«Emily bazan bizi görmeye gelmesine izin veriyor. Ama onun, bibe¬ronunun verilmesi için ağladığını duyana kadar geldiğini anlayamıyo¬rum.»

Bayan Emily'nin bir yerlerden bizi dinlemediğinden emin olunca, «Peki, bebek şimdi nerede, Charlotte?» diye sordum.

«Bebek odasında. Başka nerede olacak,» dedi ve bir çocuk türkü¬ sü okuyarak tekrar halıyı dövmeye başladı.

O an kararımı verdim. Bu gece Bayan Emily'nin uyuduğundan emin olunca yapmam yasaklanan şeyi yapacaktım: evin batı bölümüne geçip orada bazı araştırmalar yapacaktım.

Evdeki öteberinin havalandırılması bütün ay yapmak zorunda oldu¬ ğum işlerin en çetiniydi, ama bana hiç değilse dışarıda olma ve ılık ilk¬ bahar gününün tadını çıkarma olanağını vermişti. Mavi gökle üstünde yol alan süt beyazlığındaki bulutların insana ne denli mutluluk duyurabil- diğini unutmuştum. Esinti de çok hoştu ve saçlarımın serbest kalmış tel¬ lerini uçuruyordu. Hayatımın daha mutlu ilkbahar günlerini, Jimmy ile benim çok genç olduğumuz ve hayatlarımızın gerçekte ne kadar çetin ve acı olduğunu tam olarak kavrayamadığımız günleri anımsatmıştı. En azından kavrayamayan bendim. Sanırım, Jimmy oldu bitti yoksulluğu¬ muzun bilincindeydi ve buna içerliyordu.

İkimiz de birbirimizden haber almayalı çok uzun zaman geçmişti. Artık onu unuttuğumu ya da artık umursamadığımı zannetmesinden kor¬ kuyordum. Bebeğin doğumunu ve 'Meadovvs'dan ayrılacağım günü iple çekmemin bir nedeni de Jimmy ile, eğer mümkünse, tekrar bağlan¬ tı kurmaktı. Bir yandan da, yaptıklarımı ve bütün başıma gelenleri duy¬ duğunda, artık benimle bir ilişiğinin olmasını istememesinden korkuyor¬ dum.

«Hayal kurmayı bırak!» Bayan Emily pencerelerin birinden bana bağırıyordu.

Divanın yastıklarını aldım ve içlerinde kim bilir ne kadar zamandır yuva yapmış tozları dövdüm.

Bayan Emily herhalde yaptığımız işin miktarını beğenmiş olacaktı ki, akşam yemeğinden sonra kitap okuyabileceğimi ya da istediğim kadar erken yatabileceğimi söyledi. Ben, fırsattan yararlanıp kütüphane¬ ye girdim ve rafları temizlerken elime geçen bazı aile fotoğraflarını ince¬ lemeye giriştim. Albümün sayfalarını çevirerek Cutler Nine, Bayan Emily ve Charlotte'un çocukluk resimlerini gözden geçirmeye başla dım.

Cutler Nine üçünün içinde en güzeliydi. Bayan Emily'nin daha çocukken sıska bir yüzü, katı ve soğuk bakışlı gözleri vardı. Charlotto o

zaman da tombulcaydı, ama yüzünde hep bir çocuğun masum ve mut¬lu ifadesi farkediliyordu. Bazı fotoğrafların arka planında ise Luther seçi-lebiliyordu. Bir zamanlar uzun boylu ve yakışıklı bir erkek olduğu anlaşı¬lıyordu. Booth Anne ve Booth Baba'nın bütün resimlerinde Booth Baba oturuyor, Anne Booth ise onun arkasında ayakta durarak elini onun omzuna dayıyordu. İkisi de gülümsemiyordu, belki de gülümsemenin şeytanı davet olacağına inanmışlardı. Arazinin resimleri gözü okşuyor¬du. Bundan da çiftliğin £>ir zamanlar iç açıcı ve zengin bir yer olduğu belli oluyordu. Her şeyi böylesine dramatik şekilde değiştiren ve bu aile¬yi bu denli korkunçlaştıran güçlere ve olaylara akıi erdiremiyordum.

Bütün bu sırları düşünmek bana evin batı bölümünü keşfe çıkmak kararımı anımsattı. Biraz dinlenmek ve Bayan Emily'nin uyuduğundan emin olacağım çok ileri saatlere kadar beklemek için odama çıktım. 0 günkü ağır işlerden ne kadar yorulduğumu bilememişim meğer, çünkü başım yastığa değer değmez âdeta kendimden geçtim. Tekrar uyandı-ğımda sabah olması yakındı, ama keşfe çıkmam için ortalık hâlâ yeterin¬ce karanlıktı.

Yataktan kalkıp gaz lambasını yaktım, sonra karanlık koridora çrk-1tim ve Charlotte'un hayallerinde bir gerçek payı olup olmadığını anla¬mak için batı bölümünün yolunu tuttum.

Merdiven başına varınca bir duraklama anı geçirdim. Evin iki bölü¬münün arasında sanki göze görülmeyen bir duvar vardı ve ben bu sınırı aştığım an Bayan Emily'nin tüm öfkesini üzerime çekmek tehlikesinde olacaktım. Batı bölümünün koridoru zifiri karanlıktı, benim ise neyin nerede olduğu hakkında en ufak bir fikrim yoktu, ama sağ duvarı izleye¬rek ilerlemeyi sürdürdüm.

Benim koridorumda olduğu gibi burada da bazı dekoratif möbleler ve birçok eski tablo vardı. Booth Anne ile Booth Baba'nın da iki büyük portresini gördüm. Bütün öbür resimlerinde olduğu gibi bunlarda da iki¬si de gülümsemiyor, öfkeli ve mutsuz gözüküyorlardı. Bu portreler iki kapının tam karşısındaki duvarda asılıydı. Durup kulak verdim. Burası Bayan Emily'nin mi odasıydı, yoksa Charlotte'unki mi? Tokmağı yavaş-ça çevirdim ve kapıyı omzumla ittim. Kapı önce kımıldamadı, ama son¬ra aniden açılmasıyla az kalsın odanın içine yuvarlanıyordum.

Yanlışlıkla Bayan Emily'nin odasına girmiş olmam korkusuyla lambayı yükseğe tuttum, ama hemen sonra bu odada yıllardan beri kimsenin kalmadığını anlamam üzerine lambayı dolaştırarak etrafıma bakındım. İçinde meşeden büyük bir yatak bulunan çok geniş bir odaydı burası. Yatağın hemen hemen tavana kadar yükselen kolonları ve yarım ay biçiminde dev bir baş tahtası vardı. Yatağın üstünde hâlâ yastıklar ve yorganlar duruyordu, ama her tarafı kaplayan örümcek ağlarına bakılırsa bu oda kimbilir ne kadar uzun zamandır temizlenmemişti.

En azından altı metre uzunluğunda bir şömine, bunun iki yanında da geniş pencereler göze çarpıyordu. Perdeler sıkı sıkıya kapalıydı ve pislikle tozdan bir ton kadar ağırlaşmış gözüküyorlardı. Şöminenin yukarısında genç Booth Baba'nın ya da onun babasının bir portresi asılıydı. Bir elinde bir tüfek, öbüründe ise bir ipe dizili yaban ördekleriyle poz vermişti. Bu, evin içinde birinin yüzünde gülümsemeyi andırır bir anlamla durduğu tek tük birkaç resimden biriydi.

Odada epeyi güzel antika möbleler vardı. Gece masasının üstünde bir İncil'le, yanında bir çift gözlük duruyordu.

Oda küf kokuyor ve insanda içindekiler günün birinde uçup gitmiş gibi bir izlenim uyandırıyordu. Bunun nedeni belki de tuvalet masasının üstünü kaplayan fırçalar, taraklar ve kavanoz kavanoz yüz kremiydi. Bazı kavanozlar açık kalmış, içlerindeki malzemeler de kurumuş ya da buharlaşmıştı. Gardıroplarda hâlâ elbiseler asılıydı. Yatağın yanında da terlikler vardı. Bir yanında bir çift erkek terliği, öbür yanında da bir çift kadın terliği... Bir çift hayaletin barınağına girmişim gibi içimde bir ürperti duydum.

Bir zamanlar Booth Baba ile Anne'ye ait olduğunu sandığım odadan çıkarak koridorda yoluma devam ettim. Bitişikteki odanın kapısının açık durduğunu farkedince, gaz lambasının alevini hafiflettim ve elimden geldiğince sessiz yaklaştım. Bu odadan dışarıya çok hafif bir ışık yansıyordu. Kısa bir duraklamadan sonra kapı pervazına yaslanarak içeriye bir göz attım.

Çok basit baş ve ayak tahtalı dar ve uzun bir yatakta Bayan Emily yatıyordu. Arkasında kefene benzer bir gecelik olduğu ve küçük gaz lambasının ışığında yüzü kemiksi bir beyazlığa büründüğü için, cenaze

törenini bekleyen bir ölü zannedilebilirdi. Demek ki ışığını söndürmeden uyuyordu. Gaz israfını göze almış olması ne kadar ilginçti. Tunçtan dökülmüş etkisi yapan yüzüne ve çelik kadar soğuk gözlerine rağmen, karanlıktan ürkmesine yol açan korkularla yaşıyordu demek.

Açık kapının önünden hızla geçtim ve bundan sonraki kapı epey ileride olduğundan adımlarımı sıklaştırdım. Bu kapı da açıktı, içeriye göz atınca, Charlotte'un, yatağında, ana rahmindeki cenin gibi kıvrılarak ve parmakları ağzında uyumuş olduğunu gördüm. Uzun örgülerini açmıştı. Başının etrafına saçılmış.olan kır saçlar ise çocuksu yüzüyle garip bir çelişki oluşturuyordu.

Bu batı bölümünde, annelerinin ve babalarının bir müze gibi korunmuş odaları dışında ne vardı ki Bayan Emily buraya ayak basmamı bu kadar kesin yasaklamıştı? Bunu çok merak ediyordum. Lambayı kaldırıp ışığını ileriye tutunca Charlotte'un odasının tarafınca kapısı ötekilerden daha küçük bir başka oda daha olduğunu gördüm. Bu odasının kapısı kapalıydı. Tokmağı yoklayınca kapı kımıldamadı. Burasının kapısı da ilk odanınki gibi sadece sıkışmış mıydı acaba? Biraz daha hızlı itince kapı, arkasında biri duruyormuş da daha fazla karşı koymaktan vazgeçmiş gibi birden açılıverdi. Ben de yaptığım hamlenin verdiği hızla odanın içine daldım.

Etrafı görmek için lambayı yukarıya kaldırınca bu kez tüylerim diken diken oldu. Burası bir bebek odasıydı çünkü. Charlotte gerçekten de bu konuda yalan söylememişti. Duvarlar, onun işlediği çerçevelenmiş goblenlerle kaplıydı. Hem de nefis işlenmiş hayvan ve çiftlik resimleri ya da çayırlar, ağaçlar ve çiçekler gibi basit doğa sahneleriydi. Odada dolaplar ve konsollar da vardı, ama en çarpıcı eşya, odanın ortasındaki beşikti ve içinde sanki bir bebek yatıyordu.

Beşiğe yaklaşırken kalbimin atışları hızlanıyordu. Demek evde bir bebek vardı. Ama bunca zamandır ağladığını duymamıştım. Ayrıca varlığı niçin gizli tutuluyordu? Kimin bebeği olabilirdi?

Beşiğe sokuldum ve içine lambanın ışığını tuttum. Sonra yumuşacık pembe battaniyeyi çok yavaş olarak bebeğin yüzünden çektim. Aynı anda da... canlı bebek sandığım şeyin bir oyuncak bebek olduğunu gördüm!

«Ne cesaretle buraya gelirsin!»

Bayan Emily'nin haykırması üzerine az daha lambayı elimden düşürüyordum. Hızla dönünce, onun, bebek odasının kapısında durduğunu gördüm. Arkasında geceliği ve omuzlarına darmadağın dökülen saçlarıyla büsbütün cadıya benzemişti. Lambasını, ışığı üzerime düşecek şekilde tutmuştu. «Ben yasakladığım halde, ne cesaretle bu bölüme girersin!»

«Charlotte bana habire bebekten söz edince, merak ettim,» diye geveledim.

Kadın, «Hakkın yoktu buna...» diyerek üzerime yürümeye başladı. Tısladı. «Bu iş senin üstüne vazife değil.» Aramızda sadece birkaç adım kalmıştı. Gözlerinden çılgınca bir öfke fışkırıyordu. Boynunun gerilmesinden köprücük kemikleri hani neredeyse derisini delip dışarı fırlayacaktı. Azrail bile bakışları zehir saçan, derisi dişleriyle aynı renkte ve gözleri kan çanağından farksız olan bu kadın kadar korkunç görünemezdi insana. Değil kımıldamak, soluk bile alamaz olmuştum. Gırtlağım tıkandı. Kalbim de sanki durmuştu. Buz gibi bir soğuk ayaklarımdan başlayarak omurgam boyunca kafamın arkasına dalga dalga yayıldı.

«Sorarak... canınızı... sıkmak istemedim... ama...»

«Ama merakına yenildin, değil mi?» dedi. «Havva Anamız kadar meraklıydın. O da yasak olduğunu bile bile elmayı tattı. Buraya geldin geleli hiçbir şey değiştirmedi seni. Ne yaptığın işler, ne küçük kilisemizdeki Pazar ayinleri, hiçbir şey... Sen günahkâr yaratığın tekisin ve hep de öyle kalacaksın.»

«Günahkâr değilim,» diye itiraz ettim. «Ben sadece...»

«Sen sadece, daha önce şeytanın girdiği yeri görmek istedin. Merakını anlıyorum.» Bayan Emily başını sallayarak ekledi. «O kadar merak ediyorsan, bak öyleyse. Doya doya bak.» Eliyle odayı çepçevre işaret etti.

«Anlamıyorum,» diye mırıldandım.

«Geberip cehenneme gidinceye kadar çocuğu bu odada tuttuk.»

«Hangi çocuk? Kimin çocuğu?»

«Şeytanın tohumu,» dedi Bayan Emily. «Charlotte doğurdu onu, ama şeytanın tohumuydu.»

«Niçin öyle söylüyorsunuz?» diye sordum.

«Çünkü ancak şeytan Charlotte'u gebe bırakmış olabilirdi Günün

birinde karnının şiştiğini gördük.» Yaşlı kadının gözleri irileşmişti. «Za¬ten biliyordum ama, doğan bebeğe bir bakmak, yanılmadığımı anlama¬ma yetti.»

«Kadıncağıza bebeğinin sivri kulaklı olduğunu söylediniz, değil mi?»

«Öyleydi de. Çok şükür ki yaşamadı.»

«Ona ne yaptınız?» diye sordum. Kalbimin hızlanan atışlarından ağzımdan çıkanları Bayan Emily'nin duyduğuna emin değildim.

O, «Gece ve gündüz başında dua etmek dışında bir şey yapma¬dım,» dedi. Gözlerinde dalgın bir bakış yardı. Uzunca bir süre sustuk¬tan sonra, nerede olduğunu birden anımsadı. «Ama zavallı üvey karde¬şim anlamadı, anlayamazdı,» dedi. «Onun için de hayal dünyasında yaşamasına göz yumdum.»

«Ama bu, gaddarlık,» dedim. Kadının dehşet saçan yüzüne baka¬rak konuşmayı sürdürdüm. «Benim bebeğimin de kötü olduğuna inanı¬yorsunuz, değil mi? Onun için bana o kadar ağır işler gördürerek, bana o kadar çok hintyağı içirerek ve beni neredeyse aç bırakarak onu öldür¬meye çalıştınız.» Artık kendimi tutamadım. «Siz delisiniz,» dedim.

Yaşlı kadın hızla bana doğru döndü. «Sen mi söylüyorsun bunu! Defol buradan,» diye emretti. Kapıya doğru yürüdüm, ama bununla da yetinmedi. «Defol, ait olduğun yere dön!» diye uludu.

Ben de dayanamayıp bağırdım. «Gideceğim, çünkü buraya ait değilim. Gitmeye can atıyorum... Nerede olursam olayım, yeter ki bura¬sı olmasın. Siz de beni durduramazsınız.»

Kapının yanına varınca dönüp koşmaya başladım. Nefret dolu bakışlarını ensemde hissediyordum.

«Defol, şeytan!» diye bağırıyordu. Ben daha da hızlı koşmaya baş¬ladım, ama batı bölümünün sonuna varınca arkama bakmak yanılgısına düştüm. İşte o an ayağım bir yere takıldı. Acı bir çığlık atarak önce duvara tosladım, sonra da yere yığıldım. Ailahtan ki lamba kırılmamıştı, ama ışığı sönerek beni karanlıkta bıraktı. İnlemeye başladım. Midemde-ki sancıya şimdi kasıklarımda dayanılmaz bir sıkışma eklenmişti.

Oh hayır, diye düşündüm. Oh, hayır. Mühiş bir sancının pençesin¬de ulumaya başladım.

Bayan Emily lambasını önünde tutarak bana yaklaşıyordu. Ellerini mideme bastırdı.

«Yardım edin,» diye bağırdım. «Bir şey oldu...» Bacaklarımın arası¬na gözüm ilişince sırsıklam olduğumu gördüm. «Eyvah, suyum geli¬yor,» diye bağırdım.

Bayan Emily lambanın ışığını yere çevirince doğruyu söylediğimi gördü.

«Kalk ayağa!» diye emretti. «Çabuk!»

En sonunda uyanan Charlotte da ablasının yanına gelmişti.

«Kızın nesi var, Emily? Niye yerde yatıyor?» diye sordu.

Bayan Emily, «Kalkmasına yardım et,» diye emredince, Charlotte öne atıldı.

Odama yürümem hayatımda yaptığım en ıstıraplı yürüyüş oldu. Midem sıkıştıkça sancım giderek şiddetleniyordu. Sırtüstü yatağa devril¬dim. Bayan Emily hiç acele etmeden yaklaştı ve lambasını masanın üstüne koydu.

Charlotte'a, «Git, Luther'i uyandır,» dedi. «Bize bir kova sıcak su getirmesini söyle.» Yaşlı kadının yüzünde aşağılayıcı bir gülümseme okunuyordu. «Kendi işini kendi hızlandırdı,» diye homurdandı. Hâlâ şaş¬kın şaşkın bakan Charlotte'a bağırdı. «Kıpırda!»

«Aman Tanrım, ölüyorum!» diye bağırıyordum.

Bayan Emily derin bir hoşnutlukla, «Ne kadar büyük bir günahkâr-san o kadar çok sancı çekeceksin,» diye karşılık verdi.

Elbisemi yukarı çekti ve bana dizlerimi büktürdü. Sonra, avucunu karnıma bastırdı. «Kasılıyorsun,» diye belirtti. Sonra gülümsedi. «Güna¬hının yükünü taşıyabilecek kadar güçlü olup olmadığını şimdi görece¬ğiz.»

\

Şövalyem İmdadıma Yetişiyor

«Ikın!» Bayan Emily yüzüme karşı bağırıyordu. «Ikınmıyorsun.

Daha sıkı ıkın!»

«Ikınıyorum!» diye bağırdım. Derin soluklar alarak tekrar tekrar denedim. Duyduğum acı öylesine dayanılmaz derecedeydi ki, Bayan Emily'nin söylediklerinin doğru olması olasılığı aklımdan geçti belki do

yanlışlarım yüzünden Tanrı tarafından cezalandırıldığım için bu kadar kıvranıyordum. Longchamp Anne doğum yapmanın bu kadar ıstıraplı olduğunu bana hiçbir zaman söylememişti. Bunun kolay bir iş olmaya¬cağını biliyordum ama, şimdi dev eller midemi eziyormuş gibi oluyor¬du. Derken eller bıçaklara dönüştüler. Bebek çıkmadan kendimi kaybet¬mekten, bunun sonucunda da feci bir şeylerin olmasından korktum. Sonunda, bebeğin kımıldadığını hissettim.

Bayan Emily, «Aynen tahmin ettiğim gibi,» dedi. «Bebek ayakların¬dan geliyor.» Bebeği zayıf, uzun ve kemikli elleriyle hafif hafif dışarı çek¬ti.

Charlotte bir kova sıcak suyla dönmüştü. Bayan Emily bu kez onu havlular ve makas getirmeye yolladı. Kadıncağızın kapıda ağzı açık dur¬duğunu ve mucizevi olayın gerçekleşmesini irileşmiş gözlerle seyrettiği¬ni gördüm.

Bayan Emily'nin uzanıp makası Charlotte'un elinden alması üzeri-ne. «Onunla ne yapacaksınız?» diye dehşet içinde bağırdım.

Yaşlı kadın sormama sinirlenmiş gibi, «Göbek kordonunu kesiyo¬rum,» dedi ters ters.

«Bebek niçin ağlamıyor? Bebekler doğar doğmaz ağlamazlar mı?» diye sordum. Yüzüm ter içindeydi, ter damlalarının içine akması gözleri¬mi kırpıştırmama neden oluyordu.

Yaşlı kadın, «Çeneni kes ve bekle,» diye bağırdı. Ekledi. «Unutma ki bu bebek vaktinden önce doğdu.»

«Bebeğimin cinsiyeti ne? Kız mı?»

Bayan Emily yanıt vermediyse de, Charlotte'un evet der gibi başını salladığını gördüm. Aynen umut ettiğim gibi, küçük bir kızım olmuştu. Gözlerimi kapadım ve başımı yastığıma yasladım. Solunumum yavaş yavaş düzene giriyordu.

Bayan Emily bebeği yıkayıp bir havluya sararken minik çığlığı duy¬dum.

«Gösterin onu bana,» diye bağırdım.

Bayan Emily bebeğimi yanıma koydu. O kadar yorgundum ki g lerimi açık tutmakta güçlük çekiyordum, ama minik pembe yüze, dah da minik burna ve ağza bakınca, sonsuz bir mutluluk, acının ve bitkinli¬ğimin yerini aldı. Bebeğin küçük parmakları kıvrılmıştı ve yaşlı bir hanı-

mınki gibi buruş buruştu. Mini mini kulakları vardı. Bir tutamlık saçı da umduğum gibi sarıydı: benim saçlarım gibi. Gözleri sıkı sıkı kaplıydı, ama Michael'in safir mavisi gözlerini alıp almadığını görmeye sabırsızla¬nıyordum.

«Ne kadar kusursuz şey, ama ne kadar minik,» dedim. «Yanağında da bir gamzesi var, değil mi?»

Bayan Emily, «Bebek fazla küçük,» diye homurdandı. Öbür havlula¬rı yuvarlayarak kovanın içine attı. Sonra bebeğimle bana baktı. Başını sallayarak bebeği kollarımın arasından almaya hazırlandı.

«Onu nereye götürüyorsunuz?» diye bağırdım. Yorgunluktan her tarafım uyuşmuş, karşı koyacak direncim kalmamıştı.

«Bebek odasına götürüyorum, başka nereye götüreceğim?» dedi yaşlı kadın. «Sen uyu. Daha sonra Charlotte'la içmen için besleyici bir şey yollayacağım.»

Bebeği fazla sert tuttuğunu, o katı ve kemikli kolları altında ve etra¬fında hissetmenin yeni doğmuş bir bebek için bile rahatsızlık verici ola¬cağını düşündüm.

«Niçin benim yanımda kalamıyor?» diye sordum.

Bayan Emily, «Uyurken dönüp onu ezebilirsin,» dedi ve bana sert sert baktı. Sonra bebeğe baktı ve yine başını salladı. «Fazla küçük,» diye yineleyerek gitmeye hazırlandı.

«Ama çok güzel, çok güzel, öyle değil mi?» diye arkasından bağır¬dım.

Bayan Emily omzunun üzerinden bana baktı. «Ayakları önde dün¬yaya geldi,» dedi.

«Bu da ne demek?» diye.sordum. Yanıt vermemesi üzerine, «Bu da ne demek?» diye bağırarak yineledim. Fakat bütün duyduğum, uzak¬laşan ayak sesleri oldu. Ayağa kalkıp onu izlemek istiyordum, ama 0 kadar halsizdim ki bunun düşüncesi bile bana ağır geldi. Çaresiz bir şekilde yatmak ve elimi kaldıramayacak ya da başımı çeviremeyecok kadar güçsüz olmak o kadar sinir bozucuydu ki, gözlerimi kapadım v® derin bir uykunun koynuna yuvarlandım.

Düşümde bebeğim kollarımın arasındaydı. Biraz da büyümüştü Yüzü ise tam şeklini almış ve benimle Michael'in özelliklerini koııdlııdn birleştirmişti. Birdenbire aynen Bayan Emily'nin yaptığı gibi, kolluıımıı

arasından alındı. Bebeğim bana kollarını uzatıyor, fakat giderek uzaklaşıyordu. Bebek çığlık atıyor, ben de çağırıyordum. Düşlerimdeki çığlık beni uyandıran gerçek bir çığlık oldu.

Sel gibi suların evin damını ve koridordaki pencereleri dövdüğünü duyduğum için yağmur yağdığını anlamıştım. Hemen arkasından gök gürledi ve bir yerlere çatırdayarak yıldırımın düştüğünü duydum. Koca ev sarsılmıştı sanki. Bu sesler bile üşümeme ve kendimi yaş hissetmeme yetiyordu. Gözlerimin tekrar kapanmasını önleyemedim ve rüzgâra yakalanıp dalga dalga binanın üstüne dökülen yağmur damlalarının ritmine kapılarak tekrar uykuya daldım.

Tekrar uyanmama kadar aradan saatler geçti. Yanımda birinin durduğunu hissederek dönünce Charlotte'u gördüm, içinde süte benzeyen, fakat aynı zamanda kahverengimsi olan ve içinde minik tahıl taneleri yüzen bir sıvıyla dolu bir bardağı elinde tutuyordu.

«Emily bunu içmen gerektiğini söyledi,» dedi.

«Nedir bu?» diye sordum.

«Çabuk kuvvet kazanman için hazırladığı bir formül. Büyükannem de her bebeğinin doğumundan sonra bunu içermiş. Emily nasıl yapılacağını ondan öğrenmiş.»

«Herhalde içi sirkeyle doludur,» diyerek bardağı Charlotte'un elinden aldım. Fakat sıvıyı .tattığımda hiç de acı olmadığını gördüm. Aksine, bileşiminde bal varmış gibi bir tadı vardı. Otlardan yapılan bazı kocakarı ilaçlarının sözümona modern ilaçlardan çok kez daha etkili olduklarını Longchamp Anne'yle geçirdiğim günlerden biliyordum. Bardağı iki yudumda boşalttım.

Charlotte'a, «Bebeği gördün mü?» diye sordum. «Çok güzel şey, değii mi?»

Kadıncağız, «Emily onun fazla küçük olduğunu söyledi,» dedi.

«Ama büyüyecek. Ona süt vereceğim, o da kısa zamanda serpilip güzelleşecek.» Her şeyi birden hatırlayarak, «Onu vaktinden önce doğurmak istemezdim» dedim. «Ama Emily bana o kadar kötü davrandı ki. Bana saldıracak sandım, koşup kaçayım derken de düştüm. Neyse artık her şey bitti, bebeğimle ben yakında buradan çıkıp gideceğiz.»

«Charlotte,» diyerek onun eline uzandım, «Bebek odasını gördüm

ve bana gerçeği söylediğini anladım. Bir zamanlar senin de bir bebeğin olmuş: gerçek bir bebek.»

Bebeğinden her söz edilişinde aynı şeyi tekrar etmesi için ipnotize edilmiş gibi, «Onun kulakları sivriydi,» dedi.

«Hayır, Charlotte,» dedim. «Öyle olmadığından eminim. Emily bir gün aniden hamile kaldığını söyledi, ama kadınlar durdukları yerde hamile kalmazlar. İşin içinde daima bir baba vardır. Niçin babanın kim olduğunu söylemedin ve Emily'nin o korkunç şeyleri tekrar etmesine olanak verdin?»

Kadıncağız elini avucumdan çekmeye yeltendiyse de, bırakmadım.

«Gitme, Charlotte. Anlat bana. Ablanın söylediği kadar akılsız değil¬sin sen. Utandın, değil mi? Onun için her şeyi sakladın. Niçin utandın sanki? Baba, Bayan Emily'nin asla onaylamayacağı biri miydi? Onu, benim Michael'i sevdiğim kadar sevdiğini mi sanıyordun?»

Kadıncağızın ilgilendiği gözlerinin irileşmesinden belliydi, ama ben bu bakışlardan işin içinde aşk olmadığını anladım.

«Bana her şeyi söyleyebilirsin, Charlotte,» dedim. «Bayan Emily'ye bir şey söylemem. Söylemeyeceğimi biliyorsun. Seninle ben birbirimize daha yakınız, daha dostuz. Sana yardım etmek, senin dostun olmak istiyorum. Senin bana yardım ettiğin' gibi. Ablana hamile olduğunu bil¬mediğini zannettirmek istedin. O iğrenç şeytan öyküsünü uydurmasına göz yumdun, öyle değil mi?»

Charlotte yanıt vermedi. Önüne bakıyordu.

«Kadınların nasıl hamile kaldıklarını biliyorsun, değil mi Charlotte?» dedim. «Kimsenin sana bir şey söylemek zahmetine katlanmamasına rağmen, kadınlarla erkeklerin ne yapmaları gerektiğini biliyorsundur. "Bunun, bu evde her zaman ve özellikle idare Bayan Emily'ye geçtikten sonra tamamen yasak bir konu olduğundan eminim. Ama sen biliyor¬sun, öyle değil mi?»

Kadıncağız, «Kıpır kıpır,» dedi.

«Ne kıpır kıpır? Seni anlayamıyorum, Charlotte? Kıpır kıpır da nesi? Bu seni nasıl hamile eder?»

Charlotte, «O benimle kıpır kıpır yaptıktan sonra, bebek mldoıiulo büyümeye başladı,» dedi.

«Seninle kıpır kıpır yapan erkek kim? Kim o, Charlotte? Kim seninle kıpır kıpır yaptı?»

«Samanlıkta oldu,» dedi Charlotte. «Domuzların o işi nasıl yaptıklarını bana gösterdi, sonra da o işi benimle yaptı.»

«Samanlık mı dedin? O erkek Luther'di, değil mi?» Kadının yüzündeki anlamdan, «Evet, Luther'di,» diye sonuca vardım. «Bayan Emily'nin de bunu ilk gününden bildiğine eminim. Tabii,» diye fikir yürüttüm. «Zalim kadın da onu bunca yıldır cezalandırıyor, vicdanını etkiliyor. Adamcağız bu yüzden onun bütün hakaretlerine katlanıyor, bir köle gibi yaşıyor ve çalışıyor.»

«Ah Charlotte,» deyip ona elimi uzattım. «Başına gelen bu olayın böylesi bir karabasana dönüştürülmesine çok üzgünüm. Ama söyle bana, bebek ne oldu?»

O sırada koridorda Bayan Emily'nin ayak seslerini duyduğumuzdan Charlotte elini hızla avucumun içinden çekti.

«Bebek odasına asman için sana güzel bir goblen tablo işleyeceğim,» dedi ye boş bardağı aldı. Sonra, tam Bayan Emily kapıda belirdiği sırada dışarı çıkmaya hazırlandı. Bayan Emily kolunu tutup onu durdurdu.

«Hepsini içti mi?» diye sordu, Charlotte da evet der gibi başını salladı ve ablasına boş bardağı gösterdi. Bayan Emily, «Güzel. Şimdi de git bardağı muslukta çalkala,» dedi ve bana baktı.

«Bebek nasıl?» diye sordum.

Yaşlı kadın, «Bebek fazla küçüktü,» dedi hemen. «Yarın sabaha buradan gitmeye hazır olman için şimdi uyumanı istiyorum. Gerekli hazırlıklar yapıldı.» Böyle diyerek arkasını döndü.

Dirseklerimin üstünde doğrularak, «Ne demek istiyorsunuz?» diye sordum. «Bebek fazla küçüktü derken ne demek istediniz?»

Kadın kayıtsız bir tavırla, «Bebekler fazla küçük doğarlarsa, doğmamış olmaları gerekir,» diye karşılık verdi ve yine kapıya yöneldi.

«Bebeğime ne oldu? Nerede o?» diye haykırdım. Bacaklarımı yataktan aşağı sarkıttım, fakat başım öylesine dönüyordu ki, yine yastığımın üstüne devrilip gözlerimi kapadım. Midemde bir sıcaklık ve bir gurultu hissediyordum. Sıcaklık oradan göğsüme çıktı.

O içtiğim sıvının içinde ne vardı acaba? Bunu çok merak ediyordum. Onu içmemeliydim... İçmemeliydim...

Kendimi o kadar sersemlemiş, yorgun ve güçsüz hissediyordum ki. Bacaklarımı tekrar yatağın üstüne çekmek için tüm gücümü harca¬mam gerekti. .Gözlerimi de açamıyordum. Sanki ağır bir battaniyenin, demirden yapılmış bir battaniyenin altında kalmıştım. Çok geçmeden yatağın giderek daha derinine çöküyormuşum gibi geldi. Karşı koyma¬ya çalıştım, ama kollarımı kaldıramıyordum. Göz açıp kapayana kadar az öncekinden de daha derin bir uykunun koynuna yuvarlandım.

Bütün gün boyunca kâh uyudum, kâh uyandım, ama ne zaman uyanıp doğrulmaya yeltendimse, kafam zonklamaya başladı. Bunu yen¬menin tek yolu arkaüstü uzanıp gözlerimi kapalı tutmaktı, ama bunu her yapışım tekrar uykuya dalmamla sonuçlanıyordu. Odamın kapısı kapalı tutulduğundan gece mi, gündüz mü olduğunu da bilemiyordum. Çok uzun zaman sonra kapım aniden açıldı ve Bayan Emily göründü.

Başımı yastıktan kaldırmaya yeltendim. Yaşlı kadın hızla yaklaşa¬rak elini başımın arkasına dayadı ve beni oturur duruma geçirdi. Sonra dudaklarıma bir bardak dayadı. İçi Charlotte'un getirdiği aynı sıvıyla doluydu. Öğürmeye başladımsa da, Bayan Emily ensemi kıskaç gibi kemikli parmaklarıyla tuttu ve bardağı ağzıma bastırdı.

Sıvının bir kısmının çenemden aşağı akmaya başlaması üzerine, «İç bunu,» diye emretti. «Aksi halde, buradan gidecek kadar güçlü ola¬mazsın.»

Ağzıma dolan sıvıları tükürmeye ve enseme yapışmış ellerini üstüm¬den silkip atmaya çalıştımsa da, parmakları ahtapot gibi enseme yapış¬mıştı, ağzıma dayadığı bardağı devirmiş, sıvıyı dudaklarımın arasına döküyor, döküyordu. Sıvının bir kısmını yutmanın önüne geçemedim. Bayan Emily.beni en sonunda salıverince başım yastığın üstüne çöktü.

Yaşlı kadın odadan çıkarken, arkasından, «Bebeğim... nerede?» diye sordum.

Yaşlı kadın, «Sana söyledim, fazla küçüktü,» dedi ve arkasından kapıyı kapıyarak beni zifiri karanlıkta bıraktı.

Uykuya karşı koymaya, yataktan çıkıp bebeğimi aramaya gitmek için uyanık kalmaya çalıştım. Dalmamı önler ümidiyle şarkı söylemeyu bile yeltendim, ama nefesim bunu uzun süre devam ettirmeme yeterli değildi. Kelimeler ağzımın içinde giderek yumuşadı, sonunda yalın/

dudaklarımı kımıldattığım, daha sonra da düşümde şarkı söylediğim bir an geldi.

Tekrar uyandığımda sabah olduğunu anladım. Odamın kapısı açıktı, koridordaki pencerelerin birinden de içeriye aydınlık doluyordu. Charlotte yine odamdaydı. Bu kez bir sahan içinde gerçek yiyecekler getirmişti: sıcak yulaf ezmesi, bir dilim tost ve soyulmuş bir portakal. Kabı masanın üstüne bıraktı ve gaz lambamı yaktı.

Şarkı söyler gibi, «Günaydın,» dedi. «Emily iyi bir kahvaltı yapmanı, sonra da giyinmeni söyledi. Luther seni tren istasyonuna götürecekmiş. Bir tren yolculuğu yapacaksın!»

Doğrulmaya yeltendim. O kadar güçsüz ve yorgundum ki. Uyku beni sis gibi sarıyor, her şeyi bulanık, dumanlı ve çok uzaklarda gibi görmeme neden oluyordu.

«Giyinecek miyim?» diye sordum. Charlotte evet deyip yerden küme halinde birtakım giysiler alıp bana gösterdi. Onları yatağın üstüne bıraktı.

«Elbiselerim!» diye atıldım. Buruşmuşlar, renkleri de solmuştu, ama onları görmek eski bir dostu görmek gibi bir şeydi. Kaybettiğim çizmenin teki - o soğuk öğleden sonra kaybettiğim çizme - bile oraday-

• • il

«Teşekkür ederim, Charlotte,» diyerek elbiseleri kadının elinden aldım. Çuval entariyi üzerimden sıyırmaya giriştim. Charlotte da bana yardım etti, böylece eski giysilerimi arkama geçirdim ve tenimin üstünde onları hissetmenin zevkine eriştim. Çantam yığının en dibindeydi, fakat içinde tarağımı arayınca, Bayan Emily her şeyimi kaynattığı zaman erimiş olduğunu gördüm. Tarağın dişleri birbirine yapışmıştı. Saçlarım bir süre daha düğümlenmiş ve karmakarışık kalmak zorundaydı.

Bayan Emily'nin tüm yaptıklarına ve bana verdiklerine nefret duymama rağmen, tostun bir kısmını ve portakalın hepsini yemekten kendimi alamadım. İğrenç tahıl ezmesine dokunmadım bile. Onun görünüşü bile midemi allak bullak etmeye yetiyordu. Ama yiyeceklerden yediğim kadarı bile bana biraz kuvvet ve enerji verdi, böylece hâlâ ayaklarımın titremesine rağmen, kalkmayı başarabildim.

«O korkunç kızkardeşin nerede?» diye sordum.

Charlotte, «Aşağıda kütüphanede hesapları üzerinde çalışıyor,» diye karşılık verdi. «Benim de goblen yapmam lazım. Senin için bir şeyi tamamlamak üzereyim.»

«Bebeğim nerede?»

«Onu götürdüler.» Charlotte kayıtsızlıkla omuzlarını silkti. «Emily onun fazla küçük olduğunu söyledi, onun için de alıp götürdüler onu.»

«Onu götürdüler mi? Kim götürdü? Tanrı aşkına, söyle bana,» diye yalvararak Charlotte'un omuzlarını kavradım. Ama aynı zamanda kadıncağızın daha fazlasını bilmediğini hissediyordum.

«Armağanını tamamlamak için gidip çalışmalıyım,» diyerek bana arkasını döndü ve uzaklaştı.

Ayaklarımı aşağı sarkıtıp ilk adımlarımı atmayı denedim. Fakat başımın yine dönmesi üzerine kapının çerçevesine yapıştım ve geçene kadar öylece bekledim. Çaresizlik bana gereksindiğim gücü veriyordu. Bayan Emily'nin bebeğimi ne yaptığını mutlaka öğrenmeliydim. Her adımı büyük bir çabayla atarak koridorda ağır ağır yürümeye başladım. Yalnızca merdivene erişmek bile saatler süreceğe benziyordu.

Ama merdiven başına çıkan dönemeci döndüğüm sırada, bir ses duydum: bütün vücudumu dalga dalga umutla dolduran ve gücümle kararlılığımı kat kat artıran tanıdık bir ses. Adımın söylendiğini duydum, hemen arkasından da Bayan Emily'nin soğuk ve katı sesi duyuldu.

«O, gitti,» dediğini duydum. «Bu sabah erkenden bu evden ayrıldı.»

Daha hızlı yürüdüm, duvara tutunarak kendimi ileri çektim, böylece merdiven başına eriştiğimde Jimmy'nin çıkıp arkasından kapıyı kapamakta olduğunu gördüm.

Var gücümle, «Jimmy!» diye haykırdım. «Jimmy!» Gösterdiğim çaba beni tüketti. Bacaklarımın gevşeyiverdiğini hissederek yere yığıldım. Yüzümü merdiven parmaklığına dayayarak hıçkırmaya başladım. Hıçkırmak dahi altından kalkamayacağım kadar büyük bir çaba göstermemi gerektiriyor, her hıçkırık ağzımdan bir öncekinden daha zor çıkıyordu.

Bayan Emily dönüp bana baktı. Soluk yüzünde sinsi ve hain bir gülümseme okunuyordu.

«Jimmy,» dedim yavaşça. «Bir düş mü bu? Onu gerçekten duydum, gerçekten gördüm mü?»

Sorumun yanıtını beklememe gerek kalmadı. Ön kapı hızla yeniden açıldı ve Jimmy fırtına gibi içeri daldı. Eşikte bir an durdu. Gerçekten oydu: asker üniformasının içinde, göğsünde renkli nişanlarıyla eskisinden de yakışıklı ve uzun boylu bir Jimmy. Var gücümü toparlayarak ona seslendim.

«Jimmy!»

Başını kaldırıp beni gördü. Bunun üzerine Bayan Emily'yi, neredeyse devirerek koştu, deli gibi merdiveni tırmandı ve yanıma vararak beni kucakladı. Beni bağrına basıyor, alnıma öpücükler yağdırıyordu.

«Ah Dawn, Dawn, sana ne oldu böyle? Sana ne yaptılar?» diyor ve yüzüme bakıyordu. Gülümsedim; gözlerimi açık tutmaya çalışarak kırpıştırıyordum.

«Gerçekten sen misin, Jimmy? Sahiden burada mısın yoksa düş mü görüyorum?»

«Buradayım,» dedi. «Adresini öğrenir öğrenmez sana koştum.»

«Beni nasıl buldun? Bu tımarhanede kaybolduğumu, sonsuza dek burada gömülü kalacağımı zannediyordum.»

«New York'ta sizin okuldakilerin kaldığı pansiyona uğradım ve arkadaşın Trisha'yla konuştum. Almanya'dan sana yazdığım bütün mektuplar 'Artık bu adreste değil' yazısıyla bana geri gelmişti. Babam da senden bir haber alamamıştı. Sana yazdığı iki mektubun aynı şekilde geri geldiğini söyledi. Nereye gideceğini bana bildirmeden gideceğine inanâmadığım için Amerika'ya döner dönmez pansiyona gittim ve arkadaşını görmek istedim.» Jimmy başını eğdi. «0 da senin başına gelenleri bana anlattı,» dedi.

«Ah Jimmy, ben...»

Jimmy parmağını dudaklarıma dayadı. «Boşver. Bana şu anda hiçbir şey açıklamaya çalışma. Tek düşüncem sensin. Trisha sana yazdığı bütün mektupları bana anlattı. Hastaneden çıkarken ona bıraktığın mektupta Virginia'da Upland İstasyonu denilen bir yere gideceğini yazmış ve Booth kızkardeşlerden söz etmiştin.

«Trisha sana mektup yazmış, fakat sen ona yanıt vermediğin gibi, yazdığı mektuplarda geri gelmemişler, sonuçta Trisha onları alıp almadığını bile anlayamamış.»

«Ah Jimmy,» diye inledim. «Ben o mektupları görmedim bile. O kor¬kunç kadın gelen mektuplarımı vermediği gibi, benim mektup yazmamı ya da birine telefon etmemi de engelledi. Bu evde telefon yok, dışarıda¬ki en yakın telefon da kilometrelerce uzakta.»

«0 kadın da kim? Niçin bana yalan söyledi, gittiğini ileri sürdü?» Jimmy böyle derken merdiven yönüne bakiyordu. Fakat Bayan Emily gitmişti bile.

«O, Cutler Nine'nin kızkardeşidir,» dedim. «Ondan da daha kor¬kunç bir yaratık. Cutler Nine'den daha kötüsünün olabileceğini zannet¬mezdim, ama varmış işte. Burada bir kızkardeş daha var; Charlotte adında biraz geri zekâlı bir kadıncağız. Bayan Emily ona da başka şekil¬lerde işkence ediyor.»

Jimmy beni tepeden tırnağa süzdü. «Ne oldu Tanrı aşkına? Yani seni hamile olduğun için buraya gönderdiklerini sanmıştım.»

«Öyleydim. Daha yeni doğum yaptım ... onun için o kadar halsiz ve yorgunum. Onun yüzünden, bir de Bayan Emily'nin, benden kurtul¬maya hazır olmasına kadar çıtımın çıkmaması için bana içirdiği bir şey yüzünden. Beni buradan nereye yollayacakları hakkında hiçbir fikrim yok.»

Jimmy, «Peki, bebek nerede?» diye sordu.

«Bilmiyorum. Bayan Emily onun fazla küçük olduğunu söyledi. Bebeğime bir şey yapmış olmasından korkuyorum. Kızkardeşi birileri¬nin gelip onu aldıklarını söyledi. Dilerim, gelen cenazeci değildir.»

«Cenazeci mi?»

«Ah Jimmy,» diye ağlamaya başladım. «Vaktinden bir ay önce doğum yaptım. Burada o kadar feci şeyler oluyordu ki. Bebek odasına girmiş ve beşiğin içinde bir oyuncak bebek görmüştüm, Bayan Emily arkamdan geldi ve öfkeyle üzerime yürüdü, ben de kaçayım derken düştüm ve...»

«Sakin ol.» Jimmy keçeleşmiş saçlarımı okşuyordu. «Bana her şeyi anlatmaya dünya kadar vaktin olacak. Şimdi anlattıklarından bir anlam çıkmıyor. Kendinde değilsin.»

«Kendimde değilim ha? Doğru.» Yüzümde elimi gezdirdim. "Kim bilir sana ne kadar korkunç görünüyorumdur. Aylardan beri saçlnııııı tarayamadım. Üstümdekiler de...»

Ayağa kalkmaya çalıştım, ama birden o kadar başım döndü ki tekrar Jimmy'nin kollarının arasına yığıldım.

«Bayan Emily'nin bana içirdiği her neyse hâlâ etkisi sürüyor,» dedim.

Jimmy, «izin ver de sana yardım edeyim ve birkaç dakika uzanabileceğin bir yere götüreyim. Sonra, bu işin aslını öğreniriz,» diye kararlı bir tavırla konuştu.

Jimmy'nin kara gözlerine bakınca ne kadar güçlü ve otorite sahibi olduğunu gördüm. Tam bir erişkin erkekti artık. Omuzları geniş, yüzü güçlü ve anlamlıydı. Onun kollarında ya da yanında kendimi daima güvenlikte hissetmiştim, şimdi de inisiyatifi eline alıp yapılması gerekeni yapacağına gerçekten inanıyordum.

Beni bir bebekten daha ağır değilmişim gibi kollarının arasına alıp kaldırdı.

«Beni her zaman yattığım yere götür, Jimmy,» dedim. «Biraz solukluklanır soluklanmaz da bebeğime ne olduğunu öğrenmek istiyorum. Sonra da...»

Jimmy beni odama doğru götürürken, «Heyecanlanma,» dedi. «Artık hiç kimse sana zarar veremeyecek. Sana söz veriyorum.»

«Ah Jimmy, Tanrı'ya şükür, buradasın.» Başımı onun güçlü omzuna dayayıp hıçkırmaya başladım.

«Ağlama. Artık seninle ben ilgileneceğim,» diye fısıldadı ve saçlarımla alnımı öptü.

Sözümona odamı görünce «Aaa...» diye solumaktan kendini alamadı.

«Aynen bir hücre gibi,» dedi. «Ne penceresi, ne de temiz havası var. Işık olarak da küçücük bir gaz lambası. Üstelik bu daracık yer o kadar havasız, o kadar ekşi kokuyor ki.»

«Biliyorum, ama biraz dinlenmeye ihtiyacım var.»

Jimmy uzanmama yardım ettikten sonra, tuvalete geçerek yaş bir havlu getirdi ve yüzümü silip alnıma yaş bir bez koydu. Yanaklarımı silerken, «Avrupa'da bundan beter bir yer gördüğümü anımsamıyorum,» dedi. «Askeri bir hapishanede hücre cezası bunun yanında cennet gibi olmalı.»

Alnımın üstündeki yaş bezi yeniledikten sonra yatakta yanıma oturdu ve elimi avucuna aldı.

«Jimmy,» dedim. «Gerçekten burada mısın, gerçekten bu sen misin?» Parmaklarını salıvermemek ister gibi avucumda sıkıyordum.

«Evet, ben buradayım ve seni bir daha uzun süre yalnız bırakmak niyetinde de değilim,» diye söz verdi. Eğilip dudaklarıma hafif bir öpücük kondurdu. Gülümsedim. Artık kendimi güvenlikte hissettiğimden gözlerimi kapayabildim ve çok gereksindiğim uykuya kendimi bıraktım.

Gözlerimi açınca, onu hemen göremedim ve bütün bu olanların bir düş olmasından korktuğum için paniğe kapıldım. Neyse ki, Jimmy benim uyanık olduğumu görür görmez hemen yanıma geldi ve beni kollarının arasına çekip öptü.

«Kendini buradan çıkıp gidecek kadar güçlü hissediyor musun?» diye sordu.

«Evet, Jimmy, ama bebeğime ne olduğunu öğrenmeden bir yere gitmem,» dedim.

«Gayet tabii.» Delikanlı saçlarımın yüzüme dökülen birkaç perçemini arkaya iterek, «Sana bu yapılanlara inanamıyorum,» diye devam etti. «Bütün ayrıntıları bilmeliyim.»

«Sana her şeyi anlatacağım, Jimmy. Bayan Emily'nin bana yaptırdığı ağır işleri, beni nasıl soğukta yatırdığını, beni yarı aç yaşatmasını, ibadet fasıllarını... Bir din manyağı o. Bana şeytanın tohumuymuşum gibi davranıyordu. Ve Cutler Nine'nin, beni buraya yollarken başıma gelecekleri bildiğinden eminim. Ama önce bebeğimi bulmak istiyorum.»

Jimmy evet der gibi başını salladı. Dudaklarını sıkmıştı. Kara gözlerinde de o çok iyi bildiğim öfke parıltısı belirmişti.

Emir tonuyla, «Gidelim,» dedi. «Bu cehennemden farksız yerde gerektiğinden bir dakika bile fazla kalmak istemiyorum.»

Ayağa kalkmama yardım etti. Kendimi şimdi daha güçlü hissediyordum. Kafamın içi de hayli berraklaşmıştı. Aylardan beri zavallı barınağım olan odadan yavaş yavaş çıktık. Garip değil mi, oranın kıyısına köşesine alışmıştım. Orası da 'Meadovvs' denen dehşet yuvasının bir köşesinde unutulup kalmış, eza görmüş zavallı bir çocuktan farksı/dı

Merdiveni indiğimizde Bayan Emily'nin nerede olduğunu hemen anladım. Kütüphanede ışık vardı.

«Çıkıp gitmemizi umut ediyor,» dedim. «Bizi unutmayı, bütün yaptıklarını bilmezlikten gelmeyi istiyor.»

Jimmy bana hak verdi. Bakışı kütüphanenin kapısındaydı. El ele tutuşarak doğru oraya yürüdük.

Bayan Emily her zamanki yerindeydi. Babasının portresinin altındaki büyük masanın arkasında oturuyordu. Yalnız bu kez ne o, ne de portre beni sindirdi. Jimmy artık yanımdaydı ve artık ondan dilediğim kadar güç alabiliyordum.

Bayan Emily biz içeri girince arkasına yaslandı. Kafatasının kemikleri göze gözükecek kadar ince derili ve sarı yüzünde çarpık bir gülümseme belirmişti. Bu, ölünün yüzüne bakmak gibi bir şeydi, ama ben yılmadım.

Bayan Emily, «Evet,» diye başladı. «Birisinin seni almaya gelmesine aslında sevindim. Böylece Luther'in seni Lynchburg'daki tren istasyonuna kadar götürmesinin yol açacağı masraftan kurtuldum. Hem Luther'in yapacak daha başka yararlı işleri var.»

«Evet, onu yıllar boyu köleniz yaptınız, onu cezalandırdınız, o da bunu kabullendi, ama bu ikinizin arasındaki bir durum. Bana gelince, bebeğimi ne yaptığınızı öğrenmeden şuradan şuraya gitmem. Onu kim gelip aldı? Niçin yaptınız bunu?» Son cümleyi giderek tizleşen bir sesle söylemiştim.

Bayan Emily, «Sana söyledim, bebek fazla küçüktü,» diye yineledi. «Ona nasılsa bakamayacaktın. Kızkardeşim en doğrusunu yaptı,» diye ekledi ve artık gidin, ben de yaptığım işe döneyim, der gibi bize baktı.

Ama ben masasının başına koştum ve avucumu değerli kâğıtlarının üstüne çarptım.

«Kızkardeşinizin en doğrusunu yaptığı da ne demek? Doğru olan neymiş?»

Bayan Emily bana sert sert baktı. Zerrece korkmamış, etkilenmemişti. Gözleri sanki birer buz parçasıydı. Belli ki konuşmayacaktı. Jimmy hemen'yanıma geldi.

Yaşlı kadına, «Bize her şeyi anlatsanız iyi olur,» dedi. «Davvn'un bebeğine dokunmaya hakkınız yoktu. Bu durumda eğer gerekirse polise başvurur, onları buraya getiririz.»

«Ne cesaretle...»

Genç adamın sabrı tükenmek üzereydi. Ellerini masaya dayadı ve Bayan Emily'nin üzerine doğru eğildi! «Bakın, burada gerektiğinden bir dakika bile fazla kalmak istemiyoruz, ama bizimle işbirliği etmezseniz, sonsuza dek yakanızı bırakmayız,» dedi.

Birisinin en sonunda Bayan Emily'ye daha yıllar öncesinden beri gerektiği şekilde konuştuğunu görmek, içimi ferahlatmıştı.

Delikanlı devam etti. «Çocuk kaçırmak suçundan tutuklanabileceğinizi biliyorsunuz. Evet, bebek ne oldu? Konuşun!» Bu sözlerini vurgulamak için avucunu o kadar sert bir şekilde masaya çarptı ki, Bayan Emily yerinden sıçradı.

«Bebeğin kimde olduğunu bilmiyorum,» diye sızlandı. «Kızkardeşim, daha Eugenia (bu adı tükürür gibi söyledi) gelmeden her şeyi düzenlemişti. Bebeği gidip ona sormalısınız.»

Jimmy, «Aynen öyle yapacağız,» dedi. «Ama eğer bebeğin nerede olduğunu biliyor ve bize yalan söylüyorsanız, polisle birlikte gelip sizi suça yataklık etmekten tutuklatacağız.»

Yaşlı kadın, «Yalan söylemiyorum,» dedi. İncecik dudaklarını öylesine sıkmıştı ki, lastik bant gibi kopacaklarını sandım. Jimmy ona bir süre daha sert sert baktıktan sonra doğruldu.

«Gidelim buradan, Dawn,» dedi.

Bayan Emily, «Bir daha da geri gelmeyin,» diye karşılık verdi. «Bu kızdan kurtulduğuma seviniyorum.»

İçimden sanki bir şey boşaldı. İçimde hapsettiğim bütün ıstırap ve öfke sel gibi aktı. Bu kadının bana söylediği her ters ve kırıcı sözü, beni yemeğe zorladığı bütün acı yiyecekleri, beni içinde hapsettiği karanlığı, bana kendimi aşağılık bir yaratık gibi hissettirmek için başvurduğu bütün yöntemleri kusmak geldi içimden.

Masanın etrafını dönerek ona doğru yürüdüm. «Oh hayır, Bayan Emily,» dedim. «Siz kurtulmuyorsunuz, kurtulan asıl benim. Çirkin, içine kapanık ve nefret dolu yüzünüzden kurtuluyorum. Sahte ve riya dolu dindarlığınızdan, kendiniz bu evdeki en kötü, en iğrenç yaratık olduğunuz halde, herkese kendini kötü ve iğrenç hissettirme yöntemlerinizden kurtuluyorum. Kendiniz dışındaki herkese yönelik cimriliğinizden kurtuluyorum. İyi ve güzel olan her şeye duyduğunuz kıskançlıktan kurtuluyorum. Kendiniz, ev dediğiniz bu tabutun pisliği ve karanlığı içinde

yaşarken, her şeyi arındırmak isteme numaralarınızdan kurtuluyorum.»

Yanında durmuş, kadına tepeden bakıyordum. Devam ettim.

«Hayatta hiçbir şeyden, sizden olduğu kadar uzaklaşmak istememişimdir. Ve biliyor musunuz. Bayan Emily, burada olmak, sizin yanınızda yaşamak ve ne olduğunu görmek şeytana bile acımama neden oldu, çünkü öldüğünüz zaman cehenneme gideceğinizin hiç kuşkusu yok, ama şeytan bile sizin kadar korkunç bir varlığı hak etmemiştir.»

Bir dönüştür dönerek, ihtiyar cadıyı koltuğunda ağzı açık ve gözleri şoktan irileşmiş, bir ölüye benzemiş durumda bıraktım. Jimmy elimi avucuna alarak gülümsedi.

«Annem seni böyle görmeyi ve duymayı isterdi. Bundan eminim,» dedi.

Karanlık kütüphaneden onunla birlikte çıkarken ben de, «Beni gördüğünden ve duyduğundan eminim,» diye karşılık verdim.

Ön kapıdan çıkıp Jimmy'nin otomobiline binmek üzere sundurmanın basamaklarını indiğimiz sırada, Charlotte'un adımı seslendiğini duydum. Dönüp bakınca koşarak evden çıktığını gördüm.

Jimmy, «Bu da kim?» diye sordu.

Charlotte saçlarını uzun iki örgü yapmıştı. Üzerinde geldiğim gün giydiği sarı kuşaklı pembe entari vardı.

«Charlotte'dur.» dedim. «İyi insandır. Onunla vedalaşmak isterim.»

Charlotte, bakışını Jimmy'den ayırmadan, «Gezmeye mi gidiyorsunuz?» diye sordu.

«Buradan gidiyorum, Charlotte. Gidip bebeğimi bulmalıyım,» dedim.

Yaşlı kadın başını Jimmy'ye çevirerek, «Evet, artık gitmen lazım,» diye karşılık verdi.

«Evet.»

«Öyleyse bu senin.» Charlotte böyle diyerek ellerini uzattı. Bana bi goblen işlemişti. Kanaviçeyi açınca şaşılacak kadar bana benzeyen bir genç kadın resmiyle karşılaştım. Fark yalnızca onun saçlarının uzun ve güzel olmasıydı; arkasında da güzel uçuk mavi bir elbise vardı. Kollarının arasında bir bebek tutuyor, ona büyük bir sevgiyle bakıyordu.

«Oh Charlotte, bu harika bir şey. Senin yaptığına inanamıyorum

diye atıldım. «Çok, çok yeteneklisin. Herhalde çok uzun zamandır üze¬rinde çalışıyorsundur.»

«Dün,» deyip güldü. Onun için her şey dündü. Belki de aradaki bütün o feci günleri silmek için başvurduğu bir yöntemdi, bu. Belki ger¬çekte Bayan Emily'nin zannettiğinden çok daha zekiydi.

«Teşekkür ederim, Charlotte,» dedikten sonra ekledim. «Ablanın sana eziyet etmesine izin verme, Charlotte. Sen ondan daha iyisin, çok daha iyi.» Onu kucakladım. «Hoşçakal, Charlotte.»

«Güle güle git. Ama geri geldiğin zaman bana nane şekeri getirir misin? Çok uzun zamandır nane şekeri yemedim. Dur bakayım, kaç zamandan beri...»

«Dünden beri,» dedim. «Ama sana bir kilo nane şekeri gönderilme¬si için gerekeni yapacağım.»

Yaşlı kız gülümsedi ve bizim otomobile binişimizi seyretti. Araba delik deşik bahçe yolunda hoplayarak ilerlerken, arkama dönüp karan¬lık suratlı çiftlik evine ve duvarlarının üstünde dans eden gölgelere bakr tim. Charlotte küçük bir kız gibi bize elini, kolunu sallıyordu. Onu böyle görmek gözlerimi yaşarttı.

Jimmy bahçe yolundan çıkınca çiftlik evi de gözden silindi, ama kafamdan sonsuza dek silinmeyecekti. En kötü anılarımın arasında her zaman baş köşeyi işgal edecekti. Ama o uğursuz yerden artık kurtuldu¬ğumu bilmek gözlerimden sevinç gözyaşlarının boşanmasına neden oldu. O kadar gürültülü hıçkırıyordum ki, Jimmy arabayı durdurmak ve beni kollarının arasına çekip avutmak zorunda kaldı.

«Ben iyiyim, Jimmy,» dedim. «Sadece o yerden kurtulduğuma sevi¬niyorum. Sen arabayı sür de buradan en kısa zamanda mümkün oldu¬ğu kadar uzaklaşalım.»

İlerimizde göğün rengi masmaviydi. Sanki en karanlık bulutlar 'Me adows' ile arazisinin yukarısında asılıydılar, çünkü biz oradan uzaklaş tıkça hava daha parlak ve sıcak oluyordu sanki. Yeşili görmeyi ve taze otları koklamayı ne kadar sevdiğimi unutmuşum meğer. Kendimi b hapishaneden yeni salıverilmiş, bu dünyada güzel ve iyi olan her şey den yalıtılmış olan ve en sonunda bütün bunlarla gözlerine zlyaftt çeken biri gibi hissediyordum. Karşımdaki manzara umutlarımı vn n/ııl

mi yeniledi. Her geçen saniyeyle birlikte daha da güçlendiğimi hissediyordum.

«Jimmy, Cutler Koyu'na mümkün olduğu kadar çabuk gidelim. Aradan fazla zaman geçmeden Cutler Nine'yi görmeyi ve bebeğimi nereye yolladığını ona söyletmeyi istiyorum,» dedim.

«Sen hiç merak etme.»

Bu gerçeği birden kavrayarak, «O kadının ne yaptığını biliyor musun, Jimmy?» dedim. «Bana yaptığının aynını şimdi de bebeğime yaptı. Yabancı bir ailenin bebeğimi alıp kendilerine aitmiş gibi büyütmeleri için gereken önlemleri aldı. Herkesin hayatını belirleme hakkını kendinde görüyor.»

Jimmy doğru gibilerden başını salladı. «Ama bu kez bunu başarmasını engelleyeceğiz,» dedi. «Sana merak etmemeni söyledim.»

«Jimmy, ben senden yardım görmeye layık değilim,» diye inledim. «New York'ta beni görmeye geldiğin zaman sana vaatlerde bulunmuştum, ama sonra, senin korktuğun oldu, kentin heyecanının, ışıklarının, müziğinin beni sarhoş etmesine izin verdim. Sana asla öyle bir şey olmayacağını söylemiştim, ama çok geçmeden oldu. Sana birkaç kez mektup yazıp her şeyi anlatmayı denedim, ama olanları sözle açıklamaya elim varmadı. Belki de ruhumun derinliklerinde öyle bir şeyin olmasını istememiştim.»

Jimmy beni şaşırtan bir sağduyuyla, «Biri senden yararlandı,» dedi. «Böyle şeyleri çok gördüm ben ... olgun erkeklerin, kolay etkilenebilen genç kızlara dünyaları vaat edip sonra da onların umutlarından ve düşlerinden yararlanmaları. O kızların çok geçmeden gözyaşları içinde yalnız kalmaları kaçınılmaz. Ordudaki bazı arkadaşlarım da aynı suçu işlemişlerdi.» Delikanlı öfkeyle ekledi. «Seni bu duruma düşüren erkeği elime geçirmek isterdim.» Bana döndü. «Ama bilmem ki, hâlâ onu seviyor musun?»

«Hayır, Jimmy, onun yaptığı şeyleri yapan bir erkeği ben sevemem.»

Jimmy gülümsedi. «Şimdi önemli olan bütün bunları senin için geçmiste bırakmamız. Yapılan yanlışların elimizden geldiği kadarını düzeltmekten sonra hayatımıza devam etmek zorundayız. Sen yine de bir gü

büyük bir şarkıcı olacaksın. Göreceksin,» diyerek elimi okşadı.

«Şimdi benim için en önemli şey, bebeğimi geri almam,» diye atıldım. «O minik yüzüne bakar bakmaz onun sevilmesi gereken iyi ve güzel bir varlık olduğunu anladım. Yaptığım yanlış onu bu dünyaya getirdi, öyle olunca da bu dünyayı onun için elimden geldiğince iyi bir yere dönüştürmek benim görevim. Beni anlıyorsun, değil mi Jimmy?»

«Tabii, ama her şeyin bir sırası var. Şimdi her şeyden önce bir mağazaya girip sana giymen için arkandakilerden daha güzel bir şeyler satın almamız lazım. Sana ayrıca tuvalet eşyası da almalı ve yıkanıp temizlenmen için bir motelde oda tutmalıyız.

«Cutler Nine'ni çok iyi anımsıyorum. Onunla yüzleşmek için Cutler Koyu'na gittiğimiz zaman, senin taze ve güçlü görünmeni istiyorum. Ancak o zaman karşısındakilerin yabana atılmayacak hasımlar olduğunu anlayacaktır. Tamam mı?»

«Evet, Jimmy, evet.» Delikanlıya sarılarak onu yanağından öptüm.

«Biraz yavaş,» dedi. «Uzman bir nişancıyı ve onbaşıyı öpüyorsun.» Göğsündeki nişanları görmem için bana doğru döndü.

«Bir onbaşı olmuşsun!» diye atıldım. «Demek terfi ettin. Buna hiç şaşırmadım. El attığın her işte başarılı olacağından emindim.»

Jimmy, «Belki de benden bunu beklediğini her zaman bilmiş ve bu yüzden başarılı olmuşumdur,» dedi.

Yolumuza devam ettiğimiz sürece başımı Jimmy'nin omuzuna dayadım. O yine yanımda olduğu için çok şanslı olduğumu düşünüyordum. Daha kısa bir süre önce dünyanın en mutsuz, en lanetlenmiş ve sonsuza dek yolundan şaşmış kızı olduğuma inanmıştım oysa.

Şimdi ise aynen yağmurdan sonra çıkan gökkuşağı gibi, bulutlar arasındaki bir aralıktan sızan güneşin ilk ışınları gibi, Jimmy bana geri dönmüştü ve bir zamanlar içinde yalnızca karanlık ve nefret bulunan yere şimdi aydınlık ve sevgi egemendi. Bebeğimi de tekrar geri alacağıma inanıyordum.

Gözlerim kapalıydı, ama her yerde güneşi görüyordum.

Kaderin Beklenmedik Bir Oyunu

Jimmy bana yeni giysilerle armağanlar satın almak için sabırsızlanıyordu. Büyük bir mağazası olan bir kente girer girmez bu isteğini gerçekleştirdi. Bunu yapabildiği için çok gururlanıyordu. Seçtiği bir giysinin fazla pahalı olduğunu ileri sürüp itiraz edecek olsam çok sinirleneceğini anlamıştım.

«Sana söylemiştim,» diye bana anımsattı. «Bundan böyle seninle ben ilgileneceğim. Almanya'dayken izinli günlerimde çıkıp kazandığım her kuruşu harcamadığım için arkadaşlarım bana pinti derlerdi. Döner dönmez sana satın alabileceğim şeyleri düşünerek paralarımı biriktirdim, bıkıp usanmadan biriktirdim. Ayrıca, yeni şık giysilerin sana çok yakıştığını düşünüyorum.»

«Jimmy, beni aldatamazsın,» dedim. «Ne kadar korkunç göründüğümü biliyorum. Yüzüm solgun ve çirkin, saçlarım ise bir felâket.»

Jimmy, «Her şey sırasıyla,» dedi ve bana giysi alımını tamamladı. Daha sonra bana fırça, tarak ve dudak ruju satın aldı. Alışverişlerimizi tamamladıktan sonra, birkaç saatlik yol aldık ve sonunda bir motelde mola verdik.

Sıcak bir duşun ve saçlarımı şampuanla yıkayıp kremlemenin ne kadar harika bir şey olduğunu unutmuşum. Duşta o kadar uzun kaldım ki, Jimmy sonunda yoksa boğuldun mu diye sormak için kapıyı vurmak zorunda kaldı.

Yıkanmaya sonunda doyunca bir havluya sarındım ve kapıdan dışarıya başımı uzattım. Jimmy yataklardan birine uzanmış, gazete okuyordu. Onu böyle rahat görmek, küçük divan yatağımızda çizgi romanlar okuduğu ve okuduğu şeyin onu sinirlendirmesi ya da duygulandırmasına göre kaşlarını oynattığı günlere beni geri götürdü. Bir an boyu, gözlerimi kapayıp geçmişe dönebileceğim, çocukluğumuzdan beri başımızdan geçen kötü olaylar sadece birer karabasanmış gibi bir duyguya kapıldım.

Delikanlı gazeteyi indirip bana baktı. «Hey, iyi misin?»

«Evet,. Jimmy. Kendimi yepyeni bir insan gibi hissediyorum,» dedim.

Banyo kapısının hemen dışında küçük bir tuvalet masasıyla bir

ayna vardı. Oturup saçlarımı kurutmaya başladım.

Jimmy, «Sana yardım edeyim,» diyerek yerinden fırladı. «Sen parmak kadar bir çocukken saçlarını kuruttuğumu herhalde unutmuşsundur.»

Ona gülümsedim. «Hiç unutur muyum?» Jimmy havluyu alıp kuruyup kabarıncaya kadar saçlarımı ovuşturdu. O kadar rahatlamıştım ki gözlerimi kapayıp devam etmesini istedim. Delikanlı sonunda bu işi bırakıp başımın tepesine bir öpücük kondurdu.

«Belki de kuaför olmaya karar veririm,» diye şaka etti.

Aynadan yüzüne bakarak, «Sen ne istersen olabilirsin, Jimmy,» dedim. Buna gerçekten inanıyordum da. Devam ettim. «Ordudan terhis kâğıdını aldıktan sonra gerçekten ne yapmayı istiyorsun?»

«Bilmiyorum.» Omuzlarını silkti. «Sanırım, makinelerle ya da elektrikle ilgili bir şey olacak. Ellerimle çalışmaktan zevk duyuyorum.»

Jimmy biraz geride durarak saçlarımı fırçalamamı seyretmeye koyulmuştu. Perçemlerim fazla uzun ve farklı boylarda olduklarından onları kırpmak zorunda kaldım. 'Meadovvs'da kaldığım sürede saçlarımı hep bağladığımdan ne kadar uzadığının farkında olmamıştım.

Jimmy elini başımın üstünde gezdirerek, «Saçların ele ne kadar yumuşak geliyor,» diye mırıldandı. Elini yakalayıp dudaklarıma götürdüm. Uzunca bir zaman gözlerimi kapadım ve elini öylece tuttum.

Jimmy, «Bundan böyle işlerimiz yolunda gidecek,» diye fısıldadı.

Saçlarımla işim bitince dinlenmek için yatağıma uzandım. Kısa bir şekerleme yaptıktan sonra çıkıp nefis bir yemek yemeği planlamıştık. Ben, içinde baharat olan lezzetli bir yemek yemeyeli o kadar uzun zaman olmuştu ki. Fakat ne kadar yorgun olduğumuzu ikimiz de bilememişiz. Jimmy, beni bulmadan önce kim bilir kaç gününü yollarda geçirmişti. İlk uyanıp gece olana kadar uyuduğumuzu farkeden ben oldum. Açlıktan midem guruldadığı halde, onu uyandırmaya kıyamadım. Yataktan kalkarak sessizce giyindim. Sonra, bir sandalyeye oturarak onun da uyanmasını bekledim.

Jimmy gözlerini aralayıp beni görünce birden yattığı yerden ok gibi fırlayıp dimdik oturdu.

«Saat kaç?» diye sordu.

«Dokuza geliyor.»

Jimmy bacaklarını yatağın kenarından aşağı sarkıttı. «Beni niçin uyandırmadın?»

«İçim elvermedi, Jimmy. Uyurken o kadar mutlu görünüyordun ki.»

«Oturup açlıktan ölürken bir başkasını düşünmek tam senden beklenecek şey. Demin gözlerimi açıp seni gördüğümde kendimi Avrupa'da düşlerimden birini görüyor sandım.» Jimmy bir yandan ayakkabılarını giyerken ekledi. «Her yerde seni gördüğümü sanıyordum.»

«Artık beni düşlemene gerek kalmayacak Jimmy,» dedim ona. Delikanlı gülümsedi ve yemeğe çıkabilmemiz için acele giyindi. En yakın orası olduğu ve bu kadar açken en basit yerin yemeği bile bana lüksün lüksü gibi gözükeceği için motele bağlı olan lokantaya geçtik.

Oturduğumuzda bize yemek listesini verdiler, ama ben bir türlü karar veremedim. Birbirinden nefis seçenekleri okumak ve aylardan beri bana yasak ya da elde etmem imkânsız olan şeyleri görmek bana sonsuz bir zevk veriyordu. Seçme işini bu kadar geciktirmem üzerine Jimmy bana takıldı. Bunun nedenini kendisine açıklamam üzerine, yemek listesini masanın üstüne koymamı, gözlerimi kapamamı ve parmağımı yemeklerden birinin üstüne düşürmemi önerdi. Dediğini yaptım ve böylece sıcak hindi yemeğini seçmiş oldum.

Önce nefis bir salata yedim. İçine bol tereyağ sürülmüş üç küçük ekmek yiyerek az daha iştahımı tıkıyordum. Bir kola ısmarladım ve tadının keyfini çıkardım. Olağanüstüydü! Jimmy gülüyor ve başını sallayıp duruyordu. Hindi, kızılcık sosu, karnıbaharve patatesle tepeleme doldurulmuş tabak önüme getirilince ağlamaya başladım. Elimde değildi.

Jimmy, «Yapma canım,» dedi ve masanın üzerinden bana doğru elini uzattı. «Böyle sinirlenirsen iştahın kaçacak.»

«Hiçbir şey iştahımı yok edemez,» diyerek önümdeki tabağa saldırdım. Tıkabasa doyduğum halde, bir dilim de çikolata kremalı pay istedim. Masadan kalktığımızda ayakta zor duruyordum.

Jimmy, «Sen yemekte o canavar kamyon şoförleriyle bile yarışabilirsin canım,» dedi.

Yatağa girdikten sonra ikimiz de tekrar uykuya dalmakta gecikmedik, ama perdelerin arasından gün ışığı odaya sızınca hemen gözlerimi açtım. Güneşi görmek bile benim için başlıbaşına bir mucizeydi. Uyanıp da altın renkli ışınların karanlığı kovmasını seyretmeydi o kada

uzun zaman olmuştu ki. Bunun dünya yüzündeki en güzel tablolardan biri olduğundan emindim. O insanın içini karartan eski köşkte köstebek gibi yaşamak korkunç bir şeydi.

Sabahleyin kahvaltı masasına otururken duyduğum iştah akşamkinden az değildi. Domuz sucuğunun sadece kokusu bile midemi kazındırmama yetti. Sosisli yumurta ve küçük ekmekler yedim, birkaç fincan da kahve içtim. Bayan Emily kahveyi viski kadar kötü sayıyordu.

Yiyecek ve dinlenmek, yeni giysiler giymek ve saçlarımın yıkanıp fırçalanması bana güç vermişti, Şimdi kendimi korkunç büyükannemin karşısına çıkacak kadar güçlü hissediyordum. Jimmy, «Her şey sırasıyla,» demekte ne kadar haklıymış. Yolumuza devam ettik. Hedefimizle aramızda sadece birkaç saat kalmıştı.

Onun Avrupa'daki deneyimlerini uzun uzadıya anlatmasından sonra, ben çekine çekine, «Bana Michael Sutton'la aramdaki aşk macerası hakkında hiçbir şey sormadın, Jimmy,» dedim.

Jimmy, «Bana hiçbir şey anlatman gerekmez,» dedi kısaca.

«Biliyorum, ama anlatmak istiyorum. Michael Sutton şan öğretmenimdi. Beni bir Broadvvay yıldızı yapacağını söyledi. Her şey o kadar çabuk olup bitti ki. Ben daha ne olduğunu anlayamadan beni evine davet etti ve...»

«Dawn, lütfen.» Jimmy'nin yüzünde derin bir acı okunuyordu. «Hiçbir şey duymak istemiyorum. Artık her şey bitti. Sana acı verildiğini biliyorum. Ve o herifi elime geçirmeyi çok isterdim. Belki bir gün o da olur, ama sen baha hiçbir şey açıklamak zorunda değilsin. Sana söyledim, böyle şeylerin nasıl olageldiğini biliyorum. Öyle şeyleri çok gördüm,» dedi.

Bana bakarak devam etti. «Önemli olan, böyle bir şeyin bir dah senin başına gelmeyeceği.»

Evet gibilerden başımı sallarken, Jimmy'nin beni bağışladığının bilinci bana ferahlık duyuruyordu. «Seni seviyorum, Jimmy, gerçekten seviyorum,» dedim. «Ne kadar sevdiğimi meğer bugüne kadar anlayH mamışım. Çok üzgünüm.»

Jimmy bana yine takılmaktan kendini alamadı. «Yeter ki bugün yaptığın kadar çok yemek yeme. Çünkü param buna yetişmez.»

Tekrar gülebilmek, birinin yanında kendini rahat hissetmek, ö/olllk

le bu kimse hayatınıza güneşi getirirse onun yanında gevşemek ne kadar güzel şeydi. Garip değil mi, 'Meadovv'la aramıza giderek daha fazla kilometre girdikçe, Bayan Emily'den nefret etmekten de çok, ona acıdığımın farkına varıyordum.

Ama Cutler Nine'ye karşı içimde zerre kadar acıma yoktu. Öylesine aşağılık ve kötü ruhlu bir kadındı ki! Bence hiç kimse onun kadar alçak olamazdı. Bayan Emily'yi yaratan güçler onun da yaratıcısıydı, ama ona ek bir yetenek vermişlerdi: Cutler Nine'ye çoğu kimse saygı duyuyordu ve gerçek hayatta büyük şeyler başarabilmişti. Korkunç bir düşman olduğunun kuşkusu yoktu. Cutler Koyu'na ve kaçınılmaz karşılaşmamıza yaklaştıkça kalbimin atışları da hızlanıyordu. İlkbahar biterken böyle bir günün, derin mavi göğü ve köpük gibi beyaz bulutlarıyla ne kadar güzel olduğunu bile farkedemiyordum. Karmakarışık kafamın içinde dünya bana yine kurşuni renkli ve karanlık görünüyor, bebeğime kavuşmadığım sürece sıcak güneş ışınlarını hissedemeyeceğime inanıyordum.

Okyanusa attığım ilk bakış sırtımda bir ürpertinin dolaşmasına neden oldu. Biraz sonra Cutler Koyu adlı tatil beldesine girmek üzere olduğumuzu müjdeleyen o çok iyi bildiğim işareti gördük. Hiçbir şey bana değişmiş gibi görünmedi. Yaz mevsimine daha girilmediği için, iki yanında küçük dükkânlar ve lokantalar dizili uzun cadde sakin ve sessizdi. Trafik de seyrekti, kaldırımlarda ise çok az kişi görünüyordu. Kasaba gevşek ve tembel bir izlenim vermesine rağmen, benim üzerimde fırtınanın gözünden geçmek gibi bir etki yapıyordu. Cici dükkânlar, rıhtımda demirli tekneler ve yelkenliler, zengin yeşil çimlik alanlar ve huzurlu sokaklar bir aldatmacaydı, Cutler Koyu'nun kalbi kötülükle, Cutler Nine'nin kötülüğüyle çarpıyordu çünkü.

Jimmy bana cesaret vermek için gülümseyerek, «Neredeyse geldik,» dedi. Ekledi. «Sakın merak etme. Bu işi araştıracak ve soruna kesin bir çözüm bulacağız.»

Derin bir soluk alarak başımı eğdim. Böylece içe doğru bir dönüş yaparak Cutler Koyu Otelinin özel plajının bulunduğu kıyı kesimine geldik. Bembeyaz bir kumla kaplı bu plaj daima temiz ve yeni taranmış gibiydi. Okyanustan kopan dalgalar bile bu kıyıya yumuşak ve okşarca-

sına yaklaşıyorlardı. İnsanın hani neredeyse okyanusun bile, deniz kıyı¬ sındaki bu krallığa egemen olan güçlü kadının öfkesine hedef olmaktan korktuğuna inanacağı gelirdi. BU PLAJ CUTLER KOYU OTELİ MÜŞTE-RİLERİNE MAHSUSTUR! diye yazılı pankartı görünce korkunç kadının sesini duyar ve yüzünü görür gibi oldum.

Jimmy uzun bahçe yoluna girdi. Otel ilerimizde küçük bir bayırın tepesinde yükseliyor, önündeki bakımlı park yola kadar iniyordu. Üç katlı, süt beyaz pancurlu ve dört bir yanı verandayla çevrili çini mavisi binaya garip bir sessizlik egemendi. Yakılmamış Japon fenerleri esintiy¬ le hafif hafif sallanıyorlardı. Bahçede görevli personelden sadece bir, iki kişi binanın yan tarafında çalışıyor, bazı çitleri kırpıyor ve çiçek ekiyor¬ du. Tüm beklentilerime karşın verandada oturan hiç kimse yoktu. İki küçük kameriyede ya da bahçedeki taş ve tahta sıralarda oturan veya fıskiyeli havuzlarla çiçek tarhlarının kıyısında yürüyen kimse de görme¬ dim.

Jimmy, «Otelde sanki müşteri yok,» diye fikir yürüttü.

Öğleden sonra olduğu için öğle ya da akşam yemeğinde kimse olmadığını biliyordum.

«Bana da öyle geliyor,» dedim. Zaten yeterince sinirliydim. Olağan¬ dışı bir şey görmek sinirimi daha da bozuyordu.

Jimmy binanın önünde durdu ve arabasını park etti. Bir an oldu¬ ğum yerde kalıp pencereden otelin giriş kapısına baktım ve New York' taki sahne sanatları okuluna devam etmek için otelden ayrıldığım saba¬ hı anımsadım. O gün kalbim korku ve heyecanla doluydu, ama Clara Sue'yla Philip'in, annemle Randolph'un ve özellikle Cutler Nine'nin yüz-lerindeki anlamı bugünmüş gibi anımsıyordum. Bütün bu 'yüzler şimdi gözlerimin önünde geçit resmi yapıyorlardı.

Jimmy, «Hazır mısın?» diye sordu.

Kararlı bir tavırla, «Evet, hazırım,» dedim ve arabadan indim. Basa¬ makları hızlı hızlı çıktık ve otelin lobisine girdik. Hemen o an ortalıkta normal olmayan bir hava sezdim. Lobide Bayan Hill'den ve resepsiyon masasındaki bir görevliden başka hiç kimse yoktu.

Jimmy etrafına bakınarak, «Otel kapalı olmalı,» dedi.

Resepsiyon masasına doğru yürüdüm. Bayan Hill lobiyi' Mı inin glı diğini hissederek başını kaldırdı. «Demek okuldan döndün." dr. n

«Okul» kelimesini duyunca, Cutler Nine'nin, herkesi hâlâ New York'ta olduğuma inandırdığını anladım.

«Konuklar neredeler?» diye sordum.

«Konuklar mı?» Kadının dudaklarının köşeleri aşağı sarktı. «Demek bilmiyorsun...»

«Neyi bilmiyorum?»

«Büyükannene inme indi. Durumu ağır. Kendisi hastaneye kaldırıldı, oteli de hafta sonuna kadar kapadık. Baban şaşkın halde, bir şey yapamayacak durumda, annen ise... allak bullak oldu.»

«Bir inme ha?» dedim. «Ne zaman oldu bu?» Oldukça sert bir sesle konuşmuştum. Kadın ağlamaklı oldu. Bunun üzerine ses tonumu yumuşattım. «Yani... bilmiyordum.»

«Daha dün oldu,» dedi Bayan Hill. «Mevsim başlamadığı için o sırada sadece birkaç müşterimiz vardı. Babanız konuklara paralarını iade etti. Personel de ücretini alacak.»

Jimmy'ye baktım. Artık ne yapacağımızı bilmiyormuş gibi başını sallıyordu.

' «Babam şimdi burada mı, yoksa hastanede mi?» diye sordum.

Bayan Hill, «Çalışma odasında oturuyor,» dedi. «Bütün sabah oradan çıkmadı. Annesinin hastalığı onu çok sarstı.» Kadıncağız ekledi. «Eve dönmeniz iyi oldu. Belki siz ona yardımcı olabilirsiniz.»

Bir kâğıt mendille gözlerinde biriken yaşları sildi. «Zavallı Bayan Cutler... Çalışma odasında masası başında yığıldı, kaldı. Çalışmasının orta yerinde hastalanmak tam ondan beklenecek bir şey. Allahtan ki babanız onu tam zamanında buldu. Ambulans gelip de hanımefendiyi hastaneye götürene kadar otelde büyük telaş oldu. Şimdi de hepimiz dua ediyoruz.»

«Teşekkür ederim,» dedim ve Jimmy'ye, benimle Randolph'un çalışma odasına gelmesini işaret ettim. Oraya varınca kapıyı vurdum, fakat hiçbir yanıt alamadık. Bu kez kapıyı daha sert vurdum.

Birisi içeriden, «Kim o? Kim o?» diye haykırdı. Kapıyı açtım ve içeri girdik.

Randolph masasının başında oturmuş, bir kâğıt destesinin üzerine eğilmişti. Karışmış saçları, saatlerden beri parmaklarını perçemlerinin arasında dolaştırdığını gösteriyordu. Kravatı gevşemiş, gömleğinin düğ-

meleri açılmıştı, gözlerinde de cam gibi bir parıltı vardı. Yüzünde beni tanıdığına dair bir anlam göremedim.

«Üzgünüm,» dedi. «Şimdi çok meşgulüm. Sonra, sonra...»

Böyle diyerek dikkatini yine kâğıtlara verdi. Belli bir tek şey ararmı gibi, kalemini kâh birinin, kâh ötekinin üstünde gezdiriyordu.

«Randolph, benim... Dawn,» dedim.

Orta yaşlı adam hızla başını kaldırdı. «Dawn mu? Ha evet, Dawn.» Kalemini masanın üstüne bıraktı ve ellerini kavuşturdu. «Neler olduğu¬ nu bilmiyorsun... Annem... O daha önce hiç hasta olmamıştı,» diye geveledi. Hemen arkasından çılgınca bir kahkaha attı. «Hiç doktora git¬ mez o. 'Anne, düzenli olarak çekap yaptırmalısınız,' derdim ona. 'Dok¬ tor olan o kadar çok dostunuz var ki. Size hep çekap yaptırmanızı öne¬ riyorlar,' derdim. Ama o beni hiç dinlemezdi. 'Doktorlar beni hasta edi¬ yorlar,' derdi hep.» Randolph yine güldü.

«Doktorlar beni hasta ediyorlar demek herhalde akıllıca değildi. Ama annem taş gibiydi.» Randolph yumruğunu salladı. «Bir gün bile işi¬ ni ihmal etmemiştir. Babam hayattayken bile öyleydi. Onun soğuk algın¬ lığından bile yatağa düştüğünü anımsayamıyorum. Bir keresinde buna babamın dikkatini çekmiştim. 'Mikroplar onun vücuduna girmeye cesa¬ ret edemezler. Ondan ödleri kopar/demişti.»

Randolp yine isteri nöbetine tutulmuş gibi güldü. Arkasından da bakışını kâğıtlarının üstüne eğdi. «Bütün işler benim yüzümden geri kal¬ dı... Faturaların ödenmesi, siparişler... her şey gecikti. Bütün bunlarla eskiden annem ilgilenirdi. Anlıyorsun, değil mi? Konuklarımızdan otel¬ den ayrılmalarını rica etmek zorunda kaldım. Bu hafta geleceklerin de rezervasyonlarını iptal ettim. Şu sırada her şeyi ben yapamam ki. Anne¬ min iyileşip dönmesini beklemekten başka çarem yok.»

Annemin kocası sözlerine benim konuşmama olanak tanıyacak kadar bir ara verince, «Randolph,» dedim. «Şu son birkaç aydır nerede olduğumu biliyor muydun? Cutler Nine'nin beni nereye yolladığını bili yor muydun?»

«Nerede miydin? Ha evet, okuldaydın tabii. Şan dersleri için.. No kadar güzel, değil mi?» dedi.

Jimmy'ye baktım. Şaşkınlıktan ağzı açık kalmıştı.

«Oğluna bile bir şey söylememiş,» diye mırıldandım. Yino Raıı

dolph'a döndüm. «Yani 'Meadovvs'da olduğumu bilmiyor muydun?»

«'Meadovvs'da mı? Hayır, bilmiyordum. Yani öyle sanıyorum. Ama bugünlerde aklımda o kadar çok şey var ki, hiçbir şeyden emin olamıyorum. Beni bağışlamalısın. Otel var tabii. Ayrıca Laura Sue da var. Bu olan bitenleri içine sindiremiyor. Sürüyle doktor geldi, ama hiçbirinin ona bir yararı dokunamadı. Şimdi de... annem...» Adam başını salladı. «Bu kadar zaman soğuk algınlığından bile yatağa düştüğünü görmemiştim.»

«Onu görmeliyim,» dedim. «Cutler Nine'yi hemen görmeliyim.»

«Onu görmek mi? İyi ama o burada değil ki, yavrucuğum. Hastanede yatıyor.»

«Orasını biliyorum. Sen niçin orada değilsin?»

Randolph, «Ben çok meşgulüm,» dedi. «Çok, çok meşgul. O bunu anlar.» Güldü. «Kimse anlamasa bile, o anlar bunu. Evet, onu görmeye git ve de ki... de ki...» Randolph masanın üstündeki kâğıtlara baktı. «Ona de ki geçen hafta ısmarladığı sebzelerin fiyatı yüzde on fırlamış. Evet, yaptığım hesaplara göre aradaki fark yüzde on. Şimdi ben ne yapacağım?» Omuzlarını silkti.

«Gel, Jimmy,» dedim. «Ondan fayda yok.»

Kapıya yönelmemiz üzerine Randolph, «Seninle sonra konuşuruz,» diye seslendi. «Şimdi elim biraz dolu da...»

«Teşekkür ederim,» dedim ve onu kâğıtlarıyla baş başa bıraktık.

Jimmy, «Belki önce anneni görsen daha iyi olurdu,» diye önerdi.

«Hayır, bizi görürse daha da bozulur. Bu durumdan elinden geldiğince yararlanıyor zaten,» diye ekledim.

Lobide yine Bayan Hill'in yanına gittik ve hastanenin adresini aldık. Yirmi dakika sonra upuzun bir koridorda yoğun bakım ünitesine doğru yürüdük. Bir hemşire bizi kapıda karşıladı.

«Ben Bayan Cutler'in torunuyum,» dedim. «Kent dışındaydım. Olanları yeni öğrendim. Onu görmem lazım? Nasıldır?»

Hemşire, «Bayan Cutler'e inme indi. Durumu ciddi,» dedi.

«Biliyorum.»

«Vücudunun sol yarısı tamamen felçli, konuşması da peltek. Aslında ağzından zor ses çıkıyor.»

«Onu görebilir miyim lütfen?» diye yalvardım.

«Korkarım ki yanında beş dakikadan fazla kalamazsınız.» Hemşire Jimmy'ye baktı.

«Bey nişanlımdır,» dedim. «Büyükannem onunla daha tanışmadı.»

Hemşire belirli belirsiz gülümsedi. Sonra, birkaç adım gerileyerek Cutler Nine'nin yattığı bölmeyi gösterdi. Burası cam duvarlı bir odaydı. Yaşlı kadının orada kolunda serumla yattığını gördük. Kalp monitöründe kalbinin atışları izleniyordu. Hemşireye teşekkür ettim ve odaya girdik.

Cutler Nine hastane yatağında boynuna kadar çekilmiş beyaz çarşafların altında yatarken daha az korkunç ve ürkütücü gözüküyordu. Normal ölçülerine inmişti denebilir. Hattâ ufalmış, eski halinin gölgesi durumuna gelmişti. Çelik mavisi saçları balmumundan farksız yüzünün etrafında kazık gibi duruyordu. Yüzünden başka açıkta olan yeri serum iğnesinin batmış olduğu sol koluydu. Gözleri sıkı sıkıya kapalıydı. Elini yumruk yapmış, uzun ve çarpık parmakları birbiri üzerine kenetlenmişti. Bileğindeki ve kolundaki ince mavi damarlar parşömenleşmiş derisinin altında göze çarpıyordu.

Bir battaniyeye sarılmış olarak kollarımın arasında duran bebeğimin hayali olmasa, bu halinde ona acıyabilirdim. Cutler Nine'nin yüzüyle başı şu sırada bir bebeğinkinden büyük gözükmüyordu. Bu benzeşme bana buraya geliş nedenimi anımsattı. Bu kadın bebeğimin nereye götürüldüğünü biliyordu. Bunu ben de öğrenmeliydim.

Yatağa yaklaştım. Jimmy kapının yanında kalmıştı.

Kararlı bir sesle, «Cutler Nine,» dedim. Hastanın gözkapakları kıpırdadı, ama açılmadı. «Cutler Nine, ben Dawn,» dedim. Emrettim. «Gözlerinizi açın.»

Gözkapakları yine kımıldadılar. Yaşlı kadın onların açılmasına sanki karşı koyuyordu. Ama sonunda bunu başaramayarak bana baktı. Yüzünde herhangi bir anlam yoktu, yalnızca ağzının sağ köşesi seğiriyordu. Gözleri de o buz gibi parıltısını kaybetmemişti.

«Bebeğimi nereye yolladınız? Bana söylemelisiniz,» dedim. «Kızkardeşiniz bana çok kötü davrandı. Aylar boyu beni cezalandırdı, İşkence etti. Öyle yapacağını bildiğinize bahse girerim. Bana bebeğimi düşürtmeye bile çalıştı, ama bebek sağlıklı ve güzel olarak doğdu. Yaptıktan

njz bunu engelleyemedi. Christie'çiğim çok güzeldi, onu başkalarına vermeye hakkınız yoktu, onu benden almaları için biriyle anlaşmaya hakkınız yoktu. Şimdi nerede o?» diye sordum. «Bunu bana söylemek zorundasınız!»

Hastanın ağzı daha hızlı seğirmeye başladı. Dudakları da titriyor¬du.

«Bu feci şeyi bir kez daha yapmıştınız, Cutler Nine,» diye devam ettim. «Ne olur, yeniden yapmayın. Bebeğimin, yabancıların, asıl ailesi olduğuna inanarak büyümesine izin vermeyin. Bebeğimin yanımda olmasını istiyorum. O da beni gereksiniyor. Benim yanımda olması lazım. Yalnız ben ona hak ettiği sevgiyi verebilir ve hayatının güzel ve mutlu olmasına katkıda bulunabilirim. Onun nerede olduğunu bana mutlaka söylemelisiniz!»

Hasta kadın konuşmak için daha çok zorlanıyordu şimdi. Başı da bir sağa, bir sola gidiyordu. Kalp monitöründe dalgalanmalar başladı. Kalbinin vuruşları da hızlanıyordu.

«Lütfen,» diye yalvardım. «Lütfen.»

Yaşlı kadın yine birtakım sesler çıkararak ağzını açıp kapadı. Anla¬yabilmek için kulağımı dudaklarına yaklaştırdım. Çıkan sesler daha çok boğazının içindeki guruldamalardı, ama ben buna rağmen bazı kelime¬ler seçmeye başladım.

Cutler Nine o kelimeleri heceledi, sonra gözlerini kapadı. Kalp monitöründe tekdüze ve tiz bir ötme başlamıştı.

«Niçin?» diye bağırdım. «Niçin?»

Hemşire hücrenin kapısına gelerek, «Ne oluyor burada?» diye sor¬du. Yatağın yanına koştu. Cutler Nine'nin bileğini tuttu. Sonra bir düğ¬meye bastı ve kapıya koşarak başını dışarı uzattı, masanın başında otu¬ran bir başka hemşireye seslendi.

Ardından, benimle Jimmy'ye, «Dışarı,çıkın!» diye bağırdı.

«Belki birazdan uyanır,» diye yalvardım.

Hemşire ısrar etti. «Hayır. Gitmelisiniz.»

Cutler Nine'ye baktım. Yüzü, büzüşmüş bir kuru eriğe benzemişti. Yoğun bakım ünitesi harekete geçerken çaresizlik içinde döndüm ve Jimmy arkamda olduğu halde dışarı yürüdüm.

Koridora çıktığımızda Jimmy, «Ne oldu?» diye sordu. «İhtiyar cadı sana ne söyledi?»

Holdeki bankın üstüne çökerek, «Anlaması zordu,» dedim.

«Ne?» Jimmy de yanıma oturdu.

«Bütün söylediği 'Sen benim başımın belasısın,' oldu.»

«Sen mi belasıymışsın?» Başını salladı. «Anlayamıyorum.»

«Ben de anlayamıyorum,» diyerek ağlamaya başladım.

Jimmy kolunu omuzlarıma dolayıp beni kendine çekti.

«O ölecek ve bildiklerini de kendisiyle mezara götürecek, Jimmy,» diye inliyordum. «Öyle nefret dolu bir kadın ki... Ama ben onun nedeni¬ ni bilmiyorum. Ne yapacağız şimdi?»

Bir doktor koridordan koşarak geldi ve yoğun bakım ünitesine gir¬ di. On dakika sonra yanında yoğun bakım hemşiresi olduğu halde ağır ağır odadan çıktı. Kadın bizi bankta oturur görünce başırıı salladı.

«Çok üzgünüm,» dedi.

«Ah Jimmy,» diye bağırarak yüzümü avuçlarıma gömdüm. Gözle¬ rimden sel gibi yaşlar boşanıyordu. Çok geçmeden önümü göremez oldum. Karşımdaki dünya sulu bir lekeydi. Cutler Nine için ağlamıyor¬ dum, onun için ağlayamazdım. Benim için sonsuza dek kaybolabilecek bebeğim için ağlıyordum.

Jimmy kalkmama yardım etti, böylece, rüyada gibi yürüyerek has¬ taneden çıktım.

Tekrar otele döndüğümüzde, herkes haberi almıştı. Bayan Hill'le yardımcısı resepsiyon kürsüsünün arkasında hafif hafif ağlaşıyorlardı. Bahçedeki personelden birkaç kişi verandada grup halinde durup alçak sesle konuşuyordu. Lobinin bir köşesinde yemek salonu persone¬ linden birkaç kişiyi tanıdım; onlar da beni tanıyarak başlarıyla selam ver¬ diler. Otel daha şimdiden yas havasına bürünmüştü.

Jimmy'ye, «İyisi mi gidip annemi göreyim,» dedim. «Bebeğime ne olduğunu belki o biliyordur.»

Delikanlı, «Seni lobide beklerim,» dedi.

Koridorda ailenin yatıp kalktığı otelin eski bölümüne doğru yürüme ye başladım. Oturma odasının hizasına varınca hıçkırık sesleri duydum, içeriye başımı uzatınca da uzun yıllardan beri aileye emeği geçen /encl oda hizmetçisi Bayan Boston'u gördüm. Divanın üstünde Oturuyordu Beni kapıda görünce başını kaldırdı.

Dolu dolu gözlerle, «Ah Dawn, okuldan çok geç döndün,» dedi. «Üzücü haberi aldın, değil mi?»

«Evet,» dedim!

«Şimdi bizler ne olacağız?» Zenci kadın derin bir göğüs geçirdi. «Zavallı Bay Randolph. Perişan halde.»

«Annem nasıl?» diye sordum.

«Annen mi?» dedi. «Bay Randolph aşağı ineli beri yukarı çıkmadım ben. Yarım saat önce acı haberi vermek için yukarı çıkmıştı, aşağı inince de hayaletten farksızdı. Bana şöyle bir baktı, hemen arkasından ikimiz de ağlamaya başladık. Bay Randolph daha sonra bir yerlere gitti, ben de burada oturdum, kaldım.»

«Öyleyse ben gidip annemi göreyim,» diyerek merdivene yöneldim. Yukarı çıkınca önce, bir yoksul akraba gibi barındırıldığım, aileden uzakta tek başına tutulduğum odamın bulunduğu tarafa baktım. Bayan Hill, Bayan Boston ve aşçıbaşı Bay Nussbaum gibi burada çalışan kişilerin nasıl olup da Cutler Nine'ye bu kadar saygı duyduklarına akıl erdiremiyordum. Onun ne denli sert ve zalim ruhlu olduğunu göremiyorlar mıydı? Becerikli ve başarılı olmak iyi hoştu da, sevecen olmak en az bunlar kadar önemli değil miydi?

Annemin dairesinin dış kapısı kapalıydı. Bunu yavaşça açarak oturma odasına girdim. Her zamanki gibi el değmemiş ve içinde oturulmamış gibi duruyordu, şu farkla ki piyanonun üstünde nota olmadığı gibi, tuşların üstündeki kapak da kapalıydı. Annemin yatak odasının kapısı ise aralıktı. Yaklaşarak kapıyı yavaşça vurdum.

«Girin,» diye seslenmesi üzerine kapının kanadını daha fazla ittim ve içeri girdim.

Onu, dev yatağında kaybolmuş gibi bulacağımı, başının iki kuştüyü yastığının içine gömülü olacağını zannetmiştim. Bunun yerine, tuvalet masasının başında oturduğu yerde omuzlarından aşağılara dökülen uzun sarı saçlarını fırçalamakla meşguldü. Zarif boynunu çevirdi ve* masum bakışlı mavi gözlerini üzerime dikti. Onu hiç bu kadar güzel görmemiştim. Teni şeftali gibiydi, yüzünden pırıl pırıl bir mutluluk fışkırıyordu.

Arkasında pembe ipekli geceliklerden biri vardı, ama yatakta olsun veya olmasın, pırlantalı küpeleri her zaman olduğu gibi, yihe kulakların-

daydı. Yürek biçimli madalyonu iki göğsünün arasında sallanıyordu. Gözleri şaşkın şaşkın açılırken, dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi.

«Dawn,» diye bağırdı. «Bugün buraya geleceğini bilmiyordum. Eminim, Randolph da bilmiyordu, yoksa bana söylerdi.»

Yanına yaklaşarak, «Senin yine çok, çok hasta olduğunu sanıyordum, anne,» dedim.

«Öyleydim, Dawn. Hem bu kez çok hastaydım. Feci bir alerjiye yakalanmıştım, ama Allahtan ki bana işkence etmekten bıktı da mecalsiz vücudumu terketti.» Annem derin bir göğüs geçirerek gür sarı perçemlerini salladı.

«Bana o kadar da halsiz görünmüyorsuh, anne,» dedim şert bir sesle. Genç kadının gözleri ufaldı, gülümsemesi de yok oldu.

«Sen zaten benim halimden hiç anlamadın, Dawn,» dedi. Yakınmaya başladı. «Çektiğim bunca sıkıntıya rağmen, herhalde beni hiçbir zaman anlamayacaksın da...»

«Çektiğin bunca sıkıntı ha? Ya benim çektiklerim? Şu son birkaç aydır nerede olduğumu biliyor muydun, anne? Evet, ne diyorsun? Bir kez olsun hayatta mı olduğumu yoksa öldüğümü mü soruşturdun mu? Seni dinliyorum.»

Annem, «Başına gelenleri sen kendin hazırladın, Dawn,» diye beni yerdi. «Suçlayacak başka kimseler arama. Hele beni hiç suçlayamazsın. Buna asla katlanamam. Ne şimdi, ne de başka zaman.» Bu sözlerden sonra doğruldu. «Belki de duymamışsındır, ama Cutler Nine az önce öldü.»

«Biliyorum, anne. Jimmy ile ben demin hastaneden döndük. Cutler Nine ölürken yanındaydık,» dedim.

«Öyle mi?» Annem şaşırmış görünüyordu. «Jimmy mi dedin?» diye sordu. Küçümsemeyle burnunu buruşturdu, «Yani o çocuk, değil mi?»

«Evet, anne, o çocuk, Allahtan ki, beni Cutler Nine'nin felâket kı kardeşi Emily'yle, o feci yerden kurtarmak için tam zamanında yetişti.»

Annem, «Emily ha,» diye dudak büktü. «Onunla bir tek kere karşı laşmıştım. Benden hoşlanmadı, ben de hiç kuşkusuz ondan hoşlanmıı dım. Haklısın, gerçekten feci bir kadındır.»

«Öyleyse Cutler Nine'nin beni oraya yollamasına neden göz yuma

bildin?» diye sordum, «Özellikle Bayan Emily'nin nasıl bir kadın olduğunu da bildiğin halde...»

Annem canının sıkıldığını gizlemedi. «Doğrusunu istersen, yaptıklarından sonra fazla bir seçeneğimiz yoktu, Dawn.» Bu sözlerden sonra arkasına yaslandı ve gelişimden beri beni ilk kez tepeden tırnağa süzdü. «Anlaşılan, sorunların sona ermiş, çektiklerin de seni pek o kadar etkilememiş. Vücudunun eski güzelliğine kavuşmasına da sevindim.»

«Sorunlarım sona erdi ha? Anne, ne işkencelere katlandığımı, o kadının bana nasıl davrandığını, beni nasıl köle gibi çalıştırdığını ve bebeğimi düşürmeye çalıştığını bilmiyorsun. Bayan Emily tam bir canavar,» diye bağırdım. Annem bu sözlerime irkilmedi bile. Dönüp aynada yine kendisine baktı.

«Her neyse, bütün bunlar geçmişte kaldı, Dawn,» dedi. «Cutler Nine gittiğine göre, artık otele dönebilirsin de...»

«İyi ama bebeğimi sormadın bile, anne. Hiç mi umursamıyorsun?»

«Umursayacak ne var ki, Dawn?» Genç kadın yine bana döndü. «Tanrı aşkına, neyi sormamı istiyorsun?»

«Hepsinden önce bebeğimin yaşayıp yaşamadığını, kız mı, erkek mi olduğunu, hepsinden önemlisi de nerede olduğunu sorabilirsin.» Umutla bekledim. «Ama belki de onun nerede olduğunu biliyorsun.»

«Bebek hakkında bir şey bildiğim yok. Tek bildiğim, gizli doğum yapıp Cutler ailesini rezil etmemen için 'Meadovvs'a gönderildiğin. Buna karşı gelemedim. Senin daha dikkatli olman gerekirdi. Ama dediğim gibi, her şey bitti artık...»

«Hiçbir şey bitmedi, anne! Bebeğim hayatta, ben de onun nerede olduğunu bilmek istiyorum!»

«Kes şu bağırmanı. Kimsenin bir daha bana bağırmasına katlanamam. Kraliçe artık gittiğine göre, bundan böyle kimseye şamar oğlanlığı yapmam.» Annem sert sert konuşurken birden gülümsedi. «Aklını başına topla, Dawn. Artık sen de mutlu olabilirsin. Benim gibi. Ailenin içinde yerini alabilirsin. Sonra da...»

«Anne, bebeğimin doğduktan sonra nereye götürüldüğünü biliyor musun? Cutler Nine sana bunu söyledi miydi? Eğer söylediyse lütfen anlat.» Sesimi yumuşatmış, yalvarır gibi konuşmaya başlamıştım.

«Kayınvaldeme bu ayrıntıların hiçbirini sormadım, Dawn. Onun

nasıl biri olduğunu biliyorsun. Her şeyi yöneten oydu.» Annem yine dikkatini aynasına verdi. «Şu sırada gökyüzünde Tanrı'ya emirler vermeye başladıysa, Tanrı da onu oradan atarsa hiç şaşmayacağım.» Annem neşeyle güldü. «Neler söylüyorum ben? O cadı mutlaka cehennemde cayır cayır yanıyordur. Layık olduğu yer orası çünkü.»

«İyi ama, anne, bebeğim...»

«Niçin onu düşünmekte inat ediyorsun, Dawn? Âşığın seni yüzüstü bıraktı, öyle değil mi ya? Onun bebeğini niçin isteyesin? Hem bebeğinin sana nelere mal olacağını düşünsene. O zaman evlenmek için doğru dürüst birini nereden bulacaksın?'Zengin ve yakışıklı gençler bebekli bir genç hanımla evlenmek istemeyeceklerdir. Özellikle bu bebek evlilikdışı bir ilişkiden olmuşsa...»

«Sen de onun için mi beni o kadar kolay yabancılara terkettin, anne?»

«O durum çok farklıydı, Dawn. Lütfen eskilere dönme, olmaz mı? Bugün elinde olanlarla yetinerek mutlu ol.» Annemin gözleri duyduğu öfkeyle can sıkıntısını yansıtıyordu. «Kullandığı yöntemleri beğenmesek de, Cutler Nine, senin ayıbının gizli kalmasını sağladı. Kimsenin bir şey bilmesi gerekmez. Her şey bitti. Hayata yeniden başlayabilirsin.»

Annem yine aynaya dönerek parmağını kaşlarının üstünde gezdirdi. «Cenaze töreninden önce yapılacak o kadar çok işim var ki,» dedi. «Cenazelerden nefret ederim ben. Siyahlar giymek, kederli ve solgun görünmek, herkesin saygısızlık ettiğini sanması korkusuyla gülümsemekten bile kaçınmak... Herkesin hoşuna gitsin diye kalbi kırık yaslı bir kadın havasına giremem ben. Girmeyeceğim. İnsanın fazla kaşlarını çatması kırışık yapar.

«Allahtan, seni orada görmeye gittiğimiz zaman New York'ta çok güzel bir siyah elbise satın almıştım. Belki biraz süslü, ama işimi görür, Cenazeye gelecek olan kimseleri düşünüyorum: onlar, sonra Randolph'u avutmak için otele geleceklerdir. Güçlü ve kusursuz bir eş vo gelin olup hepsini usulüyle ağırlamam gerekir.

«Senin de gidip kendine uygun bir şeyler alman gerekir, Dawn yi rum. Clara Sue'yla Philip buraya gelmek için okullarından yolu ı ıKıılnı Üçünüz birlikte güzel bir tablo oluşturmalısınız.»

«Söylediklerimi yoksa duymadın mı, anne?» dedim. «Bll I •< ı». •, JH 11 oldu, ama onu elimden aldılar.»

Annem sandalyesinden kalkıp yatağa doğru yürüdü. «Şimdi dinlenmek istiyorum,» dedi. «Yorgun görünmek istemem. Öyle görünmenin kimseye yararı yoktur. İnsanlar benden göz kamaştırmamı beklerler, onları düşkırıklığına uğratmamalıyım.»

Annem yorganı açıp içine süzüldü. Sonra, içini çekti ve başını yastığına dayadı.

«Düşün bir kere, Dawn,» dedi. «Bütün buraların hanımı artık benim. Buraların kraliçesiyim. Harika değil mi?»

«Sen kafanın içinde daima kraliçeydin, anne,» diyerek ona arkamı döndüm. Annemden her zamankinden de fazla tiksinmiştim.

Ben lobiye dönünce Jimmy ayağa kalktı. «Ne haber?» diye sordu.

«Hiçbir şey bilmediği gibi, umursamıyor da,» dedim. «Tek düşündüğü, Cutler Koyu'nun yeni kraliçeliği. Ah Jimmy, ne yapacağız biz?»

Jimmy yüksek sesle düşünüyordu. «Artık Randolph'la konuşmanın da bir anlamı yok.» Bana dönüp omuzlarını silkti. «Bence Bayan Cutler'in çalışma odasına girip bir ipucu arayalım.»

«Çalışma odası mı?» O yöne baktım. Cutler Nine ölüp gitmişti, ama odasına girip izin almadan öteberisini karıştırmanın düşüncesi beni hâlâ korkutabiliyordu. Otelde o kadar güçlü bir kişiydi ki. Sanki hâlâ aramızdaydı ve etkisini her şeyin ve herkesin üstünde sürdürüyordu.

Jimmy, «Başka ne yapabileceğimizi bilmiyorum,» diye itiraf etti.

Kalbim çarparak, «Pekâlâ,» dedim. «Bebeğimi geri almam için ne gerekiyorsa onu yapacağız.»

Uzanıp Jimmy'nin elini yakaladım, böylece Cutler Nine'nin çalışma odasının yolunu tuttuk.

Şaşırtıcı Açıklamalar

Cutler Nine'nin çalışma odasına vardığımızda bir duraklama geçirdim. Kapının üstünde yazılı BAYAN CUTLER kelimeleri tahtadan neon gibi işiyordu. Elim tokmağın üstünde donup kalmıştı. Jimmy elini omzumun üstüne koydu.

«Annen bir şey bilmiyorsa, Randolph da bilmiyorsa, başka seçene-

ğimiz yok demektir,» diye belirtti. «Bir şey çalmak için burada değiliz ya.» ;' '. • -

Ona hak vererek tokmağı çevirdim. İçeri girdiğimizde su yeşili sedirin üstünde oturan Randolph'u önce farketmedik. Pencerelerdeki perdeler sıkı sıkıya kapalıydı, küçük masa lambası ise kısıtlı bir alana ölgün bir ışık düşürüyordu. Hava, Cutler Nine'nin kullandığı leylak kokusuyla buram buram kokuyordu. Az önce burada olduğunu zannedebilirdiniz. Gözlerim bir an bana oyun oynadı ve yaşlı kadının, o büyük masanın arkasında oturduğunu ve gelişimin ilk günündeki gibi bana nefretle baktığını görür gibi oldum.

Jimmy bir kez daha omzumu kavradı. Onun bulunduğu yöne bakınca, sedirin üstünde oturarak bakışını boşluğa dikmiş Randolph'u farkettim. Karanlık gölgeler gözlerinin içine doluşmuştu. İçeri girişimiz onu şaşırtmadı. Sanki bunu beklemişti.

«Onun gittiğini ve geri gelmeyeceğini aklım almıyor,» dedi. Başını salladı. «Daha önceki gün oyun odasını yeniden döşemekten söz ediyorduk. Annem yeni masalarla sandalyeler istiyordu.» Randolph ekledi. «Bugün orada olan möblelerin ne zaman satın alındığını günü gününe anımsıyordu. Annem öyleydi işte: bir paket firketeyi satın aldığı günü bile anımsardı.» Orta yaşlı adam gülümsedi. «Ne kafa vardı onda. Bütün eyalette onun gibi ikinci bir iş kadınının olmadığından eminim.»

Yine içini çekerek bakışını masaya çevirdi.

«Hiçbir şey eskisi gibi olmayacak,» diye devam etti. «içimden, her şeyden vazgeçmek, gidip bir köşede kıvrılıp ölmek geliyor.»

«Cutler Nine bunu istemezdi,» dedim. «Onu büyük bir düşkırıklığına uğratırdın, Randolph.»

Orta yaşlı adam bana dönüp başını salladı. Dudaklarında bir gülümseme dolaştı, ama gözlerindeki hüzün silinmedi. «Evet, haklısın, Dawn,» dedi. Birden geçmişten kopup bugüne döndü. «Tam zamanında gelişin ne kadar şaşırtıcı.»

«Hiç de şaşırtıcı değil Randolph,» diye karşılık verdim ve gidip yanına oturdum. «New York'ta başıma gelenleri ve 'Meadovvs'da Bayan Emily'nin yanında oturmaya gittiğimi duymuşsundur.» Israr etlim -Mıii laka duymuşsundur.»

Randolph birden, «Emily Teyze,» diye anımsadı. «Acı habaıl unu

hemen ulaştırmalıyım. Hoş, cenaze töreni için Charlotte'la birlikte o kadar yolu gelmesini bekleyemeyiz. Ama kızkardeşinin öldüğünü de bil¬mesi lazım.»

«Randolph, orada olduğumu biliyordun, değil mi? Olanları biliyor¬dun?» diye ısrarla sordum. Orta yaşlı adam bulunduğum yana döndü ve gözlerimin içine baktı.

«Evet,» diye sonunda itiraf etti. «Annem bana söylemişti. Üzgü¬nüm, Dawn. O aşk macerası sonucunda hamile kalmakla hayatını ber¬bat ettin.»

«Biliyorum, ama 'Meadovvs'da bebeğimi doğurdum, Cutler Nine de birinin, bebeği doğar doğmaz gelip almasını sağladı. Bebeğimi mut¬laka geri almalıyım,» diyerek adamın bileğini yakaladım.

O, şaşkın halde başını salladı. «Geri almak mı?»

«Evet, bebeğimi Cutler Nine'nin onu verdiği kimselerden geri almak zorundayım. Ne olur, bebeğimin nerede olduğunu öğrenmeme yardım et. Lütfen,» diye yalvardım.

Adam dehşet içinde kalmıştı. Önce sandalyeye, sonra bana baktı. Annesinin öbür dünyadan geri gelerek benimle konuştuğu için onu haş¬lamasından korkuyormuş gibi bir hali vardı.

«Bilmiyorum...» diye geveledi.

«Bu işi yapmak için nasıl bir yönteme başvururdu? Kimlere telefon ederdi? Ne yapardı?» diye yalvaran bir sesle peş peşe sorular soruyor¬dum.

Randolph, «Annem artık gittiğine göre, yapılacak o kadar çok şey var ki,» diye mırıldandı. «Bence ilk yapılacak iş, annemin avukatı Bay Updike'a telefon etmek. Bay Updike, annemin bütün işlerine bakar. Kendimi bildim bileli bu ailenin avukatıdır. Zaten annemden pek o kadar genç de değildir.»

«Bay Updike mi?» dedim. Jimmy'ye baktım. O da umutla dikkat kesilmişti.

Randolph, «Evet,» diyerek ağır ağır doğruldu. «Ona telefon etmem gerekir. Aynı zamanda çok iyi bir aile dostumuzdur.»

Telefona ulaşmak için Cutler Nine'nin masasının etrafını dönmesi üzerine, «Bebeğim hakkında bir şey bilip bilmediğini de sorar mısın?»

diye bağırdım. Randolph'un, annesinin koltuğuna oturmaya cesaret edemeyeceğini biliyordum.

Jimmy divanda yanıma oturdu, böylece Randolph'un avukatla konuşmalarını dinledik. Olanları avukata anlatırken tıkanır gibi oluyor¬ du. Sonra sürekli başını sallayarak karşı tarafın söylediklerini dinledi. Bebeğimi sormadan telefonu kapayacağını sanarak yerimden fırladım.

«Onunla konuşabilir miyim lütfen?» diye yalvardım. Randolph oda¬ da olduğumu yeni farketmiş gibi bana bir an baktı, sonra almacı bana uzattı.

«Bay Updike,» dedim.

Derinden gelen bir ses, «Evet,» dedi. «Kiminle konuşuyorum?»

«Adım Dawn...»

«Kim olduğunuzu biliyorum,» dedi. «Zaten Randolph'dan da vasi¬ yetnamelerin okunuşunda hazır bulunmanızı size söylemesini rica ede¬ cektim.»

«Cutler Nine'nin vasiyetnamesinde yer alacağımı hiç sanmam, Bay Updike,» dedim. «Sizden sormak istediğim, bebeğimi alması için birisiy¬ le yapılan anlaşma hakkında bir şeyler bilip bilmediğinizdi.»

Araya uzunca bir sessizlik girdikten sonra avukat, «Bu bebeğin verilmesi işi sizin rızanızla olmadı mı yani?» diye sordu.

«Kesinlikle hayır, efendim.»

«Anlıyorum. Şimdi de bebeği geri istediğinizi söyleyeceksiniz, öyle mi?»

«Evet, efendim.»

Avukat, «Bu çok can sıkıcı bir iş,» diye mırıldandı. Ama sonra, «Pe¬ kâlâ,» dedi. «Bana biraz zaman tanıyın. Vasiyetnamelerin okunacağı gün size verilecek bilgim olacaktır.»

«Ben bebeğimi istiyorum,» diye ısrar ettim.

«Anlıyorum. Eğer hâlâ oradaysa, lütfen izin verin de Randolph'lıı konuşayım.»

Almacı Randolph'a geri verdikten sonra Jimmy'nin yanına don düm.

Delikanlı, «O da biliyor mu?» diye sordu hemen.

«Evet, biliyor,» dedi. «Bir şeyler yapmayı da vaat etti. O, gorokll glrl simleri yapana kadar, daha doğrusu, vasiyetnameler okunaııı kncIfIr

otelde kalmamız gerekecek.» Derin bir göğüs geçirdim. «Ondan sonra da her şey son bulacak.»

Biraz sonra Jimmy'yi elinden tutarak, «Gel, kendimize bir oda seçelim,» dedim.

«Yani doğru olur mu? İtiraz etmezler mi?»

Gülümsedim. «Kim karşıma çıkıp bana 'hayır' diyebilir. Annem yeni kraliçeyse, ben de prenseslerden biriyim.» Bebeğime kavuşacağımı düşündükçe mutluluktan uçuyordum.

Lobiye indik. Bayan Hill'in bize en güzel süitlerden birini vermesini sağladım. Arkasından, Jimmy otomobiline giderek eşyamızı getirdi. Anneme durumu anlatmak için yukarı çıkmadım, ama Jimmy ile Cutler Koyu'nda yediğimiz akşam yemeğinden dönünce annemi, giyinmiş olarak lobide personelden bir, iki kişiyle konuşur bulduk. Adamlara gelecek birkaç gün için direktifler verirken ne denli güçlü ve otoriter gözüktüğüne dikkat ederek şaşırdım. İşi bitince bize yaklaştı.

Elini uzatarak, «Demek Jimmy bu genç,» dedi. «Bundan önceki gelişinizde tanışma fırsatını bulamamıştık.» Jimmy'ye tatlı tatlı gülümsedi.

Tanışmak mı? Sanki niçin Jimmy'nin buraya son gelişi hoş bir ziyaretmiş gibi konuşuyordu? Ne kadar sempatik ve flörtçü olduğunu gördükçe gözlerime inanamıyordum. Bu kadında hiç mi utanma yoktu?

Jimmy biraz şaşırarak, «Nasılsınız efendim?» dedi. Annem, delikanlının, elini öpmesini beklermiş gibi onun eline sarılmıştı. Sonunda Jimmy'nin parmaklarını salıverdi, ama ona dikkatini yöneltmeyi sürdürdü.

«Orduya katıldığınızı görüyorum,» dedi. «Üniformalı erkeklere bayılırım. Savaşa değil de can sıkıcı bir kampa gitseler bile o kadar çekici ve romantik oluyorlar ki. Ne de güzel nişanlarınız var,» diye şakıyarak parmaklarını Jimmy'nin göğsünün üstünde gezdirdi.

Jimmy kıpkırmızı olmuştu. Annem gülerek elini saçlarına götürdü. Sonra bana döndü.

«Clara Sue'yla Philip bu gece burada olacaklar,» dedi. «Okuldan gereğinden fazla uzak kalmamaları için, cenaze töreninin en kısa zamanda yapılmasını sağlayacağım. Zaten her ikisinin de okul yılı sonuna yaklaşıyor.»

«Ne kadar düşüncelisin, anne,» dedim. Genç kadının yüzündeki anlam değişmedi. Gülümseyişi bir maskeyi andırmaya başlıyordu.

«Siz ikinizin yemekleriniz için dışarı gitmenize gerek yok,» diye devam etti. «Mutfak personeline çalışmaya devam etmeleri için direktif verdim. Aile her zaman olduğu gibi yemek salonunda yemek yiyecek. Nussbaum zaten otel personeli için yemek hazırlanıyor. Oteli cenaze töreninden birkaç gün sonra açabileceğimizden eminim.»

«Ne kadar işgüzarsın,» dedim. «Eminim, Cutler Nine seninle gurur duyardı.»

Annem gözlerini bir an kırpıştırdıysa da, gülümsemeyi sürdürdü. Bakışlarında daha önce onda görmediğim bir heyecan okunuyordu. Yüzüne yayılan pembelik onu daha da güzelleştirmişti.

«Cenaze töreni ve taziyeler sona erer ermez Bayan Boston'a Cutler Nine'nin eşyasını odasından çıkarmasını söyleyeceğim. O zaman oraya sen yerleşirsin,» dedi.

«Hiç gereği yok, anne. Otelde kalmaya hiç niyetim yok.»

«Hiç mi niyetin yok?» Annem Jimmy'ye baktı. «Aptalca bir şey yapmayı tasarladığını sakın söyleme, Dawn. Özellikle şimdi karşında böylesine parlak bir fırsat varken, herhalde bir saçmalık yapmayacak kadar akıllısındır!

«Düşün bir kere oteli denetlemekte bana yardımcı olabilirsin. Akşamları da seninle ben yemek salonunun dışında durup konuklarımızı buyur edeceğiz. Sana güzel giysiler satın alırım...»

«İyi ama anne, bünyen bu kadar nazik olduğuna göre, bu kadar çok ek sorumluluk yüklenmen doğru olur mu acaba?» diye sordum. Kelimelerimin ona iğne gibi saplanmasına özen göstermiştim. Annem irkildi, ama soğukkanlılığını kaybetmedi. Aksine, gülümsedi ve eğilerek beni yanağımdan öptü.

«Beni düşünmen ne büyük incelik, Dawn,» dedi. «Tabii, öyle bir denbire kolları sıvamayacağım. Görevlerimi yavaş yavaş üstleneceğim Senin bu arada benim yanımda olman bu yüzden daha büyük bir önem taşıyor. Küçük yardımcım olacaksın.» Bu son sözlerini vurgularken annem anlamlı bakışını Jimmy'ye çevirmişti. Delikanlının no kadar şaşırdığı dikkatimden kaçmadı.

«Aramızda bir işbirliği kurulması için artık çok geç, anne,» dedim

«Bebeğimin nerede olduğunu öğrenir öğrenmez Jimmy ile ben buradan ayrılacağız. Daha on sekizimi doldurmadığım için beni durdurmaya çalışabilirsin, ama otelde tatsız bir olay çıkmasını istemezsin. Zaten on sekizinci yaş günüm de yakın olduğundan o zaman nasılsa ne istersem yapabilirim.»

Gülümsemesi en sonunda annemin yüzünden silindi. «Geçirdiğim o korkunç deneyimden bir şeyler öğrendiğini umut etmiştim Davvn'cuğum, ama anlaşılan, kendi hayatınla etrafındakilerinkini rezil etme dışında hiçbir şey öğrenmemişsin. Özellikle benim hayatımı rezil etmede üstüne yok.» Annem tiyatrovari bir tavırla, «Ah, niçin çenemi yoruyorum sanki?» diye inledi.

Onun kadar ufak tefek ve narin birinden ummadığım bir öfke ve enerjiyle devam etti. «Korkarım ki haklısın. Senin için her şey artık çok geç.»

Jimmy'ye döndü. «Size, her ikinize de sadece acıyabilirim,» diye ekledi ve bakışlarıyla öfke saçarak yanımızdan uzaklaştı.

Fakat kat garsonlarının şefi karşısına çıktığı an yine gülümsedi ve eski çekiciliğini takındı.

Gerek Jimmy gerekse ben o günkü yolculuktan ve hastanede yaşadığımız olaydan fena halde sarsılmış ve bitkin düşmüştük. Erken yattık ve uykuya dalmakta gecikmedik. Sabahleyin duşumuzu yapıp, giyindik ve sabah kahvaltısı için yemek salonuna indik. Masada yerlerini alan ilk aile bireyleri biz olduk. Clara Sue'yle Philip'in geceleyin geldiklerini unutmuştum. Yemek salonuna birlikte girdiler. Annemle Randolph da onları izlemişti. Philip beni görür görmez gülümsedi, ama Clara Sue dudaklarını buruşturdu.

Philip iki adımda masa başına koşarak, «Jimmy, nasılsın?» diye elini delikanlıya uzattı. «Çok iyi görünüyorsun.»

Jimmy, «iyiyim,» diyerek Philip'in elini sıktı ve tekrar oturdu.

Philip bakışını benim üzerime dikerek, «Sense, her zamankinden daha güzelsin, Dawn,» dedi.

Delici bakışından rahatsız olarak gözlerimi ondan kaçırdım. «Teşekkür ederim, Philip.»

Clara Sue tek kelime söylemeden ikimizi dikiz ediyordu. Masada yerini aldı ve hemen garsonlardan birine ona portakal suyu getirmesini emretti.

Annem, «Herkese günaydın,» diye şakıdı. Taptaze ve dinlenmiş gözüküyordu. Saçları pırıl pırıldı. Gözkapaklarına biraz gölge yaptığını, elmacık kemiklerinin üstünü de pembeleştirdiğine dikkat ettim. Bebek gibi kusursuz yüz çizgileri olduğu inkâr edilemezdi: yüzü çocuksu temizliğini hiç yitirmiyordu. Mavi gözleri ise her erkeği kışkırtacak ve canını yakacak kadar güzeldi. Oldukça dekolte, dar kollu ve uzun bir mavi ipekli elbise giymişti.

Randolph onun aksine hiç yatağa girmemiş izlenimi uyandırıyordu. Gözleri kapanıyordu. Rengi de soluk, omuzları çöküktü. Bir gün önceki kostümü yine arkasındaydı, ama buruşmuş olarak. Belki de sırtında kostümüyle uyuyakalmıştı. Cutler Nine'nin çalışma odasından hiç çıkmadığını söyleseler hiç şaşmazdım.

Yerine'otururken, «Siz ikinizin erken kalkmanıza sevindim,» dedi. Randolph bir an durakladı, ama annemin, sandalyesinin arkalığına vurması üzerine o da oturdu. Annem kendisi için portakal suyu, kahve ve yumurta istedi. Randolph ise yalnız kahve içeceğini söyledi.

Annem, «Bugün yapmamız gereken çok iş var,» diye başladı. «Randolph'la ben son hazırlıkları yaptırmak üzere cenazecinin dükkânına gideceğiz. Kilisedeki törenden sonra cenaze kafilesinin otele kadar gelmesinin, böylece Cutler Nine'nin kapının önünden son bir kez daha geçmesinin, otel personelinin de onunla vedalaşmasının hoş bir jest olacağını düşündük.» Şakır gibi sordu. «Bunun hoş bir jest olacağına hepiniz katılmıyor musunuz?»

Philip öyle olacağını belirtti. Clara Sue ise bir yandan portakal suyunu içerken bana ters ters bakmayı sürdürüyordu. Sonunda, cesaretini toparlayıp saidırıya geçti.

«Ölümünden birkaç saniye önce hastanede büyükannemi gördüğünü duyduk,» dedi.

«Ne olacakmış?» diye karşılık verdim.

Clara Sue, «Mutlaka ölümünü hızlandıracak bir şey yapmışsındır. Daima onu kızdırırdın,» diye beni suçladı.

Annem yalvardı. «Lütfen, Clara Sue, kahvaltıda kavga çıkarma Sinir sistemim bu aşamada bir kavgayı kaldıramaz.»

«Cutler Nine'nin onu kızdırmak için bana gereksinmesi yoklu, sen ona yetiyordun,» diye saldırıya saldırıyla karşılık verdim.

Philip bir kahkaha atarken Clara Sue'nun yüzü mor oldu.

«Beni bir piç doğurmam için uzaklara yollamaları gerekmedi ama,» diye alay etti. «Kimdendi o? Bu yanındakinden mi?» Parmağıyla Jimmy'yi işaret etmişti. «Ya da babasının kim olduğunu da mı bile bilmiyorsun?»

Annem, «Bu dırıltıyı hemen şimdi kesin,» diye uyardı ve hatırlattı. «Ailece yasta olduğumuzu unutuyorsunuz.»

Philip önüne baktıysa da, dudaklarındaki alaycı kıvrım kaybolmamıştı. Clara Sue kollarını devşirerek somurttu. Randolph'a baktım: o, kendi dünyasına dalmıştı ve etrafında konuşulanları duymamış gibi davranıyordu. Jimmy masanın altında elimi bularak sıktı.

Bundan sonra annem konuşmayı tekeline aldı. Cenaze hazırlıklarını en küçük ayrıntısına kadar tarif etti: tabutun etrafına dizilmek için seçtiği çiçekleri, dağıtılmak üzere bastırdığı kartları ve törenden sonra otele gelecekler için Nussbaum'a ısmarladığı yemekleri bir bir anlattı.

«Hiç kuşkusuz bu cenaze töreninin Cutler Koyu'nun gördükleri arasında en görkemlisi olması için elimizden geleni yapmalıyız. Herkes bizden bunu bekler,» diye belirtti.

Annem maskelemekte güçlük çektiği bir sevinç ve zevkle Cutler Koyu Oteli'nin denetimini üzerine almıştı. Randolph onun her dediğini ve yaptığını bir baş hareketiyle sessizce onaylıyordu. O sanki bir kuklaydı, annem ise onu arkasından tutarak istediği yönde oynatıyordu.

Annem bir gala gecesi ya da kutlama sözkonusuymuş gibi keyifle hazırlıklarını sürdürdü. Cenaze töreni gününde uyruklarını selamlayacak bir kraliçe edasıyla merdivenleri indi. Onu hiç bu kadar göz kamaştırıcı görmemiştim. Siyah elbisesinin, bir cenaze töreni için bence fazla derin 'V biçimli dekoltesinin etrafı minik taşlarla süslüydü. Bele oturan, kısa kollu ve plise eteklikli bir elbiseydi bu. Annem bu arada en görkemli pırlantalı gerdanlığını ve bununla uyumlu küpelerini takmayı da ihmal etmemişti. Omuzlarına atmak için Randolph'a Cutler Nine'nin güzelim ipekli şallarından birini getirtmişti.

Randolph'la Philip'in her ikisi de siyah kostümler giymiş ve siyah kravatlar takmışlardı. Clara Sue giydiği siyah elbisenin belini ve göğsünü bollaştırmak zorunda kalmıştı. Provayı yapmaya gelen zavallı terzi kadına nasıl eziyet ettiğini personelin aralarında konuştuklarını duydum.

Annem Cutler Koyu'ndaki butiğe gidip onun hesabına bir şeyler almamda ısrar etmişti. Jimmmy beni oraya götürdü ve sade bir siyah elbise satın aldı.

Jimmy ile ben, annemi, Randolph'u ve Philip'i Jimmy'nin arabasıyla izleyerek kiliseye vardık. Cutler Nine cenaze töreni için uygun gördüğü havayı sipariş etmiş olsa bu kadar olurdu. Gökyüzü kurşuni bulutlarla kaplıydı, deniz yönünden de soğuk bir rüzgâr esiyordu. Okyanus bile neşesiz ve kasvetli görünüyordu; dalgalar uyuşmuş gibiydi, gel-git ise sanki durmuştu.

Annem, Cutler Nine'nin cenaze töreninin önemine ve görkemine işaret ederken abartmamıştı. Kilise, çevre halkıyla ağzına kadar dolmuştu. Bütün avukatlar, doktorlar ve politikacılar, aynı zamanda oteli başlıca müşterileri bilip önemseyen bütün esnaf takımı oradaydı.

Ön sırada yerimizi alırken, bütün gözler bizim ve özellikle annemin üzerindeydi. Tabut önümüzdeydi. Annem kapalı tutulmasına karar vermişti. Rahip, uzun bir vaaz vererek daha şanslı kimselerin içinde yaşadıkları topluma karşı görevlerine değindi. Cutler Nine'yi, becerilerini ve iş anlayışını çevresini kalkındırmada ve kendisi kadar şanslı doğmayanlara böylece yardım etmek uğruna kullanan önemli bir kişi olarak niteledi. Vaazını, Cutler Nine'nin, Tanrı tarafından kendisine verilen görevi başarıyla tamamladığını belirterek bitirdi.

Oradakilerin arasında yalnız Randolph gerçekten duygulandı; başını eğmiş, gözleri yaşlarla dolmuştu. Annem, yüzünden gülümsemesini eksik etmedi; dönüyor, gelen önemli kişilerin kâh birine kâh ötekine selam veriyordu. Arada gerekli gördükçe beyaz ipekli mendilini gözlerinin köşesine dokunduruyor ve başını eğiyordu. Duygularını aynen bir musluk gibi açıp kapamayı çok iyi biliyordu. Clara Sue her zamanki gibi sıkılmış görünüyor, Philip ise gözlerinde alaycı bir parıltı, dudaklarında ise çapkın bir gülümsemeyle bana bakıp duruyordu.

Daha sonra, annemin tarif ettiği yolu izledik. Kafile cenaze arabasını otele kadar izledi, orada hepimiz arabadan indik ve rahibin, otelin ön basamaklarında birkaç söz daha söylemesini dinledik. Personel do om da topluydu ve herkes kederli gözüküyordu. Arkalarda Sissy ile anın mi ni farkettim. Cutler Nine onu acımasızca kovduğu halde gelmişti Bonl görünce gülümsedi.

- *mmm-*

Bundan sonra mezarlığa yollandık. İçeri girip Cutler aile mezarına yaklaştığımız sırada, ilk dikkatimi çeken, Cutler Nine'nin diktirdiği, üstünde adım yazılı mezar taşının gitmiş olması oldu. Bütün bunlar şimdi bir karabasan gibi geliyordu bana.

Rahip mezarın başında birkaç dua okudu ve sonuncu dua okunurken hepimizden başlarımızı eğmemiz istendi. Ben de Cutler Nine'nin yöntemlerinin haksızlığını ve acımasızlığını anlaması için dua ettim. Pişman olması ve Tanrı'nın onu bağışlaması için de dua ettim.

Cutler Nine sanki havaya hükmediyormuş gibi, tepemizde gökyüzü açılmaya başladı ve güneş ışınlarını üzerimize boşalttı. Okyanus yine mavileşti ve canlandı. Sabahleyin yasla dolu bir ötüşle insanın içini karartan deniz kırlangıçları, şimdi yiyecek aramak için neşeli cıvıltılarla kumsalın üstüne indiler.

Randolph'un kederden öylesine aklı karışmıştı ki, otomobile kadar koluna girmek zorunda kalındı. Annem ayin için rahibe teşekkür etti ve oteldeki toplantıya katılmaya onu davet etti.

Masaların lobide kurulması için emir verilmişti. Yapılanları görünce bir tek bir müzik topluluğunun eksik olduğuna karar verdim. Personel, oteldeki herhangi bir neşeli toplantı için olacağı gibi görevleri başındaydı. Garsonlar ordövr tabakları ve viski ve şarap kadehleriyle ortalıkta dolaşıyorlardı. Yiyeceklerin bulunduğu masalar lobinin öbür uçundaydı. Annemin isteği üzerine, Nussbaum türlü türlü salatalarla etler, köfteler, minik sosisler ve rosto hindiler hazırlamıştı. Tatlılarla meyvalar ayrı bir masada gözleri okşuyordu:

Kilisede bulunanların hemen hepsi geldiler. Mezarlıktan dönüşümüzde başlayan konuşma fısıltıları birden yükseldi, yükseldi, gürültülü uğultulara dönüştü. Randolph, kapının önünde annem, Clara Sue ve Philip'in yanında durup gelenleri karşılamaya çalıştıysa da, bir süre sonra oturmak zorunda kaldı. Eline tutuşturulan bir bardak viskiyle şaşkın halde orada oturdu, kaldı. Arada bir uzaklara dalmış gözleri benim üzerimde duruyor, bana gülümsüyordu.

Aradan çok geçmeden annemin kahkahalarını duydum ve onun, oradakilerin içinde en önemlileri olarak gördüğü erkekleri yiyecek ve içecek masalarına götürdüğünü gördüm. Onu her yerde görüyordum, gerçekten de her yerdeydi ve nerede olursa olsun bir moda dergisin-

den fırlamış gibi canlı ve güzeldi, erkek hayranları da etrafından eksik olmuyordu.

Öğleden sonranın ilerleyen saatlerinde konuklar gitmeye başladı¬lar. Geçerken Randolph'un cansız elini sıkmak için duruyorlardı. Yaşlı¬lar ve özellikle yaşlı kadınlar, zavallı adamı avutmaya çalıştılar. Bu ara¬da onu kucaklayanlarda oldu. Randolph ancak o zaman ne olup bittiği¬ni kavramış gözüktü.

En sonunda, ancak yarım düzine kadar konuk kaldığı bir sırada, uzun boylu, tıknaz yapılı, kır saçlı ve güneş yanığı tenli bir adam Jimmy ile bana yaklaştı. Alnına derin kırışıklıklar oyulmuştu, gözlerinin köşeleri de enikonu kırışmıştı, ama yaşının belli olmasına rağmen, dimdik duru¬yor ve her haliyle otoriter bir kişi olduğunu belli ediyordu. Daha kendini tanıtmadan onun Bay Updike olduğunu anlamıştım.

Bizi bir kenara çekerek, «Bebeğinizi evlat edinen aileyle bağlantı kurdum,» dedi.'«Adresleri burada.» Elime bir zarf sıkıştırdı. «Bu kimse¬ler bir, iki güne kadar gidip onları bulmanızı bekliyorlar. Tabii çok üzül¬düler. Ne çare ki bize bunun, sizin de arzu ettiğiniz bir durum olduğu anlatılmıştı.»

«Bana böyle bir şey kesinlikle sorulmadı. Zaten sorulmuş olsaydı bile asla kabul etmezdim,» diye karşılık verdim. Bay Updike başını salla¬dı.

«Bu çok çirkin bir şey. Çok çirkin. Her neyse, yarım saat sonra Bayan Cutler'in çalışma odasında vasiyetnameleri okuyacağım.» Ekle¬di. «Siz de orada hazır bulunun.»

Bay Updike uzaklaşır uzaklaşmaz Jimmy, «Cutler Nine sana ne bırakmış olabilir?» diye sordu. .

«Olsa olsa bir kovayla bir yer bezi bırakmıştır,» dedim. «Başka hiç¬bir şey aklıma gelmiyor.»

Bay Updike, Cutler Nine'nin masasının başında oturuyordu. Çeşitli kâğıtlarla belgeleri masasının üstüne yaymıştı. Randolph, annem ve Cla ra Sue sedirin üstünde yer aldılar. Philip onların sağındaki bir sandalye ye oturdu. Jimmy ile ben ise soldaki iskemlelere yöneldik. Pencereler den içeriye güneş girdiği halde, oda loş, iç kapayıcı ve sıkıcı görünüyor du.

Annemin bu kadar göz kamaştırıcı görünebilmesini aklım almıyor

du. Cenaze töreniyle sonrasındaki toplantıyı denetlemek, yüzüne sağlık¬lı bir pembelik kazandırmıştı. Pırıl pırıl parlıyor, gözlerinde genç bir ışıltı dikkati çekiyordu. Bütün günü somurtarak geçirmiş olan Clara Sue'nun bakışı ne zaman bana takılsa nefret kusuyordu. Neşeli annemiz onun yanında giderek bir anneden çok, bir ablaya benziyordu.

Bay Updike, «Hazır bulunması gerekenlerin hepsi burada oldukları¬na göre, her ikisi de rahmetli olan VVİlliam ile Lillian Cutler'in vasiyetleri¬nin okunmasına geçebiliriz,» diye başladı. Bu işte bir gariplik olduğunu ilk sezen annem oldu.

«VViHiam ile Lillian mı dediniz, John?» diye sordu.

«Evet, Laura Sue. VVilliam'ın arkasında bıraktığı vasiyetin ertelen¬miş olan bir yönü vardı.»

Annem bilmekte ısrar etti. «Peki, bu iş niçin daha önce halledilme¬di?»

Avukat, «Lütfen, biraz sabırlı olun, Laura Sue,» diye karşılık verdi. «Yanıt burada.» Böyle diyerek parmağıyla bir belgeye dokundu. Anne¬min gülümseyişi yüzünden silinmişti. Birden huzuru kaçmışa benziyor¬du. Ama Randolph ya bir şey farketmemişti ya da umursamıyordu. Bacak bacak üstüne atmış durumda oturuyor, tüm dikkatini Bay Updi-ke yerine bir anısı üzerinde odaklaştırrhış görünüyordu.

Bay Updike, «Öyleyse rahmetli VVİlliam B. Cutler tarafından bırakıl¬mış vasiyeti içeren mektupla başlıyorum,» dedi. Gözlüğünü burnunun kemerinin üstüne oturttu ve belgeyi okumak üzere yukarı kaldırdı.

«Sevgili John,

Bu mektup benim son arzu ve vasiyetim olup, karım Lillian'ın ölü¬mü ertesinde vakit kaybetmeden okunacaktır. Bu talimatı, karımın, hayatı süresince zor durumda kalmamasını garantilemek üzere bırak¬tım...»

Annem elini göğsüne bastırarak ayağa kalktı. Bay Updike okuduğu belgeden başını kaldırınca da, «Kendimi iyi hissetmiyorum. Gidip bir yere uzanmalıyım,» diye bağırdı ve odadan dışarı fırladı. Randolph da arkasından ayağa kalkmaya yeltendi.

Fakat Bay Updike, «Sen kalsan iyi edersin, Randolph,» dedi.

«İyi ama... Laura Sue...»

«Onun bir şeyi yok.» Bay Updike annemi şimdilik unutup işimize dönmemiz gerektiğini anlatan bir el hareketi yaptı. Randolph tekrar oturdu. Sersemlemiş olduğu kadar korkmuş görünüyordu. Bay Updike okumayı sürdürdü.

«Kendimi bağışlatmamın bir yolunun olmadığının bilincindeyim, buna rağmen, günahlarımın suçsuz olanlara yansımasına ve onları cezalandırmasına izin vermemem gerektiğini hissediyorum. Dolayısıyla, bu vesileyle oğlumun karısının ikinci çocuğunun babası olduğumu itiraf ediyorum. Kendimi mazur gösterecek değilim; sadece insanoğlunun, Âdem'le Havva'dan beri kölesi olduğu hayvansal şehvetle arzulara boyun eğdiğimi söylemek zorundayım. Kendimden başka hiç kimseyi suçlamıyorum.

Bu vesileyle karım Lillian'ın ölümü halinde ve gerçekte oğlumun üvey kardeşi olan ikinci çocuğunun on sekizinci yaş gününde Cutler Koyu Oteli'ndeki hisselerimin yüzde altmışının bu ikinci çocuğa verilmesini, bundan önce karım Lillian'a vasiyet edilmiş olan yüzde kırklık bakiyenin de kendi vasiyetnamesinde uygun görüldüğü biçimde paylaştırılmasını vasiyet ediyorum.»

Bay Updike başını kaldırdı. Odanın içinde sanki şimşek çakmış da hepimiz gökgürültüsünü bekliyormuşuz gibi bir duyguya kapıldım. Ben dahil herkesin yüzü aynı inanmama ve şoku yansıtıyordu. Randolph başını salladı. Philip'in gırtlak çıkıntısı sanki canlı bir kurbağayı yutmuş gibi zıplıyordu. Clara Sue birden hıçkırmaya başlayarak en sonunda sessizliği yırttı.

«İnanamıyorum!» diye haykırdı. «İnanamıyorum! İnanamıyorum!» diye yineleyerek bacağını dövüyordu. «Bu olamaz!»

Bay Updike gayet sakin konuştu. «Bu belge tanıkların huzurunda noterde düzenlenmiştir,» dedi. «Tanıklardan biri de bendim. Doğruluğu asla şüphe götürmez.»

Clara Sue, Randolph'un omzunu sarsmaya başladı. «Baba,» diye bağırdı. «Öyle olmadığını söyle ona. Bir yalan olduğunu söyle.»

Randolph başını eğerek yenilgisini itiraf etmiş oldu. Clara Suo bakışıyla beni âdeta dövdükten sonra yine Bay Updike'a döndü.

«Ona niçin bu kadar yüklü bir miras kalsın?» diye sordu. «O bir piç ne de olsa.»

Bay Updike, «Büyükbaban öyle olmasını istedi de ondan,» diye karşılık verdi ve herkese hatırlattı. «Ve servet ona ait olduğundan onu dilediği gibi kullanmakta özgürdü.»

Clara Sue, «Bu inanılır gibi değil. İnanamam buna, hepsi yalan,» diye diretti. Ayağa kalktı ve tam kapının yanına ulaştığı sırada bana döndü. «Senden nefret ediyorum!» diye tısladı. «Elimden kurtulamayacaksın! Benim olanı almana asla izin vermeyeceğim! Şu sözlerimi unutma: bir gün cezanı çekeceksin!» Bu tehdit yağmurundan sonra koşa koşa odadan çıktı.

Philip Bay Updike'a, «Ya Cutler Nine'nin vasiyetnamesi ne diyor?» diye sordu.

«Onu da birazdan okuyacağım. Çeşitli kimselere bir şeyler bırakmış, ama oteldeki payı babana kalıyor.»

Randolph başı eğik olarak oturmayı sürdürüyordu. Bu gerçeği önceden biliyor muydu? Bunu çok merak ediyordum. O yüzden mi böyle boynu bükük bir adam olmuştu? Cutler Nine'nin her şeyi en başından beri bildiğinden şüphe etmiyordum. Ölüm yatağında beni niçin başının belası olarak nitelediğini ve benden niçin o kadar nefret ettiğini şimdi anlıyordum. Kalbimin ona karşı katılaşmasına rağmen, istemeyerek de olsa biraz acıyordum ona.

Ama anneme acımıyordum. Ayağa kalktım.

«Bay Updike,» dedim. «Bu vasiyetlerin devamı beni ilgilendirmediğine göre izninizi isteyeceğim...»

«Tabii, tabii. Gidebilirsin. İmzalanacak belgelerle ilgili olarak seni sonra ararım.»

«Teşekkür ederim,» diyerek odadan çıkmaya hazırlandım. Ama sonra kısa bir duraklama geçirdim ve Randolph'a doğru yürüdüm. O da başını kaldırmış, yaşlı gözlerle bana bakıyordu. Omzuna dokundum ve ona gülümsedim.

Gözyaşları arasında, «Gerçekten de benim kızım olmanı isterdim,» dedi.

Onu yanağından öptüm, sonra da Jimmy ile ben Cutler Nine'nin çalışma odasından çıktık.

Jimmy, «Şu işe bak,» diyerek başını salladı. «Yiyecek parası olma¬yan bir kızken dev bir tatil beldesinin sahibi oldun.»

«Bunların hepsini normal bir yaşam uğruna düşünmeden feda ederdim, Jimmy.»

Jimmy bana hak verdi. «Gidip Christie'yi alalım,» dedi.

«Sen otomobilde beni bekle, Jimmy. Birazdan gelirim. Önce annemle konuşmak istiyorum,» dedim.

Lobiyle otelin aileye ait bölümünden koşarak geçtim ve hızla merdi¬veni çıktım. Annemin dairesinin kapıları kapalıydı, ama ben kapıyı vur¬madım. Hızla içeri girdim ve annemi yatağının üstüne yüzüstü uzanmış buldum. O kabarık kuştüyü yastıklarının içine yüzünü gömerek ağlamış¬tı... [1] . /;,,

«Bana neden gerçeği söylemedin, anne?» diye sordum.

«O kadar utandım ki,» diye sızlandı. «VVİlliam niçin yaptı bunu? O korkunç mektubu yazıp gerçeği dünyaya ilan etmesine ne gerek var¬dı?»

«Vicdanıyla barışmadan ölmek istemediği için, anne. Vicdanın ne olduğunu biliyorsun, değil mi? Yalan söylediğin ve sözümona sevmen gereken insanları aldattığın zaman yakanı bırakmayan ve seni rahatsız eden şeydir vicdan. Kendi kanın, canın olan insanlara dahi zarar vere¬cek kadar bencil olduğun zaman seni huzursuz eden şeydir.»

Annem ellerini kulaklarına yapıştırdı. «Kes artık!» diye bağırdı. «Bun lan duymak istemiyorum. Kes artık!»

«Gerçeği susturamazsın, anne. Sen bile susturamazsın onu. Yoksa susturabileceğini mi zannetmiştin?

«Demek bu yüzden Cutler Nine'nin benim kaçırılmamı düzenleme sine göz yummuştun? O, Cutler. Dede'nin gerçekte babam olduğunu biliyordu, değil mi? Değil mi?» diye bağırdım.

Annem, «Evet,» diye itiraf etti. «Evet! Evet! Evet!»

Her bir gerçeği annemden diş çeken bir dişçi gibi parça parça koparark, «Bu yüzden de o, geri getirildiğim zaman benden o nefret etti, yüzümü görmeye bile katlanamadı,» diye devam ellim

Annem, «Evet,» diye inledi, «O kadın, VVİlliam'ın yaptığı şeyden

dolayı beni aşağılıyordu. Bana zarar vermeyi... benden öç almayı isti¬yordu.»

«Sen de beni yabancılara vermesine göz yumdun, anne. Geri geti¬rildiğim zaman bana eziyet etmesine göz yumdun. Tek suçum, ona, seninle Cutler Dede arasındaki ilişkiyi anımsatmamdı. Dilediğini yapma¬sına göz yumdun, anne. Yaptıklarının cezasız kalmasına izin verdin. Bir kez olsun bana yardım etmeye çalışmadın.»

Annem bana dönerek, «Çalıştım,» dedi. Yüzü kızarmış ve gözyaşla-rından yol yol olmuştu. «Elimden geleni yaptım.»

«Hiçbir şey yapmadın, anne. Onun beni aşağılamasına göz yum¬dun. Ölümümü simgeleyen o mezar taşını dikmesine izin verdin. Beni köle yapmasına izin verdin. İşkence edilmem için o kaçık kızkardeşinin yanına gönderilmeme izin verdin. Hepsine izin verdin. Ama niçin? Niçin?» Bağırmaya başlamıştım. Yanıtsız kalan sorular beni boğuyor ve bütün hayatımca, tarafımdan düzenlenmemiş bir oyunda piyon olarak kullanıldığım için öfkeden cayır cayır yanıyordum.

. Sonunda kendi sorumu kendim yanıtladım. «Korktuğun için bütün bunlara göz yumdun, anne. Cutler Nine gerçeği açıklayacağı için, ger¬çekte kayınpederini sen kendin baştan çıkardığın için daima korktun.»

«Hayır!»

«Hayır mı? Ben kör değilim. Senin her erkekle, hatta Jimmy ile bile flört ettiğini görmediğimi mi sanıyorsun? Böyle olmak senin yaratılışının gereği. Seninle Cutler Nine'nin beni inandırmaya çalıştığınız gezgin bir müzisyenle olan maceranın ürünü oluşum öyküsü tümüyle uydurma değildi sanırım. Düzinelerle âşığın oldu, değil mi? Değil mi?» diye sor¬dum.

Annem yine elleriyle kulaklarını tıkayarak, «Kes artık!» diye bağırdı.

«Artık sana acımıyorum, anne. Yaptıklarından dolayı senden tiksini¬yorum. O kadar çok insana zarar verdin ki, eğer bir vicdanın olmuş olsaydı, yüreğin paramparça olurdu.»

«Ah, Dawn.» Annem küçük ellerinin dışıyla yüzünü siliyordu. Sesi¬ne kolaylıkla verebildiği o daha yumuşak ve çocuksu tonla, «Bu kadar kızmakta haklısın,» dedi. «Bütün bunları hissettiğin için seni suçlamıyo-

rum. Sana yardım etmek için daha fazla bir şeyler yapmalıydım, ama ondan korkuyordum. Öyle korkunç bir despottu ki. Çok üzgünüm. Ger¬çekten çok üzgünüm.

«Ama,» diye gülümseyerek devam etti. «Haksızlıklar.onarılmış sayı¬lır. Çok zengin bir genç hanım olma yolundasın. Bir de yönetilmesi gereken bu otel var tabii. Randolph senin işine yaramayacak. Zaten hiç¬bir zaman bir işe yaramamıştır o. Ama biz seninle yine dost olabiliriz. Anne-kız ilişkimizi genişletebiliriz. Arkadaş bile olabiliriz. Seni daima sevdim, Dawn. Gerçekten. Bana inanmalısın. Sana yardım ederiz, iki¬miz birlikte bu oteli daha da büyütebilir...»

Annemin sözünü kestim. «Şu sırada bebeğimi geri almaktan başka hiçbir şey düşünemiyorum, anne. Ve paranın her şeyi onarabildiğini sanma sakın. Bu otele gelince... yanıp kül olsa umurumda bile olmaz.» Bu sözleri de savurduktan sonra fırtına gibi odadan çıktım.

Annem arkamdan, «Fikrini değiştireceksin, Dawn,» diye bağırdı. «Sakinleştikten sonra bambaşka düşüneceksin. O zaman da bana gereksinmen olacak. Bana gereksinmen olacak...»

Dairenin dış kapısını arkamdan çarparak annemin bağırışlarını boğ¬dum ve hızla merdiveni indim. Otelden çıkınca soluk almak için bir an durdum. Gökyüzü tertemiz mavi bir renkteydi, daha önce ortalığı karar¬tan bulut katmanları ise ufka doğru uzaklaşmışlardı.

Tanrı bütün bu olanların olmasını istememiştir, diye düşünüyor¬dum. Buradaki zavallı küçük oyuncular için senaryo yazmamıştır. Senaryoları biz kendimiz yazıyoruz ... hayvansal duygularımızla, açgöz lülüğümüzle, bencilliğimizle kendimiz yazıyoruz. Bu zengin ve güçlü kimseler yamyamlar gibi birbirlerini yitik düşürmüşler, arada incinenleri umursamamışlardı bile.

Sonra da aynen yukarıdaki lüks dairesinde gününü gün eden annem gibi önemli bir şey olmamış gibi davranmışlardı. Ama olanlar korkunçtu, onların da çektikleri acıların daha fazlasını çekmeleri gerekir¬di. Ben öyle düşünüyordum.

Jimmy otomobilin yanından, «Gelsene, Dawn,» diye seslendi. Gelip beni elimden tuttu. «Geçmişe veda et ve bugünü selamla,» dedi. «Boşuna vakit kaybediyoruz. Christie seni bekliyor.»

Gülümsedim «Evet. Bekliyor, değil mi?»

Beni diri ve özgür hissettirmek, intikam düşüncelerini unutturup yalnızca mavi gökleri ve ılık esintileri, müzikle dolu mutlu günleri, o kadar özlediğim o müziği düşündürecek sözleri bulup söylemek tam Jimmy'den beklenecek bir şeydi.

Elini tutarak otelden uzaklaştım. Bir dakika sonra bir gökkuşağına ve bize vaat ettiği güzelliklere doğru yol alıyorduk.

BİTTİ

Artık Ağlama *gösterişli yaşamın gizemli ışıkları altında geçen entrika dolu, gerilimli ve etkileyici bir roman...*

Artık Ağlama

MARY HIGGINS CLARK